

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LEXIE
AXELSON

SEE YOU SOON

GRIM REAPER

A DARK MILITARY ROMANCE

Yakında Görüşürüz

Azrail

KARANLIK BİR ASKERİ ROMANTİZM

Birinci Kitap

Yakında Görüşmek Üzere Copyright © 2023 by

Lexie Axelson Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımcısı: Jaqueline Kropmanns

Sahne Arası Tasarımı: Eterik Masallar

Düzeltilme: Rebekah May-Humphries, Aleena Martinez

Created with Vellum

SEE YOU SOON

OPERATOR CRM READER

İçindekiler

Önemli Not Oynatma
Listesi
Teşekkür

1. [ari](#)
2. [ari](#)
3. [ari](#)
4. [ari](#)
5. [ari](#)
6. Danny
7. [ari](#)
8. Danny
9. [ari](#)
10. Danny
11. [ari](#)

Üç Ay Sonra

12. Danny
13. [ari](#)
14. [ari](#)
15. [ari](#)
16. Danny
17. [ari](#)
18. Danny
19. Danny
20. [ari](#)
21. [ari](#)
22. [ari](#)
23. Danny
24. [ari](#)
25. [ari](#)
26. [ari](#)
27. [ari](#)
28. Danny
29. [ari](#)
30. [ari](#)
31. Danny
32. [ari](#)
33. [ari](#)
34. [ari](#)

35. [ari](#)
 36. [ari](#)
 37. [ari](#)
 38. Danny
 39. [ari](#)
 40. [ari](#)
 41. [ari](#)
 42. Danny
 43. [ari](#)
 44. Danny
 45. [ari](#)
 46. [ari](#)
 47. [ari](#)
 48. [ari](#)
 49. Danny
 50. [ari](#)
- [Devam Edecek](#)

[Sonsöz](#)
[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında](#)

Önemli Not

BILINMESİ GEREKEN TETİKLEYİCİ VE İÇERİK UYARILARI

Sevgili okurlar,

Lütfen bunun bir Karanlık Romantizm olduğunu unutmayın. Bu kitap 18 yaşından büyük okuyucular için hazırlanmıştır. Bu hikaye kaba, açık cinsel durumlar, grafik şiddet, grafik cinayet, grafik dil, TSSB, intihardan bahsedilmesi, tecavüzden bahsedilmesi, aile içi istismar, bağımlılıklar, otassinofili, sadomazoşizm, anal, ölüme yakın durumlar, dini travma, kaçırılma, akrofobi ve aerofobi gibi tetikleyici konular ve durumlar içerir.

*Karanlık romantizm
kankalarırna, fahiŒe bölgesine
hoŒ geldiniz, ganimet zamanı*

Çalma LİSTESİ

Take My Breath Away : Berlin
Take My Breath Away : EZI
Hırka : Taylor Swift
Cruel Summer : Taylor Swift
Drinkin' Problem : Midland
Viski Olmalı Cody Jinks Dark Paradise
: Lana Del Rey
Shades Of Cool : Lana Del Rey
Simple Man : Lynrd Skynrd
Do I Wanna Know? : Arctic Monkeys
Chop Suey : System Of A Down
Rayando El Sol : Mana

Teşekkür

Destekleyici Kocama,
Senin sayende ilk görüşte aşkın ne olduğunu biliyorum.

Bu kitap yıllardır hazırlanıyordu. Her zaman hikayeler yazdım ve gerçeklikten kaçmak için kurgusal dünyalar ve karakterler yarattım. Çok geçmeden bu benim tutkulu bir hobime dönüştü. Korkmayı bırakmaya karar verene kadar öykülerimden herhangi birini yayınlamayı hiç düşünmedim. Bu kitap hayatımda hayallerimi destekleyen herkes için.

Bölüm 1

ARI

"Bebeğim öldü! Bebeğim olmaz, lütfen! Bebeğim ölmesin! Ay Dios Mio!

Mi hijo! Aman Tanrım, oğlum!" Annemin acılı sesi haykırdı

Tekrar tekrar, ilk çocuğunun öldüğünü öğrenen bir annenin sesi. Deniz komandosu olan kardeşim 30 yaşında ölmüştü. Bu asla unutamayacağım bir anıydı. Yüzündeki ifade, sanki kanı çekilmiş de solgun bir yansıma bırakmış gibi, sesindeki dehşet ve ıstırap dehşet vericiydi ve hayatımın geri kalanında beni travmatize edecekti. Ses o kadar korkunçtu ki ellerimle kulaklarımı kapatıp onu boğmak istedim. Acı çekiyordu ve o anda sağlığı için endişelendim. Hiç ağlamayan, her zaman çok pozitif olan annemin, bir yandan ona sarılırken bir yandan da bu haberi sindirmeye çalışırken milyarlarca parçaya ayrıldığını görmek.

Ağabeyim ölmüştü.

Evimizdeki el değmemiş yatak odasına her adım attığımda, şu anda olduğu gibi, aklım o güne geri dönüyor. Odasının kapısını açtığımda onu yatağında yeni müzik çalışmaları yaparken görmeyi beklerken anılar beni yakalıyor ve iki üniformalı adamın kapımızı çaldığı o güne geri götürüyor.

Nasıl oldu bilmiyorum ama o anda annemin tamamen dağıldığını görmek beni öldürdü ama aynı zamanda değiştirdi. O anda annem için güçlü olmak adına gücümü taklit etmek zorunda kaldım. Ben de parçalanmayı çok istiyordum ama ona bakacak, kendisi için güçlü olamadığında onun için güçlü olacak tek kişi bendim. Onu sessizce kollarımın arasına aldım ve avucumun içiyle siyah ve gri saçlarını okşadım. Feryat etmeye ve göğsümde anlaşılmaz sesler çıkarmaya devam etti.

O anda yapabileceğim en iyi şeyin ona dua etmek olduğuna karar verdim. Tespih. Annem bizi dindar olmamız, her şey için Tanrı'ya gitmemiz ve hayatlarımızı O'nun emirlerine göre yaşamamız için yetiştirmişti. Katoliklik konusunda içten içe bazı farklı görüşlerim vardı, ancak hayal kırıklığına uğramamak için bu görüşlerimi ona hiçbir zaman ifade etmedim.

Göğüste kurşun yarası. Sağ bacakta kurşun yarası. Boyunda kurşun yarası. Ölüm nedeni kan kaybı. Paul hastaneye geri dönmeyen kan kaybından öldü. Aklımdan çıkmayan o korkunç anıdan kurtulmak için elimden geleni yaptım. Tabutunun içinde, üniformasını giymiş, ölü bir şekilde yatarken ona bakarken, içimde onu sarsmak için karşı konulmaz bir istek vardı. Sarsıp uyandırmak çünkü yaralarını o kadar iyi kapatmışlardı ki uyuyor gibi görünüyordu. Her zaman yaptığım gibi omzuna yumruk atmak ve numara yapmayı bırakmasını söylemek istedim. Şaka yapmayı bırak çünkü bu hiç komik değildi. Bunu o kadar çok istedim ki ama tek yapabildiğim kendimi hasta ve bitkin hissedene kadar ağlamaktı. Düşünebildiğim tek olumlu şey, onun ölümünün hemşire olmakla doğru bir seçim yaptığımı göstermesiydi.

Başlangıçta pediatri hemşiresi olmak istiyordum ama kardeşimin ölümünden sonra travma hemşiresi olmam gerektiğini anladım.

Bazen Paul'ün asker arkadaşları çalışmadıkları ya da vakitleri olduğu zamanlarda eve gelip nasıl olduğumuzu kontrol ediyorlar. Onlara hiç aldırış etmiyorum çünkü onların tek parça halinde, kalpleri çarparak eve dönebildiklerini görmek hala acı veriyor ama kardeşim bir daha asla dönemeyecek. Kıskanıyordum, kızgındım ve karanlık olduğunu biliyordum ama neden kardeşim olmak zorundaydı?

Neden?

Kane adında bir arkadaşı sürekli benimle sohbet etmeye çalışırdı. Paul'ün kaybını telafi etmek için evdeki işleri yapmak ya da annemle sohbet etmek gibi ufak tefek şeyler yapardı ve ben bundan nefret ederdim. Bu kaybı daha az acıtmak için kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. En iyi arkadaşım asla geri dönmeyecekti. Evlendiğimde benimle koridorda yürüyecekti. Video oyun ortağım. *Koruyucum*. Evin erkeği.

Kardeşim iyi ve sade bir adamdı. Çok saf bir kalbi vardı. Karakterinin tek dezavantajı inatçılığı ve siyah-beyaz zihniyetiydi. Ama askere gittiğinde annemin ve benim maddi olarak her zaman iyi bakılmamızı sağladı. Ahlaki değerleri karakterinin büyük bir parçasıydı, bu da her zaman başkalarını kendinden önce tutmasına yol açıyordu.

Çok acı veriyor ve onsuz devam etmek yanlış geliyor. Haberi aldığıında annemin neredeyse kalp krizinden öldüğüne tanık oldum. Ben de ölmek istedim ama ikimiz de bu acıyı kendimize zarar vermeden atlatmanın bir yolunu bulmalıyız. Devam etmenin bir yolunu bulmalıyım ve eğer gücümü taklit etmem gerekirse... edeceğim. Zorlamam ve kendi ihtiyaçlarımı en sona koymam gerekiyorsa, yapacağım şey bu.

Paul annemin her gün kederle kendine işkence etmesine izin vermezdi ama bir anneye hayatına devam etmesini nasıl söylersiniz? Buna cesaret edemem.

Yine de o günden beri tek yapmak istediğim şey çığlık atmakken kendime izin vermedim. Katolikliğe olan inancımın patlamaması, kırılmaması ya da paramparça olmaması için çok uğraşıyorum.

Telefonum çaldığında düşüncelerimden sıyrılıyorum. Hâlâ kardeşimin odasına bakıyorum, yatak başlığının üzerinde bir Sublime duvar halısı. Duvarın bir tarafında kitap rafları. Oyun bilgisayar başka bir tarafta. Köşede gitarıyla birlikte bir futbol topu duruyor. Her şey temiz ve düzenli. Annem her hafta sonu, sanki o hala buradaymış gibi odasını temizlemeyi kendine görev edinmişti. Hatta dolabından bir yığın kıyafet alır, yıkar, katlar ve o evdeyken her zaman yaptığı gibi tekrar yerine koyar.

Hayattayken.

Hâlâ onun gitmesine izin veremiyor ama bu beklenen bir şey, daha iki ay önce gömüldü. Sanırım bu onun için terapötik bir şey, bu yüzden tek kelime etmiyorum.

Sonunda cep telefonumu elime aldığıında Meredith'ten gelen ve evimin dışında beni beklediğini bildiren bir mesaj buluyorum. Liseden beri en yakın arkadaşlarımdan biridir.

Kayıtlı bir hemşire olarak çalışmak için tüm sınavlarımı ve lisanslarımı geçtim ve uygulamaya başlamak için ilk sözleşmemi imzaladım. Henüz kimseye söylemedim ama er ya da geç söyleyeceğim. Bu gece bu konuda stres yapmayacağım, çünkü bu gece kutlama gecesiydi.

Country müzik kulaklarımda ve göğsümde yüksek sesle çalıyor ve hava sigara ve alkol gibi kokuyor. Etkileyici kararlarla dolu stresli bir haftanın ardından tam bana göre bir yer. En iyi arkadaşımınla dışarıda bir Cuma gecesi geçirmek için mükemmel bir yol.

tamamen habersiz olduğu kutlamaya başlıyoruz. Şehrin en popüler country barlarından birindeyiz ve kovboy çizmelerimizi giymiş, gece boyunca dans etmeye hazırız.

"Sonunda Kayıtlı Hemşire olduğunu söylemek nasıl bir duygu?" Meredith müzik eşliğinde birasını benimkine doğru uzatırken bağılıyor. Biralarımız gürültüyle çarpışıyor ve ikimiz de biraz içiyoruz.

"Tanrım, henüz gerçek gibi hissetmiyorum bile. Bu gerçeküstü." Saf bir sevinçle haykırıyorum. Uzun siyah saçlarım dans ederken bir aşağı bir yukarı zıplarken kulaktan kulağa gülümsüyorum.

Meredith ve ben liseden beri her şeyi birlikte yaptık. Birinci sınıfta bir gün öğle yemeğinde yan yana oturduğumuzdan beri en iyi arkadaşız. Korkmuş, kaybolmuş, on dört yaşında yabancılar olarak, boş bir masaya oturmadan önce birbirimize tereddütle baktık. Hemen kaynaştık. En sevdiğimiz televizyon programları üzerinden bağ kurduktan sonra hiç olmadığımız kadar yakınlaştık.

"Bir içki daha almam lazım; hemen döneceğim." Beni duyabildiğinden emin olmak için Meredith'in kulağına bağılıyorum. Beni onaylayarak başını salladı.

Bar tıklım tıklım. Kalbi kırık, bekâr ve hatta bu gece rahatlamak isteyen evli insanlarla dolu. Hemen barmene ulaşıyorum ve bir çilekli daiquiri istiyorum. Barmen hemen kimliğimi soruyor.

Muhtemelen on altı yaşında görüldüğümü düşünüyordur. Onu suçlamıyorum, 1.80'lik kısa boyumun ve annemden aldığım genç cilt genlerimin yardımı olmuyor. Kimliğimi çıkarıyorum ve barmen yasal içki içme yaşında olduğumu onaylarken başını sallıyor.

Yirmi iki yaşındayım ve hâlâ restoranlara gittiğimde çocuk menüsü isteyip istemediğim soruluyor. İçkimi beklerken bir bar taburesine oturuyorum. "Wagon Wheel" çalmaya başlıyor ve elimde olmadan vücudumu şarkının ritmine göre hareket ettiriyorum. Karşımdaki duvarın ortasına devasa bir batı neon sığır kafatası yerleştirilmiş. Geçen hafta sonu *gizlice* verdiğim büyük kararı düşünmekle o kadar meşgulüm ki yanımda oturan ve bana bakan adamı fark etmiyorum. Henüz kimseye söylemedim ama bu büyük karar benim için o kadar önemli ki kimsenin fikirlerinin ya da yargılarının beni mutluluğumdan alıkoymasını istemedim.

"Daiquiri seven bir kız olduğunu düşünmemiştim." Derin sesi birasından bir yudum alırken söylüyor. Koyu sarı dalgaların görüldüğü siyah bir şapka ve siyah bir gömlek giyiyor. Çok iyi tanımlanmış pazularının üzerinde yarım kollu dövmele görüyorum. Sinirli bir şekilde yutkunuyorum, dudağımı ısırıyorum.

gözlerimi ondan ayıramıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve cevap vermek için kendime güvenimi yeniden kazanıyorum.

"Ah evet... o zaman ne anladın?" Kaşlarımı merakla kaldırarak alay ediyorum ve konuşmayı devam ettiriyorum. Vücudu ilgimi çekiyor, beni daha fazla konuşmaya teşvik ediyor.

Benden uzaklaşıyor ve şimdi benimle göz teması kurma zahmetine girmiyor. Onun yerine barın köşesindeki duvarda asılı televizyona bakıyor. Ekranda bir futbol maçı oynanıyor ve alt ekranda siyah altyazılar akıyor.

"Sangria." Sonunda bana dönüyor, gülümsemiyor, tamamen ciddi. Parlak mavi gözleri ruhuma bakıyor, duygusuz.

İfadesiz bakışları beni çok korkutuyor; yüzüm kızarıyor ve ellerime bakıyorum. Doğrudan kahverengi gözlerimin içine bakıyor ve ben bu ilgiye dayanamıyorum.

"Vay canına... Çok iyisin... Bunlar en sevdiklerim." Botlarıma bakıp kıkırdıyorum. Sangrialar benim favorimdir. Ama bu gece biraz daha farklı bir şey istedim.

Sonunda barmen bana bir daiquiri getirdi ve ona teşekkür ederek karşılığında banka kartımı uzattım.

"Bekle, Gabe, benim hesabıma yaz." Yanımdaki adam araya giriyor ve elini nazikçe elimin ve kartımın üzerine koyuyor. İçime bir arzu elektriği gönderiyor ve hareket etmek istemiyorum.

"Oh, bunu yapmak zorunda değilsin. I-"

"İstiyorum." Küçük bir gülümsemeyle yumuşak bir şekilde söylüyor. Ben de ona gülümsüyorum.

Kim bu adam? Ve neden şimdiden ondan bu kadar etkilendim?

"Parlatıcı kullanan biri olduğunu düşünmemiştim." Küçük bir konuşma yapmaya çalışarak alay ediyorum. Bana bir içki ısmarladıktan sonra öylece çekip gidemem. En azından kendime söylediğim bahane bu, böylece onunla daha uzun süre konuşabiliyorum. Etrafında beni içine çeken bir koku var.

Sırıttırıyor.

"Ateş et," diye meydan okuyor.

Gözlerimi kısarak onu anlamaya çalışıyorum. Hep böyle bir süper gücüm varmış gibi hissedirdim. İnsanların duygularını okuyabilmek ve onları çözebilmek. Neredeyse hiç yanılmam.

"Sen viski seven bir adamsın. Ama bu gece farklı," diye devam etmeden önce tırnaklarımı barın tezgahına vurdum.

"Bugün işte o kadar da kötü bir gün geçirmedi, ordudasın ve fazla sarhoş olmadan rahatlamak için içmeye çalışıyorsun. Yaklaştım mı?" Baş döndürücü bir gülümsemeyle kaşlarını çatarak soruyorum.

"Hmm. Jack Daniels." Mırıldanıyor. Bana bakıyor ve aramızdaki bağı hissedebiliyorum. Bana hayranlık duyuyor ama aramızdaki küçük duraklama sessizliğe dönüşünce kendini hemen yakalıyor. İkimiz de birbirimize gülümsüyorduk ve o bakışlarını hızla televizyonda oynayan maça çevirdi.

"Hey, neden bu kadar uzun sürdü?" Meredith nefes nefese tam arkamda beliriyor ve adamla benim aramdaki anı çalıyor.

"Üzgünüm, ben-" Adama bakıyorum, sonra Meredith'e, sonra tekrar ona. Adını bilmiyorum. Yine de önemli değil çünkü zaten ilgisiz görünüyor. Kendini çoktan sohbetten koparmış ve bu da canımı yakıyor.

"Hadi gidip dans edelim!" Meredith beni kolumdan sertçe çekerek dengemi bozdu. Mucizevi bir şekilde elimdeki daiquiri'nin dökülmesini engelledi. Dans pistine varana kadar beni çekmeye devam ediyor. Başka bir şarkı çalmaya başlıyor ve bedenlerimizi yavaşça şarkıya göre hareket ettiriyoruz. "Kimdi o adam? Çok seksi biri," diye soruyor Meredith. Kaşlar yukarı ve aşağı. Gülüyorum ve gözlerimi deviriyorum.

"Fark etmez. O orduda ve sen benim anlaşmamı zaten biliyorsun." Onu umursamadan çilekli daiquiri'nden biraz daha içiyorum. Eski erkek arkadaşım olan son ilişkimin sorunlu geçmişi, ordu ile ilişkili herkesten uzak durmama neden oluyor. O adam, maruz kaldığım fiziksel ve zihinsel istismar nedeniyle taşıdığım yaraların sorumlusuydu.

"Aman Tanrım, aş şu aptal kışını. Bütün erkekler Shane gibi değildir." Meredith tiksintiyle mırıldandı. Eski erkek arkadaşım Shane'den nefret ediyordu. Herkes gibi. Benim gibi.

"Evet ama şu anda kimseyi eğlendirecek havada değilim. Ayrıca, adamın ilgilendiğini de sanmıyorum."

"Sana o içkiyi o mu ısmarladı?" "Evet ama-"

"İlgileniyor."

"Ama-"

"Kapa çeneni Ari. Gevşemelisin, sonunda biriyle yatmalısın, eğlenmelisin, asker ol ya da olma, çünkü tahmin et ne olacak, o sana üç, iki..." Meredith artık bana değil, arkamdaki birine bakıyordu. Gözlerim büyüdü ve kelebekler uçuşmaya başladı.

İçimde. Meredith uzaklaşmaya başlıyor, kalabalığın içinde kaybolurken omzuma bir dokunuş hissediyorum. Dudağımı ısırdım ve yavaşça arkamı döndüm.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bardaki aynı adama dönüyorum ama şimdi üzerimde yükseliyor. Uzun boylu, tahminimce 1.80'in üzerinde ve yüzüme gergin bir gülümseme yayılıyor.

Şimdi karşımda durduğu için kasları tam olarak sergileniyor, gövdesi devasa ve fiziksel formunu koruduğunu söyleyebilirim. Korkutucu biri ve yanaklarımdaki sıcak yanmadan gözlerinin içine bakmak benim için çok zor. Ani çekim yüzünden kalbim küt küt atıyor. Kesici dişleri olan düz beyaz dişleri karşı konulmaz bir gülümsemeye dönüşüyor ve koyu sarı sakallarının çene çizgisinin üzerinde uzadığını fark etmekten kendimi alamıyorum. Çok seksi.

"Danny."

Tokalaşmak için elini uzatıyor ve ben almakta tereddüt ediyorum. Bu, olduğundan daha büyük bir anmış gibi geliyor. Sanki daha başlamadan sonumuzu görebiliyorum. Onun sert dokulu elini benim küçük elimle kavrayıp beni nazikçe sıkıyor.

"Ari."

Bölüm 2

ARI

D anny hâlâ elimi tutmuş, sıkıyor. Normalden daha uzun süre garip bir şekilde el sıkışırken o gülümsüyor ve ben gülüyorum. *O ne yaptığını biliyor.*

"Dans etmek ister misin?" diye sordum. Eli hâlâ benimkini sıkıyor.

"Hayır." Elim sıkımayı bırakıyor ve bunun yerine beni dans pistinden uzaktaki boş bir masaya doğru götürüyor. Elim onun elini tutarken onu takip ediyorum. Verdiği sert cevap karşısında kaşlarım kalkıyor.

Hayır mı? Sanırım dans edecek tipte biri değil. Ben de değilim.

"Seni daha yakından tanımak istiyorum ve bunu dans pistinde müziğin sesi çok yüksekken yapamam." Önüme bir sandalye çekti ve ben de oturdum.

"Bu adil... Ne bilmek istersiniz?"

"Senin gibi bir kızın böyle bir barda ne işi var?" Danny önüme oturdu.

"Hemşirelik okulundan yeni mezun oldum. Stresliyim. Mutluyum. Rahatladım. Pek sık dışarı çıkmam ama bu gece özeldi, en hafif tabiriyle."

"Huh." Danny devam etmeden önce beni inceliyor. "Peki, tebrikler."

"Peki ya sen, bu pek senin tarzın bir sahne gibi görünmüyor, *Denizci.*" Binaya doğru elimle işaret ediyorum. "Denizci, aslında."

Oh, Donanma.

Başımı sallıyorum, Danny'nin gizemine hayran olurken konuşma içime işliyor.

Gerçekten bu konuşmaya daha fazla dahil olmak istiyor muydum?

Danny ile konuştuğça ilgim daha da arttı ve geçmişte bir denizciyle olan ilişkimden dolayı duvarlarımı gerçekten yükseltmiştim. Askerlik askerliktir.

hepsi benim için aynı.

"Benim gibi bir kız ne demek o zaman, ne demek istedin?" İlk sorusuna atıfta bulunarak soruyorum.

Duraklıyor ve gözlerini kısarak bana bakıyor. "Kırık."

Sesi ciddi, bakışları beni anlamaya çalışıyor. Gülümsemesinin yerini birası alıyor. Bir yudum alıyor ama hâlâ bana bakıyor. Tanıştığımızdan beri ilk kez nutkum tutulmuştu. Ne söyleyeceğimi bilemedim.

Bu yabancı içimde gerçekten ne hissettiğimi nereden biliyor?

Aramızda bir duraklama oldu. Danny benim cevap vermeme beklerken dakikalar sessizlik içinde geçiyordu.

Boğazımın düğümlendiğini hissediyorum ve ağlamak istiyorum. Gözlerim sulanırken kısa bir kahkaha atıyorum. Fark etmeyeceğini umarak gözyaşlarımı kırıştırıyorum. Danny'nin arkasında dans eden kalabalığa bakıyorum, dikkatimi dağıtmak için Meredith'i aramaya çalışıyorum.

Cevap vermek istiyorum ama fiziksel olarak yapamam. Hâlâ kardeşimin ölümünün yasını tutarken olmaz. Alkolün etkisindeyken ve bir yabancının yanında birçok nedenden dolayı tikanırken olmaz. Beni bir kitap gibi okuyan bir yabancı. Hayatımda gördüğüm en güzel mavi göz tonuna sahip bir yabancı.

Zil çalınca Danny'nin telefonu çalmaya başlar ve elini cebine atıp hızla çıkarır. Arayanın kimliğine bakar ve okurken derin bir iç çeker.

"Lanet olsun." Stresli bir şekilde mırıldanıyor.

"Oh... her şey yolunda mı?" diye sordum. Araya bir şey girdiğine sevinmişim, böylece tacizci eski erkek arkadaşımın hâlâ zarar gördüğümü söylemek zorunda kalmayacaktım. Ya da geçen hafta verdiğim ve henüz kimseye söylemediğim etkili bir karar yüzünden stresliydim.

"İş." Tekrar iç geçiriyor, telefonuna bakıyor, yazıyor.

"Sizinle tanışmak güzeldi ama gitmem gerek. Yakında görüşürüz." Danny ayağa kalkıyor, küçük bir gülümsemeyle telefonundan bana bakıyor ve uzaklaşıyor. Danny barın çıkışından çıkarken arkasından bakakalıyorum. Attığı her adımda kalbim daha da sıkışıyor.

Son cümlesi soru işaretleri ve şüpheler uyandırmaktadır.

Yakında görüşür müyüz?

Onu bir daha göremeyeceğimi bile bile bir yabancıyla paylaştığım bu kısa anları gerçekten takdir ettim.

Hayal kırıklığına uğramıştım. Uzun zamandır ilk kez yaşadığımı hissettim. İçimde bir heyecan titreşimi ve inkar edilemez bir buhar yayıldı.

Danny beni fark etti.

Beni gerçekten fark etti. İlk bakışta çok hızlı bağ kurduğum biri. Çok klişe ama yeni tanıştığım bu adam ilgimi çekmiş ve beni büyülemişti.

"Dostum, bu akşamdan kalma beni öldürüyor. Dün gece neden bu kadar çok içtim?" Bir şişe su açıp Tylenol alırken Meredith'e sordum. Mide bulantısı ve kusma bir virüs gibi beni ele geçiriyordu.

"Bazen aptal oluyoruz." Meredith telefonda inliyor. Ertesi sabah yatak odamdayım. Saat sabahın dokuzu ve ben cehennemden gelen bir baş ağrısıyla uyanmıştım. Uyanır uyanmaz Meredith'i telefonla arayıp onun da benim gibi ölüp ölmediğini kontrol ettim. Görünüşe göre o da acı çekiyordu ama benim kadar kötü değildi.

Bir şeyin yaklaştığına dair o tanıdık hissi alıyorum ve yine tuvalete kusmaya başlıyorum. Telefonumun sesini kapatmayı unutuyorum ve Meredith her şeyi duyuyor ama bunu düzeltmek için çok geç.

"Tanrım, hamile değilsin, değil mi?" Meredith'in ses tonu tiksintiyle doludur.

Alaycı bir şekilde cevap vermeden önce sifonu çekip üzerimi temizliyorum. "Evet, yirmi iki yaşında, içine penis girmemiş b i r i , mantıklı." Ben de karşılık veriyorum.

"Asla bilemezsin. Yakın zamanda jinekologuna gittin mi? Belki sana Jane The Virgin gibi davranmışlardır."

Birden telefonum çaldı. Kontrol ettim ve bilinmeyen bir numaradan mesaj geldi.

Bilinmiyor:

Merhaba Ari, ben Danny.

Bekle, ne? Danny gibi mi? Dün gece tanıştığım ve gizemli bir şekilde konuşmanın ortasında ayrılmak zorunda kaldığım Denizci Danny gibi mi?

"Bekle, bu da ne-. Numaramı **v e r d i ğ i m i** hatırlamıyorum. Meredith! Danny, seksi yabancı çocuk, az önce bana mesaj attı. O kadar sarhoş muydum?"

detay hatırlamıyorum-" diye söyleniyorum, çıldırmış gibi, gergin bir şekilde. Meredith sözümü kesti.

"Ah evet o konuda... Dün gece bardan çıkıp kamyonetine doğru yürürken ona senin numaranı verdim." Meredith telefonda kıkırdıyor.

Gözlerim utanç içinde açıldı.

"Meredith! Yapmadın! Ve bana söylemedin mi?" Azarladım.

"Ne? Sigara içmek için dışarı çıktım ve onun gittiğini gördüm. Sonra *sanırım* benimle olduğunu hatırladı ve benden numaranı istedi, ben de seve seve Aşk Tanrısı'nı oynadım ve numaramı ona verdim. Sorun değil. Bir şey değil!" Meredith'in küçümseyici tonu beni rahatsız ediyor.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum... biliyorsun bu tam olarak benim yılım değil..." Geçtiğimiz yıl benim için en trajik yıl oldu. Zehirli bir erkek arkadaştan ayrılmak, erkek kardeşimin ölümü ve annem ve kendim için sorumluluk alma rolüne adım atmak.

"Bebeğim. Her erkek Shane gibi değildir, kes şunu."

Tabii ki Meredith'in aklına hemen romantik hayatımı lekeleyen adam geliyor ama o, diğer tek kardeşimin ölümüyle kıyaslandığında endişelerimde bir kırılmaydı.

Dudağımı ısırdım ve ona geri mesaj attım,

Merhaba Danny.

"Tekrar yaralanırsam bu senin suçun." Yenilgiyle iç çektim.

"Gelecekteki düğününde bana teşekkür edeceksin aslında." Meredith kıkırdıyor.

"Woah, sakın ol. Ayrıca, şu anda hiçbir şey ya da hiç kimse hakkında düşünemem ya da dikkatimi dağıtamam. Yakında yurtdışına Irak'a gidiyorum ve odaklanmam gerekiyor." Yine hiçbir filtre kullanmadan atıp tutuyorum. Az önce ne söylediğimi fark ederek hemen ağzımı kapattım.

Gözlerimi kısarak hayal kırıklığını midemde hissediyorum.

ABD Ordusu için sözleşmeli sivil hemşire olarak sözleşme imzaladığımı henüz kimseye söylememiştim. Bunu, katıldığı bir görevde aldığı yaralara yenik düşen kardeşimi onurlandırmak için yapmıştım. Kimse bilmiyordu, eninde sonunda söylemek zorunda kalacağım annem bile. Geride kalan çocuğunun hemşire olarak orduya kaydolduğunu duymaya hazır olduğunu sanmıyorum. Nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Kötü mü yoksa iyi bir tepki mi verecek.

"Bekle, dur. Geri sar! Nereye gidiyorsun?" Meredith şok içinde bağırır.

Bölüm 3

ARI

Sabahın erken saatleri, saat altıdan biraz önce... Bir yandan aynadaki yansıma bakiyor, bir yandan da boynumun hemen altındaki pembe haç kolyemi ayarlıyorum.

Köprücük kemikleri, geriye doğru olmadığından emin olmak için. Duş aldım, saçlarımı düzelttim ve doğal makyajımı yaptım, kiliseye gitmeye hazırdım. Kardeşim vefat ettiğinden beri, annemin isteğı üzerine her Pazar ona eşlik etmeye özen gösteriyordum. Zedelenmiş inancım zihnimin üzerinde gezinirken ona katılmak zorunda olduğum her sabahtan korkuyordum.

İnancımın değişmediğini söylediğimde ona yalan söylüyordum. Kardeşimin ölümünden sonra inancım azalmıştı. Öfkeliydim ve tüm hayatımı sorguluyordum, çünkü... Tanrı neden kardeşlerim gibi bir ruhu benden alsın ki? Hem de böyle korkunç ve beklenmedik bir şekilde. Artık her gün kendimle rol yapıyormuşum gibi hissediyorum. Hâlâ yetiştirildiğim gibi, *her şeyin bir sebebi varmış gibi*, iyimser ve kırılmamış bir kadınmışım gibi davranıyordum.

Gerçek şu ki, kardeşimin artık var olmadığı bir hayatı yaşamak için her gün mücadele ediyordum. Artık o kız değildim ama olmak için canımı dişime takacaktım.

Eğer annemin ikimizi de kaybetmediğini hissetmesi için gereken buysa... o zaman rol yapmaya devam ederim.

Kardeşimden gelen Polaroid fotoğraflarla dolu kutuma doğru yürüyorum. Odanın köşesindeki kitap raflarından birinin üzerine güvenli bir şekilde yerleştirilmişti. Paul, askerlikle ilgili herhangi bir şey için ayrılmak zorunda kaldığı her seferinde bir fotoğrafımızı bastırırdı. Bu, acemi birliğine gitmeden bir gün önce başlar ve son görevinde sona ererdi. Her zaman yanımda en az bir fotoğraf bulundurur, kendimi güvende hissetmemi sağladığı için yakınımda tutardım.

Evdeki tek adam gitmişti.

Babam ben çocukken ailemizi terk etti. Nasıl göründüğünü zar zor hatırlayabiliyorum. Anılar bulanık ve soluktu. Onu kafamda her canlandırmaya çalıştığımda yüzü bir gölgeye dönüşüyordu. Annem babamın ve bizim çocukluk fotoğraflarımızı saklıyordu. Onlara bakıp bize hayat veren kişiyi tanımak isteyip istemediğimi birçok kez sordu... ama ben onun neye benzediğini hatırlatmayı reddettim. Beynime yerleştirilmiş bir gölge olarak kalmasını tercih ederdim.

Bizsiz yeni bir hayata başlamak için annemi terk edebiliyorsa, hatırlamaya ya da üzerinde stres yapmaya değmezdi. Ancak annem kendi yöntemlerine ve dinine saplanıp kaldı. Eski kocasından hiç ayrılmadı çünkü bunun günah olduğunu düşünüyordu. Paul her zaman ailenin erkeği rolünü üstlendi.

Koruyucu. Sorumlu olan. Her zaman sorumlu olan. Ben ise onun sabrını ısrarla sınavan küçük kız kardeş rolünü üstlendim.

Birlikte yaptığımız her konuşmayı tekrar ettiğim kötü anlardan birini yaşıyordum. Kavgadan kaynaklanan kötü olanlardan, kardeş şakalaşmasına dayanan iyi olanlara kadar. Söylediğimiz her kelimeyi ikinci kez tahmin ediyordum. Söylediğim ve söylemediğim sözler için pişmanlık duyuyordum. Onu kötü yönde etkileyen her hareketten pişmanlık duymak.

Bana verdiği tüm fotoğrafları içeren küçük ahşap kutuma bakıyorum. İçinde yaklaşık on tane vardı. Parmaklarımın ucuna basarak kutuya uzandım. Tırnaklarımdan biriyle tutturmaya çalıştıktan sonra sonunda başarıyorum. Tuttuğum nefesi bırakarak açtım. En sevdiğim fotoğrafı tarıyorum ve onu görünce duruyorum. Üzerindeki tüm fotoğraflarda komik bir mesaj ya da basit bir şey var. En beğendiğimi alıp çantama koydum. Bunu Paul'ün koruması ve sevgisinin bir sembolü olarak Irak'a götürecektim.

Telefonumda gezinirken dikkatimi çeken bir e-posta uyarısı alıyorum. En sevdiğim yazarların katılacağı bir Kitap Etkinliği'nden geldiğini görünce hemen açıyorum. Bu, popüler yazarların tüm okurlarıyla ve oluşturdukları kitap topluluğuyla buluşacağı devasa, olağanüstü bir etkinlikti. Gözlerim bilgilerin üzerinde gezinirken kalbim sıkıştı. Bu sadece bir güncellemeydi ve hala bilet almak için bekleme listesindeydik.

Hâlâ bekleme listesindeydim. Paul bir yıl sonra düzenlenecek olan etkinliğe gitmemiz için ikimize de bilet almaya çalışmıştı. Bekleme listesinde uzun süre kalmayacağımıza ve katılacağımıza emindi. Bu mükemmel bir zamanlamaydı çünkü ben ilk rotasyonumdan dönmüş olacaktım.

Hemşire. Kuzey Carolina'da yapılacaktı ve yaşadığım yere çok yakındı, sadece birkaç saat uzaklıktaydı.

Paul parayı hesabıma göndererek ön ödemeyi yapmıştı bile. Para, boş bir umutla birikim hesabımda tozlanmaya bırakılmıştı. Telefonumu büyük bir güçle yere fırlattım, kırdığımı sandım ama halı zemin darbeyi yumuşattı. Öfke ve keder gözlerimi yakıyor, gözyaşlarım dışarı çıkmakla tehdit ediyordu. Arkamı döndüm ve yüzümü yastığıma gömdüm, hıçkırarak ağladım çünkü kardeşlerimin son umutlu düşüncelerinden biri gerçekleşmeyecekti.

"Merak etme küçük kardeşim, çok olumsuz düşünüyorsun. Ben izlerken o kitapları en sevdiğin yazara imzalatacağsın. Çirkin bir şekilde ağlayacaksın ve ben de videolarını çekip bunu asla unutmama izin vermeyeceğim."

Kitap Etkinliği'nin biletlerinin tükendiğini öğrendiğimizde yaptığımız konuşmayı hatırlarken Paul'ün sesi aklımdan çıkmıyor.

Beni usulca öldüren bir başka hatırlatma daha.

Buzlu kahvemi yudumluyorum ve dilimin üzerinde serinliyor. Soğuk köpüğü dudaklarımdan silerek derin bir nefes alıyorum. Annem ve ben yerel kahve dükkanımızdaydık. Kafeinin anneme neye imza attığını söyleyecek cesareti bulmama yardımcı olacağını düşünmüştüm. Ten rengine boyanmış tırnaklarım masaya vuruyordu. Anneme bakıyorum, gözlerim gözlerinin altındaki torbalara takılıyor. Yarı zamanlı çalışıyordu ama çalışma saatleri vücudunu yoruyordu. Zengin bir doktorun annesine bakıcılık yapıyordu.

"Anne... nasıl hissediyorsun... şu anda, şu anda?" Dudağımı ısırarak endişemi yarı gülümsemeyle geçiştirmeye çalıştım. Nasıl bir ruh hali içinde olduğuna dair bir fikir edinmek istiyordum.

"İyiyim, yorgunum ama iyiyim. Son zamanlardaki başarılarınla gurur duyuyorum mija." Elini benimkinin üzerine koyarak beni hafifçe sıktı. Resmi hemşire olarak yeni unvanıma atıfta bulunuyordu.

"Tamam güzel, çünkü sana bir şey söylemek üzereyim ve bunu nasıl karşılayacağını bilmiyorum."

Korkuyla gözlerini açıp bana bakıyor.

"Hamilesin." Damarlı elleri ağzını kapatıyor.

"Anne! Hayır! Hayır! Tanrım!" Fısıltıyla bağıarak, suçlamasını duyan olup olmadığını görmek için etrafına bakarak söylüyorum.

"Hâlâ bakırsın, değil mi?"

"Anne, bu önemli değil," diye fısıldıyorum utanarak.

"Mija... bak, ilk seferin herhangi bir erkekle olmamalı, evleneceğin biriyle olmalı-"

"Anne, ordu için travma hemşiresi olarak Irak'a gidiyorum ve altı ay orada kalacağım." Annemi dikkatle izleyerek ağzımdan kaçırđım. Kalabalık bir kafenin ortasında bana bağırmaaya başlamaması için dua ediyordum.

Hareket etmiyor. Vücudunun gergin olduğunu söyleyebilirim. Haberleri sindirmeye çalışıyordu. Gözlerini benden ayırmıyordu ve sanki sonsuza kadar sessiz kalacaktı gibi hissediyordu. Gri-mavi örgü kazağını daha sıkı sarıyor, kollarını kavuşturuyor.

Sonra ağlamaya başlıyor, sessizce hıçkırıyor.

Aman Tanrım. Ne yaptım ben?

"Anne, özür dilerim... sadece bunun yapmam gereken bir şey olduğunu düşünüyorum." Masanın karşısında elini tutarak onu rahatlattım.

"Mija... bunlar sevinç gözyaşları. Paul çok gurur duyardı. Kardeşin benim dünyamdı. Beni yanlış anlama sen de öylesin, *ikiniz* de benim dünyamsınız. Ve ÷lkemize böyle yardım ederek onun izinden giden küçük kız kardeşiyle gurur duyardı."

Bunu beklemiyordum.

Dışarıda yağmur şiddetle yağmaya başladı ve kafenin pencerelerinden gökyüzündeki şimşekleri görebiliyordum. Saat gecenin yedisiydi, gökyüzü her yerde kara bulutlarla gölgelenmişti. Gürültülü gök gürültüsü duvarlarda titreşimlere neden olurken ürperiyorum.

Ben de anneme gülümsedim. Nutkum tutuldu. Duygularım beni ele geçirdi ve gözyaşı dökmeye başladım. Annemin bir çocuğunu kaybettikten sonra nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordum ve şimdi beni kaybediyordu ama aynı şekilde değil.

"Kararımı anladığın için mutluyum anne. Paul gibi insanlara yardım edebileceğimi hissediyorum. Denizcilere ve hatta yaralı askerlere yardım edip hayatlarını kurtarabileceğimi umuyorum." Kahvemi elime alırken tıkanıyorum. Daha fazla ağlamamı engelleyeceğini umarak bir yudum daha alıyorum.

"Anlıyorum mija. Git ve yapman gerekeni yap, seninle gurur duyuyorum ve her zaman yanıdayım. Sadece... beni her gün arayacağına söz ver." Annem gülümsüyor.

Annem ve ben eşyalarımızı toplamaya başladık. Yağmura hazırlanmak için yanında taşıdığı şemsiyeyi eline aldı. Kategori 2 kasırga Carolinas'a doğru ilerliyordu ve biz de eve dönerken yiyecek stoklamaya ve bir kahve içmeye karar verdik.

Çıkışa doğru yürüyoruz ve kapıların hemen önünde duruyoruz, böylece annem yağmura hazırlanmak için şemsiyesini açabiliyor.

Birden kapı açıldı ve kalbim küt küt atmaya başladı. Gergin hissediyorum ve midem keleklerle doluyor. Sanki zamanda donmuş gibi hissediyorum.

Danny.

"Ari." Danny de en az benim kadar şaşkın bir şekilde beni selamlıyor. O bu dünyadaki en güzel adam.

Adımı söylediği anda yıkılıyorum.

Danny ve ben orada kırıdamadan durduk, göz göze geldik. Danny'yi hayaletle çevirmiştim. Mesajlaşmada hiç iyi değildim, hele bir yabancıyla daha da iyiydim. Kendimi, kış çatalınız görünürken yakalandığınız utanç verici bir rüyadaymışım gibi hissediyordum. Annem bu garip etkileşimi fark etti ve bariz, klişe bir boğaz temizleme sesi çıkardı.

"Özür dilerim anne. Bu Danny. Danny, bu benim annem."

Danny'yi işaret ederek anneme doğru bakıyor ve ona sıcak bir gülümseme veriyor. Ona doğru uzanıp elini sıkıyor. Annemin Danny ve onun varlığı karşısında şaşırıldığını söyleyebilirim. Sanki aşık olduğu ünlüyle yüz yüze tanışıyormuş gibi şaşkın görünüyor ve Danny elini sıkarken yüzü kızarıyor. Annemin bu etkileşimine içimden gülüyorum.

"Danny mi?" Annem tek kaşını kaldırarak bana gülümsüyor.

"Umm..." Cümlemi nasıl bitireceğimi bilmeden başladım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Adamla daha yeni tanışmıştım.

"Biz arkadaşız." Danny benim yerime konuştu.

Öyle mi?

"Aman Tanrım, gerçekten mi? Ari ile arkadaş mısınız?" Annem heyecanla fişkırıyor. Küçük bir gülümsemeyle gözlerimi deviriyorum.

Evet anne, arkadaşlarım var. İnanması zor değil.

Annem hâlâ karşı cinsle arkadaş olamayacağıma, bunun ötesine geçemeyeceğime dair katı bir zihniyetle yaşıyor.

"Şey, hanımefendi biz yeni tanıştık," diye cevap veriyor Danny. Aynı derin ses yanaklarımın yanmasına neden oluyor. Onun sesinden çok etkileniyorum, çok büyüleyici.

"Sahi mi, nerede?" Annem bana şüpheyle bakarak soruyor. Panikledim. Nasıl tanıştığımızın ayrıntılarını bilmesini istemiyorum. Annem çok katıdır.

ve muhafazakar. Alkol içmeye, sigara içmeye, partilere, dövmelelere vs. karşıdır. Hayatım boyunca bu görüşleri bana aşılama için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı.

"Pekâlâ anne, sanırım gitme vaktimiz geldi. Yiyecekler arabada ve fırtına gelmek üzere, kasırgaya hazırlanmalıyız." Danny'nin yanından geçerek annemi kafeden dışarı çıkarmaya başladım. Annem kapıdan önce çıktı ama benim elim kapı kolunda, kapatmak üzereydi. Ben dışarı çıkarken yağmurun sesi bir anda yükseliyor.

"Ari."

Başımı tekrar Danny'ye çevirdim. Kısa mesajlaşmamızdan sonra ona hiç cevap yazmamıştım. Eğer öyleyse bunun bir yere varmasını istemiyordum.

"Evet?"

"Yakında göreve gidiyorum. Bugün ayrılmam gerekiyordu ama kasırga ayrılışımızı geciktirdi, bu yüzden hava tekrar düzelince hemen ayrılıyorum. Seni bir randevuya götürmek istiyorum. Mesajlarıma cevap vermediğine göre, sanırım istediğim cevabı alana kadar seni köşeye sıkıştırmam gerekecek." Sırıttıyor.

Cevap vermekte tereddüt ediyorum.

Tanrım, ona evet diye bağırmayı ne kadar çok istiyorum.

Ama hasarlıydım. Eski erkek arkadaşımın ve beni her gün boğan yakın zamandaki kederimden zarar görmüştüm. Olası bir ilişkiye, hatta arkadaşlığa başlamanın benim için doğru bir hareket olup olmadığını bilmiyordum.

"I-"

"Tabii ki, o randevuya gidebilir. O özgür! Mija, ben eve kendim giderim, sen onunla git. Tamam mı?" Annem hemen araya giriyor ve ben onun ısrarı karşısında şok oluyorum.

Bir dakika önce erdemimi sorguluyordu, şimdi ise çok iyi tanımadığı bir adamla gitmem için beni zorluyor.

"Anne, ama-"

"Tamam, sonra görüşürüz, seni seviyorum mija." Hızla arkasını dönüp gidiyor ve beni Danny'nin yanında kalmaya zorluyor. Annemin arabasına doğru çekilmesini izlerken arkasından ters ters bakıyorum.

Bana ihanet etti.

Şemsiyeyi başının üzerinde tutarak koşarak uzaklaşıyor.

Sanırım onun peşinden koşabilirim ama Danny'yi daha fazla tanımak istediğimi inkar edemem. Ona karşı hissettiğim çekimi inkâr edemem. Dudağımı ısııyorum, ona dönüp gülümsemeye zorluyorum.

"Yani... Chrome Beans'e mi gidiyorsun?" Önünde durduğumuz kafeyi kastederek soruyorum. Lise öğrenciliğimden beri Chrome Beans'e giderim. Burası benim için bazen kaçtığım bir yer. Kahve ve iyi bir kitap bana her zaman gerçeklikten kaçmak için bir tatil gibi gelmiştir. Arkadaşlarım ve ben burada pek çok anıyı paylaştık. Burada buluşur ve büyük sınavlar için çalışma randevularımız olurdu.

"Evet, kahve almaya karar verdiğime sevindim."

Yüzüm kızardı. Hâlâ kafenin kapısının önünde, yağmuru engelleyen çatının altında duruyoruz. Kalbim inanılmaz bir şekilde çarpıyor.

Yeni tanıştığım bu adam bana nasıl böyle hissettirdi?

Danny'nin tamamen siyah kapüşonlu tişörtü vücudunu çok iyi sarıyor. Siyahı yeni favori rengim yapıyor.

"Kahve içmeye mi gidiyoruz, yoksa bir şeyler yemek ister misin?" Flört ediyor. Kaşlarını kaldırıp cevabımı bekliyor. Kendinden emin. Nasıl bilmiyorum ama hareketleri bile bana bir şeyler hissettiriyor.

Sorusunu düşünerek ona gülümsüyorum. Aynı canlı hissetme heyecanı, *randevu* kelimesini söylediğinde geri dönüyor. Cevabımı beklerken mavi gözleri beklenti dolu. Gök gürültüsü yine çevreye vuruyor ve beni yerinden sıçratıyor. Rüzgâr hızlanmaya başlıyor, yanımızdan geçerken güçleniyor ve uzun saçlarımın her yere uçuşmasına neden oluyor.

Danny irkildiğimi görünce kolunu omzuma atıyor ve beni sert rüzgârdan koruyarak kendine doğru çekiyor. Dokunuşu elektrikli hissettiriyor.

Boğazımı temizledikten sonra ona "Sanırım yemek yemek istiyorum" diye cevap veriyorum. Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve pişman oluyorum çünkü bacaklarımın arasında uzun zamandır hissetmediğim bir his uyanıyor. Başını sallıyor.

Şu anda, kendi küçük dünyamızdaymışız gibi hissediyorum. Aramızdaki gerilimle dolu tatlı bir dünya. Gerçekten güzel, kısa süren bir andı.

"Ari-kek?"

Tanıdık bir ses arkamızdan soruyor, içinde bulunduğumuz balonu bozuyor. Korktuğum bir ses. Kısa bir süre önce kalbimi tamamen kıran bir ses. Askerlerden soğumama neden olan kişiye ait bir ses.

Shane.

Bölüm 4

ARI

Kalbim karnımın derinliklerine gömüldü. Onun sesini duymak, istismar ve kalp acısıyla ilgili pek çok anıyı geri getirdi ve işte buradaydım Danny ve Shane'in arasında. İkisi de şaşkınlıkla bana bakıyordu. İfadelerinde "*Kim bu adam?*" yazıyordu. İkisi de birbirini süzüyor ve ben rahatsız oluyorum. Shane'le yüzleşmek için arkamı döndüm. Kahverengi saçlarının daha uzun olması dışında aynı görünüyor. Yüzünü görmek beni üşütüyor ve korkutuyor. Aylar öncesinden tanıdığım Shane çok kıskanç bir adamdı ve Danny'yi benimle görmenin onu rahatsız ettiğini söyleyebilirim. Bana ve Danny'ye sırtarak baktıkça sakızını agresif bir şekilde çiğnemeye başlıyor.

"Oh Shane, merhaba..." Mırıldanıyorum. Shane'le birlikteyken hissettiğim duygular geri geliyor ama bu romantik bir şey değil. Korku. Danny ile görülmek yanılttı ve onu aldatıyormuşum gibi hissediyordum. Diğer adamla suçüstü yakalanmak gibiydi.

Zihinsel olarak kendime bekâr olduğumu ve o ilişkinin çoktan bittiğini hatırlatmak zorunda kaldım. Sonunda onun zehirli pençesinden kurtulmuştum.

"Nasılsın Ari-cakes?" Bana taktığı lakapla, *Ari-cakes* diye seslendiğinde yüzüm kızarıyor. Birlikte olduğumuzdan beri bana böyle hitap etmemişti.

"Güzel. Harika." Ses tonum buz gibi.

Konuşmaya devam etmeye cesaret edemedim. Üçümüz arasındaki etkileşim hızla garip bir sessizlikle doldu ve Danny bana doladığı kolunu bıraktı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, üzgünüm ve kolunu tekrar üzerime atması için can atıyorum. Doğal hissettiriyordu. Beni güvende hissettirdi.

"Bunu duyduğuma sevindim... Hâlâ Chrome fasulyesi alıyor musun?" Shane bana hızlıca gülümseyerek beni hâlâ tanıdığı izlenimini vermeye çalışarak soruyor. Ama tanımıyor. Beni bir daha asla tanımayacak. *Bana vurmaktan bir daha* asla zevk alamayacak ya da beni istismarının derinliklerine sürüklemeye çalışamayacak. "Sanırım gitmeliyiz." Danny araya girdi. Danny dikkatle Shane'i izliyormuş gibi görünüyor. Shane'e yaklaştıkça kaşlarını çatıyor.

Ben. Shane, Danny'den daha kısa ve zayıf.

Sanki aklımı ya da vücut dilimi okuyordu. Artık Shane ile konuşmak istemiyordum. Ondan olabildiğince uzaklaşmayı tercih ettim. Onu unutmak için her şeyimi verdim. Beni aldattı, duygusal ve fiziksel olarak çökertti. Şu anda onun önünde durmak, iyileştiğim eski travmanın yeniden açıldığını hissetmeme neden oldu.

Komiktir ki, benimle ilişkisini bitiren de oydu. Beni üçüncü kez aldattı ve ona benim veremediğim şeyleri verebilecek başka bir kadın için beni terk etti. Beni her aldattığında onu affediyordum. O kadar zayıftım ki, beni ne kadar incitmiş olursa olsun onu seviyordum. Sonunda, beni terk ettiği kadınla artık ilgilenmediğinde, sürünerek geri geldi ama her uzlaşma girişimini reddettim. Onu engelledim. Numarasını ve sosyal medyasını engelledim. Ve ondan bir daha haber alamadım.

Ta ki şimdiye kadar.

Onun için haftalarca ağladım. Birkaç yıl birlikte olduk.

Orduya katıldığında, ilişkimizde toksik hale geldi ve tamamen değişti.

Tabii ki, bir ilişkiye ilk başladığınızda bir aşk-sevgi aşaması vardır ama sonra gerçekte kim olduğunu ortaya çıkardı.

Benim için bu, onun denizci olmasından kısa bir süre sonraydı.

"Bence bu iyi bir fikir," diyorum usulca, Shane'den uzaklaşıp Danny'nin mavi gözlerine bakarak.

"Görüşürüz o zaman." Shane bana hınzırca gülümsüyor ve kafeye giriyor. Rahatlatıcı bir iç geçirdim.

"Ari-kek, ha?" Danny sesinde mizahla bana soruyor.

"Gidelim lütfen," diye yalvarıyorum.

Danny beni otoparka götürüyor ve yağmur yağarken ikimiz de sessizce hızlı hızlı yürüyoruz. Bir kamyonetin yanına gelene kadar onu takip ediyorum. Benim için yolcu kapısını açıyor ve ben de biniyorum.

Danny kapımı hızla kapatıyor ve yağmurdan sıırıslamak olmamak için koşarak onun yanına gidiyor.

"Nerede yemek istersiniz?" Kapısını arkasından kapatırken soruyor.

"Emin değilim... hava kötüleşiyor." Shane'e rastladığım için hâlâ sarsılmış durumdayım, sesim fısıltı gibi çıkıyor ve Danny ne kadar rahatsız hissettiğimi fark ediyor.

"Hey, seni eve götürebilirim, sorun değil-"

"Hayır." Hemen cevap veriyorum, sözünü kesiyorum. Ona bakıyorum ve güven verici bir gülümseme veriyorum.

Shane'i görmek beni şaşırttı. Korkudan kalbim birkaç saniye durdu. Sonunda ondan kaçtım ama onu Chrome Beans'te gördüğümde, onunla birlikteyken hissettiğim tüm duyguları hatırladım. Bu beni derinden sarstı. Yine de başka erkeklerle olan olasılıklarımı mahvetmesine izin vermeyecektim.

"Dışarıdan yemek almaya ne dersin? Benim evimde yemek yiyip film izleyebiliriz."

Onun evinde bir akşam yemeği ve sinema, şu ana kadar geçirdiğim tüm yılın ardından bir rüya gibi geliyor. Aile içi şiddete maruz kalmak ve ardından kardeşimin ölümü, yaşadığım en zor şeydi. Sadece kardeşimi kaybetmedim; en iyi arkadaşımı da kaybettim. Çok yakındık.

"Bu hoşuma giderdi."

"İşte burası," diye duyurdu Danny, gelişigüzel.

Ön kapıdan geçerek arazisine girdik. Brooklyn usulü pizza aldıktan sonra mülküne şöyle bir göz attım. Dönümlerce arazi üzerinde iki katlı güzel bir ev. Muhteşemdi. Bir ön verandası ve etrafını saran bir çiti vardı.

"Vay be Danny, evin çok güzelmiş."

Aşırı kalabalık bir mahallede üç yatak odalı küçük bir evde büyüdüm. O yüzden bu ev bana cennet gibi geldi. Çok geniş ve modernize edilmişti.

"Teşekkür ederim."

Korkmam gerekirdi ama Danny'nin yanında kendimi sıcacık hissediyorum. Tanıştığımızdan beri bana karşı tam bir centilmen oldu. O zamandan beri biriyle çıkmamıştım.

Shane ve ben aylar önce ayrıldık. *Asker-erkek* ilişkimi *bozmuyordum*.
Henüz kural yok.

Elinde pizza kutusuyla Danny araçtan inip benim bulunduğum tarafa doğru yürüdü ve yolcu koltuğundan inmeme yardım etti.

"Kısa kız sorunları." Eli elimi tutarken gülüyorum. Bana her ufak dokunuşunda içimde kelebekler sertçe uçuşuyor. Ona yaklaştıkça güçlü kolonya kokusu beni yakalıyor. Kokusu muhteşemdi, odunsu ve asi bir koku yayıyordu.

Danny ile yeni tanışmış olmama rağmen, karanlığın içinden taze bir nefes gibi geliyor. Onun yanında kendimi güvende hissediyorum, Shane'in yanında hiç hissetmediğim bir şey.

Verandasına vardığımızda anahtarlarını alıyor ve muhtemelen binlerce kez yaptığı gibi ön kapıyı hızla açıyor.

Sağ tarafına uzanıp bir ışık yaktığında ilk gördüğüm şey, çok zengin ve geniş ahşap kabin temalı bir evdi. Kesinlikle büyüleyiciydi, kendimi dağlarda çok pahalı bir kulübede gibi hissettim.

"Vay canına..." Tavana baktım ve evinin her bir ayrıntısının iyi düşünülmüş ve tasarlanmış olduğunu fark ettim.

Danny şaşkınlığım karşısında eğlenmiş görünüyor. Oturma odasına vardığımızda elektrikli şöminesini ve şöminenin üzerindeki duvara monte edilmiş büyük televizyon ekranını açtı. Bu, yakın zamanda yapmayı hayal etmediğim bir randevu gecesi idi. Basit ama şaşırtıcı. Süslü şeylerle gösteriş yapmanın beni etkileyeceğini düşünen erkeklerden hiç hoşlanmamıştım.

"Biraz kırmızı şarap ister misin?" Danny pizzayı oturma odasındaki sehpanın üzerine bıraktıktan sonra bana soruyor. Mutfağının ortasında büyük bir ada ve köşesinde bir bar alanı bulunan mutfak alanına doğru ilerledi. Bir sürü şarap, likör şişesi ve bira bir koleksiyon gibi sergileniyordu. Sıkı bir içici olmalı.

"Evet, lütfen." Kibarca cevap veriyorum. Kanepeye doğru yürüyorum ve yumuşak bir minderin üzerine oturarak rahatlıyorum. Umarım benden sadece birbirimizi tanıyacağımız bir randevudan daha fazlasını beklemiyordur.

Danny elinde bir şarap kadehi ve kendisi için bir içkiyle dönüyor. Şarap kadehimi yere koyduktan sonra hava durumu kanalını açıyor, yanıma otururken kadeh çarpışma sesi çıkarıyor. Kırmızı şarap bardağını elime alıp bir yudum alıyorum. Kırmızı şarap boğazımdan aşağı yuvarlanırken tat alma tomurcuklarım heyecanla zıplıyor. Bir bakıyorum Danny elinde viski kadehiyle beni izliyor. Çok yakışıklı, güçlü çene çizgisi kısa bir sakalla kaplı ve o mavi okyanus gözlerine sonsuza kadar bakabilirim.

"Askerlerin sakalı olmaz sanıyordum," diyorum kaşlarımı merakla kaldırarak. Danny'de ilk fark ettiğim şeylerden biri buydu. Paul deniz komandosu olmadan önce sakallarını her zaman temiz tıraş etmiş ve bakımlı tutmuştu.

"Evet, genelde yapamayız. Yine de görevlendiriliyorum, bu yüzden izin alıyorum."

"Bu her şeyi açıklıyor."

"Kafedeki kimdi? Bu yüzden mi bu kadar üzgünsün?" Danny viskisini alıp neredeyse tamamını içerken soruyor.

"Umm... uzun hikâye," diye cevap veriyorum şarabımdan biraz daha içerek. Aramızdaki güçlü gerilimle daha da rahatlamak istiyorum. Danny'nin zehirli bir eski erkek arkadaş ve kardeşimi kaybetmekle ilgili bir hikâye dinlemekle ilgileneceğinden şüpheliyim. Eğer o da benim hayal ettiğim askerler gibiyse, muhtemelen askere gitmeden önce tek gecelik bir ilişki arıyordu.

İç çekerek şarap kadehimi yere bıraktım. Kendim hakkında olumsuz düşünmek beni her zaman en iyi şekilde etkiliyor. Onun gibi bir adam kesinlikle benimle bu şekilde ilgilenemezdi.

Yağmur dışarıda şiddetli bir şekilde yağmaya başlar ve şiddetli rüzgâr evi gıcırdatır. Pencerelerin çatlaklarından yüksek sesle uğultu geliyor. Dışarıdaki verandaya sıçrayan suyun sesi huzur veriyor. Dönümlerce arazisini sergileyen büyük cam pencerelerden, kara bulutların arasından tekrar tekrar çakan şimşekleri görebiliyorum.

"Zamanım var."

Endişeyle bacağımı aşağı yukarı zıplatmaya başladım. Shane hakkında her konuştuğumda endişeleniyorum. Danny hayatımla gerçekten ilgileniyor ve merak ediyor gibi görünüyordu ve bu iyi hissettiriyordu. Yeni tanıştığım bu adam çok seksi ve tam bir centilmen. Ama... Sanki benimle paylaşmadığı bir yönü varmış gibi hissediyordum. O tarafın *iyi mi kötü mü* olduğunu bilmiyordum.

"Bana *Ari Cakes* diyen adam," diye gözlerimi deviriyorum, "aslında en son eski erkek arkadaşımdı. Adı Shane. Aslında deniz piyadesi. O senin klişe alet çantan. Beni birkaç kez aldattı. Ve her seferinde aptal gibi onu affettim. Hatta işler o kadar kötüye gitti ki, ellerini üzerime koymaya başladı."

Danny'ye bakıyorum, yüz ifadesini inceliyorum. Vücudu gerginleşiyor ve kaskatı kesiliyor.

"Son olarak, yaşadığı son ilişkiden sonra, her şeyi bitirdi ve ben onu geri kabul etmedim. O yalvardı ama ben güçlü durdum. Pes etmemek için her şeyimi ortaya koymam gerekti. Artık yanımda olmayan erkek kardeşim, o zamanki taciz içeren ilişkimi atlatmamda bana yardımcı oldu."

Sonra boğazımda bir acı hissettim. Boğazım düğümlendi ve gözlerime dolmaya başlayan yaşlara karşı büyük bir mücadele verdim.

Burada, evinde kasırğa nöbeti sırasında bir yabancıya açılıyordum.

Ne yanlış gidebilir ki?

Danny kararlı bir şekilde, "Eğer kardeşin olsaydım, onun kışına tekme basardım," der ve boş bardağını eline alır. Ayağa kalkıp mutfığa doğru ilerliyor ve bardağı daha fazla viskiyle dolduruyor.

"Oh, inan bana, Paul, kardeşim, neredeyse yapıyordu. Shane bir gece eve geldi, onunla tekrar birlikte olmam için bana yalvardı ve Paul küçük kız kardeşi için her şeyini ortaya koydu ve neredeyse onunla fiziksel bir kavgaya giriyordu. Ben araya girdim ve olay daha fazla büyümeden onları ayırdım. Yalan söyledim ve Shane'e polisleri aradığımı söyledim, o da kaçtı."

Danny'ye anlatırken o gecenin anıları bir film gibi zihnimde canlanıyor.

Paul ve Shane karşı karşıya durup birbirlerinin suratlarına bakarken, Shane Paul'e kitaptaki tüm isimleri sayarak onu ilk yumruğu atması için kışkırttı. Paul, Shane'in üzerinde yükseliyor ve onun sert görünme çabalarına gülüyordu.

Paul ona tek kelime bile cevap vermedi. Sadece sırtıttı ve Shane'in onu sinirlendirme çabalarına küçük kahkahalar attı. Bu sadece Shane'in daha da öfkelenmesine neden oldu. Paul soğukkanlılığını koruyor, hınzırca gülümsüyordu ve ben nasıl olduğunu bilmiyordum.

Kalbim göğsümde çarpıyordu; yoğun korkudan ağladım çünkü Shane ile fiziksel bir kavgaya girerse Paul'ün kariyerinden endişe ediyordum. Verandada onlara bakıyordum, umutsuzca, ikisine de durmaları için yalvarıyordum. Ön bahçedeki çimlerin üzerindeydiler ve komşularımızın Shane'in bağırışlarını araştırmak için ışıklarını yaktıklarını görebiliyordum.

"Sadece o fahişe kız kardeşinle konuşmak istiyorum!" Shane bağırıyor.

"Bir daha asla böyle bir ayrıcalığa sahip olamayacaksın Mitchell, ben etrafta olduğum sürece bir daha ona elini bile süremeyeceksin," Paul bunu o kadar sakın söyledi ki nasıl olduğunu anlayamadım.

"Parmaklarımı seviyor, Paul. Ona Ari Cakes'i anlat. Seni onlarla boşalttığım zamanları anlat ona." Shane küçümseyerek söyledi. Hasta herif. Bunu paylaştığına inanamıyorum.

Paul'ün kollarını göğsünden ayırışını ve yumruk haline gelişini izledim. Shane'e teslim olmak üzereydi. Kariyerini riske atacaktı ama ben buna izin veremezdim. Yumruğunu kaldırdı ama bir şeyler yapmalıyım. Kardeşimin kariyerini bitirmesine seyirci kalamazdım.

"Kesin şunu! Shane! Defol git buradan! Polisi aradım bile, çok yakındalar!"

Komşunun köpekleri havlamaya başladı ve duruma daha fazla dikkat çekti. Ben de yalan söyledim ve polisi aradığımı söyledim. Shane sonunda durdu ve ben Paul'ün omzunun üzerinden müdahale ettiğimde doğrudan bana baktı. Gözlerine kilitlenmişim ve gözlerinde acı ve nefret vardı. Parmağıyla beni işaret etti ve ben irkildim. Kısa bir süre sonra arabasına bindi ve uzaklaştı. Ben ağlarken Paul hep onu izledi.

Bu onu son görüşümdü, ta ki bugüne kadar.

Danny'ye Shane'in bana yaptığı şeyleri ayrıntılarıyla anlattım. Yüzümü kanatacak kadar sert tokat attığı zamanları. Onu yalan söylerken yakaladığım zaman beni manipüle etmeye ve yalanlarından kurtulmaya çalışırdı. Beni deli olmakla suçlar ya da beni aldatmasının *benim hatam olduğunu söylerdi*. Başka bir erkekle konuştuğumda aşırı kıskanç olduğu zamanlar, bana fahişe, sürtük der ve ardından bana cinsel saldırıda bulunurdu.

Yine de aletini içime sokmasına asla izin vermedim. Bekaretim hala peşimi bırakmıyor. Ama Danny'nin bu kısmı bilmesine gerek yoktu.

Shane bana gerçek yüzünü gösterdikten sonra, kendimi tamamen ona teslim edersem, ona geri koşmaya devam edeceğimi biliyordum.

Danny'ye baktım. Çenesini sıkıyor, az önce anlattığım her şeyi içine atıyordu. Vücudu kaskatı kesilmişti ve anlattıklarımın onu sadece üzdüğünü söyleyebilirim. Bana bakışı, şaşırtıcı bir şekilde kendimi bir erkeğe karşı en güvende hissettiğim anmış gibi hissetmeme neden oluyor. En uzun dakikalar gibi gelen bir anda Danny'nin derin sesi nihayet şöyle dedi: "Bunların hiçbirini hak etmedin. Bu aşk değil. Aşkın ne olduğunu bilmediğimden eminim ama bu olmadığını biliyorum. Hiçbir erkek bir kadına elini sürmemeli. Bu acınası zayıf bir bok parçası."

Ona bakıyorum, kelimeler dilinden dökülürken onu kucaklamak için yanıp tutuşuyorum.

"Paul iki ay önce öldü. Buna inanmayı hâlâ reddediyorum. Gerçek gibi gelmiyor."

"Nasıl geçti? Çok şey istiyorsam özür dilerim."

"Hayır, sorun değil. O bir deniz komandosuydu. Bir görev sırasında öldü." Danny durdu. Gözlerini kısarak beni inceliyor.

"Detayları bilmesem de, sadece otopsi raporunu biliyorum."

İşler daha da tatsızlaşmadan konuyu değiştirmeye karar verdim. İlgi alanlarının ne olduğunu öğrenmek istiyordum. Ağır konular hakkında konuşmadan birbirimizi tanımamızı istiyordum. Böylece, hoşlandığımız hemen hemen her şey hakkında konuştuk ve sonunda kardeşim Paul konusuna geri döndük. Ben onun hakkında konuşurken, Danny'nin davranışlarının sanki kafasının üzerinde bir ampul yanmış gibi değiştiğini görebiliyordum. Danny aniden ağzından kaçırıldı.

"Kardeşiniz için üzgünüm ama ismi çok tanıdık geliyor. Paul *Alvarez'den* mi bahsediyorsun?" Danny şok içinde bana sordu.

"Evet."

"Ari, ben... Onu tanıyordum. Arkadaştık, çok iyi arkadaşlık. Yıllar önce ilk görev yerimde tanışmıştık. Farklı ekiplerdeydik ama birlikte yakın çalıştık. Aslında bunu çok yaptık. Yıllardır arkadaşız. Yine de... Senin hakkında hiçbir şey bilmiyordum... Tabii ki senin hakkında hiçbir ayrıntı konuşulmadı. Paul aile hayatı konusunda çok gizliydi. Tek bildiğim küçük bir kız kardeşi ve evde onu bekleyen bir annesi olduğuydu."

Kahretsin, onu tanıyor muydu? Dünya küçük.

Danny kırılıp kırılmayacağını görmek için bana baktı. Böyle bir bakışla sanki benden devam etmek için izin istiyordu. Dudağını ısırarak başımı sallıyorum, sağ gözümünden bir damla yaş kaçıyor. Elimle hızlıca sildim. Lanet olsun. Danny'nin önünde böyle ağlamak istememiştim. Ama ne zaman muhteşem ağabeyim hakkında konuşmak için bir fırsat çıksa değerlendiriyordum. Acı hâlâ tazeydi ve ne zaman geçeceğini bilmiyordum.

"Sorun yok, devam et, lütfen." Israr ediyorum.

Danny elini cebine atar, deri cüzdanını alır ve Paul'le birlikte bir grup başka adamla çekilmiş bir fotoğrafını çıkarır. Görevdeyken çekilmiş bir grup fotoğrafı gibi görünüyordu. Hepsinin sakalları uzamış, aşırı derecede bronzlaşmış, kirli ve ellerinde tüfekler vardı. Danny ve Paul sol köşede kendi aralarındaki bir şakaya gülüyormuş gibi gülümsüyorlardı. Tehlikeli bir görevlendirme gibi güncel bir durumda bile Paul her zaman karanlık zamanlarda ışık bulmuş gibi görünüyordu, bu fotoğraf bunun kanıtıdır. Bu fotoğraf

Paul'ü ilk kez sakal bırakmaya çalışırken gördüğümde kıkırdamaktan kendimi alamamıştım.

"Bekle, sen *Rider mısın*?" Ben soruyorum. Her şey dönüp dolaşıp aynı yere geliyor. Kardeşim görevdeyken telefonda bana arkadaşlarından bahsedirdi ve Rider sürekli bahsettiği biriydi. Birlikte çalıştıkları diğer adamlara yaptıkları şakalarla ilgili hikayeler paylaşırdı.

"Evet. Tam adım Daniel Rider." Elimi ağzıma götürdüm.

"Bunun bir fotoğrafını çekebilir miyim lütfen; içinde çok mutlu görünüyor." "Elbette."

"Bekle, neden seninle daha önce tanışmadım? Neden seni cenazede görmedim?" Rahatsız edici bir şekilde sordum.

İyi arkadaşlarsa neden cenazesine katılmadı? Neden onunla ilk kez karşılaşıyorum?

Danny bir iç çeker. Viski bardağına bakıyor, elleri bardağın etrafında kenetlenmiş, parmak eklemleri beyazlaşmış. Sonra utanarak bana bakıyor.

Üzgün bir ifadeyle bakarken gözlerinin kenarlarında küçük kırışıklıklar beliriyor. "Ben yaptım. Cenaze töreni için oradaydım. Arka tarafta, her şeyi görüyordum. Onu toprağa koymalarını izledim. Başsağlığı dileklerimi seninle ve annenle özel olarak paylaşmadığım için özür dilerim ama bu benim için gerçekten zordu.

Yine de ekibim cenazeye geldi."

Bunu söyler söylemez, onun da özel bir operatör olduğu aklıma geliyor. Başı yenilgiyle aşağı sarkıyor. Gözlerini sıkıca kapatıyor, eliyle ensesini ovuşturuyor.

Gözlerim açıldı.

"Takım mı?" Sessizce soruyorum. Başını salladı.

Vay anasını.

"Donanma komandosu musun?"

Bölüm 5

ARI

"Bu ilk buluşmada kimseye söylemediğim bir şey." İç çekiyor.

Oh.

O da Paul gibi bir SEAL mi?

Kalbim küt küt atıyor. Yanaklarımın ısındığını ve kızardığımı hissedebiliyorum. Yüzümü görmemesi için ondan uzaklaşırken saçlarımın yanaklarıma düşmesine izin veriyorum. Daha önce hiçbir erkeğe karşı böyle hissetmemiştim. Daha önce kimse beni bu kadar canlı hissettirmemişti ve birbirimizi çok az tanıyoruz. Bu benim için bir ilkti.

"Peki neden Donanma?" Yumuşakça sordum. Konuşmaya devam etmek ve beceriksizliğimi kırmak istiyordum. Danny hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum. Kardeşimin en yakın arkadaşlarından biriydi. Bu kadar kısa bir süre içinde ondan daha fazla hoşlanabileceğimi düşünmemiştim ama bu her şeyi değiştirdi. Kardeşimle ilişkili olması onun yanında daha rahat olmamı sağladı. Artık bir yabancı değilmiş gibi hissetmemi sağladı.

"Babam bir SEAL'di, bu yüzden aile geleneğini sürdürmek bana kalmıştı." *Aile geleneği deyince* çenesinin sıkışmasını izledim. Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey bana ailesine karşı bir düşmanlık beslediğini hissettirdi.

"Ben de sadece dünyanın en iyi ekibinin bir parçası olmak ve kötü adamları öldürmek istiyorum. Bu kadar basit. Bu kadar. Bu kadar."

"Şimdiye kadar kaç dağıtım yaptınız?" Merakla sordum. Danny bana bakıyor, yüzü sertleşiyor ve tekrar ruhuma bakıyor.

"Yedi."

Ona tekrar baktım ve sözlerinde daha fazlası olduğunu söyleyebilirim. Maske olarak kullandığı taş gibi duygusuz yüzünün altında acı vardı. I

Uzanıp elini tutmayı ve onu nazıkçe sıkmayı o kadar çok istedim ki... ama kendimi tuttum.

"Bu konuşlandırmalar ne kadar sürdü?"

"Hepsi farklıydı. En uzununu bir yıldır. Üç aydan bir yıla kadar sürebiliyorlar, duruma göre değişiyor."

Tanrım.

"Peki bu sefer ne kadar süreliğine gidiyorsun?" Sadece birkaç hafta diyeceğini umuyordum. Hüsni kuruntu. Böylesine harika bir adamla yeni tanışmıştım ve o şimdiden gidiyordu. Bu gece muhtemelen son gecemiz olacaktı, tabii bir şekilde görüşmeye devam etmezsek.

"Bilmiyorum," der Danny. Ayağa kalkıp mutfaka geri döner ve bardağına büyük miktarda viski doldurur. Dışarıdaki gök gürültüsü giderek daha yüksek ve sürekli hale geliyordu. Pencerelemlen şimşekler çakıyor, evi mavi ışık huzmeleriyle aydınlatıyordu. Evin içindeki sıcaklık, şiddetli soğuk rüzgârlar nedeniyle daha da düşüyor gibi hissediyordum. Her iki durumda da Danny'nin evin içini soğuk tuttuğunu fark ettim; ben donuyordum.

Her adımın beni ısıtacağını umarak onu mutfaka kadar takip etmeye karar verdim. Aramızdaki mutfak adasında bir bar taburesine oturdum. Ada güzel bir rustik ahşap rengindeydi.

"Çok içer misin? Sık sık?"

Danny sırtıyor. Ateşlendiğimi hissedebiliyorum. Sırtışı bile o kadar muhteşemdi ki.

"Her hafta sonu çok mu sayılır?" Danny kıkırdar.

"Umm, belki?" İçki içen biri değildim. Sadece özel günlerde içerdim. Bu yüzden her hafta sonu bana çok fazla geliyordu. Ama sık sık içtiği için onu suçlamıyorum. İş stresli bir iş gibi görünüyor. Tüm konuşlandırmalarla ve bunlardan birinde yakın bir arkadaşını kaybetmesiyle yaşadığı tüm travmayı hayal edebiliyorum... *kardeşimi.*

"Kaç yaşındasın?"

"Otuz üç."

Neden bundan bu kadar

etkilendim? "Sen mi?"

"Yirmi iki."

"Peki neden kariyer olarak hemşireliği seçtiniz?"

Bu kolay bir soru.

"Çünkü insanlara yardım etmek istiyorum. Kendilerine yardım edemeyen insanlara yardım etmek istiyorum. Kendilerini kurtaramayan insanları kurtarmak istiyorum..." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Paul gibi." Sesim kuru ve boğuk çıkıyor.

Danny bana bakıyor ve gözleri yumuşuyor. Dışarıdaki pencerelere bakıp ağaçların kırılacakmış gibi sallanmasını izliyor.

"Paul inanılmaz bir ağabeydi. Yaklaşan Bloomings Yazar Etkinliği'ne birlikte gitmemiz gerekiyordu."

Danny tekrar bana doğru dönüyor ve Paul'den bahsettiğimde bunun onu rahatsız ettiğini söyleyebilirim.

Danny viskisinden bir yudum daha aldıktan sonra, "Hava gittikçe kötüleşiyor," diye mırıldandı. Konuyu değiştirdi ve ben de onu suçlamadım. Kasırğa gelmek üzereydi ve ben ayrılmak istemiyordum. Kalbim düştü ve gülümsemem soldu. Henüz eve gitmek istemiyordum ama dışarının tehlikeli olmaya başladığını biliyordum. Danny beni buraya getirdiğine göre eve nasıl döneceğimi bilmiyordum.

"Evet, öyle."

Odayı garip bir sessizlik doldurdu. Sessizliği her saniye dolduran tek ses gök gürültüsüydü. Danny'ye baktım ve o da bana bakıyordu. Kızardım. Bu adamın bana bakışıyla başa çıkamıyorum.

"El Devine'de beni nasıl bu kadar iyi okuyabildin? Benim... *kırıldığımı* nasıl söyleyebildin?" Bana doğru dönüyor ve tüm dikkatini bana veriyor. İçkisinden daha fazla yutkunurken adem elması aşağı doğru sallanıyor.

"Kalbini koluna takıyorsun."

"Bu kadar açık ha?" *Ne kadar utanç verici.* Yüzümü nasıl kontrol edeceğimi öğrenmeliyim.

"Bundan utanmayın. Seni *sen* yapan şey bu. Bu boktan dünyada artık bunu yapan çok fazla insan yok. Bu nadir bir şey ve sanırım şu ana kadar seninle ilgili en sevdiğim şey de bu. Nadir birisin."

Şaşırdım kaldım. Bana öylesine yoğun ve sarsılmaz bir ciddiyetle bakıyor ki kırılıyorum. Aramızdaki kimya ölümsüz. Ona ne kadar yakın olursam o kadar güçleniyor. Nefesimi tutuyorum ve kalbim çarpıyor. Beni bu şekilde hissettirdiğine inanamıyorum. Işık titremeye başlıyor ve o bana yaklaştıkça aramızdaki gerilim artıyor.

"Peki... hiç birini öldürdün mü?" Usulca kıkırdıyorum, garip bir şekilde. Buzları kırmanın yolu, Ari.

Soru dudaklarımdan çıkar çıkmaz alnımı tokatlamak istedim. Ne aptalca bir soruydu. Ne berbat bir şaka. Başımı salladım, agresif bir şekilde

Dişlerimi sıkarak ondan uzağa bakıyordum.

Danny iç çekiyor.

"Bugün değil." Devam etmeden önce sırtıyor.

"Ari, Paul sana bu soruları asla sorma demedi mi? Tsk, tsk, tsk." "Özür dilerim. Aptalca bir soru..." Telefonuma baktım ve

Uber uygulaması. Korkunç sosyal becerilerimi ortaya çıkardıktan sonra ondan uzaklaşmak için çaresizim. Eve gitmem gerektiği için çok utanıyorum.

Başka bir eyalete taşınmam gerektiğini unut.

Neyim var benim?

"Gitmeliyim, Uber uygulamasından eve bırakacak bir araç bulurum. Fırtına yaklaşıyor ve seni göreve hazırlanmaktan alıkoymak istemiyorum," diyorum, takınabileceğim en zor gülümsemeyi taklit ederek. Ayağa kalkıp ön kapısının girişine doğru yürüyorum, her adımım hızlı ve umutsuz.

Aptalca bir soru. Kendimi utandırmanın bir yolu. Uzun zamandır biriyle çıkmadım. Flört etme ve görünüşe göre sosyal becerilerim çok paslanmış.

Ön kapısına doğru yarı yoldayken eli elimi yakalıyor ve beni yavaşça kendisine doğru döndürüyor. Yüzüm göğsüyle buluştu ve endişeyle ona baktım.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki acaba duyabiliyor mu diye merak ediyorum. Onun dokunuşu her zaman içime heyecan verici bir sıcaklık gönderir. Eline bakıyorum, teni avucumda pürüzlü.

"Gitme." Bana bakıyor, diğer eli hâlâ viskisini tutuyor.

"Uçuşum iptal oldu, unuttun mu? Yarın da gitmeyeceğim, en azından kasırga dinene kadar. Ve hava durumu göz önüne alındığında herhangi bir Uber'in herhangi bir talebi kabul edeceğinden şüpheliyim..."

Kolonyasının kokusu, vücutlarımız neredeyse birbirine değdiğinden beri beni donmuş bir halde hapsediyor. O kadar eşsiz ve seksi bir koku ki kendimi gömleğinin içine boğmak istiyorum.

"Yani..." Endişeyle yutkunuyorum. "Ne ima ediyorsun?" Neredeyse bir fısıltı gibi çıktı.

Ne ima ettiğini biliyordum. Gece kalmamı istiyor. Ben hiç tek gecelik ilişki yaşamadım, hiç bana göre değildi. O tip bir kız değildim, yanlış bir şey olduğundan değil. Sadece bunu yaparken rahat değildim... yine de neden bu gece onun altında çıplak olacağımı umuyordum? İkimizin de çıplak olduğu düşüncesi beni duygu karmaşasına sürükledi. Şehvetimden utanıyorum.

Böyle mahrem bir düşünceyi düşündüğüm için utanç duydum ve büyük bir parçam umursamadı.

Danny'ye bakarak dudağımı ısırıyorum. Danny dudaklarıma bakarken çenesi sıkılıyor. Aramızdaki gerilimi hissedebiliyorum ve bu beni heyecanlandırıyor.

"Bence kasırğa yüzünden bu gece kalmalısın, sanırım bunu gerçekten düşünmedik..." elimi bırakıyor ve ensesine masaj yapıyor.

Gök gürültüsü patlar ve ışıklar yanıp sönmeye başlar.

"Evet, ben de öyle düşünüyorum..." Nefes alıyorum. Vücutlarımız neredeyse birbirine değiyordu.

Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve onun bana doğru daha fazla eğildiğini, aradaki mesafeyi yavaşça kapattığını hissediyorum.

Bununla başa çıkamıyorum. Bacaklarımin arasında yanan ateşle başa çıkamıyorum ve kaçmak istiyorum. Çok utangacım ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

"Boyun kaç bu arada?" Yaklaşmasını engelleyerek ağzımdan kaçıyorum. Danny'nin yüzü yumuşuyor.

"6'6."

Ona bakıyorum, gerçekten bakıyorum ve gömleğinin kolundan dışarı fırlamış bir yara izi görüyorum. Elimi kaldırıp ona dokunuyorum.

"Oh... bu bir yara izi mi? Nasıl oldu bu?" Merakla sordum. Danny yara izini takip eden elime bakıyor. İşte o zaman yara izinin uzunluğunu görüyorum. Orada bitmemiş; devam ediyor gibi görünüyor ama nerede olduğunu göremiyorum.

"Görevlerden birinde... Paul ile birlikte aslında." Danny, trisepsindeki elimi izlerken gülüyor.

"Ne kadar uzağa gittiğini görebilir miyim?" İçimi kemiren merakla soruyorum. Danny omuz silkiyor, viskisinden biraz daha içiyor, sonra bardağını yakındaki bir masaya bırakıyor. Kafam karışmıştı, tek yapması gereken kolunu kaldırmaktı-

Oh...

Danny'nin gömleğini kafasının üzerinden çıkarmasını beklemiyordum. Gömleği koyu, kumlu sarı saçlarının üzerinden fırçaladı. Şimdi onun çok iyi tonlanmış, dövmele sırtıyla karşı karşıyaydım. Kürek kemiğinden uçayağının arkasına kadar uzanan bir yara izi vardı, sanki biri onu çaprazlamasına bıçakla kesmiş gibiydi. Sırtının her tarafına alevler içinde kazınmış gerçekçi görünümlü devasa bir Azrail dövmesi var. Dövmeyi yapan her kimse mükemmel bir iş çıkarmış. Bir fotoğraf gibi çok detaylı görünüyor. Sonunda, yarım kolunu tam olarak görebiliyorum. Kolunda kanatlı melekler ve birbirlerine sarılmış iblisler çok güzel bir şekilde

dövülmüş.

Ona yaklaştım, güneşin öptüğü bronz tenine baktım. Yara izine tekrar dokunmadan önce gözlerimle izin isteyerek ona baktım.

"Alabilir miyim?"

Danny başını sallar.

Sağ omzuna kadar takip ederek yara izine dokunuyorum. Yara izi parmak uçlarımda altında yumuşak bir his uyandırıyor.

"Bunu nasıl aldın?" diye sordum. Bu şekilde yaralandığını hayal bile edemiyorum. Acılarını, hikâyelerini ve bu görevler nedeniyle taşıdığı yaraları. Hepsini bilmek istedim. Acı çektiğini bildiğim için üzüldüğümü hissetmeye başladım. Vücudundaki her kanıt cehennemden geçmiş gibi görünüyor.

"Bu geceyi bu hikayelerle mahvetmek istemiyorum... bu yüzden senin iyiliğin için paylaşmayacağım." Gömleğini tekrar giydiğini söylüyor. Kalbim biraz sıkışıyor, bu şekilde burnumu sokmamalıyım ama kararına saygı duyuyorum.

"Oh... tamam anladım." Yarı gülümserim.

"Sadece bunu paylaşmanın iyi bir şey olacağını sanmıyorum ama belki bir gün yakında." Benden uzaklaşmaya başlarken söylüyor. Birlikte takılmaya devam edeceğimiz düşüncesiyle kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Danny elimi uzattı, ben de tuttum. Beni oturma odasına götürüyor. Danny televizyonun kumandasını alıp açarak kanallar arasında gezinirken ben kanepeye oturup bacak bacak üstüne atıyorum.

"Hava durumu hakkında bilgi istiyorum."

"İyi fikir. Annemi kontrol etmem gerek. Bakalım nasılmış." Cebimden telefonumu çıkarıp ona bir mesaj gönderiyorum.

Danny hala önümde duruyor, hava durumu kanalını izliyor ve ben içten içe çıldırıyorum. Geceyi kardeşimin arkadaşlarından biriyle geçireceğim. Burada olmak çok yanlış geliyor. Uzun zamandır ilk kez sınırlarımı zorluyormuşum gibi hissediyorum ve içten içe bundan hoşlanıyorum. Öyle ya da böyle, eve dönmediğime göre annem benim için çok endişelenmiş olmalı. Henüz beni taciz etmemiş olması kafamı karıştırıyor.

Anne, her şey yolunda mı? Kasırga yüzünden bu gece onunla kalıyorum. Yarın kasırga geçtikten sonra eve dönmüş olurum.

Geceyi hiç tanımadığım bir adamla geçireceğimi söylememe nasıl tepki vereceğini merak ediyorum. Dudağımı ısııyorum, gerginim. Annem iki dakika sonra cevap veriyor. Yanıtını beklerken dizimi aşağı yukarı zıplatıyorum.

ANNE: Her şey yolunda. Şu anda yapılacak en akıllıca şey bu. Kasırğa geçene kadar Danny'nin yanında kal. Bu arada, onu tanıdım. Paul'un ordudan arkadaşlarından biri. Tanıdık geldiğini biliyordum.

Harika. Danny'yi tanımayan tek kişi ben miyim? Ailem onunla benden önce tanışmış.

Bekle. Onu nereden tanıyorsun?

"Kahretsin, kasırğa hâlâ zayıflamadı ama yakında zayıflayacak." Danny'nin sesi düşüncelerimi böldü ve telefonumu yere bıraktım. Eğilip yanıma otururken ona baktım. Sonra tekrar kolonya kokusuna maruz kaldım ve eridim. Kokusu çok güzeldi.

ANNE: Paul gittiğinde bana fotoğraflarını gönderirdi, miya. Danny ara sıra onlara katılırdı.

Telefonumu kapatmadan önce gülümsüyorum.

"Vay canına. Bu hiç iyi değil." Televizyon ekranının karşısındaki haber muhabirine baktım. Kasırganın yaklaşmakta olduğu Carolinas sahilinde, şemsiyesinin altında bir adamdı. Rüzgâr şiddetleniyor ve sahilde olup bitenlerle ilgili bilgi veren haber muhabirinin üzerine şiddetli bir yağmur yağıyor. Mikrofonuna bağırıyor, şiddetli rüzgar ve yağmurun gürültüsüyle boğulmamaya çalışıyor. Şiddetli rüzgâr onu itip dururken muhabirin yerinde kalmak için verdiği mücadeleleri izlerken mizah buldum.

Kendimi daha fazla tutamadım ve gülmeye başladım. Belki de alkol beni çoktan etkilemiştir.

"Bu kadar komik olan ne?" Danny soruyor. Bakışlarını karşılıyorum ve hayranlıkla parlıyor. Dudaklarının yarısı, yoğun ilgiden felç olmama neden olan bir gülümsemeye dönüşürken bana hayranlık duyuyor.

"Haber muhabirlerinin neden bize dışarıda olmanın ne kadar tehlikeli olduğunu ve bölgeyi boşaltmamız gerektiğini söylemek için kendilerini böyle tehlikeli bir duruma soktuklarını asla anlayamayacağım. Bu çok aptalca ve ikiyüzlüce."

Danny yanıma otururken gülüyor, "Haksız değilsin."

İkimiz de katıla katıla gülmeye başlıyoruz ve uzun zamandır ilk kez Danny'ye bakıyorum ve kardeşimin vefatından beri hissettiğim tek şey saf mutluluk.

Kahkahalarımız azalırken Danny ve ben birbirimize bakıyoruz. Muhteşem mavi gözleri benimkilere bakıyor. Elini sakalının üzerinde gezdirirken o tatlı, gerilim dolu anı yeniden hissediyorum. Paul'ü tanımış olması, onun yanında kendimi olduğundan daha da rahat hissetmemi sağlıyor. Benim için o bir

tamamen yabancı. Karnımın altında rahatsız edici bir his beliriyor. Aşağı bakıyorum ve yüzümün kızardığını hissediyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor ve endişeden hafifçe dudağımın içini ısirmaya başlıyorum.

Ona dönüp baktığımda yüzüme daha da yaklaştığını görüyorum. Daha fazla eğiliyor ve ben de öyle. Gözleri dudaklarıma bakıyor ve ne olacağını biliyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve o da dudaklarıyla aramızdaki boşluğu kapatıyor. Dudaklarımız birbirine değdiği anda bir duygu fırtınası beni sarsıyor. Öpücüğü o kadar nazik ki, beni tüketiyor. Dudaklarımız usulca birbirine değiyor ve yemin ederim karanlıkta yıldızları görebiliyorum.

Sonra hızını artırarak tempoyu değiştiriyor. Agresif, sert, *sana şu anda ihtiyacım var*, öpücüğüne geçiyor. Dili dudağıma sürünerek benim de ona karşılık vermemi bekliyor ve ben de hemen tepki veriyorum. Dillerimiz birbirine çarpıyor ve tadı o kadar güzel ki. *Sigara ve viski*. Onun tadını yutmaktan ne kadar keyif aldığımı görünce şok oluyorum. Sağ eliyle başımın yan tarafını kavrayarak beni ona daha da yaklaştırıyor ve başparmağını yanağımda ileri geri gezdiriyor.

Sonra daha da sertleşti. Saçlarımı sıkıyor, tavana bakacak şekilde aşağı çekiyor ve boynumu sertçe ısirmaya başlıyor. Bu bana acı veriyor ama kopmama yetmiyor.

Korkuyorum. Ama... ondan değil. Acının beni uyandırmasından korkuyorum ve kendi içimde çelişkiye düşüyorum. Dudakları ve dişleri boynumu emerken gözlerimi kapatıyorum. Sonra öpücüklerini göğsümde gezdiriyor. Uyarılma kemiklerime kadar iniyor, klitorisim onun dokunuşuyla zonkluyor. Yüzündeki kılların içime battığını hissedebiliyorum ve bundan zevk alıyorum. Vücuduma taparken gülümsüyorum.

Bu gecenin bu şekilde geçeceğini hiç bilmiyordum ve her saniyesinden zevk alıyordum. Eli yüzümü bıraktı ve onun yerine gömleğime gitti. Göğsüm sıkışıyor ve nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Eli yavaşça gömleğimi biraz yukarı çekerek beni soymaya başladı. Hayatımda hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Eli karnımın derisine değdiği anda derimdeki tüyler diken diken oluyor. Tüm vücudum tüylerim diken diken oluyor. Sütyenimin klipslerine uzanıyor ve tek eliyle çözüyor. Göğsümü hafifçe aşağı doğru itiyor ve ben de itaatkâr bir şekilde onu takip ediyorum. Saçlarım yana düşüyor, dudaklarımdan kısık bir inilti dökülüyor ve Danny mırıldanıyor. Gömleğimi çenemin hemen altından yukarı doğru kaldırıyor, beni tamamen soymuyor. Çok hızlı tepki veriyorum, ön kollarımı sert meme uçlarımda tutuyorum.

Danny fark ediyor, kaşları kalkıyor. "Ari, bu senin ilk seferin mi?"

Donup kalıyorum. *Bu kadar belli mi?*

Dirsekleri kanepeye dayalı, ağırlığını üzerimden alıyor. Üstümde duruyor ve kalın, sert şişkinliğini kot pantolonunun üzerinden kalçalarımın iç kısmına doğru hissedebiliyorum. Anında gerildim ve nefes alışım hızlandı, ellerim nemlendi ve kendimi bir fantezinin içindeymişim gibi hissettim. Hayatımda hiç bu kadar emin hissetmemiştim ama yine de çok gergindim. Danny'nin bana yaptığım seçimlerden bu kadar emin hissettirmesi; bu duyguyu sonsuza kadar yaşamak istiyorum.

Dudağımı ısıyorum

ve başımı

sallıyorum. "Evet."

Yüzü benimkinden sadece beş santim uzakta. Cevap vermiyor. Onun yerine bana bakıyor. Ben de ona, gözlerinin içine bakıyorum, transa geçiyorum ve sanki bu dünyada sadece iki kişi kalmışız gibi hissediyorum. Ellerinden birini kaldırıp yanağımı okşuyor, başparmağını yanağımın üzerinde gezdiriyor. Gözlerimi kapatıyorum ve ona sokuluyorum, teninin her bir zerresinin tadını çıkarıyorum.

"Güzelliğini benden saklama. Çok bağımlılık yapıyorsun."

Sözleri başımın üzerinde beliriyor ve güvensizliklerim de ahlakım gibi yok olup gidiyor.

Sonra ön kollarımı göğüslerimden uzaklaştırıyor ve ben de onları yanlarıma doğru gevşetiyorum. Elleriyle bedenime hükmediyor ve ben de ona izin veriyorum. Artık kendimi tanıyamıyorum. Danny haç kolyemi tutuyor ve yana doğru itiyor. Haç, kanepeye yayılmış saçlarımın arasında kayboluyor.

Sağ göğsümün etrafına öpücükler yerleştirmeye başlıyor ve meme ucumu ağzına alıp o kadar sert emiyor ki daha fazlası için yalvararak sırtımı dönüyorum. Dişleri sertçe ısıyor, benden böyle patlayıcı bir reaksiyona neden oluyor ve inliyorum. Klitorisim zonkluyor, dokunulması için yalvarıyor. Diğer göğsüme geçip onu tekrar ağzına alırken dışarıda gök gürlüyor. Kendimi bir tüy kadar hafif hissediyorum ve yeni bir şehvet dünyasına uçmak üzereyim.

Eliyle diğer göğsümü sıkıyor ve sonra parmaklarıyla meme ucumu çimdikliyor. Bir göğsüm emilirken diğeri çimdikleniyor. Acı ve zevkin birbiriyle bu kadar iyi harmanlandığını hayal etmemiştim ama Danny bu kombinasyonu keşfetmek istediğim bir hale getiriyor.

Benden bir inilti kaçtı ve Danny dilini karnıma kadar takip ederek göbek deliğimin üzerinden geçti. Altımı soymaya başladı ve ben nefes nefese kaldım. Ağır nefes alışımıyla göğsüm inip kalkıyor ve iç çamaşırımın ıslandığını hissediyorum. Amımı bırakarak altlarımı aşağı çekiyor

Çıplak. Başını kalçalarımın arasına soktu, ikisini de omuzlarının üzerine atarak amımı ağzına yaklaştırdı.

"Amin çok tatlı. Şimdiden her yerinden benim için damlıyor. Benim tatlı kirazım."

Az önce bana Cherry mi dedi?

"Lütfen," diye yalvarıyorum.

Danny sırtıyor ve daha fazla zaman kaybetmiyor. Elleri kalçalarımı kavıyor ve ellerim canlanarak yumuşak saçlarına gidiyor, tellerinde kayboluyor. Dili yarığımdan başlıyor, saf erotik bir coşku döngüsü içinde yukarı ve aşağı itiyor. Her yukarı çıkışında klitorisimi okşuyor. Beni daha fazlası için özlem içinde bırakıyor, sonra tekrar yarığıma iniyor.

"Seni sonsuza dek içebilirim Ari, tadın o kadar güzel ki." Dilinin yarığımdan kaybolduğunu ve bunun yerine içime girdiğini hissettiğimde diyor ve kendimi kaybediyorum. Dili içimde ve ben büyülenmiş durumdayım. Klitorisimle oynuyor, parmağıyla daireler çiziyor ve bacaklarım ayaklarıma kadar yayılan zevkle titremeye başlıyor. Bu zevki kaldıramıyorum, çok fazla. Alçak sesle bir çığlık atıyorum ve onun siki olmadığı için hayal kırıklığına uğruyorum.

Beni diliyle sikmeyi bırakıyor ve onun yerine klitorisimle oynamaya başlıyor. Dili klitorisimle konuşma şekliyle bana kendi adımı unutturuyor ve içim kaynıyor, sırtımı eğiyorum ve yüzüne binene kadar başını bana yaklaştırıyorum.

Hepsi çok fazla. Sonra klitorisimi ağzına alıyor, beni emiyor ve ben beni kimin duyabileceğini umursamadan nirvana çığlığı atıyorum ve orgazmım içimden geçerken kırılıyorum, titriyorum, mutluluk patlamasıyla paramparça oluyorum.

Danny orgazmımı hissediyor ve memnuniyetle mırıldanıyor.

Birden telefonundan gelen yüksek sesli bir titreşim kapalı dünyamıza giriyor ve Danny beni ağzıyla sikmeyi bırakıp klitorisimi bırakıyor. Durduğunu, dikkatinin başka yerde olduğunu fark ettiğimde başım kanepeye düşüyor.

Çok az tanıdığım bir adamla seks yapacak bir kız olduğumu düşünmüyordum ama Danny ile... Öyle biri olabileceğimi hissettim. Hiçbir erkeğe karşı böyle hissetmemiştim. Biriyle hiç bu kadar çok seviyede bağ kurmamıştım. Aramızdaki yaş farkı gözümü korkutuyordu ve benden yaşça büyük bir adamla birlikte olmak bana yabancıymışım gibi hissettiriyordu. Tehlikeli, davetkâr ve baştan çıkarıcı hissettiriyordu.

Birbirimize bakarken ikimiz de zor nefes alıyoruz, aramızda bir ateş tutuştu ve henüz sönmesini istemiyordum. Başparmağı dudaklarımın üzerinde geziniyor ve Danny'nin boğazından gelen alçak, derin ve sinirli bir hırıltı duyuyorum.

"Bunun için üzgünüm, telefonumla her zaman tetikte olmam gerekiyor." Danny telefonunu çıkarırken benden uzaklaşıyor ve ben de kanepeye sırt üstü uzanıp derin bir nefes alarak uyanan sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum.

Danny'yi telefonunun ekranına bakarken izliyorum ve tüm tavrı değiştiği için bunun iyi olmadığını anlayabiliyorum. Çenesi sıkıştı, vücudu sertleşti ve üzgün görünüyordu. Düşüncelerim karmakarışık ve telefonunda havayı tamamen bozacak ne görünmüş olabileceğini merak ediyorum.

"Sorun nedir?" diye sordum.

Danny telefonunun ekranını kilitliyor ve güven verici bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Hiçbir şey," kısa bir duraklama odayı dolduruyor.

"İş." Telefonunu sehpanın üzerine koyduğunu söylüyor. Gerçekten de iş bu saatte ona mesaj atıyor olabilir miydi?

İşinin nasıl yürüdüğü hakkında pek bir şey bilmiyorum ama bildiğim şey, bunun bir yalana benzediği idi.

Pencerelerden tanıdık mavi ışınların tekrar parladığını gördüğümde yakınlarda bir şimşek çakıyor. Gök gürültüsü takip ediyor ve yüksek sesle homurdanıyor ve tüm ev sallanıyor.

"Yani-" Tam prezervatifi olup olmadığını soracaktım ki sözümü kesti.

"Uyumalıyız. Burada bazı işleri bitirmem ve göreve gitmeden önce her şeyin yolunda olduğundan emin olmam gerekiyor. Ben kanepede uyurum, sen de benim odamı alabilirsin." Danny sözümü kesti. Sesi sert ve soğuktu. Kanepede kendini benden daha uzağa ayarladı.

Kalbim yerinden çıkacak.

Ne değişti? Onu arayan iş değil de kız arkadaşı mıydı?

Oh. Hay Allah. Bir kız arkadaşı olmalı. O kesinlikle muhteşem, neden bir tane olmasın ki? Sormam gerekirdi.

Bekle.

Eğer kız arkadaşı varsa, neden beni öpüyor o zaman?

Kafamda binlerce soru dolaşıyordu ve kendimi yavaşlatmam gerekiyordu.

Tekrar giyinmeye başlıyorum, altımı yukarı çekiyorum ve sütyenimi tekrar birleştiriyorum.

Ona bakıyorum, yine giyinik, şaşkın ve biraz da kırgın. Danny tekrar telefonuna baktıktan sonra nihayet bana dönüp bakıyor. Nasıl hissettiğimi bildiğini söyleyebilirim. Okuması kolay biriyim ve bu benim en nefret ettiğim kusurlarımdan biri.

"Özür dilerim, aklımda çok şey var." Danny bana bakmadan söylüyor.

"Anlıyorum. İnan bana anlıyorum..."

Çok yakında Irak'a gidiyordum. Son derece gergin ve korkuyordum. Paul gibi askerlerimize yardım etmek için denizaşırı bir hastanede çalışmak üzere kaydolmak beni çok germişti. Danny ile geçirdiğim bu gece, son birkaç aydır yaşadığım stresten uzaklaşmak için harika bir fırsat oldu.

Aramızdaki her şey çok iyi giderken reddedilmiş gibi hissediyordum. Boğazım kurudu, bu yüzden daha önce bıraktığım içkiye baktım ve soğuk sıvı boğazımdan aşağı inerken biraz daha içtim. Danny bana döndü ve tüm bu süre boyunca bana hançer gibi baktı.

"Güneş doğana kadar seni sikmeyi çok isterim." Danny'nin derin boğuk sesi kendinden emin bir şekilde söylüyor. Bu kadar açık sözlü olmasını beklemiyordum.

İçkimi yudumlarırken boğulmaya başladım.

İçkimi yere bırakıp benden beklenmedik bir şekilde kaçan oksijenden kurtulmaya çalışıyorum. Boğazıma takılan içkimin geri kalanını yutup yeniden nefes almaya başladığımda Danny sırtımı sıvazlıyor. Ona dönüp bakıyorum, şeytanca sırıtıyor.

Boğazımı temizliyorum.

"Peki, sen neden yapmıyorsun?" Alay

ediyorum, sesim kısık. "Yapamam."

"Neden olmasın?"

"Sana çok saygı duyuyorum."

BANA SAYGI DUYMAYIN.

Oh, Tanrım. Bu da nereden çıktı şimdi? Bunu ağzımdan kaçırmaya o kadar meyilliydim ki... Kendimle şoktayım. Onun yanıdayken kişiliğimin ve ahlakımın değiştiğini öğrenmeye başlıyorum.

"Paul'e saygı duyuyorum. Ailene saygı duyuyorum. Ama yapamam. Seni tanıdıkça daha fazlasını isteyeceğini biliyorum... ve ben sana daha fazlasını veremem, bu bir hataydı." Saçmalıyor. "Ben ilişki adamı değilim. Çıkıyorum. Sana seksten fazlasını teklif edemem. İşim her şeyden önce gelir ve şimdiye kadar bildiğim tek şey bu. Bunu değiştirmeyeceğim."

Danny bana sırtını döndü.

"Hadi biraz uyuyalım, sana odamı göstereyim ve sabah kasırga geçtiğinde seni eve geri götürürüm." Danny koltuktan kalkıyor ve ben yanlış bir şey yapmışım gibi hissediyorum.

Kanepede her şeyi sindirmek için birkaç saniyemi ayırıyorum, hâlâ oynayan televizyona bakıyorum ve şaşkınlık içinde gömülüyorum. Kendimi zorlayarak kalkıyorum ve ona yetişiyorum. Yukarı çıkmaya başladı, adımları ağırdı ve gürültülü gümürtülerle son buluyordu, ben de bana söylediği her şeyi düşünürken sessizce onu takip ediyordum. Düşündükçe daha da sinirleniyordum.

Yani bana bu kadar erken bir ilişki teklif etmesini beklemiyordum, daha yeni tanışmıştık. Bunu ben de istemedim. Ama biz yetişkiniz. Bunun bir olasılık olduğunu biliyordum, ama benden istediğini aldıktan sonra beni keseceğini bilmiyordum.

Peki neden onunla buraya gelmemi istedi? Benimle sadece sevişip bir daha konuşmamayı mı planlıyordu?

Muhtemelen öyleydi.

Yutkunuyorum, öfke içimi dolduruyor. İşte bu yüzden askerlerden tövbe ettim. Hepsi aynı amına koyayım. Onun farklı olduğunu sanmıştım. Daha iyi bilmeliydim. Danny'yi tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissetmekten, tekrar güzel bir yabancıymış gibi hissetmeye geçtim.

Danny benim girmem için kapıyı açtıktan sonra yatak odasının ışıklarını yaktı. Etrafıma bakındım ve içimin kaynadığını hissettim. Bu, göreve gitmeden önceki son eğlence gecesi olacaktı.

Onun son eğlence gecesi olacaktım.

Danny odaya girmede. Bir eli cebinde, koridorda öylece duruyordu.

"Eğer daha rahat etmek istersen, kıyafetlerim şuradaki çekmecelerde, onları karıştırabilir ve içinde uyumak istediğin şeyi seçebilirsin."

Kapı kolunu tuttum ve ona baktım.

Dilimi ısırmaktan yorulmuştum. Belki de alkol beni cesaretle kaplamıştı ama artık kelimelerimi tutamıyordum.

"Peki, bu neydi? Bunun amacı neydi Danny? Sen göreve gitmeden önce tek gecelik ilişkin mi o l a c a k t ı m ?"

Danny bana baktı, savunmaya geçmişti. "Ari, hayır, elbette, hayır-"

Sözünü bitirmesine fırsat vermeden kapıyı üzerine kapattım.

Charlea h

DANNY

Bir kelime daha edip kendimi açıklayamadan **bir** ri kapıyı yüzüme kapatıyor. Onu bu kadar üzdüğüm için kendimi çok kötü hissediyorum. Onu bu kadar üzdüğüm için

Onu becerip hayatından sonsuza dek çıkacağımı düşünüyordu. Ama üzülmekte *haklıydı* çünkü *haklıydı*. *Tam da bunu yapacaktım*.

Kapıda durup kapıyı çalmalı mıyım ve bunu neden daha fazla sürdüremeyeceğimi açıklamalı mıyım diye kendimle tartışıyorum. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç çekiyorum. Yenilmiş hissediyorum. Bu işlerde iyi değilim. Kapıyı çalmak üzere elimi kaldırıyorum, sonra elimi yanıma bırakıyorum. Bu noktada söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey yok. Sanırım en iyisi onu biraz yalnız bırakmak. Ona borçlu olduğumu bilsem de bu tür şeylerle onu rahatsız etmek istemiyorum.

Ama umurumda değil.

Bencil yanım yine galip geliyor ve kendimi açıklamak umurumda değil. Onunla tek gecelik bir ilişki yaşamak istiyor muydum? Kesinlikle, onunla barda ilk tanıştığımda. Ne kadar büyüleyici olduğunu inkar edemem. Sadece güzel gülümsemesi ve kıvrımları değil, aynı zamanda benimle alay eden bir çekiciliği var... Ama şimdi fark ediyorum ki, her şey farklı. Paul'un kız kardeşi olduğunu ve ne kadar harika bir insan olduğunu yeni öğrendim. Onunla yatıp hayalet gibi yaşarsam kendimi tam bir pislik gibi hissedeceğim.

Kanepede paylaştığımız anlardan dolayı hissettiğim yoğun sıcaklıktan kurtulmak için soğuk bir duş almaya karar verdim. Dudaklarının dudaklarımda nasıl hissettirdiğini hatırlıyordum... tadı o kadar büyüleyiciydi ki. Onu hemen orada, kanepemde almak istedim.

Banyo kapısına doğru yürüyüp kapıyı açıyorum. Ellerimi saçlarımda gezdiriyor, düşüncelerimde boğuluyorum.

Paul'ün bir kız kardeşi olduğunu biliyordum ama neye benzediğini hiç bilmiyordum. Adını bile bilmiyordum. Ona karşı çok korumacıydı ve bana ya da diğer çocuklara nasıl göründüğünü asla göstermezdi. Onun hayatı hakkında herhangi bir yorum ya da meraktan kaçınmak istiyordu. Aile hayatını son derece gizli tutardı. Ne zaman aynı anda evde olsak ya benim evimde ya da Kane'in evinde takılırdık.

Ari ile öylece seks yapamazdım. Onun tatlı, nazik bir ruh olduğunu söyleyebilirim ve onu şeytanlarımla, yüklerimle ve onu yönlendirmemin stresiyle bozmayacağım. Özellikle de önümüzdeki birkaç ay boyunca son derece meşgul olacağım ve onunla iletişim halinde olma düşüncesini aklımdan bile geçiremeyeceğim için.

Görev her zaman önce gelir. Benim takımım. Benim ülkem. İşim. Navy SEAL olarak görevim. Bu yüzden sadece tek gecelik ilişkiler yaşadım. Ya da menfaati olan arkadaşlarla. Kadınlardan gelen herhangi bir dikkat dağıtıcı şey istemiyordum. Hislerime kapılma riski olan her şeyden ne pahasına olursa olsun kaçındım. Bu yüzden olabildiğince basit tutmak istedim. Şarap ve yemek, kadınlar, ne istediğimi açıkça bilen kadınlar, sınırlarımı ve sapkınlıklarımı ortaya çıkarır ve sonra ayrılırdım. Seks yaptığım her kadın benim hakkımda bunu biliyordu. Taahhüt yok ve şimdi de başlamayacağım.

Duşa doğru yürüdüm ve açtım. Duş başlığı soğuk suyu sertçe akıtıyor. Ari'nin az önce bana verdiği mavi toplardan kurtulmak için. Soyunmaya başlıyorum, önce tişörtümü çıkarıyorum ve bir dakika daha yansımama bakıyorum. Trisepslerimdeki yara izine bakıyor ve Ari'nin parmak uçlarının onu takip ettiğini hatırlıyorum.

Ari'yi öptüğümde, onunla her şeyin farklı olacağını biliyordum. Beni öpme şekli, kokusu ve endişelendiğinde dudağını ısırması beni tam bir karmaşaya sürükledi. Ona o kadar saygı duyuyordum ki, onu hemen o anda kanepemde kabul edemezdim. Telefonumun çalması bizi ayırdı, anı mahvetti ve ona karşı duyduğum tehlikeli şehveti caydırdı.

Telefon son zamanlarda yatmaya başladığım kızlardan birinden geliyordu. Ari'den ayrılıp arayanın kimliğini okuduktan sonra, gerçekte nasıl bir adam olduğumu korkunç bir şekilde hatırladım. Telefonumun ekranında Nora'nın adını okuduğumda onunla tekrar yüzleşmek zordu. Bu yüzden hemen o anda telefonu kapattım. Ayrıca ekipten görevimiz hakkında sorular alıyordum.

Nora birkaç hafta önce birlikte yattıktan sonra neredeyse her gün beni arıyordu. Ona nazik bir şekilde sadece arkadaş olmak istediğimi, çok meşgul olacağımı ve yakın zamanda onu tekrar göremeyeceğimi söyledim. Hangi

yarısı doğruydı. Kariyerim, evde olduğum zamanlarda kişisel/sosyal hayatım üzerinde stres yaratıyor. Çalışmadığım zamanlarda bile çalışıyordum.

Ari'nin tacizci eski erkek arkadaşıyla ilgili hikayelerini dinledikten sonra, yardım edemem ama hayatının geri kalanında onu korumam gerektiğini hissediyorum. Bunun Paul'ün yapmamı isteyeceği bir şey olduğunu biliyordum. *Bu onun yapmamı istediği bir şeydi.* Paul aklıma geldikçe, kız kardeşi ve annesi hakkında sadece *bir kez* açıldığı bir anı da aklıma geliyor. Zihnim beni o geceye geri götürürken duşa atlıyorum.

Bir görev için dışarıdaydık, gecenin bir yarısı hedef bölgemize doğru yürüyorduk, denizaşırı bir yerde. Elimizdeki tek ışık aydı. Zar zor birbirimizin yüzünü görebiliyorduk. Saçmalamak ve herhangi bir şey hakkında konuşmak için çok zamanımız vardı. Paul, ben, onun ekibi ve benim ekibim vardı,

yaklaşık on kişiydik. Görevi bittikten sonra eve dönüp annesinin yemeklerini yemeyi nasıl dört gözle beklediğini ve ne kadar mutlu olduğunu anlattı. Küçük kız kardeşiyle gurur duyuyordu; daha birkaç gün önce ona harika bir hemşirelik programına girdiğini söylemişti. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

kız kardeşi için duyduğu mutluluğu ifade etti. Paul her zaman en karanlık şeylerde bile neşe bulurdu.

Sonra olduğu yerde durdu ve bana ve onu dinleyen diğer arkadaşlarımıza baktı. Sesini kulağımda duyabiliyordum.

dün, canlı bir şekilde.

"Bana bir söz verin çocuklar." Paul olduğu yerde durdu, biz de öyle. Hepimiz Paul'e bakıp beklerken ayaklarımızın altındaki toprak ve taşların çıkardığı çıtırtı sesleri kesildi.

Paul'ün sesi ciddiydi ve duygularıyla savaştığı belliydi ki bu Paul'e hiç benzemiyordu, o yüzden dikkatle dinledim.

Paul önce bana, sonra Rooker'a, sonra da Kane'e baktı.

"Eğer bana bir şey olursa, lütfen anneme ve kız kardeşime göz kulak ol. Her zaman iyi ve güvende olduklarından emin olun. Şu anda benim işim bu. Şu anda o evdeki tek erkek benim. Babam biz küçükken bizi terk etti ve güvenebilecekleri tek kişi benim. Bana söz ver, ben ölürsem onlara göz kulak olacaksın." Liderlik sesi sanki bize emrediyormuş gibi talepkâr çıkıyordu.

"Evet... tabii dostum," dedi Kane hiç tereddüt etmeden. "Elbette," diyor Rooker da Kane'le aynı anda.

Ekibinin tüm üyeleri aynı fikirdeydi ve başlarını salladılar ama ben ağzımı açamadım. Konuşma rahatsız edici ve saçma geliyordu.

İlk başta bir şey söylemedim. Belki de içimdeki bencillik beni hemen kabul etmekten alıkoynuyordu. Tereddüt ettim. Bir söz verdiğimde, sözümün eriyimdir.

Tek çocuk olduğum için bakacak ya da bağ kuracak başka kardeşim olmadı. Ama Paul, Rooker ve Kane benim kardeşlerim gibiydiler. Sahip olduğum kardeş ilişkisine en yakın şey onlardı. Onlar için her şeyi yapardım.

"Grim?" Paul tekrar sorar.

Ona baktım ve yarı gülümsedim.

Paul'ün omzunu kendimden uzaklaştırırken gülerek, "Öncelikle, senin ahmağına hiçbir şey olmayacak," dedim. Kelimeler ağzımdan çıkarken dişlerimi sıktım, çünkü ikimizden birinin eve gelmeme ihtimalinin her zaman var olduğunu çok iyi biliyordum. Elimin çarpmasıyla sırt çantası onu biraz geriye savurdu ve dengesini sağlamak için bir adım geri attı.

Sonra devam ettim. "İkincisi, tabii ki kardeşim, hepimiz senin için buradayız... hepimiz birbirimiz için buradayız."

Konuşlandırmalarla ilgili anılarımın çoğunda, kasıtlı olarak unutmaya çalışma ve sadece belirli kısımları hatırlama eğilimindeyim. Görevler zihnim için acımasızdır ve sahip olduğum şeytanların sebebidir. Çoğunlukla, bunu takip edecek olan Ölüm yüzünden. Neredeyse her gece içki içmemin sebebi de askerlikler. Eğer bir şey hafızamı tetiklerse, geri dönüşlerle geri geliyorlar. Yaşadığım şeyler bir insan için kolay değil ama dayanabilirim. Dayanamasam bile, her zaman ne olursa olsun devam etmenin bir yolunu buluyorum. Bırakmak hiç yapmadığım bir şeydi.

Duşta hiç uzun kalmam. İşim bittiğinde duşu kapatıyorum ve havluyu gövdemim etrafına sararak hızla kurulanıyorum. Lavabonun yanında duran telefonuma bakıp saati kontrol ettim. Saat sabahın ikisiydi. Hay sikeyim. Her zaman erken yatarım ve erken kalkarım. Ari'yle saatlerce konuşup onu tanımaya çalıştım ve zaman çok hızlı geçti.

En sevdiği komedi dizisinin Parks and Recreation olduğunu öğrendim. Benimki ise The Office. Hangi dizinin daha iyi olduğu konusunda medeni bir tartışma yaptık. Ben hala The Office'in daha iyi olduğunu düşünüyorum, Michael Scott ise ikonik. Paul'den esinlenerek travma hemşiresi olduğunu biliyorum. Ben sadece komedi ya da aksiyon/macera filmlerini izlerken onun korku filmlerini sevdiğini biliyorum. Lisede futbol oynadığını biliyorum, bense resim dersini seven bir aptaldım. Çizmek ve boyamak hala yapmayı en sevdiğim şeylerden biri. En sevdiği rengi biliyorum

yeşil ve okumayı, seyahat etmeyi ve ara sıra bilgisayar oyunları oynamayı seviyor. O soğuk ve yağmurlu havayı tercih ederken ben tüm yıl boyunca sıcak havayı tercih ediyorum.

Kasırğa kasabamızdan geçmeyi neredeyse tamamladığı için ışıklar yeniden titremeye başlıyor. Telefonumdan hava durumunu kontrol ediyorum ve en kötüsünün sabah beşe kadar geçmesi gerekiyor. Elbette hafta boyunca yağmur yağmaya devam edecekti ama tüm tehlikeli fırtınalar geçmiş olmalıydı. Neyse ki kasırğa tropik fırtınaya indirildi.

Aşağı inip kanepede uyumadan önce Ari'yi kontrol etmem gerektiğini hissediyorum. Ayrıca boxerımı ve diğer kıyafetlerimi de almam gerekiyor. Her zaman çıplak uyurum, ama özel bir misafirim var, bu yüzden uygun olmaya ve kıyafet giymeye karar verdim.

Kapıyı usulca çalışıyorum ve şaşırtıcı bir şekilde cevap alamıyorum. Yavaşça ve sessizce yatak odamın kapısını açıyorum. Işıklar kapalı ama komodinin üzerindeki lamba yanıyor. Ari'nin battaniyemin altına kıvrılmış, çoktan uyumuş olduğunu görüyorum. Gülümsüyorum. Uyurken bile çok melek gibi ve huzurlu görünüyor. Bu kızla yeni tanıştım ve ona her yaklaştığımda içimde bir şeylerin yandığını hissediyorum.

Sonunda yatak odama giriyorum ve onu uyandırmadan sessizce şifonyerden kıyafetlerimi alıyorum.

Başarılar.

Yatak odasının kapısını kapatırken onun yorganın altında kıpırdanmaya başladığını, üzgün bir şekilde inlediğini görüyorum. Ne dediğini anlayamadığım kelimeler mırıldanıyordu. Sonra fark ettim, rüya görüyordu. Her ne görüyorsa kabus gibi geliyor.

"Paul, gitme," diye mırıldanıyor Ari. Sonra sakinleşiyor ve hızla daha derin bir uykuya dalarak hareket etmeyi bırakıyor.

Paul hakkında bir rüya görüyor. Kalbim parçalanıyor. Hâlâ yas tutuyor. Kaşlarımı çatıyorum, sonunda yatak odamın kapısını kapatıyorum ve aşağıya iniyorum. Evimdeki neredeyse tüm ışıklar kapalı.

Benimle vakit geçirmesi ona karşı duygularını tetiklemiş olmalı. *Kahretsin, o benimkini tetikledi.*

Yas aşamasının en kötü kısımlarını geçtim ve neredeyse iyileştiğimi hissediyorum. Viski, sigara ve barlarda takılmanın yardımıyla. Paul'ün kaybını tamamen hissetmeme izin vermedim.

Kariyerimi ve akıl sağlığımı korumak istiyorsam kardeşlerimi kaybetmenin boyutunu asla hissetmemeye kararlıyım. Kendimi engellemek için duvarlarım var.

Ölümün trajedilerine katlanarak. Mutfağa gittim ve en sevdiğim zehiri seçtim.

Bölüm 7

ARI

Mike beni Danny'nin evinden eve bırakıyor. Emilia arka koltukta, bir düğün organizatörüyle mesajlaşıyor. Ondan

Danny uyanmadan beni sabah erkenden al. Ondan ve garip bir vedadan kaçınmak istiyorum. Kasırganın en kötü kısmı geçti, bu yüzden dışarı çıkmak daha güvenliydi. Fırtına beklendiği gibi çok fazla zarar vermedi, bu da iyi oldu. Bu da Danny'nin uçağına binebileceği ve benim de onunla tanışmadan önceki normal hayatıma geri dönebileceğim anlamına geliyor.

"Kahretsin, ta buralarda, bu güzel kırsalda mı yaşıyor?" Meredith yolun her iki tarafındaki dönümlerce araziye bakarken haykırdı. Bu bölgenin her yerinde çiftlikler vardı.

"Lütfen gözlerinizi yoldan ayırmayın. Bugün ölecek gibi hissetmiyorum." Ona gözlerimi deviriyorum.

"Tamam, bir kaba. Ve ikincisi, sadece bir kez oldu, bunu ne zaman unutacaksın?" Meredith dikkatini tekrar yola verirken başını sallıyor. Kaldırımında köpeğiyle koşu yapan gömleksiz bir adama bakarken yoldan çıkıp neredeyse bizi öldüreceği zamandan bahsediyor.

"Umm... asla. Hepimizin bizi deli eden bir arkadaşı vardır... *ve o da sensin.*" Yüzümü dramatik bir şekilde ona doğru çevirerek söyledim. Gözlerim parladı.

"Seninle arabadan her indiğimde hayatta kalmış gibi hissediyorum." Ona takılarak şaka yapıyorum.

"Ugh, sanırım bu adil."

Başımı cama yaslarken başımı sallıyorum.

"Peki, bana ne olduğunu anlatacak mısın? Donanmadan gizemli bir adamın seni nasıl güvende tuttuğunu ve kasırgadan nasıl koruduğunu anlatmayacak mısın?" Meredith kaşlarını aşağı yukarı oynatarak göz kırpmıyor.

Sinirlenerek iç
çektim. "Hayır."

"Neden olmasın?"

"Sebep."

"Çünkü neden?"

"Çünkü... Meredith. Seks yapmadık."

"Ne?" Meredith ve Emilia aynı anda şaşkınlıkla bağırır, sesi tizdir.

"Evet, konuşmadık. Ve bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum. Tek söyleyeceğim... daha doğrusu sana soracağım..." Hayatımın bu kısmı hakkında onunla konuşup konuşmamam gerektiğini düşünerek dudağımı ısırıyorum. Birbirimize temelde her şeyi anlatıyoruz, neden olmasın.

Meredith başını öne eğerek, "Tükür onu," diyor.

"Romantik biri gibi mi görünüyorum? İlk izlenimde benim ilişki kuran bir kız kategorisine girdiğimi söyleyebilir misin?" Cevabı bilmek istediğimden emin olmadan soruyorum.

"Hah. Kesinlikle ilişki tipi bir kızsın. Zor ve kolay aşık oluyorsun. Sen bir peri masalsın, gökkuşakları ve kelebekler, her zaman tanıştığın her insanda iyi bir şeyler olduğuna inanan bir kızsın."

Ağzım bir karış açık ona baktım. Böyle bir cevap vermesini beklemiyordum. Yorumları çok sertti.

"Tanrım, bence basit bir evet yeterli olurdu." Başımı salladım. Bunu ne kadar zamandır saklıyordu?

"Bak Ari... Sen adamı tanıımıyorsun. Ailenin ne kadar dindar olduğunu biliyoruz. Annen sana sürekli *kendini evliliğe saklamayı* hatırlatıyor." Emilia hayali hava tırnakları atıyor.

"Haklısın... Annemin dün beni onunla gitmeye nasıl zorladığından bile emin değilim. Genelde çok katı ve yargılayıcıdır, o yüzden dün onunla gitmeme izin vermesi beni şok etti. Onu tanıımıyorum ama korkmaktan yoruldum. Danny ile farklı hissediyorum." Kabul ediyorum. "Ama artık onu görmeyeceğim."

"Tamam... Kurşundan kurtulduk, devam edelim. Bekaretini *neredeyse* nasıl kaybettiğinle ilgili bir hikaye duymak istemiyorum. Bir sonraki gecemizi planlamaya başlayalım.

Lütfen."

Meredith gözlerini deviriyor ve arabasının sesini yükseltiyor. Taylor Swift'in müziğini bangır bangır çalıyor. Ben umutsuz bir romantiğim ama onun akılda kalıcı aşk şarkılarını bangır bangır çalan o. Emilia'ya dönüp bakıyorum ve o da Meredith'in bu açık sözlü tavrı karşısında başını sallayarak omuz silkiyor.

Danny'yi düşünerek pencereden dışarı bakıyorum. Hava hala rüzgarlı ve yağmurlu, sabahın erken saatleri olmasına ve güneşin açmış olması gerekmesine rağmen koyu gri bulutlar var. Nem oranı normalden daha yüksek.

Meredith'in sözleri aklımdan çıkmıyor.

"Hah. Kesinlikle ilişki seven bir kız."

Vücudumun yandığını hissederken dudağımı ısırıyorum. Öfke ve acıdan kaynaklanan bir ateş. Herkesin iyi olduğuna inanmak istediğim için neden herkes beni kötü hissettiriyor? Acı ve affetmeyen insanlarla dolu bir dünyada iyiliğin bir parçası olmak istiyorum. Sadece gülümseyerek birinin hayatında büyük bir etki yaratabileceğinize gerçekten inanıyorum. Ama en iyi arkadaşşımdan ve *sonra Danny'den* gelen sürekli eleştiriler. Kendimi küçümsenmiş hissediyorum. Meredith'in fikirlerini takdir ediyor ve saygı duyuyorum ama bu, bunları duymanın beni incitmediği anlamına gelmiyor.

Şu anda... bir şey beni yıkıyor ve kendime meydan okumaya karar verdim. Artık çok hızlı aşık olduğum için kendimi küçümsenmiş hissetmeyecek miyim? Belki de artık *"ilişki tipi bir kız"* olmayacağım. Belki de... Duygularımı daha fazla serbest bırakacağım ve aklımdan geçenleri yüksek sesle ve açıkça söyleyeceğim.

Bölüm 8

DANNY

Bu sabah **bir** ri gitti ve bu beni şok edici bir şekilde rahatsız etti. Bunu birçok kez yaptım. Bir kız gelir ve sevişiriz. O ayrılır ertesi sabah, ya da ben. Ama bu *çoğu zamanki* gibi değildi. Bir kadınla başladığım işi bitiremediğim hiç olmadı ama yine de dün gece farklıydı.

Cehennemden kalma bir akşamdan kalmayla uyandım. Ari yattıktan sonra yarım şişe Jack Daniels'ı tek başıma bitirdim. Kasırga geçerken karanlıkta, yanan şöminemin yanında oturup sessizce içtim. Ari'yi ağzımla boşalttığım kanepede oturuyordum. Üst katta uyuyordu ve onu birkaç kez sikimle uyandırmak için çok uğraştım. Onu daha fazlası için yalvarırken bıraktım ve dün gece onun masumiyetini almamak için içimdeki her şeyi kullandım.

Kendime kadeh kadeh içki sunmaya devam ederken alevlerin ahşabı yakmasını izledim ama yine de gerginliğimi azaltmıyordu. Gök gürültüsünün sesi bana eşlik eden tek şeydi.

Paul'un kız kardeşi.

Lanet olsun.

Sabah berraklığı getirmişti ve ben yine kendimi kaybediyordum. Alkol artık günün geri kalanında katlanacağım savaşları bulanıklaştırmayacak.

Onun ölümü başıma hiç sahip olmadığım farklı türde şeytanlar getirdi. Buna hayatta kalma suçluluğu diyebilirsiniz ama bundan daha fazlasıydı. *Bundan daha fazlasını hissettim.* Kollarımda öldüğünde ben de oradaydım.

Bunu Ari'ye söyleyemem. Kendimi şeytan gibi hissetmeden ona nasıl öldüğünün ayrıntılarını anlatamam. Böyle bir şeye nasıl tepki vereceğini görmek için yaşamamayı tercih ederim.

Korkunç bir anı. Ölümünün ardındaki hikâye çok az kişinin bildiği bir şeydir. Sadece Paul'ü öldüren görevdeki insanlar biliyordu.

Ekip olarak, ailelere sevdikleri kişinin ölümüyle ilgili ayrıntıları söylemekten her zaman kaçınılırız. Her şeyin bir protokolü var ve bu konuda ağzımızı açamıyoruz. Tek bir gık bile.

Ben de içtim. Ve kendi acımı daha fazla hissedemeyinceye kadar daha fazla içtim, kanepemde yatarken Ari'nin tatlı tadını düşündüm. Tadı diğerlerinden çok farklıydı. O benim dünyamdaki yasak meyve ve ben de onun kulaklarında onu çağıran yılanım. Onu kendi dünyama çekmek istiyorum ama onu alırsam bencil bir pislik olurum. Kimi kandırıyorum ki? Ben bencil bir pisliğim ama Paul'e duyduğum saygı sınırı çiziyor.

Dişlerimi fırçalamayı bitirdiğimde saat sabahın onuydu. Nora çoktan telefonumu patlatmaya başladı ve ben onun ısrarından rahatsız olmaya başladım. Yine de, eğer bu arzu kaşıntısını kaşımaya istekliyse, hayır demeyeceğim. Pes etmeye karar verdim. Nora birlikte geçirdiğimiz karşılıksız geceleri hiç umursamadı ve ben de böyle seviyorum. Bu tür bir ilişki yaşadığım tek kadın o değil. Başkaları da var ama son zamanlarda o daha istekli. Nora'ya boyun eğiyorum ve ona mesaj atarak onunla planlar yapıyorum.

Ama ben Ari'ye sahip olamazsam, kimse olamaz. Kendi yöntemlerimle bundan emin olacağım. Paul'ün ailesine saygılarımı sunmaktan kendimi alıkoymamın bir nedeni vardı. Hayatlarının mahvolmasında payım varmış gibi hissetmeden gözlerinin içine bakamazdım. Yine de... Paul hayattayken ona bir söz vermişim.

Ve saklamak zorundaydım, geç olması hiç olmamasından iyidir... değil mi?

Önemli değil. Ona karşı hissettiğim bu çekimden sonra sözümünden kaçmaya devam etmeyeceğim.

Yas tutma aşamasını çoktan geçmişim ve suçluluk duygusundan neredeyse tamamen kurtulmuş hissediyordum ama yine de... Ari'nin onun kız kardeşi olduğunu öğrendiğimde tüm iyileşme süreci durdu.

Ön verandamda sigara içiyorum, telefonumda geziniyorum çünkü çalışma grubu sohbeti aktif ve kısa mesajlar gönderiliyor. Herkes konuşlandırmayla ilgili güncellemeler için peşime düşüyor çünkü herkesin cevap verdiği kişi benim. Ekibimden sorumlu kişi benim, bu yüzden emirleri ve güncellemeleri ben vermek zorundayım. Kasırga yola çıkışımızı geciktirdi ve bu ben dahil herkesi hayal kırıklığına uğrattı.

Bana yaşamak için bir sebep veren tek bir şey var. Her gün bir amaçla uyanmak için bir neden ve bu benim işimdi. Öldür ya da öldüröl, her konuşlanmanın marşıdır. Kasırğa bizi biraz daha evde tuttu ve çocuklar işe dönmek için sabırsızlanıyor. *Ben de öyle*. Yeni seyahat ayarlamaları yapmamız gerektiği için ayrılmamız birkaç gün daha sürecek.

Ruhumda patlak veren bu yeni duygunun dikkatimi dağıtmasına izin vermeyi reddediyorum. Ve onun adı Ari.

Kapım telefonuma arazime girmeye çalışan biri olduğu uyarısını veriyor ve kapıyı açtığımda annemin Range Rover'ının kameralar aracılığıyla erişim talep ettiğini görüyorum.

Onun burada ne işi var?

Ona giriş izni veriyorum ve kapımın önünü kapatan yemyeşil ağaclar ile şehre giden ana yol arasındaki tek yolu izliyorum. Annemin aracının gelmesini beklerken, babamı da getirip getirmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Yıllardır konuşmuyoruz. Selamlaşıp vedalaşmaktan başka bir şey yapmadık ve aramızdaki husumetin geçerli bir nedeni var.

Sonunda annemin aracı ortaya çıktı ve sadece o vardı. Yolcu koltuğunda kimse yok ve ben hemen rahatladım. Babamla uğraşacak enerjim yok. Onu görmek bile ellerimi yumruk yapmama neden oluyor.

Öte yandan annem de babamdan farklı değil ama ilişkimizi daha iyi şartlarda yürütüyoruz. Annem de babam da bana karşı soğuk ve mesafeli ama annemle sürekli iletişim halinde olmayı başarıyoruz.

Akşamdan kalma olmak canıma okuyor ama belli etmiyorum. Tylenol etkisini göstermeye ve baş ağrım azalmaya başladı.

Annem arabasını park ediyor ve hızla bana doğru yürüyor. Tom Ford güneş gözlüklerini takmış ve pahalı kıyafetler giymiş. Avludan verandaya doğru yürürken annemin ayakları ona zor anlar yaşıyor. Ailem varlıklı ama ben onlardan hiçbir şey istemiyorum. Orduya katıldığımdan beri sahip olduğum her şeyi ordudaki kariyerim sayesinde kazandım.

"Daniel." Annemin topuklu ayakkabıları beni selamlarken yanımdaki sandalyenin yanında kısa duruyor.

"Anne," diyorum, sigaramdan bir nefes daha çekerek, gözlerim kısık, arkasındaki güneş ışınlarına alışmaya çalışarak.

Kısa sarı saçlarını omzunun üzerinden geriye atıyor ve güneş gözlüklerini çıkarıp beni inceliyor. Mavi gözleri içimi delip geçiyor ve ona bir

Alaycı bir gülümseme.

"Annene bir tane ikram etmeyecek misin?" Sigarayı işaret ederek oturduğunu söylüyor. Paketten bir sigara daha çıkarıp ona uzatıyorum. Çenemi sıkarak ona bir de çakmak uzatıyorum.

Sessizce oturup sigara içiyor, serin havanın ve gri gökyüzünün tadını çıkarıyoruz. "Daniel. Ne zaman torun sahibi olacağım? Hiç gençleşmiyorum.

Sen de değilsin Daniel, otuzlu yaşlarındasın. Ben altmışlarıma giriyorum biliyorsun-"

Sözünü kestim.

"Biliyorum anne. Biliyorum."

Soğuk ve sertim. Ciğerlerimdeki dumanı annemin aksi yönüne doğru üflüyorum. Duman havaya karışıyor ve kalıcı oluyor. Son zamanlarda torun sahibi olmam için bana baskı yapıyor ve bu durup dururken oluyor. Özel hayatıma hiç karışmazdı ama son zamanlarda özel bir ilgi duymaya başladı, özellikle de *torunlara*.

"Torunlarımı malikanede koştururken görmeyi çok isterim. Evin bazı bölümlerini bebeklere uygun hale getirmeye başladım bile, tek ihtiyacımız olan küçüklerin evi doldurması. Rider ismini taşımak için tek umudumuz sizsiniz..."

"Anne, saygısızlık etmek istemem ama bu boktan dünyaya *torun* getirmeyeceğim," diye homurdanıyorum. Ayağa kalkıp sigarayı agresif bir şekilde yere fırlattım ve botumun altında söndürdüm. Ciddiydim. Askeri kariyerim üreme konusundaki düşüncelerimi tamamen değiştirdi. Çalışma programım ve kariyerimin her şeyden daha öncelikli olması, baba olma fikrini aklıma bile getirmekten beni alıkoyuyor. Çocukları sevmediğimden değil, sadece bu acımasız dünyaya kendiminkini getirmeye inanmıyorum.

Bu dünyada yaşayan kötülük mide bulandırıcı. Gördüklerimin boyutunu ekibim ve benden başka kimse bilmiyor. Hikâyeler, korkunç anılar beynime zehir gibi kazındı. Beni etkilemesine izin vermemek için her gün çok çalışıyorum. Bazen de öyle oluyor.

Açıkçası, elimden geldiğince en sevdiğim bağımlılıklarımınla kendi kendimi tedavi ediyorum.

Bir terörist grubun saldırısına tanıklık etmek benim için bardağı taşıran son damlalardan biriydi. Kötü bir terörist grup, bir çocuk oyun alanına bomba ve mayın yerleştirerek bebekleri, çocukları ve aileleri öldürdü ve yaraladı. Havaya uçmuş masum çocukları bir tahterevalliden taşımak zorunda kalmak kariyerimin en zor anlarından biriydi. Dört yaşındaki bir çocuğu ölümün eşiğinde tutmak, dün gibi hatırladığım unutulmaz bir anı. Mide bulantısı içime hücum ediyor

ve yutkunuyorum. Bu zavallı çocuklar, dört gözle bekledikleri basit bir rutin eğlence gününde hayatlarını kaybettiler.

Verandamın etrafını sardığım çitlere doğru yürüyorum ve kollarımı çitlere dayayıp iç çekiyorum.

"Daniel, o zamandan beri aynı değilsin... o zamandan beri... İki ay oldu ve senin için endişeleniyorum. Yardım al. Eğer artık benimle konuşmayacaksan biriyle konuş." Çenem sıkıştı ve neyi kastettiğini anladım.

"O benim en iyi arkadaşımdı. Ne yaparsam yapayım..." Derin bir nefes alarak duraklıyorum. Kasırganın rüzgârı hâlâ devam ediyor ve uzun ağaçların arasından süzülüp topraklarımda salınmasını izlemek tenime iyi geliyor.

"Bu onu geri getirmeyecek." Nefes alıyorum. Paul'ün ölümüyle ilgili ayrıntıları bilen tek kişi annem. Patronum tarafından zorunlu tutulduğu için ona açıldığım tek kişi oydu. Almam gereken zorunlu psikiyatrik terapiyi reddettiğim için bu konuda biriyle konuşmamı sağladılar.

"Daniel, bu senin hatan değildi oğlum. Ve bunu biliyorsun. Bunu sen de biliyorsun. Kendine işkence etmeyi bırak çünkü Paul bunu istemezdi. Senin kontrolünde olmayan bir şey için kendini suçlamayı istemezdi."

Anlamıyor ama bu konu hakkında daha fazla konuşmayacağım. Askerdeyken birkaç kardeşimi kaybettim ama Paul'ün ölümü beni daha çok etkiledi çünkü bu benim hatamdı. Onun kanı ellerime bulaştı ve sadece bu anı bile hayatıma devam etmemi zorlaştırıyor.

Elimle sakalımı tarayarak iç geçiriyorum. Bu suçluluk duygusundan tamamen kurtulmalıyım. Daha önce hiç olmadığım kadar iyiydim. İki ay geçti ve sürekli uykusuzluktan, bar bar gezmekten, tek gecelik ilişkilerden ve uyuşana kadar içmekten viskiye ya da rastgele kadınlara ihtiyaç duymadan tekrar uyuyabilir hale geldim. Dün gece, *onun* yüzünden eski alışkanlıklarımdan vazgeçtiğim ilk geceydi. Ari yüzünden. Terk ettiğim ve kaçtığım pek çok duyguyu bana getiriyor ve bu yüzden ondan nefret ediyorum.

Hayatıma girip iyileşmekte olan bir yarayı deştigi için onu suçlamak benim için mantıksız. Ama ben mantıklı bir adam değilim. Ondan uzak durmalıyım. Üzerimdeki etkisinden nefret ediyorum. Paul ölmeden önceki eski halime dönme yolculuğuma zarar veriyor. Bu halimi seviyorum. Hayatımın sadeliğine alıştım.

Çalış, antrenman yap, ye, iç, uyu, tekrarla. Ve Ari bunu tehdit ediyor. Ondan uzak durmalıyım ama yine de... Ama istemiyorum.

Ve bundan daha da nefret ediyorum.

"Bizi daha sık ziyarete gelmelisin. Babanın tekrar av arkadaşına ihtiyacı var. Onu birkaç saatliğine benden uzaklaştır." Kıkırdıyor.

"Zamanım olmadığını biliyorsun. İzin günlerimi evde geçirmeyi tercih ederim. Ayrıca, zaten... *başka* tür avcılık yapıyorum." Sesimde beliren karanlığı gizlemeye çalışarak sırtıyorum. İşimden bahsettiğimi biliyor. Annem neler yaşadığının farkında ama onu tüm korkunç, grafik detaylardan uzak tutuyorum.

Annem yenilgiyle iç geçiriyor.

"Hastalıklı mizah anlayışının hâlâ bozulmamış olduğunu bilmek güzel."

Charlea ç

ARI

Hemşire olarak işime başlamak üzere ayrılmadan önceki son eğlence gecem. Yol param tamamen ödendi ve baraka benzeri küçük bir oda beni bekliyor.

önümüzdeki altı ay boyunca benim için. Birkaç gün geçti ve kasırganın etkisinden sonra kasaba kendini toparlamaya başladı. Neyse ki kasırga sahil kasabalarına kıyasla bizim bölgemizde çok fazla hasara yol açmadı. Meredith hepimizi Cuma gecesi diğer arkadaşımız Emilia ile aynı bara sürükledi ve ben kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Stres hayatımı ele geçiriyor. Bu benim ilk sözleşmem olacak ve daha yeni Irak'ta bir askeri hastane seçerek havuzun derinliklerine daldım. O zamandan beri kendimi sürekli sorguluyorum.

Neden ilk iş deneyimim olarak bunu yapmak için kaydoldum?

Sonra hatırlıyorum, her şeyin sebebi kardeşimin ölümü iken kendimi sorgulamak aptalca. Onun gibi kadın ve erkeklere yardım etmek istiyorum, bu yüzden şüphelerimi bir kenara bırakıp Tanrı'ya teslim ediyorum.

Tanrı'ya verin ve boşa harcayın.

Zaten kısa bir kontrat. Sadece altı ay ve sonra Kuzey Carolina'ya geri döneceğim. Kasırganın ortasında kanepesinde dili içime girdiğinden beri Danny ile konuşmadım. Bana ulaşmadı ve sanırım çoktan dünyanın öbür ucuna gitmiştir. O zamandan beri yaklaşık bir hafta geçti.

Neden elini uzatsın ki?

Özel operasyonda. Onun ve ağabeyim gibi adamlar kelimenin tam anlamıyla hep yoktular. Sanki bir göz kırptım ve artık orada değillerdi. Kardeşim hiç evde olmazdı. Evdeyse de sadece kısa bir süreliğine olurdu ve sonra bir yerlerde bir şeyler yapardı ve bize hiçbir şey söyleyemezdi.

Bu konuda. İşi çok gizliydi ve bu çok kötüydü çünkü onun hikayelerini bilmek isterdim. Farklı ülkelerde yaşadığı şeyleri. Artık öldüğüne göre, bunları duyabileceğimi hiç sanmıyorum.

Saat sabaha karşı bire yaklaşıyor ve kızlarla birlikte gece boyunca dans ediyoruz. Terliyorum ve gözlerimin yorulduğunu hissedebiliyorum. Kesinlikle kafam iyi ama içmeye devam etmek istiyorum.

Meredith ve Emilia bara doğru beni takip ediyor. Müziğin sesi o kadar yüksek ki düşündüklerimi zar zor duyabiliyorum. Country pop müzik bangır bangır çalıyor ve ben aynı şarkılardan sıkılmaya başlıyorum. Emilia üçümüz arasında ayık olanımız ve şoförümüz. İşteki ilk günümde hazırlıklı olabilmek için önceki günün tamamını travma çalışarak geçirmiştım.

Annemden ayrılacağım için endişeleniyorum. İlk kez iki çocuğu da yanında olmayacak... ama iyi olacağını biliyorum. Kardeşimin vefatından sonra kiliseye daha sık gitmeye başladı ve yeni kilise arkadaşları edindi. Yani benim yokluğumda dikkatini dağıtabilecek yakın bir arkadaş grubu var.

"*Kaltak, bu kadar üzgün olmayı bırak, ortamımızı mahvediyorsun.*" Meredith barmen Gabriel'e el sallayarak tersliyor. Benim ağzım açık kalırken onun dikkatini çekmeye çalışıyor. Her zaman çok açık sözlü olmuştur ve hiçbir filtresi yoktur.

Meredith, geçtiğimiz yıl boyunca El Devine'e yaptığı sürekli seyahatler nedeniyle Gabriel ile yakınlaştı.

"Özür dilerim, aklımda çok şey var." Barın tezgahına yaslanarak ona karşılık verdim. Okunması çok kolay biriym ve yüzümün bu özelliğinden nefret ediyorum.

"Bu kadar çabuk ve aniden gideceğine inanamıyorum," diye mızızlanıyor arkamdan Emilia, açık kahverengi saçlarını avucunun içiyle terli alnından uzaklaştırırken.

"Biliyorum... Yine de heyecanlıyım. Gergin... ama heyecanlıyım. Bu an için çok çalıştım ve çok yaklaştım." Sıcaklığı azaltır ve beni serinletir umuduyla boynuma doğru havayı kokluyorum. Üzerimde tamamen siyah bir bluz ve kot pantolon, ayağımda kovboy çizmelerim var.

"Paul seninle gurur duyardı!" Meredith kulağıma bağılıyor. Müziğin sesi o kadar yüksek ki kulağıma bağırmanın ona yardımcı olacağını düşünüyor. Kulaklarımı avuçlayıp ona ters ters bakıyorum.

"Seni gayet iyi duyabiliyorum! Bana bağırmana gerek yok!" Ben de bağııyorum. Meredith kıkırdamaya başlıyor ve alkolün onu ele geçirdiğini anlıyorum. Şeytani bakışlarımı görmezden geliyor ve bir şeyin dikkatini çektiğini anlayabiliyorum. Arkama bakıyor, pembe dudaklarını çekiştiren bir gülümsemeyle gözleri açılıyor.

"Bu o." Meredith başını Emilia'ya doğru sallayarak arkamı, tezgâhın aşağısını işaret ediyor.

Meredith bana, "Arkamı dönme," diye emrediyor. Eğilip Emilia'nın kulağına fısıldamaya devam ediyor ve ağzını Emilia'nın başına kapatıyor.

"Ne? Kim?" Önce Meredith'e sonra da Emilia'ya bakarak soruyorum.

"Aman Tanrım, donanmadan mı bahsediyorsun?" Emilia ciyaklayarak **a r k a m a** bakıyor, solgun yanakları pembe bir tonda kızarıyor.

"Sus!" Meredith dirseğiyle onu kaburgalarına doğru dörterken onu düzeltir.

Kahretsin... Düşündüğüm kişiyi mi kastediyorlar?

Vücudum sertleşiyor. Panik içimdeki tüm sinirleri harekete geçiriyor. Meredith'e sesleniyorum.

"Danny?"

Meredith başını sallıyor ve kalbim küt küt atıyor. Soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum ve vücudumu yavaşça hareket ettirerek arkama dönüyorum. Bunu kendi gözlerimle doğrulamak istiyorum. Yavaşça dönüyorum, başımı müziğin melodisine göre sallayarak daha az dikkat çekmeye çalışıyorum.

Tabii ki orada. Buranın bu kadar sıcak olmasına şaşmamalı, şeytan iki sandalye aşağıda oturuyor.

Aramızda bir adam var, kır saçlı, yaşlıca bir adam, etrafına hiç dikkat etmiyor, sadece telefonuna bakıyor.

Danny elinde viskiye benzeyen bir bardakla oturuyor. Düşüncelere dalmış bir halde elindeki içki bardağını çeviriyor ve onu son gördüğümünden beri ilk kez *bu sefer üzgün görünüyor*. Yine de bu kadar sade giyinmişken her zamanki gibi muhteşem görünüyor. Üzerinde siyah bir sweatshirt, bir beyzbol şapkası ve gömleğinin altında künyesine benzeyen bir şey var. Sıcaklık beni sarıyor ve bacaklarımın arasına hücum ediyor. Danny'nin bu kadar inkar edilemez derecede yakışıklı görünmesi bir suç olmalı. Yan profili bile ahlakımı kaybetmeme neden oluyor ve bu adil değil.

Başımı çevirmişken gözüme bir şey çarpıyor ve Meredith'e ters ters bakmaya devam etmeden önce yarı yolda duruyorum. Danny'nin sağ tarafında, üzerinde neredeyse hiçbir şeyi örtmeyen, son derece açık bir elbise olan güzel, canlı, sarışın bir kadın oturuyor. Kumsalda dalgalanan saçları havalanıp omuzlarına dökülürken Danny'nin yanağına bir öpücük konduruyor ve kolunu okşayarak ona masaj yapıyor.

Biliyordum. Bir kız arkadaşı var. Ağzını bacaklarımın arasına soktukten sonra neden bu kadar garipleştiğini açıklıyor.

Meredith ve Emilia'yla yüzleşmek için arkamı dönüyorum. İkisi de az önce olanları analiz ediyor ve yüzlerinden empati okunuyor. İkisi de kaşlarını çatıyor ve Emilia omzuma dokunarak bana güven veriyor.

"Ben iyiyim. Dürüst olmak gerekirse, her neyse, bir şeyler olduğunu hissediyordum." Omuz silktim. Ama bu bir yalandı. İyi değildi. Bu adam daha birkaç gün önce meme uçlarıma dişlerini geçirmişti ve şimdi görüldüğü gibi kız arkadaşının yanında oturuyor. Pisliğin teki. Vücudum soğuyor, ısı azalıyor ve ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde yok oluyor. Tek yapmak istediğim dans pistine geri dönmek ve arkadaşlarımla geçirdiğim son gecenin boşa gitmesine izin vermemektir.

Gabriel nihayet yeni içki taleplerimizi almak için bize yaklaştı. Meredith daha fazla tekila shot sipariş etti ve ben bundan önce zaten yaklaşık üç sangrias içmiştim, bu yüzden daha fazla içki sipariş etmeyi geçtim, shotlardan biriyle yetindim.

"Pekâlâ, sizi yakaladım hanımlar." Gabriel Meredith'e göz kırpmıyor.

"Gabe! Hanımefendi için bir içkiye daha ihtiyacım var." Derin bir ses müziğin üzerinde gürlüyor ve ben bu sesi çok iyi tanıyorum. Danny Gabriel'e sesleniyor ve Gabriel'in kiminle konuştuğunu fark etmesini izliyorum. Danny ilk başta beni görünce şok olmuş gibi görünüyordu ama sonra ifadesi bir anda kayboluyor ve yerini hınzır bir sırıtış alıyor.

Gabriel avuçlarını tezgâhtan destek alarak Danny'ye ve yanındaki kıza bakar.

"Peki hanımefendi ne ister?" Gabriel kayıtsızca sorar.

Danny sonra bana sırıtıyor ve bu sırıtış bana çok yeni geliyor, gülümsemesinde çok günahkâr bir şey var. Bana daha önce hiç böyle bakmamıştı ve bu beni geçmişe götürüyor, rahatsız edici bir şekilde.

Sarhoş muydu?

"Bir sangria." Gabriel'e sesleniyor, mavi gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve bunu inat olsun diye yaptığını biliyorum.

Onun düşmanlığını anladığımı anlamasının umarak ona "***pislik***" kelimesini söylüyorum. Bunun benim en sevdiğim içki türü olduğunu biliyor ve şimdi bunu 'hanımefendi' için sipariş ediyor. Gözlerimin ona dik dik baktığını görünce sırıtışı daha da genişliyor. Onu şimdi kolunda başka bir kadınla gördüğümü bildiği için utanmaz görünüyor. Gerçekten. Sonuçlar ortada: O da başka bir sümüklü asker.

"Tamamdır, Danny!" Gabe cevap verir.

"Bekle, onu şahsen tanıyor musun?" Meredith, Gabriel'in kolunu çekiştirerek gitmesini engellerken sorar.

"Evet, bu Danny Rider. İyi bir arkadaşımıdır. Birlikte görev yaptık. Donanmadan ayrıldım ama hâlâ görüşüyoruz. Onun için yapamayacağım şey yoktur. Afganistan'da birçok kez hayatımı kurtardı." Gabe'in sözleri ağzından hızla dökülüyor ve aceleyle içkilerimizi hazırlamaya koyuluyor. Gabriel arkasını dönüyor ve siparişleri hazırlamaya başlıyor.

Meredith ve Emilia'ya dönüyorum.

"Gitmek istiyor musunuz?" Emilia soruyor.

Tereddüt ediyorum. Danny'nin bunca zamandır bir kız arkadaşı olduğunu yeni öğrendim ve kanıtı iki sandalye aşağıda oturuyordu.

Ama en önemlisi, neden bana karşı bu kadar garip ve kaba davranıyordu? Neden derimin altına girmeye çalıştığını anlamıyorum.

Özür dilemesi ve bunu hak edecek bir şey yapmışım gibi beni kızdırmaya çalışmaması gerekmez mi?

Başkası tarafından götürülürken seni kanepemde yediğim için özür dilerim. İyi bir başlangıç olurdu. İlişki adamı olmadığına dair söylediği tüm o yalanlar beni üzüyor.

Umursamadığımı söylesem yalan söylemiş olurum ama garip bir nedenden ötürü umursadım. Çok safım. Her zaman çabuk aşık olurum ve tanıştığım her erkeğin dürüst olduğuna ve beni incitmeyeceğine inanırım. Shane'den dersimi aldığımı düşünebilirsiniz ama ben aptal bir kıyım. Aptal bir *'ilişki' 'korunaklı' kız*. Ayrılmayı düşünüyorum ve bu durumda genellikle gitmenin ve geceyi dondurma ve Parks and Recreation ile bitirmenin benim için en iyisi olduğunu kabul ederdim. Ama yeniden başlamaya ve kendimin yeni bir versiyonu olmaya çalışıyorum. Başkalarının beni bu kadar çok etkilemesine izin vermeyen bir versiyonum.

"Yok artık," diyerek yanımdaki tekila shot'lara uzanıp bir tane alıyorum. Gabriel siparişimizi hızlıca getirmişti ama şimdi Danny ile ilgileniyor, ikisi de benim duyamadığım bir şeye gülüyorlar.

"Salud," diye bağıyorum Meredith ve Emilia'ya, kadehimi havaya kaldırıp yanan sıvıyı yudumluyorum. Meredith ve Emilia şaşkın şaşkın bana bakıyorlar ama umurumda değil. Boğazımda yanarken irkiliyorum ve nefesimi toparlamak için bir iç çekiyorum. Bardağı tezgâha çarpıyorum ve Emilia ile Meredith'i ellerinden tutup dans pistine doğru çekiyorum.

"İyi olduğuna emin misin?" Meredith beni inceleyerek soruyor.

"Ben iyiyim," diyorum sinirli bir şekilde. Meredith ve Emilia birbirlerine bakıp omuz silktikten sonra nihayet bana katılıyorlar ve gece boyunca tekrar dans etmeye başlıyoruz. Görüşüm bulanıklaşmaya ve dönmeye başlıyor ama umurumda değil. Dans etmek iyi hissettiriyor.

Sonunda biraz içki içmeme, kızlarımla gevşeyip sarhoş olmama ve beni sadece varlığıyla korkutan bir adamdan kaçmama izin verdim.

Bölüm 10

DANNY

Nora koluma girmiş kulağıma cinsel şeyler fısıldarken Ari'nin yüzünü görünce içimi bir suçluluk dalgası daha kaplıyor. Resmen o gece Bir göreve gitmeden önce Paul'ün orada olmayacağını ve asla da olmayacağını bilmek beni ürkütüyor. Farklı SEAL ekiplerine bağlıydık. Ancak garip bir nedenden ötürü, şans eseri, görevdeyken neredeyse her zaman bir şekilde birbirimize rastlıyorduk. Ne yazık ki bu artık olmayacak.

Ari gittiğinden beri son birkaç gecedir hissettiğim tek şey gömülü suçluluk duygusu ve Paul'ün öldüğü geceye dair hatıralarımın yeniden canlanmasıydı. Tüm endişeyi ve onu hatırlatan şeyleri getiriyor. Ne yaparsam yapayım, Paul'ün son anları söz konusu olduğunda hissettiğim hatalardan kaçamıyorum. Eğer viskinin dibine vurmak acıyı hafifletmeye yardımcı oluyorsa, ben de öyle yapacağım. Eğer Nora beni korkunç acımdan uzaklaştıracaksa ya da biraz stres atmamı sağlayacaksa, öyle olsun.

Nora zaten aramızda daha fazla bir şey olmayacağını biliyor ve bu yüzden çok kolay. Onunla sadece seks yapıyoruz. Görevden döndüğümünden beri Nora'yı birkaç gece becerdikten sonra, ona ya da herhangi birine asla bağlanmayacağımı biliyor. Onu romantikleştirecek bir adam olmadığımı biliyor. Yakınlık kurduğum her kadın, her zaman meşgul ve eğitimde olduğumu, görünürde hiçbir bağlılık hissetmediğimi bilir. Ama Ari ile durum farklı. Onu sadece becermeye kendimi ikna edemiyorum. Ne kadar lezzetli olduğunu, ruhunun ne kadar tatlı ve saf olduğunu tattıktan sonra ondan daha fazlasını istiyorum. Kokusu çok sarhoş edici. Parfümü o kadar tatlı ki, her zaman etrafımda olmasını istiyorum. Evimden ayrıldığından beri tek düşündüğüm bu ve bunun için ondan nefret ediyorum. *Kendimden* nefret ediyorum.

Arkamı dönüp barda oturmaya devam ediyorum, yüzüm dans pistine dönük. Elimde viskim, Ari'yi arıyorum. Kızgın görünüyordu ve onu suçlayamazdım. Belki onu kıskırtırsam, benim ondan nefret ettiğim kadar o da benden nefret eder. Gerçek şu ki, ondan nefret etmiyorum. Ondan daha fazlasını istememden nefret ediyorum ve ona dokunamıyorum. Ölen en iyi arkadaşımın kız kardeşi olduğu için bir şekilde saygılı kalmak istiyorum.

Sonunda onu dans pistinin ortasında dans ederken buluyorum ve arkadaşlarıyla gülerken yüzünde bir gülümseme var. Vücudunun nasıl hareket ettiğini ve kot pantolonunun mükemmel kıvrımlarını nasıl gösterdiğini görüyorum. Kot pantolonum daha da daralıyor ve çenemi sıkarak viski bardağını dudaklarıma dayayıp bir yudum alıyorum. O kadar güzel ki. Onunla aynı odada olduğum için kendimi dünyanın en şanslı erkeği gibi hissediyorum.

Birbirimizi bu barda tekrar görme ihtimalimiz nedir?

Bu muhtemelen burada son içişim olacak.

"Bebeğim, neden o stresin bir kısmını burada atmıyorum? Hemen şimdi." Nora düşüncelerimi yarıda keserek elini kasıklarına doğru itiyor ve kot pantolonumun üzerine masaj yapıyor. Onunla bu gece El Devine'de tanıştığımdan beri ne kadar gergin olduğumu anladığını varsayıyorum. Onunla neredeyse hiç sohbet etmiyorum. Bütün konuşmayı o yapıyor ve ben böyle olmasını seviyorum, tercih ediyorum. Sohbet etme konusunda hiç iyi değilimdir ama nedense Ari ile konuşmadan duramıyorum. Bana ona güvenebileceğimi hissettiriyor. Nora'nın ağırlaşmış yüzüne bakıyorum ve tereddüt ediyorum. Nora'yı istemiyorum. Onun yerine Ari'nin elini üzerimde istiyorum.

"Bana öyle deme," diye mırıldanıyorum iğrenerek, dişlerimi yalayarak. Bana hayvan isimleri takılmasından nefret ediyorum.

Bar tezgahına koymadan önce viskimi bitiriyorum. Ari'ye sahip olamıyorsam, bu gerginliği atmanın başka bir yoluna ihtiyacım var ve Nora son zamanlarda ihtiyaçlarımı karşılamaya her zaman hazır. Nora ile birkaç hafta önce bir barda tanıştım ve o da benim sınırlarımı anladı. Takma isimlerden hoşlanmıyorum, dudaktan öpüşmek yok ve randevu yok. Sadece seks.

"Gidelim," diyorum manikürlü ellerini tutarak. Sandalyemden kalkıyorum, tökezlememek için elimden geleni yapıyorum. Bu gece Jack Daniels'ı fazla kaçırdım ve kendimi durduramıyorum, alkol bedenimi ve zihnimi değiştirmeye başladıkça kendimi coşkulu hissediyorum. Şeytanlarımdan kaçmak için her zaman alkole başvurmuşumdur ve son zamanlarda kendimi yeni bir insan gibi hissetmenin yeni bir yolu oldu. İçimdeki kötülük her zaman benim normalim oldu.

Barın çıkışına doğru ilerliyorum, Ari'den uzaklaştığım için rahatladığımı hissediyorum. Onu dans pistinden çekip çıkarmamak, omuzlarıma atmamak ve tekrar evime götürüp onunla tanıştığımndan beri hayal ettiğim şekilde sikmemek için tüm gücümü harcıyorum.

Nora aniden kolumu sertçe çekerek beni olduğum yerde durdurdu.

"Henüz gitmek istemiyorum bebeğim. *Tam burası* dediğimde ciddiye dim." Beni de yanına çekerek geriye doğru yürümeye başladı. Yüzünde hınzır bir gülümseme var ve beni baştan çıkarmaya çalışarak alt dudağını ısıyor. İlk başta kafam karıştı ama sonra beni unisex olan tuvalete doğru yönlendirmesini izledim.

Oh iyi.

Nora'nın beni sadece bir kabini olan tuvalete çekmesine izin vererek sırtıtıyorum. Son iki haftadır bana durmadan mesaj atıyordu ve sonunda biraz stres atmak için teslim oldum. Kapıyı kilitliyor ve pantolonumu indirip beni ağzına alıyor.

Kendimi bok gibi hissediyorum. Kimi kandırıyorum ki? Ben bir bok parçasıyım. Çünkü Nora sikimi ağzına alıp emerken sürekli Ari'yi düşünüyorum. Ellerim Nora'nın saçlarını kavramaya gidiyor ve onun yerine Ari'nin ağzını hayal ediyorum. Tatlı, yumuşak dudakları ve siyah saçları ellerimde.

Umarım bu, bu gece Ari'yi eve götürme fikrini ortadan kaldırır çünkü ona gerçekten ne kadar *pislik olduğumu* göstermek istiyorum.

Bölüm 11

ARI

Saat sabahın ikişine yaklaşıyor ve elimde olmadan gecenin devam etmesini, hiç bitmemesini istediğimi hissediyorum. Her şey o kadar basit ki Şu anda, en yakın arkadaşlarımla birlikte müziğin iliklerime kadar işlediğini hissediyorum. *Her şey çok basit.* Mesanemin beni rahatsız etmeye başladığını hissetmeme rağmen şu anda bu barda kendi keyfim için dans ediyorum. Çok fazla içiyorum ve bu beni yakalıyor.

Kızlarla dans pistinin diğer tarafındaki bir masaya oturmaya ve birkaç şarkıdan sonra soluklanmaya karar verdik.

"Emilia! Düğün için bir tarih belirlediniz mi?" Saçımı at kuyruğu yaparken soruyorum. Emilia üniversite aşkı Harry ile evleniyor. Harry yaklaşık bir yıl önce mezun oldu, Emilia ise bu yıl mezun oluyor. İkisi de bilgisayar bilimleri okuyor. Harry büyük bir şirkette büyük bir iş bulmuş ve hemen ardından evlenme teklif etmeye karar vermiş. Emilia'ya hayallerindeki düğünü hediye edebilmek için iyi maaşlı bir iş bulduktan sonra beklemek istemiş.

"Aslında yaptık. Bu konuyu açtığın için teşekkür ederim. Kuzey Carolina sahillerinden birinde bir plaj düğünü olacak. Sizler de tabii ki nedimelerim olacaksınız. Nedimelerimin elbiselerinin rengi için bebek mavisine ne dersiniz?" Başı dönüyor.

"Bence bu mükemmel. Maviye bayılırım." Meredith avucunu şakacı bir şekilde Emilia'nınkinin üzerine koyarak haykırıyor.

"Tamam ama... ne zaman?" Tekrar merak ettim.

"Üzgünüm, bu sonbaharda olacak. Sonbahar zamanı. Sonbahar düğünlerini seviyorum; çiçekler renk değiştiriyor ve kavurucu sıcak hava gidiyor." Emilia heyecanlandığını söylüyor.

"Çok mutluyum-"

Meredith çılınca elime vurarak sözümü kesiyor. Arkama bakıyor ve gözlerim açılıyor. Arkamda birinin olduğunu işaret ediyor ve kim olduğunu tahmin etmeme bile gerek yok. Emilia'nın gülümsemesi Meredith'in yanındaki sandalyesine tekrar gömülürken kaşlarını çatıyor. Danny ne halt istiyor?

Hızla arkamı dönüyorum, aynı anda ayağa kalkıyorum, sonunda biraz stres atmaya hazırım. Sarhoşum ve kendimi cesur hissediyorum sanırım. Siyah saçlarım yüzümün etrafında savruluyor ve bağıriyorum,

"Ne?"

Sürpriz bir şekilde, Danny değil. *Shane*'miş.

Kalbim sıkışıyor ve gözlerim korkuyla açılıyor. Beni takip mi ediyordu? Önce Krom Fasulye ve şimdi de bu bar? Cesaretim azalıyor ve artık sadece rahatsız hissediyorum. Shane harika görünüyor ama en başta beni cezbeden de buydu zaten, yakışıklılığı beni buraya getirdi ama yaklaştığımda beni taciz etmek için. Çizgili düğmeli kırmızı bir gömlek ve kot pantolon giyiyor, her zamanki moda tarzı değişmemiş.

"İlk aşkına merhaba demenin yolu bu mu?" Shane, ses tonumdan incinmiş gibi elini göğsüne koyarken söylüyor bunu. Alay ediyorum.

Sen asla benim ilk aşkım olmadın. Bana vuran ilk erkek, evet.

Onun yalan sözlerini görmezden geliyorum.

"Pardon, sizi başka biri sandım. Burada ne yapıyorsun?" Panikleyerek törpüledim.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim." Shane beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, dudaklarını yalıyor ve ben anında irkiliyorum. Gözleriyle beni soyuyormuş gibi hissediyorum ve elimde olmadan çok uzaklara kaçmam gerektiğini hissediyorum. Ellerim yumruklara dönüşüyor ve mesanem artık tamamen bana bağıriyor. Gerçekten gitmem gerekiyor. "Bu eğlenceliydi," diyorum sahte bir tiz sesle alaycı bir şekilde.

"Ama şimdi tuvalete gitmem gerekiyor." Tuvaletlere doğru ilerlemeye başlamadan önce devam ediyorum. Elim ters yöne çekilmeden önce bir adım atıyorum ve savaş ya da kaç hislerim şimdi yüksek alarmda. "Dans et

benimle. Sadece bir d a n s ." Shane yalvarıyor ve nefesindeki içki kokusunu alabiliyorum. Kahverengi gözlerine bakıyorum ve pişmanlık duymadan başımı sallayıp omuz silkiyorum. Ellerimi sıkıca kavırıyor ama sonunda kendimi ondan kurtararak geri çekiliyorum. Gözleri şimdi daha koyu ve bu bakışı çok iyi biliyorum. Reddedilmeyi hiçbir zaman iyi

karşılayamadı. Yüzündeki kıllar

Krom Fasulye'deki tüm saçlar gitmiş ve yeni bir saç kesimi ve tıraş olmuş gibi görünüyor.

Ondan uzaklaştıktan sonra şu anda ne hissettiğini umursamadan topuklarımın üzerinde dönüyorum. Bana o kadar sert bir şekilde ters vurduğunda, kan tükürdüğümde ve yanaklarım günlerce morardığında nasıl hissettiğimi hiç umursamadı. Paul ve annem tarafından her sorgulandığımda yaralarım hakkında yalan söyledim.

Dans pistinde tökezliyorum ve bileğimi burkmadan tuvalete ulaşabilmek için dengemi korumaya çalışıyorum.

Shane'in burada ne işi vardı ki? Bana her zaman benimle barlara gitmekten nefret ettiğini söylerdi ama arkadaşlarıyla striptiz kulüplerine gitmekten hoşlanırdı elbette. Son zamanlarda hayatıma girme şekli beni rahatsız etmeye başladı.

Tuvalete girdiğimde bir kızın aynanın önündeki lavaboda göz kalemini yeniden sürdüğünü ve maskarasının yüzünden aktığını görüyorum. Eyeliner tüpünü kapattıktan sonra kağıt havlulara uzanıyor ve muhtemelen yüzündeki siyah izleri temizlemek için onları ıslatıyor. Bu zavallı kızın ne için ağladığını merak ediyorum.

Balon mesanemi boşalttıktan sonra, aynadaki yansıma bakaarak ellerimi yıkıyorum ve kendime geliyorum. Bu gece için seçtiğim tüm makyaj çok doğaldı, göze çarpan tek şey dudaklarımdaki zeytin rengi ten rengime mükemmel uyum sağlayan kırmızı ruj.

Tek yapmak istediğim kederden ve hayal kırıklığından kıvrılıp çığlık atmakken dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum. Kendimi yalnız hissediyorum. Yüzden fazla insan ve en yakın arkadaşlarımla dolu bir barda kendimi yalnız hissediyorum. Artık tek çocuğum ve annem her zaman tepemde, sınırlarıma saygı göstermiyor. Ve babamın nerede olduğunu Tanrı bilir. Ben daha anaokulundayken bizi terk etti ve o zamandan beri ondan haber almadım.

Nasıl güçlü ve bağımsız bir kadın olunacağını öğrenmem gerekiyor. Kulağa ne kadar klişe gelse de bu doğru. Mutluluğum için kimseye bağımlı olmak zorunda değilim. Hayatımdaki en önemli iki erkek artık yanımda olmasa da başarılı ve mutlu olmaya devam edeceğim. Sonra Danny devreye girdi ve beni bir tavşan deliğinden daha aşağıya gönderdi ve o gece bana hissettirdiklerini nasıl unutacağımı bilmiyorum. Ona aşık oldum. Kokusuyla, bana dokunuşuyla, beni canlı ve görülmüş hissettirmesiyle hipnotize olmuş gibi hissediyorum.

Çok safım, kahretsin, başım belada.

O daha yaşı, daha deneyimli ve benimle çok iyi oynayabiliyor.

Başımı sallayarak kendimi bu günahkâr düşüncelerden kurtarıyorum. O bende bu insani arzuları tatmin etme isteği uyandırıyor ama dinim ve güvensizliğim beni bundan alıkoyuyor. Kendimi azarlıyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve sonunda kendi içimde eve gitme zamanının geldiğine karar veriyorum. Duygularım beni ele geçirmeye başlamıştı. Tuvalet kapısının kolunu tutup açıyorum ve gözlerim Danny ile çarpışıyor. Elleri ve bakışları dikkatle kemerini kot pantolonunun içine yerleştirmeye çalışıyor. Sonra fermuarına gidiyor ve kapatıyor. Hareket edemiyorum. Danny bana bunu yapıyor. Şu anda, onu izlerken, *hareket edemiyorum*. Gözlerim ellerine yapışmış durumda ve içten içe o ellerin benim üzerimde olmasını diliyorum. Beş saniye kadar yalnız kalıyoruz ve sonunda benimle göz göze geliyor ve o da donup kalıyor. Unisex tuvaletten çıkıyor ama yalnız değil.

Arkasında bir *kadın var* ve dudaklarındaki bir şeyi siliyor gibi görünüyor. Danny farklı görünüyor, kasketi artık başında değil ve daha rahat görünüyor.

"Tanrım, tadın çok güzel." Kulağına kıkırdarak söylüyor, yüzüne ulaşmak için parmak uçlarına basıyor, pazılarını kavrarken dudaklarını yalıyor, bana acımasızca hoşnutsuzca bakarken. Az önce onun şehvetli yorumlarını duymuş olmam umurunda bile değil. Az önce o tuvalette neler olduğunu anlamak için ikiyle ikiyi bir araya getirmem uzun sürmüyor ve yüzümü buruşturuyorum.

İğrenç.

Uzaklaşmadan önce onlara gözlerimi deviriyorum. Danny beni kendisinden sadece birkaç adım ötede görünce afallamış görünüyor.

"Ari," diye sesleniyor Danny arkamdan ama ben yürümeyi bırakmıyorum. Onun yanında bu kadar savunmasız olduğum için kendimden iğreniyorum. Duygularımı ortaya döktüm. Geçmişteki taciz dolu ilişkimin sırlarını ve kardeşim için tuttuğum kederi. O, o gece öpüştüğüm adam değil. Adam tuvalette sakso çekmiş.

Hızımı artırmaya başlıyorum, kalabalığın içinde yürüyorum, bedenlere çarpıyorum, çarptıkça özür diliyorum. İlk görüşte aşık olduğum adamı, az önce sakso çektirdikten sonra görmek beni tamamen ayıltıyor. Buna tanık olduğum için son derece şaşkınım ve tek hissedebildiğim şok ve mutlak inançsızlık. Danny'yi gerçekten tanımıyorum. Kendimi neyin içine soktuğumu bilmiyorum. Kendimi bir yabancıнын kollarına bıraktım.

Gitmeye hazır olduğumu söyleyebilmek için kızlara bir an önce ulaşmak için elimden geleni yapıyorum. Danny ve *sevgilisinin* görüntüsünü aklımdan çıkarmak istiyorum.

Birden bileğimin acı verici bir şekilde arkamdan çekildiğini ve daha fazla yürümemi engellediğini hissediyorum. Nefesim kesiliyor ve yukarı doğru birinin içine doğru sürüklenirken bir çığlık atıyorum.

Shane.

"Shane ne oluyor lan? Bırak beni!" Ona bağıyorum, diğer kolumla göğsünü itiyorum, acı içinde kıvranıyorum. Ona ne oldu böyle? Bana toplum içinde hiç vurmadı ya da incitmedi, hep gizlice yaptı. Müzikle dikkati dağılmış, etrafımızda dans eden insanlarla dolu bir kalabalığın ortasındayız ve kimse tacize uğradığımı fark etmiyor. Onun dokunuşu bana ilişkimiz sırasında hissettiğim sürekli korkuyu hatırlatıyor. *Uçmak istiyorum. Koşmak istiyorum.*

"Sadece bir dans Ari. Eminim ellerimi üzerinde hissetmeyi özlemişsindir..." kulağıma eğildi, ben hala elimi çekmeye çalışırken, "Ellerim kıkında ve memelerinde, Ari-kek. Bunu özlemiyor musun? Ben özledim." Kulağıma fısıldıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Diğer eliyle kıkımı sıkıca kavıyor ve sıkıyor. Etimi öyle bir sıkıştırıyor ki, sabaha bir morluğun kanıt olarak yansıyacağını biliyorum. Acıyor ve şimdi öfkeliyim. Boşta kalan elim yumruğa dönüşüyor, gözlerim yaşıyor ve kendimi çaresiz hissediyorum. Paul'ün güçlü olmamı isteyeceğini biliyorum ve çenesine bir yumruk atmak üzereyim ama biri benden önce davranıyor.

Birden Shane'in yerde olduğunu fark ettim. Elim ve kıkım serbest kaldı.

"Ne oluyor lan?" Shane elmacık kemiğini ovuşturarak bağıyor ama hemen ardından bir yumruk daha yiyor.

Danny onun üzerinde yükseliyor ve hareketleri çok hızlı. Neler olduğunu fark edemiyorum bile ama fark etmeye zorlanıyorum. Danny Shane'i yakasından tutuyor ve defalarca yumrukluyor, parmak eklemlerinde kan görene kadar onu yumrukluyor. Bir kargaşa kopuyor ve ben ne yapacağımı bilemiyorum. Etrafımızda bir ilgi çemberi oluşuyor ve ben hareket edemiyorum. Korkudan felç oldum.

Danny'nin sevgilisi Danny'ye durması için bağırmaya başladı ve ben sadece izledim.

Başının belaya girmesini istemiyorum, neden bilmiyorum ama Danny'nin itibarını hala önemsiyorum. Bu iş Shane'in lehine sonuçlanırsa ve tutuklanırsa kariyerinin biteceğini biliyorum. Ordunun böyle şeylere sıfır tolerans gösterdiğini hayal ediyorum. Bu yüzden Paul, Shane'in geçmişte onu kışkırttığında yaptığı maskaralıklara hiç dikkat etmedi. İlk yumruğu Shane'in attığından emin olmak istiyordu ki Paul en azından meşru müdafaa diyebilsin ama Shane korkak biri olduğu için bunu hiç yapmadı.

Sonunda harekete geçmeye karar verdim. Kalbim göğsümün dışında atıyor ve adrenalin devreye girmeye başlıyor. Danny'nin omzunu çekmeye başladım, yavaşça Shane'i yumruklamayı bırakmasını sağlamaya çalışıyordum. Görünüşe bakılırsa Danny onu yüzlerce tanığın önünde öldürecek. Öfkesi onu kör ediyor ve umarım çok geç olmadan onu durdurabilirim.

Omzunu sıkar sıkamaz bana bakıyor, gözlerinde öfke var ve bana bakarken yumuşuyorlar, ben olduğumu anlıyorlar. Sağ gözümünden bir damla yaş akıyor ve onu hızla siliyorum. Bir şekilde işe yarıyor ve Danny Shane'in gitmesine izin veriyor.

"Ne oluyor lan burada?" Barmen Gabriel, kalabalığı yararak ön kollarıyla onları itiyor ve içeri giriyor. Çılgın ve endişeli görünüyor ama Danny'yi görünce biraz rahatlıyor.

Shane hâlâ yerde, korkmuş bir şekilde yüzünü kapatıyor. Danny sert nefes alıyor, Shane'e bakıyor, muhtemelen onu dövmeye devam edebilmek için ayağa kalkmasını umuyor. Gabriel'in sorusunu duymazdan geliyor ve Danny'nin daha önce hiç görmediğim bu yönü beni felç ediyor. Eğer bakışlar öldürebilseydi, Shane cansız olurdu.

"Eğer ona bir daha dokunursan, ellerindeki bütün kemikleri kırar ve *seni öldürürüm*. Bir daha asla ona yaklaşma Mitchell. Senin hakkında her şeyi biliyorum." Danny hırlayarak onu tehdit ediyor, ses tonu uğursuz bir öfkeyle dolu ve bu beni korkutuyor ama onun *bana karşı bu* kadar korumacı olduğunu görmek göğsümde kelebekler uçuşmasına neden oluyor. Gabriel Danny ve Shane'e bakarak durumu değerlendirmeye çalışıyor ve hızlıca bir karara varıyor.

Gabriel, Shane'i göstererek, "Çocuklar, onu buradan çıkarın," diye emrediyor.

Gabriel'in arkasındaki iki iri kaslı fedai omzunun üzerinden bakıyor ve Shane'i dans pistinden çekip çıkarıyor. Shane yüzünü kapattığı için ona iyi bakamıyorum ama gömleğinin kan damlalarıyla lekелendiğini görüyorum. Şerefsiz sonunda hak ettiğini buldu. Belki bir daha bana ya da başka bir kadına rızası olmadan elini sürmeden önce iki kez düşünür.

Danny'nin Shane'in soyadını nereden bildiğini merak etmeye başladım. *Onun hakkında her şeyi* nasıl biliyor?

Meredith ve Emilia şimdi ortaya çıkıyor ve ellerimi tutarak beni iki yanımdan teselli ediyorlar.

"Ne oldu?" Emilia ellerini kollarımda bir aşağı bir yukarı gezdirerek bana soruyor. Başımı sallıyorum, şu anda bu konuda konuşmak istemiyorum çünkü Danny'yi izlerken dikkatim çok dağınık. Onunla konuşmam gerekiyor.

"Oh, bebeğim! Gel buraya!" Danny'nin sevgilisi ciyaklayarak ona doğru koşuyor ve kolunu tutuyor ama Danny onu görmezden geliyor ve yumruğunu açıp kapatırken bakışlarını benden ayırmıyor.

"Konusabilir miyiz?" Danny yalvarıyor, mavi gözleri yumuşuyor ve sorusu karşısında eriyorum. Çabucak başımı sallıyorum ve yutkunuyorum. İnsan kalabalığı yavaşça eğlence gecelerine geri dönüyor ve müzik hiç susmadığı için dans etmeye devam ediyor.

"Danny ama... biz ne olacağız?" Sevgilisi sinirli bir şekilde soruyor, bana tiksinti ve kıskançlıkla bakıyor.

"Onunla ilgilenmem gerek, Nora. Ya beni beklersin ya da eve sağ salim dönersin." Danny mırıldanıyor. Nora'nın ağzı açık kalıyor ve Danny onunla ilgilenmek yerine onu yalnız bırakarak bana doğru yürüyor.

"*Onu bana tercih mi ediyorsun?*"

Ona bakar ve tereddüt etmeden başını sallar.

"Bu bir soru bile değil. *Asla bir soru olmayacak.*" Sözüünü bitirmeden önce Nora irkildi, "ama cevabım evet."

"Pislik herif!" Tepinip gitmeden önce bağırıyor. Bir parçam kötü hissediyor ama onun koruması işime yarayabilirdi. Shane'in beni dışarıda bekleyip beklemeyeceğini bilmiyorum. Bana tekrar saldırmayı deneyebilirdi ve ben de bunu göz ardı etmezdim.

"İyi misin?" Danny tepemde dikiliyor, elimi tutuyor ve beni bara doğru götürüyor. Son derece endişeli görünen Emilia ve Meredith'e el sallıyorum ve onlara hak ettikleri bir açıklama borçlu olacağımı biliyorum. İkisi de gidişimi izliyor ve anlayışları ve mahremiyetleri için minnettarım.

"Evet, ben iyiyim. Bunu kendim halledebilirdim. Paul kendini savunma konusunda bana bir iki şey öğretti." Danny'nin yanındaki bar taburesine oturduğumu söyledim. Normalde çantamda biber gazı bulundururum ama çantam yanımda değildi.

Cebimden telefonumu çıkarıp Meredith'e bir mesaj gönderiyorum ve tuvalet molasından sonra yanlarına dönmeye çalışırken Shane'in kıcımlı tuttuğunu bildiriyorum.

Şu an hayatım nasıl gidiyor?

Hayallerimdeki işe başlamadan önce normal bir gece geçiremez miyim?

"Bundan şüphem yok. Ama bence o lanet olası tekmeyi yemeyi hak etti. Kızlığımı ö y l e kaptığın için." Danny bana saf öfke dışında hiçbir duyguyla bakmadan söylüyor. Hâlâ çok kızgın görünüyor, ben de

Sözlerime dikkat etmeliyim. Onu böyle çileden çıkmış, Shane'e hayatının dayacağını atarken görmek, ondan biraz korkmama neden oluyor. Sanki canavarın öfkelenmesini izliyormuşum gibi.

Bekle, *kirazım mı?* İşte yine oldu.

"Neyiniz?" Şaşkınlıkla soruyorum, mesajlaşmayı bırakıyorum ve telefon ekranımdan başımı kaldırıyorum.

Danny sırtır ve kasketini geri takar.

"Sen benim kirazımsın." Dudaklarını yalıyor. Ne demek istediğini anlamam biraz zaman alıyor. Ona bakarken gözlerimi kısıyorum ve bu bana bir ton tuğla gibi çarpıyor.

Bekaretim.

"Gerçekten mi?" Alaycı bir tavırla dudaklarıma bir gülümseme yerleşiyor. Danny kıkırdıyor ve kısa bir süre önce beni iğrendirmiş olsa bile Paul'ün yerinde güvenliğimi koruyacak birinin olduğunu bilmek içimi rahatlatıyor.

"Ayrıca, sanırım ne kadar harika bir his olduğunu gözümde fazla büyütmüşüm." Danny duraksıyor ve ben de devam etmesini bekleyerek kaşlarımı çatıyorum.

"Sana bir daha dokunmamasını sağlayacak kişi olmak için. Paul'ün bu zevki hiç tatmadığını biliyorum ve bunu tekrar yapmaktan kesinlikle çekinmem." Gülümsüyor.

Bu sözleri duyunca kalbim küt küt atıyor ve kemiklerimi ısıtan bir sıcaklık hissediyorum. Bir dakika önce pisliğin tekiyken, bir dakika sonra... Danny oluyor. Bana karşı korumacı davranıyor ve bunu takdir ediyorum. Yanımdayken sağladığı güvenlik ağını takdir ediyorum. Birden gözlerimiz kilitleniyor, kelebekler tekrar uçuşuyor ve kendimi yine bir kasırganın ortasında onun kanepesindeymişiz gibi hissediyorum. Bana bakış şekli, öpüşürken bana bakış şekliyle aynı. Bu bir arzu bakışı. Neredeyse vahşi bir arzu ve beni sise sürüklüyor. Bana böyle baktığında bilincimi korumakta zorlanıyorum, bu yüzden... yoğun anımızı bölüyorum.

"Tekrar söylüyorum... Bunu yapmak zorunda değildin. Eminim yeterince işin vardır Danny. İşinle ve diğer şeylerle. Beni korumak zorunda değilsin. Senin için başka bir endişe kaynağı olmayacağım..."

"Ama sen öylesin."

Kalbim küt küt
atıyor. "Özür
dilerim?"

Boğazını temizleyerek kendisini aşağı çeken düşüncelerden sıyrılıyor. Sanki kendini savunmasız bir anda yakalamış ve bunu fark ettiğinde tavrını hızla değiştirmiş gibi.

"Demek istediğim, sen Paul'un küçük kız kardeşisin. Hoşuna gitse de gitmese de seni her zaman koruyacağım. Sen bir Alvarez'sin, bu da her zaman bana sahip olacağın anlamına geliyor."

Ben zayıfım.

"Her zaman senin için burada olacağım, Ari." Bunu bir söz verir gibi söylüyor ve ben ona inanmakta tereddüt ediyorum.

"Bunu takdir ediyorum."

Gülümsememi saklamak için çok uğraşıyorum. Bana daha fazlasına layık olduğumu hissettiriyor. Garip bir his. Daha önce bir erkek tarafından bu kadar saygı gördüğümü hissetmemiştim. Shane sadece benden bir şey istediğinde bana iyi davranırdı... ve ben reddettiğimde bana kötü davranırdı.

"Yine de kız arkadaşın için üzülüyorum. Onu eve götürebilirdin." Ruh halini hafifleteceğini umarak konuyu değiştirmeye çalışıyorum ama vücudunun sertleşmesinden bunun doğru bir konu seçimi olduğunu düşünmüyorum.

"Suçlamada bulunmayacak. Onun kıcını iyi tekmeledin. Adamı öldüreceğini sanmıştım. Zaten bir daha buraya gelmesine izin yok." Gabriel oflayarak sözünü keser ve Danny'ye bir bardak viski daha verir. Danny zaten viski ve sigara kokusuyla kalıcı olarak lekelenmiştir ama bu onu durdurmaz. Kapanış saati yaklaşıyor ama o hâlâ içmeye devam ediyor. Boğazından aşağı kolaylıkla süzülerek içiyor, yutkunurken adem elması sallıyor.

"Elin için." Gabriel ona buz dolu bir torba fırlatır.

"İhtiyacım yok. Ben iyiyim." Danny alay ederek bardağını yere bırakıyor, çoktan içmiş. Sağ elini inceliyorum, parmak eklemleri kızarmış ve şişmiş. Gözlerim açılıyor ve elimde olmadan hemşirelik eğitimimin beni ele geçirmesine izin veriyorum.

"Al şunu, sadece şişlik için. İnatçı olma." Buz torbasını kapıp parmak eklemlerine bastırmasını emrediyorum. Elini tutmak kalçalarımın arasında bir şok etkisi yaratıyor, zonkluyor ve içimden vücuduma susması için bağırma zorunda kalıyorum. Yanımdaki günahkâr adama bakmaya cesaret edemeyerek elini birkaç saniye tutuyorum.

"Ellerin yumuşacık." Danny kulağıma doğru eğilmeden önce bana yumuşak bir gülümseme gönderiyor ve ben nefes almayı kesiyorum. "Tıpkı dudakların gibi ve yüzündekilerden bahsetmiyorum."

Gözlerim dolanıyor, buz torbasını bırakıyorum ve onu nazikçe itiyorum. "Kapa çenenin, sarhoşsun."

Bardağı parmaklarıyla tekrar çevirmeden önce zar zor hareket ediyor. Gülümserken mavi gözlerinin etrafındaki derisinin nasıl kırıştığına bakıyorum. Bu kasabada kaç kez dolaştığımı ve ona hiç rastlamadığımı düşünmemeneden oluyor ve şimdi sanki her yerdeymiş gibi hissediyorum. Belki de daha önce, yabancılardan oluşan bir kalabalığın arasına karışan başka bir adamdı ve ben onu hiç fark etmedim ve bu kadar günahkâr, yakışıklıyken nasıl fark ettim bilmiyorum.

Bar kapanıyor ve dizlerim endişeyle zıplamaya başlıyor. Emilia benim şoförüm ve onlardan sabırsız mesajlar alıyorum ve veda etmem gerektiğini biliyorum. Gitmek istemiyorum ama gitmek zorundayım. Nasıl olsa hiçbir şey daha fazla tırmanmayacak.

"Dinle... Gitmem gerekiyor. Arkadaşlarım beni bekliyor. Benim için Shane'le ilgilendiğin için minnettarım. Eve sağ salim dönebilecek misin?" Danny'nin gülümsemesi bana bakarken kayboluyor.

"Elbette Cherry. Ama kapanış saatinden sonra Gabriel'le kalacağım. Seni dışarı çıkaracağım. O pisliğin dışarıda olmadığından emin olmak istiyorum." Danny gözlerini benden kaçırıyor, çenesini sıkıyor ve viskisinden bir yudum daha alıp ayağa kalkıyor.

Bana kıyasla çok uzun, ama yine de herkes benden uzun. Genel olarak, tüm o kaslara sahip ama çok fazla olmayan bir erkek kütlesi. Kasları orantılı ve boyuna mükemmel bir şekilde uyuyor.

Meredith ve Emilia siyah bir sedanın içinde eşyalarımıyla birlikte beni arabada bekliyorlar. Bar neredeyse boşalmış, tek müşteri olarak Danny ve ben kalmıştık. Bar çalışanları temizlik yapmaya başladılar ve her şeyi kilitliyorlar. Müzik durmuş ve duyabildiğim tek ses ufak tefek konuşmalar ve temizlik sesleri. Danny kapıyı açıyor ve gelişigüzel park yerine bakıyor. Onu takip ediyorum ve beni çağırmasını beklerken arkasında kalıyorum. Gelmem için başını sallıyor ve elini bana doğru sallıyor.

Danny'yi geçip dışarı çıkar çıkmaz Emilia'nın arabasını görüyorum. Arabasını barın önüne, bagajı barın girişine bakacak şekilde park etmişti.

Danny bir sigara yakıyor ve dumanı bana yaklaşmasın diye diğer yöne doğru üflüyor.

"Teşekkür ederim. Beni dışarı çıkardığın için minnettarım." Elimi beceriksizce sallıyorum. Danny bir an beni inceledikten sonra sigarasını tekrar ağzına götürüyor ve bir nefes daha çekip üflüyor.

"O benim kız arkadaşım değil."

Ne demek istediğini anlamam bir saniye sürdü. Oh... tuvalette ona sakso çeken kız, *anladım*.

"Önemli değil. Beni ilgilendirmez." Başımı sallayarak gergin bir şekilde dudağımı ısırıyorum.

"Biliyorum ama benim hakkımda bir şeyi bilmen benim için çok önemli. Ben yalancı değilim, Ari. Acımasız da olsa, duymak istemeseler de kimseye gerçeği söylemekten çekinmem." Dudaklarını yalıyor. "Yarın gece göreve gidiyorum. Bu, evdeki kısa tatilimi sonlandırmak için çok eğlenceli bir yoldu."

Kaşlarım kalkıyor ve kalbim biraz sıkışıyor. Nasıl olsa ben de gidiyorum ve onun da benimle aynı yerde olup olmayacağını merak etmekten kendimi alamıyorum. Irak'ta bir askeri hastanede sivil olarak çalışacağıma dair büyük haberimi ona söylememiştim. Bu öyle sıradan bir sohbet konusu değildi.

"Nereye?" Merak ettim.

"Bunu açıklayamam, Cherry. Sen daha iyi bilirsin. Eminim Paul de nereye gönderildiğini sana söylememiştir." Danny sırtıyor.

"Tabii ki. Her neyse. Sanırım bu bir veda?" Yanaklarıma koyu bir kırmızının yansımamasını umarak yüzümdeki ısının yükseldiğini hissederek soruyorum.

"Hayır."

"Ne?" Şaşkınlıkla sordum. Kaşlarım içe doğru çatıldı. "Neden?"
Devam ediyorum.

"Çünkü bunun bir veda olmadığını biliyorum. Yakında görüşürüz." Danny bana ifadesiz, çok ciddi bir şekilde bakıyor, sanki her zamanki gibi duygusuz bir şekilde ruhuma bakıyor ve onu okumamı zorlaştırıyor.

Yutkunuyorum.

"Görüşürüz o zaman," diyorum gülümseyerek Emilia'nın arabasına doğru geri geri yürürken.

Danny sigarasını dudaklarının arasında tutarken bana bakıyor, beni dikkatle incelerken bir nefes daha çekiyor. Dumanı havaya üflüyor ve gökyüzüne doğru yükseliyor.

"Yakında görüşürüz, Cherry."

Üç AY Sonra

Bölüm 12

DANNY

Gökyüzünde parlayan dolunay, ekibimi ve beni yutan karanlığı biraz olsun aydınlatıyor. Bu yılın ilk görevi.

ve bu beni geriyor. Bizi taşıırken bir Black Hawk'ın içinde olmanın heyecanını seviyorum. Ekibimle birlikte helikoptere her bindiğimde ilk kez biniyormuşum gibi hissediyorum. Bu gece bana ürkütücü bir his veriyor, bunu çok iyi biliyorum. Bir terörist grup tarafından rehin alınan iki askeri kurtarmakla görevlendirildik. Rooker, Kane ve ben, Lopez adında yeni bir adamla birlikte hedef bölgemize yaya olarak yaklaşırken dikkatli bir şekilde ilerliyoruz, hava uğursuz. Azrail her zamanki gibi ensemde soluyor, kafamın içine girmek için çok uğraşıyor.

Bu gece o gece.

Kelimeler küçümseyici ve taklitçi geliyor. Başımı sallıyorum.

Siktir git.

Gece görüş gözlüklerimiz daha iyi görmemi sağlamak için başıma sıkıca bağlandı. Teröristlerin son birkaç gündür ev olarak kullandıkları köyün yakınındaki ormanlık bir alanda sessizce rahatlıyoruz. Uzun ağaçlar ve çalılar yerleşmemiz ve gözetlememiz için bize siper sağlıyor. Köyü çevreleyen bir tepenin üzerindeyiz ve bu da bize hedeflerimiz üzerinde mükemmel bir konum sağlıyor. Gece yarısı olması bize avantaj sağlıyor.

Lopez bir ağacın altına yerleşirken, "Lanet olsun dostum, şu anda bu MRE boku yerine biraz tamale için neler yapmazdım," diye yakınıyor. Lopez bizim iletişim elemanımız. Biz çalışırken her türlü mesajı ya da uyarıyı üst düzey personele iletiyor.

"Texas, yemin ederim, bir daha yemekten bahsetmeye başlarsan telsizini kapatırım." Hırladım.

Hepimizin mikrofonda birbirimize hitap ederken kullandığımız operatör isimlerimiz var. Düşmanın gerçek kimliklerimizi öğrenmesi riskini almak istemeyiz. Lopez Teksaslı. Orada doğup büyüdü ve kendisi için bunu seçti.

Benimki Grim Reaper. Takımdaki en başarılı görevlere ve ordudaki en yüksek öldürme sayısına sahibim, bu yüzden herkes beni onunla birlikte. Onu kendime vermedim.

Rooker, en sevdiği yılan türü olduğu ve saldırdığında hızlı olduğu için Kobra'dır.

Yıldızlara bakıyorum ve elimde değil ama dikkatimin dağıldığını hissediyorum. Bir viski, bir sigara ve bir kiraz için neler yapmazdım.

Ne zaman strese girsem, viskiyi düşünürüm. Viski hayatı güzelleştirir. Sonra aklıma El Devine ve son zamanlarda en sevdiğim yer olduğu geliyor. Kirazımı düşünmeden geçirdiğim tek bir gün bile yok... tatlı Ari'mi. Onun tadı beni bağımlısı yaptı ama bunun aşmam gereken bir çizgi olmadığını biliyorum... Geçemem. Kendimi bir bok parçası gibi hissetmeden onu alamam. Şimdiden zihnimi bulandırıyor ve onu yakalarsam nasıl olacağımı hayal bile edemiyorum. Kokusu ve dokunuşu şimdiden zihnimi değiştiriyor. Whiskey'nin etkisi onun üzerimdeki etkisiyle kıyaslanamaz bile. Bana yapabilecekleri çok acımasız. Benim ona yapabileceklerim ise *en kötüsü*.

"Grim!" Rooker beni düşüncelerimden koparıyor, sesi kulağımda acı verici bir şekilde yüksek. Kulaklıklar onun sesiyle titreşiyor. Birbirimizle iletişim kurmak için bu küçük şeyleri kullanıyoruz.

"Kahretsin, Cobra! Ne oldu?" Sessizce hırladım.

"O binada bir hareket var. Şu açık pencereyi görüyorsun. Şerefsizler açık bırakmış." Rooker nefes alıyor.

"Görüyorum," diye onaylıyorum, dibini çalıların çevrelediği bir ağacın altında pozisyonumu değiştirirken.

"İyi olduğuna emin misin dostum?" Rooker kulağımın dibinde benden şüphe ediyor. Benim iyiliğim için endişelenmiyor. Davranışlarımdan şüphelenmeye başladı ve ben de onu suçlamıyorum. Bende farklı bir şeyler olduğunu anlayabiliyor ve haklı da. Rooker, etrafımızdaki ebeveyn davranışları nedeniyle takımın babası. Aynı zamanda iki kız çocuğunun babası ve eşi Noel'in kocası. Grubun en yaşlısı o olsa da takımın sorumlusu hâlâ benim.

Orta büyüklükte bir pencerede, binanın ikinci katında ışığı açık bırakılmış bir oda var. Rehinelerin kimliklerini doğrulamak için küçük penceremiz. İstihbaratımız bizi bu noktaya kadar getirdi.

rehineler gerçekten buradaydı. O zaman gir ve kurtar. Keşke süreç bu kadar basit olsaydı.

Dürbünümü aldım ve odayı inceledim. Oda tamamen sade. İçinde beton duvarlar ve zeminden başka bir şey yok. Ortada bir sandalyeye bağlanmış ve başlarına bir bez geçirilmiş bir kadın ve bir erkek oturuyor. Elleri arkadan bağlı, üzerlerinde OCP pantolonları ve boyunlarında künyeleri asılı kamuflaj tişörtleri var. Görünüşe göre aradığımız rehinelere onlar ama kimliklerini doğrulamamız gerekiyor.

"Görünüşe göre onlar, çocuklar. İstihbarat bu sefer bizi yanıltmadı. Bane, şu künyelere daha yakından bakabilir misin? Bak bakalım isimleri doğru mu?" Hâlâ odaya bakarken Kane'e emrediyorum. Bane, Kane'in operatör adı. Bane onun en sevdiği DC kötü adamı. Daha sonra, gerçek ismiyle kafiye oldu.

Köpek künyelerinin görev sırasında takılması zorunludur. Üzerinde kişinin adı, kan grubu ve dini gibi bilgiler yer alıyor. Rehinelere ordu mensubu bir kadın ve bir erkek. Kadın sıhhiye eri, erkek ise piyade eri. Humvee'leri birkaç gün önce havaya uçuruldu ve kaza yerinden kaçırıldılar. Humvee'de bulunan diğer askerler kaza sırasında ölmüşler.

"Evet zaten yapıyorum Grim."

Görünüşe bakılırsa, zaten oldukça iyi sorgulanmışlar. Üniformalarının bazı yerleri yırtılmış, kirli ve gömleklerinde kan damlaları var. Kolları morarmış görünüyor ve erkek olanın boynunda sanki bir iple boğulmuş gibi bir iz var.

Lanet olası psikopatlar.

Çenemi sıkıyorum. Donanmaya bu yüzden katılmıştım. İnsanları kötülükten korumak için içimde her zaman büyük bir dürtü vardı. Ve bu... Bu, kariyerim boyunca gördüğüm saf kötülüğün sadece bir tadıydı. On sekizimde Donanma SEAL'i oldum. Şimdi otuz üç yaşımdayım ve emin olun, savaşın getirebileceği pek çok uğursuz şey gördüm.

"Evet, onlar. Violet Redd ve Damon Hawk. Berbat görünüyorlar. Onları oradan çıkarmalıyız." Kane öyle diyor.

Onları çıkarmak için zaten bir planımız var. En savunmasız oldukları ana kadar bekleyeceğiz, bize sadece bir an, bir dakika savunmasızlık vermelerini umacağız ve onu alacağız. Acil durumlar için hepimizin keskin nişancıları hazır ama Rooker ve ben önden gideceğiz.

Yeşil Berelilerden oluşan bir ekiple birlikte binaya fiziksel olarak girdik. İçeride kirli işler yapan en fazla beş terörist var ve bunu araştırma gözetimiyle teyit ettik.

"Pekâlâ, planı biliyorsunuz. Texas ve Bane, siz olduğunuz yerde kalın. Siz bizim gözcümüzsünüz. Kobra ve ben oraya doğru ilerlemeye başlayacağız. Bane, içeri girmemiz için bize yeşil ışık yak. Eğlenceli bir gece olacak çocuklar."

"Hooyah efendim." Çocuklar mikrofonlarına aynı anda fısıldadılar.

Rooker ve ben olabildiğince dikkatli ve sessiz bir şekilde tepeden inmeye başladık.

Rooker içeri girecek ve odadaki ilk adam ben olacağım. Bu geceki özel görevde, rehinelere kurtarmakla görevli olan sadece biz değiliz. Etrafımızda yeşil bereliler de var, müdahale etmeye hazırlar. Tabii ki onları göremiyoruz ama oradalar.

"Ne zaman sakinleşeceksin lan sen?" Rooker mikrofona nefes veriyor, ikimize de dallar çarparken homurdanıyor. Pozisyonumuzu belli etmemek için çok uğraşıyoruz. Göremediğimiz kayalara ayak bileklerimizi basit bir şekilde çarptığımızda aşağı yuvarlanıp köylüleri uyaraacağız.

Kıkırdıyorum.

"Bak dede, geri kalanımız o kadar şanslı değilken sen hayallerinin kadınıyla evlenebildiğin için şükret." Alay ettim, sessizce.

"Yani, *biri mi var?* Seni durduran ne?" Rooker beni tekrar deniyor ve ben sinirlenmeye başlıyorum. Bir, bu tür şeyleri kimseyle konuşmaktan hoşlanmıyorum. İki, Ari'yle ne yaptığımı asla açıklayamam.

"Evet, aslında biri *var*," diye sırtarak cevap veriyorum. "Sana söyledim ya, annemi aldılar."

"Çok şanslı olmalısın. Ama hayır. Sadece sadık, ağız sulandırıcı ve asla doyamayacağım biri diyelim."

Şimdi yaklaşıyoruz, sadece birkaç adım sonra açığtayız, binaya giriyoruz, infaz ediyoruz.

"Oh? Zavallı kızın adı ne?"

"Jack Daniels. Şimdi kapa çeneni, geldik."

Rooker ve ben çalıların arasından sıyrılıp binanın bir duvarına doğru hızla yürüyoruz. Rooker bombayı patlatmak için hazırlanmaya başladı. Ayı örten bir bulut nihayet hareket ediyor ve yüzünde parlıyor. Üniformalamızla bu kadar farklı görünmemiz çığınca. Her tarafımız boyalı ve tepeden tırnağa teçhizatla kaplıyız. Rooker'ı tanıyamadım.

Tüfeğimi yakınımnda, kullanıma hazır halde tutarken tüfeğimin ağırlığı vücudumun bir tarafında.

"Kahretsin Grim, bir hareket var. Redd'i sandalyeden çözdüler ve görünüşe göre onu aşağıya götürüyorlar, adamlardan biri yürürken boğazına bir pala dayıyor. Hawk hâlâ sandalyeye bağlı..." Kane kulağıma bağıyor. Devam etmeden önce birkaç saniye geçti, "Artık kızı göremiyorum. Onu aşağıya indirdiklerini görebiliyorum ama hepsi bu. Sanırım ona en kötüsünü yapmaya başlayacaklar." Homurdanıyor.

"Neredeyse bitti," diye mırıldanıyor Rooker duvardaki gedik açma cihazını monte ederken. Adrenalin damarlarımda dolaşüyor ve düşüncelerim karmakarışık. Birden Ari'nin kokusunu alıyorum. Şu anda düşünebildiğim tek şey onun tatlı parfümü ve bu beni az sonra yaşanacak kaçınılmaz gerilimden uzaklaştırıyor. Silahlı çatışmaya girmek üzereyiz. Birisi kaybedecek. Sonra Azrail'in soğuk nefesini enseme hissediyorum ve hınzırca sırıtıyorum.

Bu gece size birkaç adam göndereceğim. Merak etmeyin.

İçeriden bir kadın çığlık atıyor ve Redd olduğunu anlıyoruz. Rooker ve benim vücutlarımız birbirimize bakarken kaskatı kesiliyor ve ikimiz de biliyoruz ki çok geç olabilir. Çığlıklar kesildi ve gedik açıldı. Uzaklaşıyoruz ama yine de duvara yakın duruyoruz ki hemen içeri girebilelim. En hafif tabirle bu biraz acıtacak. Birkaç yıl önce bir keresinde kulaklarımdan biri patlamıştı. Gedik açma cihazına çok yakın duruyordum, patladığında kulaklarım kanadı ve bir hafta boyunca hiçbir şey duymadım.

Gedik açma cihazı patlıyor ve hesaplanmış bir hızla binaya giriyoruz. Her yerden molozlar akıyor, duman havayı dolduruyor ve bu gece şans bizden yana gibi görünüyor. Bir tür işkence odasına dönüştürülmüş bir yaşam alanının duvarına girdik. Teröristlerden ikisi patlamanın etkisiyle geriye çekildi ve acı içinde kulaklarını tutarak yere yığıldılar.

Duvara süs gibi asılmış çeşitli bıçaklar, silahlar ve parçalanmış vücut parçalarıyla dolu cam kovalar var. İçimde öfke kabarıyor ve tüm bu lanet köyü yakıp yıkmak istiyorum.

Redd bir masanın üzerinde cenin pozisyonunda yatıyor, bir bez hala başını örtüyor. Çığlık atıyor, ağlıyor ve kontrolsüzce titriyor. Köşede bir testere var, ses çıkarıyor ve yutkunuyorum. Uzuvarlarını kesmeye başlayacaklardı. Rooker ve ben tüfeklerimizi kaldırdık ve hızlıca bir kurşun sıktık.

tehditleri ışık hızından daha hızlı bir şekilde etkisiz hale getirdi.

Redd yalınayak, üzerinde hâlâ OCP pantolonu ve kamuflaj üstü var. Elleri, bileklerinin altında kurumuş kan bulunan bir iple birbirine bağlı. Hızla ona doğru ilerliyorum, başındaki bezi alıyorum ve içten içe ürperiyorum.

Tüm yüzü morarmış ve kırılmış. Gözleri şişmiş ve kararmış, sadece bir gözünü açabiliyor. Burnu da kırılmış gibi görünüyor. Dudakları kesilmiş ve ağlıyor.

"Violet Redd?" Hâlâ tüfeğimi tutarak ona yaklaşıyorum.

Çılgınca başını sallıyor, hıçkırarak ağlıyor.

"Artık güvendesin. Yürüyebilir misin?" Sertçe sordum. Sesim kesik ve kuru, hızlı hareket etmeli ve ikisini de güvenli bir yere götürmeliyiz.

Yine başını sallıyor. Kızıl, tarçın rengi saçları atkuyruğu şeklinde bağlanmış ve acı içinde kıvranıyor.

"Hadi gidelim."

Zavallı kızı taşıyabilirdim ama bunu yaparak hepimizin güvenliğini riske atamam. Tüfeğimi elimde tutmalı ve Rooker'ın altısını ve onunkini izlemeliyim, başka tehditler bizi hazırlıksız yakalarsa diye.

"Yeşil berelileri çağırın. Redd elimizde, acilen yardıma ihtiyacı olacak. Hâlâ Damon Hawk'ı yakalamamız gerekiyor. Onu görebiliyor musun?" Kane'e sesleniyorum. Redd'i az önce duvarda açtığımız deliğe doğru yönlendiriyorum. Rooker onun yaklaşmasını izliyor ve yedi yeşil bereliden oluşan bir ekip yarattığımız girişten içeri giriyor. Başka bir özel operatör onu ayağa kaldırıyor ve onun omzunda ağlıyor. Onun güvenli bir yere götürülüşünü izlerken kendimi başarılı hissediyorum ama sonra adrenalinin beni çektiğini hissediyorum çünkü işin bitmediğini biliyorum.

"Siktir et Danny, Hawk'ı odadan uzaklaştırdılar. Onu alt kata götürüyorlar. Artık onu göremiyorum. Onlarla temas kurabilirsin." Kane acilen beni bilgilendiriyor. Hemen arkamı dönüyorum ve Rooker da dönüyor. O da kulağında Kane'in sesini duyuyor.

Yeşil Bereliler işkence odasının etrafını sarıyor ve hepimiz tüfeklerimizi odanın tek kapısına doğrultuyoruz. Rooker ve ben kapının önüne en yakın olanlarız ve bir şeylerin ters gittiğini hissedebiliyorum. Hareket yok, ayak sesleri yok. Kane'in aşağıya geldiklerini söylediğini sanıyordum.

Aniden kapının girişine bir el bombası atıldı. Rooker ve ben hızla uzaklaşıp arkamızı çarpışmaya döndük.

"El bombası!" Rooker bağılıyor ve herkes buradan kaçmak için çabalıyor. İyi bir mesafeye kadar gidebildik ama sonra bunu hissettik. El bombasının patlaması bizi iliklerimize kadar sarsıyor. Rooker, yeşil bereliler ve ben yıkıcı etkiden kurtulmayı başardık, her yer duman içindeydi ama Tanrım, bu acıttığı anlamına gelmiyor.

Kargaşa başlarken yeşil berelilerden biri bağılıyor. "Ateş altındayız!" Bağılıyor.

Kurşunlar zeminden bize doğru geliyor. *Yerin altından.* Her yere püskürtüyor.

Ne oluyor lan?

Kurtarma görevini iptal etmek zorunda kaldık. Bölge çok ısınmıştı ve Damon Hawk'ı gözden kaybetmiştik. Canavarlar binanın altına elle bir tünel inşa etmişlerdi ve hem yeraltından hem de binanın dışındaki çevremizden ateş alıyorduk. Görevi bitirmenin hiçbir yolu yoktu ve bu beni çileden çıkarıyordu. İçimde bir ateş yanıyordu ve taşmak üzereydim. Düşüncelerim Damon'ın etrafında dönüyor ve işkence görmeye devam edeceğini bilmek içimi acıtıyor. Bu kadar yaklaşmışken bir askeri geride bırakmak zorunda kaldık.

Başımı kabinin duvarına yaslarken ağır ağır nefes alıyorum. Herkes sessiz ve moraller düşük, işin yarım bırakıldığını biliyoruz. Üsse geri dönen Chinook'un karanlık kabininde otururken kabindeki herkes gergin. Ellerimi sakalımda gezdiriyorum. *Lanet bir sigaraya ihtiyacım var.*

Hepimiz gökyüzündeyiz ve tek yapmak istediğim pilotu beni köye geri götürmeye zorlamak, böylece cehenneme daha fazla ruh toplayabilirim.

"Danny... vuruldun, dostum. Hissetmiyor musun?" Kane omzuma, sırtıma doğru bakarken bana soruyor. Sesi endişe dolu ve ben de yaralanmanın olduğu yerde beynime sinyal gönderen herhangi bir acı hissetmeye çalışıyorum... ama hiçbir şey yok.

"Nerede?"

"El bombası patladığında omzunda bir delik açılmış gibi görünüyor. Şarapnel parçasıyla vurulmuş olmalısın. Üniformanın her yeri kanıyor kardeşim."

Eğer bu kadar kötü vurulursam, üstlerimin tamamen iyileşene kadar beni geri çekeceklerini biliyorum. Yani iyileşene kadar ekibimle birlikte görevi tamamlayamam.

"Siktir."

Bölüm 13

ARI

"A ri, 3 numaralı odaya serum taktın mı?" Doktor Diaz, Ordu Acil Servisi'ndeki hemşire masalarından birinin arkasında soruyor Hastane. Üç ay oldu ve çok şey öğrendim. Pek çok askerimizi kurtardım ve onlara yardım ettim ve hayatımın geri kalanında bunu yapmak kaderimde varmış gibi hissediyorum.

"Oh, hayır üzgünüm, dokuz numaralı odadaki hastaya ilaçlarını vermeyi bitiriyordum. Şimdi yapacağım doktor." Dr. Diaz bana yarı gülümseyerek baktı ve sonra tekrar elindeki panoya bakarak bir şeyler yazdı.

Bu gece çok yoğun. Bir eğitim tatbikatı yanlış gitti ve tüm branşlardan korkunç yaralanmalarla gelen çok sayıda askerimiz var.

Odaya girmeden önce serum malzemelerini alıyorum. İçeri girmeden önce hastanın dosyasını alıp bilgi alıyorum. Acil serviste her odaya açılan kapılar camdan şeffaf kapılar. Önlerinde durup doktorun talimatlarını okuyorum. Sonra başımı kaldırıp kâğıdın sağ üst köşesinde hastanın soyadını görüyorum ve tanıdık geliyor.

Mitchell, S.

"Ari Cakes? Sen misin?"

Shane. Sesi beni donduruyor.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve bacaklarım neredeyse tutmuyor. Tacizci eski erkek arkadaşım burada. *Tanrı'nın en sevmediği insan olmak için ne yaptım ben?* Tablodan başımı kaldırıyorum ve bir an için nefes alamadığımı hissediyorum. Nefret kalbime doluyor ve onun yanına gitmeden önce derin bir nefes alıyorum.

Diğer hastalarla her zaman yaptığım gibi göz teması kurmamaya ve profesyonel davranmaya çalışıyorum. Sanki bir zamanlar çok değer verdiğim biri değilmiş gibi. Sanki

Eğer onu şahsen tanımasaydım. Sanki eskiden tanıdığım biriymiş gibi. "Bay Mitchell, serumunuzu ben vereceğim." Sesim monoton.

Serumu bitirdikten sonra, iş arkadaşlarımdan birinden benimle yer değiştirmesini isteyeceğim. Shane'in yanında bir dakika daha geçirmeme imkan yok.

Serum malzemelerini hazırlarken sağımda durmasını görmezden geliyorum. Daha sonra odadaki bilgisayarı alıp notlarımı giriyorum.

"Seni sevmekten asla vazgeçmediğimi biliyorsun. El Devine'deki gece için özür dilerim. Senin yanındayken kendime engel olamıyorum." Çenemi sertçe ısırdım, nefes alışım artık daha hızlıydı.

Sadece işine odaklan, seni etkilemesine izin verme.

"Bu arada Rider'ı nereden tanıyorsun? Şimdi erkek arkadaşın mı?" Danny'nin adını duyduğumda kalbim küt küt atıyor.

"Genel olarak ilişki durumum seni ilgilendirmez." Şak diye söyledim. Shane gülüyor.

"Lanet olsun, önlük sana çok yakışıyor."

Çevresel görüşümde gözlerinin beni yaktığını hissetmeme rağmen benden bir tepki almıyor. Yazmaya devam ediyorum.

İç çekiyorum ve notlarımı kapatıyorum. İşimi bitirip verimli bir şekilde yanına gittim ve kolundaki bir bölgeyi alkolle temizlemek için kolunu nazıkçe tutarak iğneyi batırmaya hazırladım. Shane sol kolunda korkunç bir yarayla geldi. Kolu kötü bir şekilde morarmış ve kesilmiş. Kırık kemik olup olmadığı değerlendiriliyor. Bandajlarının arasından kan sızıyor ve mümkün olan en kısa sürede değiştirilmeleri gerekecek. Benim yerime bakacak olan iş arkadaşım için zihnime bir not düşünüyorum.

Serumu hazırladım ve hızla koluna bantladım. Bu arada Shane bana bakıyor, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor.

"Paul hakkında duyduklarına üzıldüm. Sana hiç söyleyemedim... *ne yazık.*" Shane alaycı bir tavırla söylüyor. İçimdeki bir sinire dokunuyor ve öfkeden kuduruyorum. Sonunda ona istediği ilgiyi gösteriyorum. Başım ona doğru o kadar hızlı dönüyor ki, at kuyruğumdan çıkan saçlar yanağıma çarpıyor. Ona ters ters bakıyorum. Bu pislik Paul'ün adını söylerken gülümsüyor. İçimdeki öfkeyi hızla hissediyorum. Kardeşimin adını anması bile içimi kaynatıyor. Gülümsemesi hınzırcaydı. Kardeşimden hep nefret etmişti.

"Bir daha asla Paul'ün adını ağzına alma," diye fısıldıyorum ona öfkeyle. Shane başını yana eğerek kaşlarını alaycı bir şekilde çatıyor ve benimle alay ediyor. Oturduğum sandalyeyi ondan uzaklaştırıyorum, sandalye itilmekten yüksek bir gıcırta çıkarıyor.

çok zor. Serum malzemelerinden arta kalan boş ambalajı alıp atıyorum.

"Ağabeyin artık seni koruyamaz. Artık aramıza giremez..." Shane başımın üzerinden sesleniyor.

Hayal görüyor.

Yine de onu görmezden geliyorum, arkamı dönüyorum ve kapılara doğru ilerliyorum. Pislik herif kardeşimin öldüğüne seviniyor. Gözlerimin yaşardığını hissediyorum ve gözyaşlarım öfkeden sert bir şekilde akmaya başlıyor. Gerçekten kaçıp eve dönmek istiyorum. Ama evim artık ordunun bana sağladığı barakalarda küçük bir odadan ibaret.

"Hey, Ari, sorun ne?" Koridorda hemşire masasına doğru yürürken iş arkadaşlarımdan biri beni durduruyor. Ellerini iki koluma koyarak beni durdurdu ve teselli etti.

Burnumu çekiyorum ve çirkin ağlamamın neden olduğu sümüğün çıkmasını önlemek için elimi burnuma sürüyorum.

"3 numaralı odadaki hasta bana zor anlar yaşıyor, yerime bakabilir misin lütfen Lori? Bu arada yeni bandajlara ihtiyacı var." Gözyaşlarım akmaya devam ederken yalvarıyorum.

"Elbette, neye ihtiyacınız olursa." Sesi endişeli geliyor. Kolumu nazıkçe ovuyor. Sahip olduğum en iyi iş arkadaşlarımdan biri. Birlikte çalıştığım başka herhangi biri böyle bir durumda bana sadece sineye çekmemi söylerdi.

"Oda 5'te benim yerime bak. Az önce oradaydım ama onun için malzeme almam gerekiyordu. Sırtında kötü bir açık yara var, dikiş atılması gerekecek."

"Tamamdır. Önce temizlenip sonra içeri gireceğim." Başını sallıyor ve ben de doğruca tuvalete gidiyorum. Tuvaleti bulmam uzun sürmedi ve kapıyı arkamdan kilitledim. Aynaya bakıyorum ve yansımam beni dehşete düşürüyor. Maskaramın bir kısmı silinmiş. Gözlerim ve yanaklarım kızarmış. Tuvaletteki kağıt mendilleri alıp kendimi temizliyorum ve gözlerimin altındaki siyah rimel lekelerini çıkarmak için elimden geleni yapıyorum.

Shane'in burada olduğuna inanamıyorum. Görevde, yani bir süre burada kalabilir.

Lavaboyu iki elimle kavriyorum ve dışarı çıkmadan önce kendime bakıyorum. Hâlâ ağlıyor gibi görünüyorum ama şimdilik idare eder. Lavaboyu tutmaya devam ederek tavana bakıyorum, ona yaslanıyorum. Tekrar ağlamak istiyorum çünkü stres bazen bana çok fazla geliyor. Derin bir nefes alıyorum.

Paul'ün Şu anda bana ne söyleyeceğini merak ediyorum. Beni kesinlikle cesaretlendirirdi ve sanki yanımdaymış gibi kafamın içinde kardeşimin sesini duyabiliyorum. Aynadaki yansımama bakıyorum ve onu arkamda benimle konuşurken hayal ediyorum. Onu üniforması içinde hayal ediyorum ve yemin ederim onu görebiliyorum. Kahverengi saçları her zaman olduğu gibi özenle yana taranmış ve yanaklarındaki gamzeler aynada capcanlı duruyor.

"O pisliğin seni etkilemesine izin verme. Küçük kız kardeşim tam bir baş belasıdır. Güçlü ol, bunu başarabilirsin. Beni gururlandır."

Gölümsüyorum ve onun hayaleti kayboluyor. Derin bir nefes daha alıyorum ve tuvaletin ışığını kapattıktan sonra dışarı çıkıyorum. Diğer elime dosyamı alıyorum ve her zaman yaptığım gibi içeri girmeden önce hastanın adını okuyorum. Dikiş atmam gerektiğinde hep gergin olurum, omuzlarımı silkip i çekerim ama Şeytan'ın adını gördüğümde kalbim küt küt atar.

Rider, D.

Nefesim kesildi.

Bölüm 14

ARI

Rider, D?

Rider'daki gibi mi, Daniel?

Dosyamdan başımı kaldırdığımda onun güzel vücudunu yatakta, elleri telefonunda, agresif bir şekilde yazarken görüyorum. İlk başta onu tanımak zor. Yüzü kamuflaj boyasıyla kaplıydı. Yüzünde bir kafatası maskesi. Her yerinde siyah, yeşil ve kahverenginin tonları yüz hatlarını gizliyor. Göğsümde mini bir panik atak belirliyor. Hızlıca dosyama bakıyorum, sonra panik içinde Danny'yi benim yerime devralacak *başka bir* iş arkadaşını düşünmeye çalışarak etrafta dolaşan hemşireler ve doktorlarla dolu kalabalık koridora bakıyorum. Karışık duygular bana sertçe çarptı. Lori dışında görevi devralabilecek tanıdığım kimse yok.

Onu göreceğim için heyecanlıyım ama aynı zamanda korkuyorum. Ne yapacağıma karar vermeye çalışırken dudağımı ısırıyorum. Tek yapmak istediğim kaçmak. Ayağımın topuklarından birinin üzerinde sallanmaya, kıpırdanmaya başlıyorum. Danny'nin kasırga sırasında beni reddetmesinin etkisinden tam olarak kurtulduğumu sanmıyorum. Daha fazla utanmaya dayanamıyorum.

Elimde malzemeler ve çizelgeyle hala koridora bakarken, derin ve baştan çıkarıcı sesi kulaklarımda çınlayarak panik atağımı yarıda kesiyor.

"Ari? Sen misin o?" Danny'nin sesi şok doluydu.

Kahretsin.

Ona doğru dönüyorum, sanki yeni hastam olduğunu yeni öğrenmemişim gibi davranıyorum.

Ona bakıyorum ve o da bana bakıyor, kaşları daralıyor ve gözleri merakla dolu, içimi yakıyor. Sanki beni gördüğüne inanamıyormuş gibi.

cam kapıdan beni görüyor. O güzel mavi gözler yüzündeki boyaya rağmen parlıyor gibi görünüyor.

Yarı gülümseyerek derin bir nefes alıyorum.

"Ummm... merhaba..." Cıvıldıyorum. İnsan anatomisine meydan okumak ve kızarmamak için çok uğraşıyorum.

Cam kapıları kaydırarak açtıktan sonra yavaşça odaya giriyorum. Danny tişörtünü çıkarmış, vücudunun her yerinde kir ve sigara isı lekeleri var ve kaslı karın kasları sergileniyor. Cildi güneş tarafından derinlemesine öpülmüş ve onu son gördüğümde daha bronz görünüyor. Yorgun ve yenilmiş görünüyor. Göğsümde bir endişe sızısı hissediyorum ve az önce ona ne olduğunu gerçekten bilmek istiyorum.

Ama sonra hatırlıyorum, artık o kız olmak istemiyorum. Kalbini koluna takan kız. Her zaman karşısındakinden daha çok önemseyen kız. Hak etmeyen insanlara karşı hep tatlıyım. Umutsuzca sormak istediğim soruyu yutuyorum.

Sana ne oldu? Nasıl hissediyorsun? Bir şey yapabilir miyim? *Seni öpebilir miyim?*

"Demek orduda hemşiresin? *Burada mı çalışıyorsun?*" Sırtındaki yarayı incelemek için yanına gittiğimde soruyor. Sorusu kaba ve öfke dolu geliyor. Oturup kafatası maskesini çıkarıyor ama hemen cevap vermiyorum. İşime odaklanmalıyım. Yatağın yanına bir tabure getirerek ona yaklaşıyorum. Yarasını temizlemeye hazırlanırken üzerine oturuyorum.

Ürkütücü Azrail dövmesinin hemen üstünde. "Evet," diye fısıldıyorum sesim sertleşerek.

Koyu sarı saçları biraz daha uzun ve dağınık. Dudağımı ısırıyorum, sertçe. *Neden bu kadar çekici olmak zorundaydı ki?*

Yarası sırtını yırtan derin bir yarık gibi görünüyor ve gördüğüm tek şey açık, koyu kırmızı bir havuzla kaplı yırtık bir deri. Sanki bir patlama sonucu bir şey onu kesip açmış gibi görünüyor. Bir el bombası sebep olmuş olmalı. Burada çalıştığım kısa süre içinde daha önce de böyle yaralar gördüm. Çok acı çekiyor olmalı. Geçmişte bu şekilde tedavi ettiğim askerler genellikle titrer ve ağrı kesici ilaçlar için bana yalvarırlardı.

"Ağrın için sana ilaç verdiler mi?" Profesyonelce sordum.

"Hayır. Ne istiyorum ne de ihtiyacım var." Diyor, sesi rahatsız edici.

"Dikiş atarken bölgeyi uyuşturacak bir şeyim olduğu için şimdi isteyebilirsin."

"Ari,"

Adımı söyleyiş şekli... kalbimdeki ve midemdeki o lanet kelebeklerin fırtınalar koparmasına neden oluyor. Çok az tanıdığım bu adamın bana böyle hissettirmesinden nefret ediyorum.

"Gereksiz bir şey, şu *lanet* uyuşturma iğnelerini bırakın ve beni hızlı ve iyi bir şekilde dakin ki sahaya geri dönebileyim. Ekibimin bana ihtiyacı var." Bana sesini hafifçe yükselterek sert bir şekilde söylüyor.

Affedersiniz. Şu anda gerçekten bana emir mi veriyor?

"Bay Rider, benimle tartışmayın. Hızlı ve kesin olmak için elimden geleni yapacağım ama eğer dışarı çıkmanıza izin verilmezse, takımınıza geri dönmeyeceksiniz. Diğer testlerin sonuçlarını beklerken bu hastaneden taburcu edilmeyeceksin. Şimdi enjeksiyonlara başlayacağım."

Danny tehditkâr sözcük seçimim karşısında kaskatı kesildi. Sessizleşiyor ve gergin omuzları gevşiyor. İkimiz de garip bir sessizlik içinde oturuyoruz. Onunla konuşmak istemiyorum. Ayrıca, ne söyleyeceğimi de bilmiyorum. Ve sanırım bu his karşılıklı.

Ona uyuşturma solüsyonunu enjekte ettim, iğne delip geçti ve beni şaşırtacak şekilde irkilmedi, vücudunu sarsmadı, acıdan homurdanmadı, hiçbir şey yapmadı. Kesinlikle diğer askerler, denizciler, havacılar vs. ile olan deneyimlerimden alışık olduğum bir şey değil.

Ona dikiş atmaya başladım. Uyuşturucu iğneler güçlü olduğu için acı hissetmiyor. Bunu berbat etmemek için gerçekten çok sıkı odaklanıyorum. İlk kez dikiş atmıyorum ama henüz kendime tam olarak güvenmiyorum ve bu tür prosedürlerde kendimi hâlâ yeni hissediyorum. Alnımda ter oluşmaya başlıyor ve bileğimle ovalayarak uzaklaştırıyorum.

"Ari, burada ne işin var?" Danny'nin sorusu beni hemen şaşırttı. Sesi sinirli ve küçümseyici geliyor. Sesini duyunca dikiş atmayı bırakıp devam ediyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?" Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak soruyorum. Sesimdeki keskinliği gizlemeye çalışarak, sesimi alçak ve rahatsız olmamış bir şekilde tutuyorum. Bana olan düşmanlığını hak edecek ne yapmıştım?

"Ne yapıyorsunuz burada? Burası *tehlikeli*. Ülkemizdeki evinizde değilsiniz. Şu anda hakkında konuşulmayan bir savaş bölgesindeyiz ve siz buradasınız... gizli yaşayan dehşeti ön koltuktan izliyorsunuz. Göreceğiniz şeyler, kötülük. " Durdu, başını salladı, "burada olmamalısın, seni başka bir askeri hastaneye nakletmelerini söyle,

Amerika'da," diye kestirip atıyor. Tam güvenliğim konusunda endişelendiğini düşündüğüm anda cümlesini öfkeyle bitiriyor.

Kim olduğunu sanıyor bu herif?

Dikişe odaklanmak için elimden geleni yaptığımdan sessizim ve hemen cevap vermiyorum. Başımı sallıyorum ve alay ediyorum. Sözlerini sindiriyorum. Yaklaşık bir dakika geçiyor ve yarasını dikmeye ara veriyorum. Her şeyin steril kalmasını sağlamak için ellerimi havada dinlendiriyorum.

"Danny. Kes şunu. Bana bu şekilde emir veremezsin. Hayatımda söz sahibi değilsin." Ağzımdan alaycı bir kahkaha çıkıyor ve devam etmeden önce nefesimi içime çekiyorum. Başımı sallıyorum, "Ben senin emrin altında değilim." Anlık bir pişmanlıkla kızarıyorum.

Danny dudaklarını yalıyor.

"Şimdilik." Danny beni görebilmek için yan tarafa bakıyor. Ben hâlâ onun arkasında, bir taburenin üzerindeyim. Düz beyaz dişlerini göstererek şeytanca sırıttığını görüyorum.

Gözlerim açılıyor ve kafatasımdan dışarı fırlayacakmış gibi hissediyorum. Anında kızarıyorum, tam bir şok içindeyim. Kalbim hızlanırken ve sıcaklıkla sıkışırken ağzım biraz açık kalıyor. Ben daha akıllıca bir şey söyleyip onu azarlayamadan cam kapılar açılıyor.

"Rider, iyi ve kötü haberlerim var." Doktor Diaz içeri giriyor. Hispanik bir donanma gazisi, kısa boylu ama ellili yaşlarında birine göre fit. Kısa siyah biberli saçlarıyla otuzlu yaşlarının sonlarında görünüyor.

Dişlerim kapanıyor, dudaklarım birbirine sıkıca yapışıyor ve işime dönüyorum. Neredeyse bitirdim ve yara mükemmel bir şekilde kapanıyor.

"İyi haber, seni taburcu ediyorum. Kötü haber ise, en az bir hafta ağrıdan alman ve dinlenmen gerekecek. Geçirdiğin beyin sarsıntısı nedeniyle seni takımına geri gönderemem ve seni geri göndermeden önce yüzde yüz iyileştiğinden emin olmak istiyorum. Yani bir hafta yatak istirahati ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca seni izlemeye devam edeceğiz. Kontrollerinizin nasıl gittiğine bağlı olarak durumunuzu yeniden değerlendireceğim ve uygun gördüğümde sizi taburcu edeceğim. Burada bir aya kadar görevde kalabilirsiniz, buna hazırlıklı olun." Doktor Diaz, Danny'nin tepkisine bakarak, şimdiden bir tartışma çıkmasına hazırlıklı olmasını emretti.

"Bir hafta yatak istirahati mi? Muhtemelen bir ay çalışmamak mı? Efendim, saygılarımla, bu çok uzun bir süre. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim." Danny'nin derin sesi yalvarıyor ve aynı zamanda Doktor Diaz'a emir veriyormuş gibi hissediyor.

"Güven bana. Cömert davranıyorum. Geçirdiğin TBI nedeniyle seni evine geri göndermek isterdim. Ama seni takımına daha erken döndürmek istiyorum. Sadece bir hafta yatak istirahati ve sonra nasıl iyileştiğine bakacağız." Doktor Diaz Danny'nin yüzünü inceliyor.

"Bir hafta çok uzun bir süre. Şu anda önemli bir görevdeyim. Ekibimin bana *şimdi* ihtiyacı var. Daha sonra değil." Danny tartışıyor.

"Siz SEAL'ler hayır denmesinden gerçekten hoşlanmıyorsunuz, ha?" Doktor Diaz devam etmeden önce şaka yapar ama Danny onun sözünü keser.

"Hayır. İstedığımızı elde edene kadar savaşmaya devam edeceğiz..." Danny ona sesini alçaltarak söylüyor ve cümlesini bitirdiğinde bana baktığına yemin edebilirim. Son dikişte olduğumdan ve şu anda dikkatim dağılamayacağından bunu doğrulamak için iyi bakamıyorum.

"Hala. Görevde bir hafta. Dinlen. Egzersiz yok. Antrenman yok. Sadece dinlen." Doktor Diaz ayakta durup duvara yaslanırken bacak bacak üstüne atıyor.

"Siz SEAL'lerin bu özelliğine gerçekten saygı duyuyorum. Vücudunuz size hayır diyene kadar her zaman vücudunuzu zorlarsınız, o zaman bile daha da zorlarsınız... her neyse, Ari sizi taburcu edecek. Bir şeye ihtiyacınız olursa geri gelin, biz her zaman buradayız." Doktor Diaz yorgun gözlerle bakıyor.

Cam kapılar açılıyor ve dikkatimi tekrar dikişe vermeden önce şöyle bir bakıyorum.

"Amiral Ravenmore, bu şerefi neye borçluyum?" Doktor Diaz ses tonuna sinmiş saygıyla, hızlı ve etkili bir şekilde ayağa kalkıyor.

Amiral mi? Bir amiralin burada ne işi var? Onlar yüksek rütbeli subaylar.

"Donanmanın en önemli varlıklarından birini kontrol etmek için. Tüm saygımla Doktor, onun aklanmasına ihtiyacım var."

Hepsini duydu mu?

Doktor Diaz gergin bir şekilde boğazını temizliyor.

"Üzgünüm Amiral Ravenmore, gerçekten üzgünüm ama benim de yapmam gereken bir iş var. Şu anda onu temize çıkarırsam Danny'ye kötülük etmiş olurum, en önemlisi de *ekibine kötülük etmiş olurum.*"

Amiral Ravenmore'un kaşları yenilgiyle kalkıyor, yeşil gözlerinin altındaki kırışıklıklar hayal kırıklığıyla daha da kırışıyor.

"Ben iyiyim." Danny homurdanıyor.

"Doktor Diaz, tüm saygımla söylüyorum, Grim'in serbest bırakılması gerekiyor, lütfen sizinle özel olarak konuşabilir miyim?" Amiral Ravenmore ona ve Doktor Diaz'a

Diaz gülümseyerek başını sallar.

Doktor Diaz, Amiral Ravenmore'u takip edip kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı, tam ben Danny'nin sırtını temizlemeyi bitirirken. Vücudu zaten yara izleriyle kaplıydı. Sırtındaki dövmelemin üzerine bir tane daha eklemişti.

Taburemden kalkıyorum ve Danny hastane yatağına yaslanıp sakalını ovuşturuyor, ben gitmek için onun önünde yürürken bana baktığını hissedebiliyorum.

Elimi tuttu, sertçe. Ve bu bana ilk kez ayrılmak istediğimde onun evinde olduğumuz zamanı hatırlatıyor. Dokunuşu vücudumun her yerine kıvılcımlar gönderiyor. *Bu adam tam bir bela.*

Ona bakmak için arkamı döndüm. Ani çekiş karşısında kafam karıştı, hatta sinirlendim. Elim serbest bırakmaya çalışıyorum ama o beni daha sıkı tutuyor.

"Bırak."

"Söylediğimde ciddiydim, transfer olman gerekiyor. Burada olmaman gerekiyor. Bu sana göre değil, küçük Angel. Bu travma hastanesinde çalışmak senin için çok fazla. Çok tehlikeli."

Sonunda elimi onun elinden kurtardım. Kariyer seçimlerim üzerinde otoritesi olduğunu düşünmesine inanamıyorum. Beni çok az düşünüyor ve ben buna içerliyorum.

"Neden olmasın?" Meydan okuyorum.

"Sen safsın. Çok korunaklısın."

İçimdeki öfkenin duygularımı ele geçirdiğini hissedebiliyordum. Paul bu adamla nasıl iyi arkadaş olabilirdi ki? Kendimi kontrol etmek için her şeyi yapmam gerekiyor. Profesyonel kalmalıyım. Onun kazanmasına izin veremem. Haklı olsa bile onun yüzünden kendimi kaybetmeyeceğim. O zaman gerçekten istediğini alır.

Beni ondan uzak tutmak istiyor.

"Danny... Sandığın kadar saf değilim."

"Bana anlattığına göre, bence öylesin. Ne tür bir kız ağabeyinin onu kurtarmaya gelmesini ister? Nasıl bir kız Shane gibi bir pislige aşık olur?"

Ben sessizim. Gittikçe öfkeleniyorum. Şoktayım ve bu dilime yansıyor. Sözleri beni boğuyor. "Saf biri."

Bitirdi.

"Siktir. Seni." Ona daha sert bakıyorum. O gülüyor. *Gülüyor.*

"Bu günah değil mi, Ari? *Beni becermek?*" Dudaklarını yalayarak beni daha da kızdırıyor. "Ayrıca ben senin tipin değilim, eski sevgilin gibi kadınlara vurmam."

Vay canına. Oraya gitmiş.

Şu anda ondan çok nefret ediyorum, duygularım beni ele geçiriyor ve tek yapmak istediğim ağlamak. Ağlamak çünkü beni ona a ıldığıma pişman ediyor. *Ben safım.* O haklı ama ben bunu asla kabul etmeyeceğim.

Gözlerime bir keskinlik çarpıyor. Gözlerim sulanmaya başladı. Kendimi çok kızgın ama en çok da incinmiş hissediyorum. Nedenini bilmiyorum. Nasıl olduğunu da bilmiyorum. Ama nedense, onun onayını aramam gerekiyormuş gibi hissediyorum. *Bunu arzuluyorum.*

Eski benliğimden bir parça daha kopuyor. Yutkunuyorum ve gözümden bir damla yaş akarken ona sahte bir g l msemi veriyorum. Danny bana bakıyor ve özür dilemiyor. Gitmek için başımı çevirmeden hemen önce, beni çok kolay okuduğunu görebiliyorum. Beni etkiledi ve bunu biliyor.

Bölüm 15

ARI

Shane ve Danny ile hastanede karşılaşmamızın üzerinden birkaç hafta geçti ve ben hayatımda hiç bu kadar stresli hissetmemiştim. Bugün Pazar, Bu da iki hafta sonra ilk izin günüm demek. Ve ben bundan keyif alamadım. Banyomda aynanın karşısında duruyorum ve makyajımın son rötuşlarını yapıyorum. Saat akşam yedi civarıydı ve ben çoktan yatağa girip ağlayarak uyumak istiyordum. Arkamdaki duvara monte ettiğim rafta Paul'le çocukluk fotoğrafımız duruyordu ve onun gülümsemesi aynadan bana yansıyor.

Alışveriş merkezlerinde bulunan stüdyolardan birinde çekilmiş, birbirimize uygun kıyafetler giydiğimiz bir fotoğraf. Paul kolunu omzuma atmış, beni koruyacak şekilde sarmıştı. İkimiz de çok mutlu görünüyorduk. Göz farı paletimi kapattım ve ardından gürültülü bir klik sesi geldi.

Her zamanki gibi gözlerimin kenarına imza niteliğinde bir kanat. Günlük makyajım dudaklarımda açık nude pembe bir ton, kanatlı bir liner, doğal bir fondöten ve pembe allıktan oluşuyordu. Paul makyajım konusunda benimle hep dalga geçerdi. Her zaman kızların makyaj yapmaması gerektiğini, çünkü buna ihtiyaçları olmadığını söylerdi. Tüm kadınların doğuştan güzel olduğuna inanırdı. Ayağa kalktım ve fotoğraf çerçevemi aldım. Parmağımı fotoğrafın üzerinde hafifçe gezdiriyorum. Ağabeyimi o kadar çok özlüyorum ki canım acıyor. O buradayken benim de Irak'ta olmam çok güzel olurdu, ikimiz de görevimizin peşinden giderdik. rüyalar.

Kapımın çalınması düşüncelerimi böldü. Resim çerçevesini rafa geri yerleştiriyorum ve arkadaşımı karşılamaya hazır bir şekilde kapıya doğru hızlı adımlarla yürüyorum.

"Hazır mısın?" Lori'nin neşeli sesi kapıyı açtıktan sonra bana sordu. Film izlemek için USO'ya gitmeyi planlamıştık. The Proposal'ı gösteriyorlardı ve en sevdiğim filmlerden biridir. Yine de keşke bir korku filmi göstetselerdi. Buralarda eğlenmek için yapacak pek bir şey yok ama USO'da film izlemek kulağa tatil gibi geliyor.

"Sadece Netflix izlemek ve odamda dinlenmek istemediğine emin misin?" İzin günümde sosyal olma seçimimi şimdiden ikinci kez sorgulayarak yalvarıyorum. Çok yorgunum. Zihinsel ve fiziksel olarak tamamen tükenmiş durumdayım. Acil serviste her gün korkunç yaralanmalar görmekten, aklımı kurcalayan iki adamın sözleri hakkında endişelenmeye kadar. İkisi de çok farklı şekillerde. Danny'nin sözleri sertti ama Shane'inkiler kötülükle doluydu.

"Eminim. Her ne kadar dışarı çıkmak istemeseniz de buna ihtiyacımız var. Akıl sağlığımız için. Ayrıca Ryan Reynolds'ın karın kaslarını büyük ekranda görebileceğimizi duydum." Lori beni odamın dışına sürüklemekten önce bana göz kırptıyor. Arkamı dönüyorum ve çıkmadan önce kapımı kilitliyorum.

USO'ya vardığımızda, filmin oynatıldığı bir projektöre bakan beş düzenli, eşit sıraya dizilmiş çok sayıda sandalye vardı. Filme birkaç dakika geç kaldık ama pek bir şey kaçırmamıştık.

Etrafıma bakıyorum, her branştan askerler ve kadınlarla dolu, sessizce patlamış mısır ve atıştırmalıklar yiyorlar.

"Git bize oturacak bir yer bul, ben de patlamış mısır ve içecek getireyim," diye fısıldıyorum Lori'nin kulağına. Patlamış mısır makinesini ve içecek standını bulmak için etrafa bakıyorum. Önümde patlamış mısır alan bir kadın var, ben de sıramı bekliyorum.

Orta boy kahverengi bir kese kağıdı alıp patlamış mısırla dolduruyorum. İşim biter bitmez patlamış mısır makinesinin yanındaki iki su şişesini kaptığım gibi duvara benzer bir şeye doğru dönüyorum. Tanıdık bir duvar. Yan perçemlerim gözlerime doğru uçuşuyor, çarpışmayla birlikte tüm saçlarım savruluyor. Birinin göğsüne çarptım. Omurgamda öfkeyle beslenen bir ürperti yarattı.

Shane. Bir daha olmaz.

Vücudumu hafifçe çevirmemle burnumun göğsüne düşmesine neden olacak kadar arkamda ne yapıyordu? Dengemi koruyarak hızla geri çekiliyorum ve patlamış mısır ile su şişelerini elimde tutmayı başarıyorum. Kaşlarımı çatıyorum.

"Görüyorum ki hâlâ sakarsın." Beni küçümsüyor.

Ona ters ters bakıyorum, gözlerim öfkeyle doluyor ve o da bana sırtarak karşılık veriyor. Sol kolu alçıda. Demek ki gerçekten de kolunu

kırmış. Sağ eliyle saçlarımı yüzümden itiyor.

"Yapma." Tıslıyorum.

Elini hızla bırakır ve kaşlarını çatarak başını alaycı bir şekilde yana eğer.

"Yoksa ne olur?" Beni daha da kızdırmaya hevesli.

Shane benim hizama, kulaklarıma yaklaşıyor, böylece onu benden başka kimse duyamıyor. Göğsüm sıkışıyor ve hareket edemeyecekmişim gibi hissediyorum. Kötü muamele anıları gözümün önüne geliyor. İrkiliyorum, gözlerim sımsıkı kapanıyor. Birlikteyken yaptığı gibi bana vuracağından korkuyorum. Ne zaman onun dokunuşunu reddetsem, öfkeden deliye dönerdi. Patlamış mısır ve su şişelerini sıkıca kavırıyorum. Tüm vücudum kaskatı kesiliyor. Sonra hatırlıyorum, beni taciz etmek için en sevdiği yer olan parkta değiliz... ve *birlikte değiliz*.

"Bu konuda bir şey yapabileceğin yok, Ari Cakes. Sana her zaman sahip olacağım. Seni her zaman isteyeceğim. Paul artık burada değil." Nefesi boynumda.

Çenemi sıkıyorum. Tek yapmak istediğim herkesin önünde onu yumruklamak. Ona artık o savunmasız kız olmadığımı göstermek. Ben değiştim. Gerekirse kendimi savunurum.

Kendimi, beni içine çekmeyi çok istediği dramadan korumak için en iyi kararı veriyorum. Gergin bir şekilde uzaklaşıyorum. Shane'in omzunun üzerinden bana el sallayan Lori'yi görür görmez, onun neşeli yüzü beni anında rahatlatıyor.

Shane'i burada görmeyi beklemiyordum. Unutmuşum, artık sakat olduğu için muhtemelen bu yazının etrafında daha sık olacak ve bu beni endişelendiriyor. Bu muhtemelen USO'ya son gelişim olacak.

"Neyin var?" Yanına oturduğumda Lori bana sordu. Her zamanki gibi beni çok iyi okuyor. Yeşil gözleri vücut dilimi tarıyor. Film oynuyor ama onun dikkati benim üzerimde. Endişeli bir arkadaşına dönüşmüştü. Omzumun üzerinden patlamış mısır standına doğru bakıyor ve ağzı bir o şekli alıyor. Nefesi kesiliyor. Ona Shane hakkında her şeyi anlattım. Hemşiresi olarak onunla tekrar karşılaştıktan sonra yaşadığım her ayrıntıyı anlattım.

"Evet. O burada. Ve şimdi sanırım sadece gitmek istiyorum."

Charlea 1h

DANNY

Yatağında dönüp duruyordum. Takımımınla birlikte olamamaktan nefret ediyordum. Bu açık yara sadece lanet bir sıyrıktı ve şimdi bir süre. Yine de doktor oraya geri dönersem antibiyotiklere devam edemeyeceğime inanıyor. Bunun enfeksiyonu önlemek için olduğunu söyledi ve bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama haklıydı. Muhtemelen ilaçlarımı alamayacak ya da sırtımdaki derin yarayı temizleyemeyecektim. Üstüne üstlük, TBI da yaralarımın üstüne tuz biber ekmişti. Bu protokollerden nefret ediyordum. Zaten iyileşmişim ve kurallara karşı gelemedim yoksa kariyerimin sonu olurdu.

Saat sabahın ikisi ve tek düşünebildiğim ekibim, bir sonraki görevimiz ve *Ari*.

Bu benim için bir ilk. Endişe listeme lanet bir kız eklendi. Hayatım boyunca bencil bir pislik oldum. Göğsümde alışılmadık bir his geziniyor ve bundan nefret ediyorum. Bunun için *ona* kızıyorum. Paul ölürse annesine ve kız kardeşine göz kulak olacağımıza dair hepimize söz verdiğinde, suçluluk duygusunun ruhuma çarpan büyük bir okyanus dalgası gibi üzerime çöktüğünü hissediyorum.

Sözümü tutmamıştım ve ben her zaman sözümün eri bir adamdım. Diğerleri onları izliyordu ama ben izlemedim. Uzak durdum, kendimden başka hiç kimse için endişelenmek istemedim. Barda ona rastlamak, onu evime götürmek, tek yapmak istediğim onu sikimle doldurmaktı. Onu tanıdıkça, unutmanın kolay olmayacağını anladım. Seviştiğim diğer kızlara benzemeyecek ve hiçbir şey olmadan hayatıma devam edecekti. Ama sonra Paul'un kız kardeşi olduğunu öğrenince her şey değişti.

Onunla tanıştığım anda, ona saf bir masumiyetin bağlı olduğunu biliyordum ve yardım edemedim ama onu tatmak zorundaymışım gibi hissettim. Onunla ilgili her şey ilgimi çekiyor.

Ben. Gülümsemesi, kahkahası, kokusu, tatlı bir parfüm gibi. *Ve kısa boyu.*

Paul ve Ari birbirlerine hiç benzemiyorlar. Paul uzun boyluydu. Neredeyse benim kadar. Kahverengi saçları vardı ve açık tenliydi, burnunun güçlü bir köprüsü vardı. Ari zeytin tenliydi. Uzun siyah saçları ve neredeyse ela gibi görünen bal-kahverengi gözleri var. Kısa boylu ve ısırarak istediğim güzel dolgun yanakları var. Dişlerimle kavradığımı hayal ettiğim dolgun, yumuşak dudakları. *Onu parçalayacağımı* düşündükçe içime bir sıcaklık ve kan hücum ediyor.

Nasıl oldu bilmiyorum ama kendimi hemen onunla ilgilenmek, ona göz kulak olmak zorundaymışım gibi hissettim. Duygularımı nasıl ifade edeceğimi hiç bilemedim ve şimdi de buna başlamayacağım. Hastanede ona karşı çok soğuk davrandım ama elimde değildi. Onun burada olmasını istemiyorum. Bir savaş sürerken neler olduğunu görmesini istemiyorum. Ben çalışırken onun bana bu kadar yakın olmasını istemiyorum. Bencilliğim bastırıyor ve şimdi onun için endişelenmek zorundayım.

O gece onu acil serviste gördüğümde tam bir şok geçirdim. Hemşire olduğunu biliyordum ama bir milyon yıl geçse de lanet olası bir görevde yeniden bir araya geleceğimizi hayal edemezdim. Irak'ta. Bir savaş bölgesinde.

Yatağımın kenarına oturup elimi sakallarımın arasında gezdiriyorum. Ekibimdeki adamlardan biri olan Kane'den gelen sert mesajları tekrar okuyorum. Paul ile de yakın arkadaştı. Şu anda olan biten her şey hakkında beni bilgilendiriyordu ve ben de buradan kaçmaya çalışmak için sabırsızlanıyordum. Doktorun emirlerine karşı geldim. Ama bu başımı büyük bir belaya sokacaktı ve işimi kaybetme riskini almak istemiyordum.

Boxerlarımın içindeyim, alnım ve göğsüm ter içinde. Kahretsin, burası çok sıcak. Saat sabahın ikisi ve ben Ari'yi bulmak istiyorum.

Belki onu buradan gitmesi için ikna etmeye devam edebilirim. Bu Savaş Bölgesini terk edip evine dönmesi, bu tür kötülüklerden uzak durması için. Bir süre burada görevde olacaktım ve ekibime geri dönmeden önce onu tekrar görmem gerektiğini hissediyorum. Göreve ne zaman döneceğimi kim bilebilir? İş programım her zaman karmakarışık. Ona karşı duyduğum bu ezici çekime karşı savaşmam gerekiyor. Bu boğulma ihtiyacına karşı savaşmak için onu izliyor olmalıyım.

Yine de onu korumam gerekiyor, bir savaş alanındayız ve o saf küçük gözlerini açıp eve dönmesi gerekiyor. Benim gördüklerimi görmesini istemiyorum. Onu bundan korumak istiyorum.

Lanet olsun, bana neler oluyor?

Paul'e bir söz vermiştim. Belki o zamanlar benim için önemli değildi ama şimdi başlayıp sözümü tutmaktan zarar gelmezdi. Ne yazık ki, kafamın mantıklı kısımlarının arkasında bir yerlerde, beni içine çeken şeyin sadece söz olmadığını biliyorum. Karanlık arzularımı tatmin etmek ve *onu almak* isteyen uğursuz tarafım.

Bölüm 17

ARI

Geçtiğimiz birkaç ay boyunca askeri bir hastanede çalışmak bana pek çok şey öğretti.

Birincisi, yara bakımı ve dikiş konusundaki becerilerim muazzam bir şekilde gelişti.

İkincisi, iğneden korkan ve iğneyi görünce bayılan erkeklerin sayısına şaşıyorum.

Yetişkin bir erkeğin bir iğne gördüğünde solgunlaştığını görmek her zaman çok komiktir.

Ve üzerinize düşüp *tüm kemiklerinizi kırmaları hiç de* komik değil.

Hastanenin soğuk havası her zaman kolluk giymeme neden oluyor. Onlar olmadan rahat çalışamıyorum. Çok fazla titriyorum. Soğuğu seviyorum ama isteyken ondan nefret ediyorum.

Shane'i bir süredir görmüyorum ve bunun için Tanrı'ya şükrediyorum. Sürekli hayatıma giriyor ve davranışlarının giderek daha dengesiz hale geldiğini fark ettim. Ondan daha çok korkmaya başladım.

Acil Servis'in boş odalarından birinde çarşafı değiştiriyorum ve Lori de bana yardım ediyor. Zaman geçtikçe daha da yakınlaştık. Benden çok daha uzun süredir hemşirelik yapıyor ve benim için bir akıl hocası oldu. Irak'tan ondan önce ayrılacağım ve Kuzey Carolina'ya döneceğim. Şimdiden bir yerlere başvurmaya başladım ve Lori'nin Amerika'dayken çalıştığı işi almayı umuyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, ikimiz de evimize Bloomings diyoruz. İkimiz de aynı kasabadanız. Döndüğümüzde takılmak için planlar yaptık bile.

"Kız arkadaşımı tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Bizi Hawaii'ye tatile götürmeyi planlıyor." Lori neşeyle söylüyor.

"Aww, bu çok romantik, ne zamandır birliktesiniz?" Yeni kurumuş yatak çarşafalarını toplayarak soruyorum.

"İki yıldır birlikteyiz ve hiç bu kadar mutlu olmamıştık."

Aşık olmanın basitliğini özlemeye başlamıştım. Danny'ye karşı hissettiğim çekim anında ortaya çıktı. Beni bu kadar korkutan bir adamın yanında kendimi hiç bu kadar güvende ve rahat hissetmemiştim. Yine de, kişiliğini benim üzerimde çok hızlı değiştirdi. Bir an çok tatlıydı, sonra bana bir rahatsızlıkım gibi davranmaya başladı. Bana buradan ya da *kendisinden* uzaklaşmamı emrederken onu ve aşağılayıcı muamelesini anlamıyordum.

Siktir et onu ve onun mavi gözlerini. Ve onun aptal mükemmel gülümsemesini. Ve bana nasıl normal davranacağımı unutturan aptal kasları. Siktir et onu... evet... siktir et *onu*.

Bekle, ne düşünüyorum ben?

Zihinsel olarak kendimi bu fikirlerden uzaklaştırıyorum. *Onu beceremem*. Aptalca, Ari. Her iki şekilde de işe yaramayacak. Bana buradan gitmemi emretmeyecek. Hiç kimse hayatımla ilgili kararlarımda söz sahibi olamayacak.

"Eve döndüğünüzde herhangi bir tatil planınız var mı?"

Omuz silkiyorum.

"Bloomings'teki yazar etkinliğine gitmem gerekiyordu ama bekleme listesindeydim. Kardeşim ölmeden önce biletlerimizin parasını ödemişti. Bu şansı yakalayabileceğimi hiç sanmıyorum. Son zamanlarda her şey çok belirsiz. Yine de Hawaii'ye gidiyor olman harika. Aşk hayatım tam bir çöp." Alay ettim.

"Karşına boktan adamlar çıktığı için üzgünüm. Sen çok tatlısın ve asla yetinmemelisin."

"Sağ ol kızım," diye mırıldanıyorum usulca.

"Olamaz. Kim o? Kim o?" Lori iki elini kalçalarına koyarak ayağa kalkar.

Sıcak ve soğuk, pislik, Navy SEAL'i düşündüğümde anında kızardım. Her bir kasının o kadar iyi yapılandırılmış olması ve beni tamamen yutabilecekmiş gibi görünmesi ciğerlerimi endişeye boğdu.

"Hiç kimse!" Ben çılgık atıyorum ve Lori sırtıyor. Yüzüm fena halde kızarıyor ve gülümsememi gizleyemiyorum. Her gece Danny'nin dilini hayal ediyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

"Doktor Diaz?" Kaşlarını aşağı yukarı oynatıyor.

"Hayır! Babam yerine geçebileceğinden eminim."

"Demek şimdiden onu baban olarak görmeye başladın." Ağzım açık kaldı ve nefesim kesildi.

"Sen başka bir şeysin." Başımı sallayarak gülüyorum. "Şeytandan bahset." Lori bana bakıyor.

Arkamı döndüm ve Doktor Diaz kafasını odaya soktu. İkimize de şüpheyile bakıyor. Kahverengi yorgun gözleri ikimizle de buluşuyor ve gözlerini kısıyor. Öne doğru eğilirken beyaz önlüğü sallanıyor.

"En sevdiğim hemşirelerim nasıl?" Kaşlarını çatıyor.

"Biz harikayız!" Lori ve ben aynı anda cıvıldıyoruz. Bakışlarım mümkün olduğunca sakın kalmaya çalışarak yana kayıyor.

Doktor Diaz odaya giriyor ve bize doğru yaklaşıyor. Nefesim gergin bir şekilde kesiliyor.

Tanrım. Umarım bunların hiçbirini duymamıştır.

"Ari. Buraya ilk geldiğinden bu yana kat ettiğin mesafeyle gurur duyduğumu söylemeliyim. Kardeşinin, küçük kız kardeşiyle gurur duyarak cennette kulaktan kulağa gülümsediğine hiç şüphem yok." Ellerini arkasına koyuyor ve gülümsüyor.

"Teşekkür ederim, Doktor." Gerginliğim azalıyor ve yerini sıcaklığa bırakıyor. Bu kadar çok çalıştığınızda patronlarınız tarafından takdir edilmek çok güzel bir duygu.

Uzaklaşmaya başlıyor ve gözden kaybolmadan önce arkasını dönüyor. "Evet, sizi isteyen bir hasta var."

Shane'i düşününce kalbim sıkışıyor.

"Oh?"

"Evet. Üçüncü odada bekliyor."

Lori bana bakıyor, gözleri açılıyor. O da Shane olduğunu düşünüyor. Boğazımı temizliyorum.

"Sormamın sakıncası yoksa adı ne?"

Doktor Diaz hastalarını tedavi ederken her zaman yanında taşıdığı cihaza bakıyor. Bir dakika göz gezdirdikten sonra bana bakıyor.

"Daniel Rider."

Kaşlarım çatıldı ve sinirlenerek kaşlarımı çattım.

Neden beni çağırıyordu ki? Beni buradan olabildiğince uzağa göndermeye çalışmıyor muydu?

Ekibine geri dönmeden önce tedavi için hastaneye birçok kez gideceğini biliyordum. Ama tahmin etmediğim şey şuydu.

onun bakımı için beni istedi. Protokolü biliyorum. Onu ben temizlemeliyim, ardından Doktor Diaz temizleyecek ve sonra ekibine dönebilecek.

"Evet. Evet, efendim, hemen geliyorum."

Odanın dışında durup kendimi toparlamaya çalışıyorum. Cam kapıdan Danny'yi izliyorum; üzerinde siyah bir kazak ve kot pantolon var. Hastane yatağında oturmuş kitap okurken elleri sakallarını karıştırıyor. Beni istediği için tereddütlüyüm ve üzgünüm ama bacaklarımın arasında hissettiğim sıcaklık bana ihanet ediyor.

Derin bir nefes alıp kapıyı açıyorum, yeni bandajlar ve uygulamaya hazır antibiyotiklerle içeri giriyorum.

Boğazımı temizliyorum.

"Bay Rider, yaralarınızı kontrol edeceğim ve TBI semptomlarınızı değerlendireceğim. Bunu mümkün olduğunca hızlı yapmaya çalışacağım." Hayal kırıklığımı gizlemek için profesyonel görünmeye çalışıyorum. Onunla göz teması kurmayı reddediyorum, bu yüzden elimdeki malzemelere bakıyorum.

Bana bakıyor ve ona karşı hissettiğim çekimin görüşümü muhteşem yüzüne doğru çektiğini hissediyorum. Isırıyor, bakışlarımla buluşurken çenesi bükülüyor. Elimden geldiğince ifadesiz kalmaya çalışıyorum ama ayağa kalkıp üzerimde yükseldiğinde içimden çığlık atmak geliyor.

"Umm?" Mırıldanıyorum.

"Sadece beni üstsüz istediğini söyle, Ari. İyi bir melek gibi dürüstlüğüyle gurur duyduğunu sanıyordum." Haç kolyemi alıyor, parmaklarının arasında tutuyor ve sırtıyor. Sonunda kolyeyi boynuma bırakıyor.

Kaşlarım çatılıyor, ağzım açık kalıyor ve kaçmak istiyorum. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve o kadar sıcak hissediyorum ki kendimi yelpazelemem gerekiyor. *Dinimi bana karşı kullanabilirdi.*

"Danny." Tıslıyorum.

Gözlerim yukarıya dikilmiş, ona ateş püskürürken bana bakıyor. Dudağımı ısıriyorum ve boğazından küçük bir mırıltı kaçıyor. Dudakları memnuniyetle kıvrılıyor ve ben onun muhteşem yarı gülümsemesi karşısında donup kalıyorum. Ondan çıkan ses beni sersemletiyor.

Parmağını kazağının altına sokuyor ve hastane yatağına tekrar oturmadan önce kazağını usulca başının üzerinden çıkarıyor. Sırtı bana dönük ve bir Azrail gibi bana bakıyor. Dövme sanatçısı Danny'nin vücudunda yaptığı tüm çalışmalar için bir ödülü hak ediyor. O kadar gerçekçi ki, ona baktığımda içime ürkütücü hisler gönderiyor. Sanki her an sanat canlanacakmış gibi. Dövme o kadar detaylı ki, tüylerim diken diken oluyor.

Anti-septik bir solüsyon uygulamaya başladım ve sessizce oturdum. Konuşmak istemediğimden değil, konuşamadığımdan. Ona her yaklaştığımda yanlış şeyler söylemekten korkuyorum. Odaklanmaya ve bu Tanrı gibi güzel adamın dikkatimi dağıtmasına izin vermemeye çalışıyorum. O kadar güzel kokuyor ki. Kolonyası burnuma doluyor ve kalçalarımı daha sıkı kapatıyorum.

"Görüyorum ki hâlâ burada çalışıyorsun." Gözlerimi deviriyorum.

"Evet ve hiçbir yere gitmiyorum." Şak diye söyledim.

"Burada hayat güneş ışığı, gökkuşakları ve kelebekler değil." İç çekiyorum.

"Evet, bunu görebiliyorum. Sen burada olduğun sürece bunun dışında her şey olacak." Mırıldanıyorum. "Hepsi tamam. Şimdi sadece TBI'nı değerlendirmem gerekiyor." Sanki etrafımı saran bir köpekbaliğından kaçmışım gibi ondan uzaklaşıp odanın diğer tarafına çekiliyorum.

Eldivenlerimi çıkarıp Danny'nin göğsüne doğru dönüyorum. Kişisel alanımı işgal ediyor ve ben nefesimi tutarak içime çekiyorum.

"Temizle beni."

"Ne?" Törpüledim.

"Doktor Diaz'a söyleyin, ekibime dönmeye hazırım." Talep ediyor.

Alay ediyorum.

"İşler öyle yürümüyor." Başımı sallıyorum. Bana emir verebileceğini sanmasından nefret ediyorum. Etrafindan dolaşmaya çalışıyorum ama o beni takip ediyor, vücuduyla beni hapsediyor.

Birden parmağı çenemin altına geldi ve yukarı doğru kaldırarak ona bakmamı sağladı.

Yüzü ciddiyet ve kendini beğenmişlikle dolu, tıpkı Nora ile El Devine'de beni kışkırttığı zamanki gibi.

"Benim yanımdayken kafan karışmış gibi davranmana bakılırsa, sanırım senin TBI açısından değerlendirilmen gerekiyor." Ses tonu sert, derin ve soğuk.

Elini benden çekip beni izliyor.

Kalbimin göğsümde o kadar sert çarptığını hissediyorum ki duymasından korkuyorum.

Ona ters ters bakıyorum.

"Sen benim TBI'ımsın."

Günahkârca sırtıyor, vücudu öne doğru eğiliyor ve dudakları kulağıma geliyor.

Neden benimle böyle alay ediyor? Üzerimdeki etkisini biliyor ve beni telaşlandırmanın her saniyesinden zevk alıyor.

"Cherry, eğer ben senin TBI'ınsam... o gece işler daha da kızışırsa hikayende ne kadar sert bir kötü adam olacağımı hayal et."

Nefretle beslenen bıçakları ona doğru gönderirken onu kulağımdan uzaklaştırıyorum. Benden uzaklaşıyor ve şeytanca gülümseyerek dimdik duruyor.

"Bence senin yerine başkasını bulmalısın. Burada çalışmak için gereken özelliklere sahip olduğunu sanmıyorum."

Dudağımlı ısırdım. Hangi geceden bahsettiğini çok iyi biliyorum. Gözlerinin ağzıma sabitlendiğini gördüğümde bir şey beni ele geçiriyor.

"Sen kötü biri değilsin Danny. Belki bir pislik. Ama daha fazlası olduğunu biliyorum. Beni tanıdığını sanıyorsun. Senden kurtulamayacağımı düşünüyorsun, ama sanırım bunu asla bilemeyeceğiz, değil mi?" Cevabım karşısında irkildi. Ona meydan okuyorum. Bu noktada kendimi şaşırtıyorum. Güzel gözleri kararıyor.

Onunla alay ediyorum... ve o bunu biliyor.

Hırlıyor ve arkamdaki perdelere uzanıyor. Perdeleri yana atıp bizi şeffaf kapılardan gizlemesini izlerken hareketsiz kalıyorum.

Tanrım, az önce ne yaptım ben?

Sonra beni vücuduyla hastane odasının duvarına doğru itiyor ve anında tahrikle yüzüyormuşum gibi hissediyorum. Her an herkes içeri dalabilir ve yakalanma düşüncesi bunu daha da tehlikeli bir şekilde heyecanlı hale getiriyor.

Eli boğazıma ulaştığında ona bakıyorum ve boğazımı nazikçe sıkıyor.

"Şeytanla oyun oynuyorsun, küçük Melek. Cehenneme gitmek istediğine emin misin?"

Sonra eliyle arkamdaki duvara yaslanırken dudaklarını dudaklarıma çarpıyor. Öyle bir çaresizlikle hareket ediyoruz ki bunun kötü olacağını biliyorum.

O çok kötü.

Onu istiyorum. Onun yanındayken cehenneme gidecekmişim gibi hissediyorum ve bu benim için sorun değil.

Dili ağızımdan içeri girdiğinde kalbim çarpmaya başlıyor ve altın parıltılar görüyorum. Diğer elinin beni kasıklarına doğru çektiğini fark ettiğimde içimden bir inilti kaçıyor ve onu hissediyorum. *Onu* hissediyorum. Sert çıkıntısını belimin ön tarafına doğru itiyor ve ben daha fazlası için yalvarıyorum.

Pantolonuna uzandım. İstekliyim ve kızarmışım. Bakire olup olmamam umurumda değil. Tüm ahlak kurallarım ve feminizimim bedenimi isteyerek terk ediyor. Eğer ilk seferim bir hastane odasında olacaksa, öyle olsun.

Dudakları daha sert sürtünüyor, dili içimde daha derinlere iniyor. *Tanrım, dilini özlemişim.* Ellerinden biri önlüğümün altına giriyor, teni tenime değiyor, sütyenime uzanıyor. Tanıdık nasırlı avuçları sütyenin altından kayıyor ve göğsümü sertçe sıkıyor. Ağızının içine doğru inliyorum ve o da dudaklarıma gülümsüyor. Kemerine uzanıyorum ama sonra benden uzaklaşıyor, ellerimi nazikçe tutup beni durduruyor. Sert elleri beni sıkıca kavıyor ve yanlarıma yerleştiriyor. Kendini durdururken inliyor.

Kafamı karıştırıyor ve bu da güvensizliğimi tavan yaptırıyor.

Hala gömleksiz, göğsünde gizemli kelimelerle dövmeli bir kum saati, gözlerimle buluşuyor. Dudakları ağızımdan ayrılıyor ve derin derin nefes alıyoruz.

"Seni istiyorum," diye mırıldanıyorum usulca, dudaklarına karşı.

Bana bakıyor ve sanki bütün bir dünyayı benden saklıymış gibi görünüyor. Bakışlarının beni delip geçmesinde yıkıcı bir şey var. Boynumdan tutuşunu bırakıyor ve onun yerine parmaklarını alt dudağıma sürtüyor.

"Ne istediğini bilmiyorsun Ari."

Odayı sessizlik kaplıyor. Danny'nin içinde kaybolmanın heyecanı yere demir atıyor ve ne diyeceğimi şaşırtıyorum.

"Bu sana son dokunuşum olacak." Fısıldayarak benden uzaklaşıyor.

Bölüm 18

DANNY

Elbette, Ari'nin TBI ile ilgili küçük değerlendirmesini başarıyla geçtim.

Onun derisinin altına bu kadar kolay girmem çok tatmin edici. Vücudu yalvarıyordu. onu hastane odasına götürmemi istedi. Benden bunu istedi ama ben kendimi tuttum. Ona ne kadar kötü biri olduğumu ve olabileceğimi göstermeyeceğim. O bunu anlamıyor. Onu korumam gerekiyor. Bu onu *kendimden* korumak anlamına gelse bile. Boktan tarafımdan.

Benim saf küçük Cherry'min bu kadar inatçı olabilmesine şaşırdım. Onu eve dönmeye zorlayamam ama denemeye devam edeceğim. Burada olmamalı. Yakında gideceğim ve ona göz kulak olamayacağım ve bu beni öldürüyor.

Doktor Diaz beni akladı ve şimdi evrak işlerinin tamamlanmasını bekliyorum. Ekibim bensiz devam etti ve görevden alındığım görevde her şey ters gitti. Telefonum bildirimlerle patladı ve bunun iyi olmadığını biliyordum.

Bensiz gittiler ve işler sarpa sardı. Diğer rehine Damon Hawk'ı kurtarmayı başaramadılar. Kane bana Rooker'ın kötü yaralandığını ve onu benim bulunduğum hastaneye götürdüklerini söyledi.

Orada olmalıydım.

Tutduğum endişe ve öfke yüzünden ellerim kucağında sıkıca yumruklara dönüşüyor. Hastanede küçük bir bekleme odasıdayım ve Rooker'la ilgili gelişmeleri bekliyorum. Kane yanımda oturuyor ve o da benim gibi gergin. Lopez dinlenmek için gitti.

Rooker, Kane dışında takımda en yakın olduğum kişilerden biri. Takımdaki en yaşlı kişi o. Otuz yedi yaşında ve hâlâ ortalığı kasıp kavuruyor. Bilge olan o. Çalışmadığımız zamanlarda içmeye, avlanmaya ve balık tutmaya gideriz.

Birlikte. Hepimizin birbiriyle kardeşçe bir ilişkisi vardı ve aramızdaki saygı sarsılmazdı.

Rooker'ın evde iki ikiz kızı ve bir karısı var. Onların yüzleri aklımın bir köşesinde ve karısına ona bir şey olduğunu söylemek beni incitti.

Eğer Rooker'a bir şey olursa, ailesini arayacak kişinin ben olacağıma dair bana söz verdirdi. Çünkü karısı beni iyi tanır. Ne zaman Noel'in yanında olsam, ya onun evinde ya da benim evimde barbekü yapardık. Karısı çok tatlı biri. Kocasını için her zaman yorgun olan kanayan bir kalp. Rooker, Rooker'ı şahsen tanımayan masa başında oturan rastgele bir adamdan ziyade benden gelmesinin daha rahat olacağını açıkça belirtti.

İlk iki çılmada cevap verdi. Ben aradığımda onun için öğleden sonra saatleriydi. Telefonu aldığı anda ondan birkaç saat ilerideydik.

Noel cevap verdi, sesi telaşlıydı. Titrediğini duyabiliyordum; Rooker görevdeyken benden gelen bir telefonun asla iyi olmayacağını biliyordu. Ona Rooker'ın hastanede acil ameliyata alındığını ve durumunun stabil olup olmadığını bilemeyeceğimizi söyledim.

Çılgılık atıp ağlıyordu ve telefonda çıkardığı seslerden irkildim. Birinin kalbinin milyonlarca parçaya bölünmesinin sesi. Hiç kimse böyle bir telefon görüşmesi istemez. Ve bu beni neredeyse kırıyordu.

Hayatta olduğuna dair ona güvence verdim ama her şeyin pamuk ipliğine bağlı olduğunu söylemeyi de ihmal etmedim. Ne yapacağımdan emin olmadan telefonumu açtım. Dikkatimi dağıtacak, ameliyathaneye girip son durumu öğrenmek istememi engelleyecek bir şeyler yapmak istiyordum.

Bizim için ertesi gün oldu bile. Saat sabahın dördü ve ben öfkeyle uyanmış durumdayım. Beni geride bırakan protokollere kızgınım. Telefonumla oynayıp fotoğraf albümünü karıştırmaya başladım. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. En üste kadar ilerliyorum ve Kane, Paul, Rooker ve benim birlikte olduğumuz bir fotoğrafın üzerinde duruyorum.

Hepimiz Kane'in Florida'daki teknesinde balık tutuyorduk. Paul o güne kadar gördüğümüz en büyük Kırmızı Trampet'i yakalamıştı. Onu gururla tutuyor, kocaman gülümsüyordu. Hepimiz Oakley güneş gözlüklerimizi takmış, şortlarımızı ve balıkçı tişörtlerimizi giymiştik.

Gülüyorum.

O günü dün gibi hatırlıyorum. O gün bir bok yakalayamamıştım. Paul ve Kane bütün balıkları yakalıyordu, Rooker ve ben mücadele ediyorduk.

"Affedersiniz, Baş Astsubay Rider?" O tanıdık tatlı ses hafızamı böldüğünde hâlâ telefonuma bakıyordum. Gülümsedim.

Ayağa kalkıp Ari'ye bakıyorum. Başında hâlâ önlük var ve çok tatlı görünüyor.

"Ari... bunu yapma." Gülümsemem kayboldu. Bu bir emir gibi geldi. Öyle olmasını istememiştim ama bu noktada sadece bir alışkanlık oldu. Bana rütbemle hitap etmesi hoşuma gitmedi. Birbirimizi tanıyoruz ve sanki bu gerçeği saklamaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Çalışıyor olmasını beklemiyordum ama işte karşımda duruyordu, yanakları kızarmış, ameliyat kepinin altında ter vardı ve dudaklarını yalıyordu.

O dili dudaklarımda tekrar hissetmeyi ne kadar isterdim.

"Üzgünüm... Şimdi uyandı. Kurşun göğsünden girmiş. Önemli bir organa isabet etmemiş ve bunun için çok şanslı. Cerrah mermiyi yerinden oynatmayı başardı, göğsünden tamamen çıkardı ve kanamayı durdurdu. Çok acı çekiyor ama hayatta."

Omuzlarımdan bir ton yük kalktı. O telefon görüşmesini yapmak zorunda değilim. Noel bunu bilerek bu gece daha rahat uyuyabilir.

"Onu görebilir miyiz?" Ellerimi tamamen siyah eşofmanımın içine sokarak soruyorum. Sivil kıyafetler içindeyim. Siyah düz bir tişört ve en sevdiğim vanlarımı giyiyorum.

Ari başını sallıyor ve onu takip etmemi işaret ediyor. Önce bana sonra Kane'e baktı. Gözleri genişledi.

"Kane? Bay Slaughter?" Ari gözleri aşinalık dolu bir şekilde soruyor.

"Ari Alvarez, şuna bakar mısın, ne de olsa hemşire olmuştun." Kane ona gülümseyerek beşlik çakıyor.

"Evet, öyle. Bir süredir burada çalışıyorum." Ellerini başının etrafında dolaştırarak hastaneyi ima ediyor.

Rooker'ın bulunduğu odaya doğru ilerlerken gülümsemesine karşılık veriyor. İçimde hızla kaynayan merakla Kane'e bakıyorum. Geri çekilip Ari'yle aramıza mesafe koyarak onu takip ediyoruz. Kane bana omuz silkiyor. Yüzünün her yerinde kamuflaj boyası var. Siyah saçları dağınık ve hâlâ üniformalı.

Pislik herif daha önce bana Ari'den hiç bahsetmemişti. Kalbimdeki küçük bir ateş içimde kıvılcımlanıyor. Bu yabancı bir duygu ve bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim.

"Paul'e verdiğim sözü tuttum, bunu biliyorsun." Kararlı bir şekilde söylüyor. Paul'ün kızlarını takip etmemiz için hepimize verdiği sözden bahsediyor.

Kız kardeşi ve annesi. Bunu yapmayan tek bencil pislik bendim. "Paul öldüğünden beri Ari'yi kontrol ediyor musun?" "Paul öldüğünden beri Sesini alçalt. Bir parçam Kane'in Ari ile düşündüğünden daha kişisel bir ilişkisi olduğu için kızgın.

Kane başını sallar.

Ari'yi acil servis koridorlarında yoğun bakıma kadar takip ediyoruz. Her yer hemşireler ve doktorlarla dolu. Yoğun bir gece. Bu arada bakışlarımı belli etmemek için çok uğraşıyorum. Yürürken Ari'nin kıcını izliyorum ve eğer bana izin verirse kıcına yapacağım her şeyi hayal ediyorum. Düşünceler kafamın içinde dönüyor ve kanın aşağı aktığını hissedebiliyorum.

Rooker'ın odasına girer girmez zihnim açılıyor ve Rooker'ın uyandığını ve gülümsediğini görünce rahatlıyorum. Zoraki bir gülümseme, *çok acı çekiyorum*. Yine de bir gülümseme.

"Lanet olsun, bok gibi görünüyorsun," diyorum alaycı bir sırtışla. Yatağının yanındaki koltukta yanına oturuyorum. Çok fazla makineye bağlı. Oda küçük, odanın diğer tarafında bir kanepe ve odanın köşesinde, tavanın hemen altında küçük bir televizyon var.

Kane kıkırdarak, "Ehh, onun en kötü halini gördüm ve bu o değil," diye ekliyor.

Rooker yüzünü buruşturuyor, elini yataktan yeterince yukarı kaldırıyor ve ikimize de orta parmağını gösteriyor.

"Sizi görmek de güzel aptallar." Önce bana sonra Kane'e bakarak söylüyor. Ari yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kapının yanında duruyor. Üçümüzün etkileşimine bakarak kendisiyle gurur duyduğunu söyleyebilirim. Olması gerektiği gibi. Rooker'ın hayatını kurtarmaya yardım etti. Bunun için ona sonsuza dek minnettar olacağım. O gülümserken kararmış kalbimin hafifçe çekildiğini hissedebiliyorum ve bu his karşısında yüzümü buruşturuyorum.

Bana biraz viski lazım.

Onun yanındayken konsantre olamıyorum ya da düşüncelerimi düzgün tutamıyorum. Onu her gördüğümde, göreve başlamadan önceki o geceleri ve hastane odasını düşünüyorum.

Şimdi *yine karşımda* duruyor ve tek yapmak istediğim Paul'ün kız kardeşi olduğunu öğrenmeden önce o gece ona neler yapabileceğimi göstermek. Kendi adını unutana kadar tüm gece boyunca onu becerirdim. *Acı çektirerek* tekrar tekrar boşalmasını sağladım.

Paul'e olan saygımdan dolayı bunu yapamazdım. Bunu yapamazdım. Çünkü niyetim iyi değildi. Çünkü *onu* tamamen *yok etmek* istiyorum. Onu sevmeyi öğreneceği şekilde kırmak. *Ve bir daha asla aramayacaktı.*

"Vardiyam sona erdi çocuklar ama gitmeden önce bir şeye ihtiyacınız var mı? Rooker?" Soru dilinden dökülürken Ari parmak uçlarına basarak topuğunun üzerinde sallanıyor. Hepimize bakıyor, yardım etmeye hevesli.

"Hayır teşekkürler sevgilim, lütfen morfini vermeye devam et." Rooker mırıldanıyor.

"İyiyiz," diyerek yanağımı ısıyorum ve onu görmezden gelmeye çalışıyorum. Gözlerimi Rookers'ın hayati göstergelerine odaklamışken çenemi sıkıyorum. Sanki ben ondan kaçmaya çalıştıkça o daha çok ortaya çıkıyor. Onu benim yapmak için yanıp tutuşan içimdeki şehvete teslim olmadan önce daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum. Yine de derinlerde, o zaten benim. Sadece bunu bilmiyorum.

"Aslında, Ari, sana bir soru sorabilir miyim?" Kane ona yaklaşarak itiraf ediyor. Kaşlarım havaya kalkıyor. Bu ses tonunu biliyorum. *Bu ses tonunu çok iyi tanıyorum.* Ne yapmak üzere olduğunu anlayamayacağım kadar çok bar macerası yaşadık birlikte. Ona bir şey yapacak.

Kane duvara yaslanmış, kolunu beyaz tahtaya dayamış. Ari'nin ilk başta kafası karışmış gibi görünüyor ve artık onları duyamıyorum. Görüşümü Rookers'ın monitöründe tutuyorum. Sesleri boğuk geliyor ve öfkemi kontrol etmeye çalışıyorum. Bu hiç hoşuma gitmiyor. Hem de hiç hoşuma gitmiyor.

Kahretsin, bir tane yakmam lazım.

Ari kapıyı kapatarak Kane'in yanından uzaklaştı, usulca peşinden gitti. Aralarındaki etkileşim kısa ama beni kızdıracak kadar uzundu. Kane omzunda bir çip, diğer kanepeye doğru yürüyerek geri geliyor ve vücut ağırlığını bırakarak bir bacağını dizinin üzerinden geçirip bize bakıyor.

"Az önce bir hemşireye asılmadın. Onun Alvarez'in kız kardeşi olduğunu biliyorsun," diye mırıldanıyor Rooker, serumunu çektiştirmeden hastane yatağında kendini daha rahat hissetmeye çalışarak.

Kane sinirlenerek, "Sen karışma Rooker," diye emrediyor.

"Biliyorsun Paul burada olsaydı, ona öylece baktığın için kışına tekme basardı." Sert ve kinciyim. Ari'nin yanında zaten bölgeci hissediyorum ve bunun iyi olmadığını biliyorum. Kane'e ters ters bakmadan önce parmaklarıma bakıp teker teker patlatıyorum.

"Bu sizi ilgilendirmez." Kane tersledi. Gözlerini bana dikip yüzümü inceliyor.

"Aslında öyle. Bu hepimizi ilgilendirir. *Hepimiz* Paul'e bir söz verdik. Ona göz kulak olmak için, ona asılmak için değil." Dişlerimi sıkarak karşılık veriyorum. Ben

Ari'nin ağız sulandıran tadını keşfetmek için çoktan sınırları aştığımı çok iyi bildiğim halde saçmalıyorum.

"Aslında bu son kısım için söz vermedik." Tartışıyor. "Kabul etmediğiniz bir söz. Neden şimdi başlıyorsun Danny?" Cevabını zaten biliyormuş gibi beni sorgulamaya devam ediyor. Ellerini birbirine sararak kucagında birleştiriyor.

İçimde biriken öfkeyi hissederken kalbim hızlanıyor. Yine de bunun sadece öfke olmadığını, daha fazlası olduğunu biliyorum. Kane ve ben birbirimize bakıyoruz.

"Kendinden başka hiç kimse için endişelenmiyorsun. Paul bu yüzden ölmedi mi? Paul'ün ölümüne neden olan aptalca, bencilce bir hata yüzünden mi?"

Sanki biri elime bir çekiç almış ve onunla karnıma vurmuş gibi hissediyorum. Sözleri beni derinden yaralıyor, Paul'ün ölümünden kalan iblisler tüm güçleriyle geri geliyor, zihnimin üzerinde uluyor, akıl sağlığımı tırmalıyor, beni o öldüğünde yaşadığım tanıdık suçluluk duygusuyla dolduruyor. Onun ölümünü kabullenmem uzun zaman aldı. Sonunda kabullenmeyi başardım ama onun aniden söylediği zalimce sözler, hiçbir zaman tam olarak kapanacağını düşünmediğim sürekli kendimi suçlama duygumu yeniden ortaya çıkardı.

Orospu çocuğu oraya gitti.

Ayağa kalkıp oturduğum sandalyeyi arkaya fırlatıyorum. Sandalye gıcırdayarak yere düşüyor ve büyük bir gürültüyle duvara çarpıyor. Öfkem beni ele geçiriyor. Yavaş bir adım atıyorum ve ona doğru hışımla gitmeyi düşünüyorum. Şu anda sadece kırmızı görüyorum ve onu elime geçirirsem ne yapacağımı kim bilebilir.

"Az önce ne dedin sen?" Ari'nin masum sesi acı ve şokla sersemlemişti.

Kahretsin.

Tüm kanımın bir anda vücudumdan çekildiğini hissediyorum ve yüzümü ona dönüyorum. Kalbim düşüyor ve mide bulantısı vücuduma giriyor. Sırt çantasını omzuna atmış ve gitmek üzereymiş gibi görünüyor.

"Sizi lanet olası aptallar," diyor Rooker derin bir iç çekerek ve hayal kırıklığı içinde başını yatağa geri atıyor. Gözlerini kapatır ve başını sallar.

Charlea 1ç

DANNY

Kane benim kardeşim gibidir ve sözleri beni kesinlikle şaşırttı. O asla ifade etti şunlar Doğru duygular doğru Ben veya ilgili suçlamalar. Ve tüm yerlerin ve zamanların dışında, şu anın patlamak için en iyi an olduğuna karar verdi. İhanete uğramış hissediyorum. Bu kadar ağır bir şeyi yüzüme vurduğu için ihanete uğradım. *Paul'un ölümü.*

Orada duruyorum, ağır ağır nefes alıyorum, göğsüm ileri geri hareket ediyor. Kane'e sertçe bakarken gözlerim kısılıyor ve tüm vücudum kaskatı kesiliyor. Kane gözlerinde pişmanlıkla bana bakıyor ve her şeyi berbat ettiğini biliyor. Bakışlarıma daha fazla dayanamıyor ve başını yere eğip yere bakıyor. Dirsekleri şimdi kucağında duruyor.

"Ne demek istiyor?" Ari'nin sesi titriyordu. Ona bakıyorum, kanım hala kaynıyor, öfke vücudumdaki her bir damarı dolduruyor ama en çok da acı.

Paul'un ölümünün suçluluğunu her gün taşıyorum. Belki de bu yüzden Ari'nin yanında olamıyorum. Kardeşinin eve dönmemesinden sorumlu olduğumu bildiğim için onu öpemiyor ya da ona sarılamıyordum.

"Alo? Bir şey söyleyecek olan var mı?" Tekrar soruyor ama sadece sessizlikle karşılık buluyor. Gözlerinden yaşlar yavaşça dökülüyor, sabırsızlığı yüzüne yansıyor. Kapıya doğru yürümeye başlıyor ve bize mağlup bir şekilde başını sallıyor. Kimsenin bir şey söylemeyeceğini anlıyor. Topuklarının üzerinde dönüyor ve odadan dışarı fırlıyor.

"Tanrı aşkına, biraz dinlenmeye çalışıyorum," diye homurdanıyor Rooker, yüzünü alnına yapıştırarak.

"Henüz ormandan çıkmadım ve şimdiden ikinizin de boğazına sarılmak istiyorum. Bu yataktan kalkıp Ari'yi kendim mi kovalamalıyım? Ne?

Zavallı kız, Slaughter'ın ağzından kaçırdığını ve bunun *senden* gelmesi gerektiğini bilmeyi hak ediyor." Rooker kükrüyor ama parmağıyla beni işaret ediyor.

Elimi sakalıma sürterek başımı sallıyorum. Kane ve ben onu bu şekilde strese soktuğumuz için kendimi çok kötü hissediyorum.

"Siktir, dostum özür dilerim. Saçımdan çekileceğim, karına ölmediğini haber vereyim mi? Aradığımı görünce neredeyse kalp krizi geçiriyordu." Odadan çıkmaya başlarken ona sertçe söyledim.

"Grim," diye seslendi Kane, artık yer yerine bana bakıyordu. Gözlerim onunkilere kilitlendi, öfkeyle parlıyordu. Odamızın kapısına doğru tamamen dönmeden önce Kane'e bakarken görüşümü engelleyen kırmızıyı tekrar görebiliyordum. Onun saçmalıkları için zamanım yok. Hemen Ari'yi bulmalıyım.

Kane'in omzumun üzerinden yalvarırcasına, "Rider dostum, özür dilerim," diye seslendiğini duyuyorum. Ama ben çoktan kapıdan çıktım, hızla ilerliyorum. Ses tonu pişmanlık doluydu. Çizgiyi aşmıştı ve bunun için onu affedip affetmeyeceğimden emin değildim.

Kaskatı kesilmeye başladım. Bu Ari ile yapmak istediğim bir konuşma değil. Bu *kimseyle yapmak istediğim bir konuşma değil*. Yine de, Ari görünürde yokken koridorda koşuyordum. Başka bir hemşireye rastladım, isim etiketinde Lori yazıyordu.

"Merhaba, Lori?" Zavallı kızı irkilttim, gözleri rastgele bir adamın neden acil servis koridorlarında çılgınca hareket ettiğine dair şaşkınlıkla açıldı.

"Evet, yardımcı olabilir miyim?" Lori kaşlarını çatıyor, yan gözle beni süzüyor. "Hemşire Ari, onu nerede bulabilirim?"

Muhtemelen ona zarar vermeyeceğimi ya da kaçık bir hasta olmadığımı anladığı için nefesi rahatlamıştı.

"Çoktan gitti, vardiyası bitti. Saat sabahın beşi." Lori saatine bakıp esniyor.

"Kahretsin... nerede kalıyor?"

Lori tereddüt ediyor, kaşları çatık beni inceliyor. Sabırsızlanmaya başlamışım.

"Size bu bilgiyi verirken kendimi rahat hissedip hissetmediğimden emin değilim."

"Lori, çok uzun bir gece geçirdim. Yorucu bir gece. Uzun lafın kısası, bu gece neredeyse adamlarımdan birini kaybediyordum. Onu kurtarmama yardım etti. Ve tek yapmak istediğim ona minnettarlığımı göstermek." Bu bir yalandı. Ama tam bir yalan değildi. Öne doğru eğilerek göğsümü avuçladım.

"Tamam."

Bölüm 20

ARI

Paul benim her şeyimdi. Hayatımda güvenebileceğim tek erkekti. Anneme ve kendime bakmama yardım etti. Bana yardım etti.

Lisede ve üniversitenin ilk yıllarında çok fazla dram yaşadım. Uzaklaşacak gücüm olmadığında beni Shane'den korudu. Kardeşim benim en iyi arkadaşımdı. O benim bir parçamdı ve öldüğünden beri benim de *bir* parçam öldü.

Tanrı'yı defalarca sorguladım. Neden Paul? Neden benim ağabeyim? Ve O bana henüz bir cevap vermedi. Hayatım boyunca O'nun emirlerine göre yaşadım ama son zamanlarda sadece kötü şansla geri döndüm. Odama gitmek için merdivenleri koşarak çıkarken öfke ve şaşkınlıktan titriyordum. Merdivenleri kullanıp asansörü kullanmamaya karar verdim; asansör, beden eğitimine zamanında yetismeye çalışan askerlerle tıka basa doluydu. Genellikle işe gitmeden önce bir tür fiziksel eğitim yaparlar.

Kane, Paul'ün ölümünün Danny'nin hatası olduğunu söyleyerek ne demek istedi?

Bilmeyi hak ediyorum. Ne hakkında konuşuyorlardı? Kardeşim bir görevdeyken öldü. Birçok kez vuruldu ve hastaneye kaldırılamadan öldü. Anneme ve bana anlatılan tüm detaylar bunlardı.

Aklım, kardeşimin vefatını öğrendiğimiz o güne gidiyor.

İki üniformalı adam kapımızı çaldı. Annem her zaman yaptığı gibi rutin bir şekilde kapıyı açtı. O gün komşumuzun gelmesini bekliyordu. Bahçe aletlerinden bazılarını ödünç almak istiyorlardı, bu yüzden iki kere düşün.

Adamları gördüğünde, gözleri kederle doluydu, biliyordu. Neden orada olduklarını biliyordu ve onlar daha tek kelime etmeden çılgık attı. Kalbim Düştü ve ben ders çalışmanın ortasında odamdan koşarak çıktım, kalemimi düşürdüm, kendine zarar verdiğini düşündüm. Kalbim düştü, kalbim Annemin ağzından çıkan o sesleri duymak bile beni kırmış ve korkutmuştu. Sonra annemi yerde göğsünü tutarak ağlarken gördüm. Sürekli tekrarlıyordu,
"Benim Paul'um değil. Benim bebeğim değil." Tekrar ve tekrar. Kapıda durmuş, üniformalı adamların beni teselli etmeye çalışmasını izlerken milyonlarca parçaya bölünmüştüm.
Annem girişte yerde yatıyordu.
"Yanlış eve geldiniz, lütfen gidin! Salte! Por favor salte de mi casa! Mi hijo, donde esta mi hijo?" Kontrol edemediği hıçkırıklarla onlara bağırdı.
Git buradan! Lütfen evimi terk edin! Oğlum, oğlum nerede? Ve az önce ne olduğunu biliyordum. En iyi arkadaşım ölmüştü.

"Küçük bacaklarına rağmen çok hızlı yürüyorsun." Danny'nin derin sesi korkunç anımı bölerek boğazımdaki yumruyu bastırıyor. Onu bu kadar yakınımda duymayı beklemiyordum. Odamdan birkaç kapı aşağıdaydım ve ikimiz de koridorda duruyorduk. Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm. Bir sırtış ve bana bakan mavi gözleriyle karşılaştım.

"Ne? Nereden bil-?" "Lori bana nerede yaşadığını söyledi."

Lanet olsun, Lori.

Gözlerim ona dikildi. Bir açıklamayı hak ediyorum ve o da bunu yapmaya hazır olsa iyi olur. Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Sıcaklık içime hücum ediyor. Ona her baktığımda vücudumda göğüslerimi okşayan sert dokulu ellerini düşünmekten nefret ediyorum. Çok çekici biri.

Tanrı onu yaratırken kesinlikle acele etmemiş. Ama onu tanıdıkça, Tanrı'nın adamı olmadığını anlıyorum. Şeytan bu günahkâr yakışıklı adamı yaratmakta acele etmemiş. Siyah gömleği kaslarının etrafını sarıyor, onları çok iyi kucaklıyor. Üzerimde yükselen 1.80'lik kaslı bir canavarın yanında kendimi çok küçük hissediyorum. Belki de hastane odasındaki karşılaşmamızın daha ileri gitmemesi iyi oldu, bu adam beni sadece elleriyle yok edebilirdi.

"Ari." Danny başlıyor ama daha fazla devam edemedi onu durduruyorum, kanım kaynıyor.

"Odamda konuşabiliriz." Arkamı dönüp kapı tokmağıma yaklaşmadan önce tersliyorum. Etrafımızda işe koşuşturan askerler var. Danny'nin gözlerini arkamda hissediyorum, ayak seslerinin beni takip ettiğini duyuyorum ve endişeyle yutkunuyorum. Onunla bu kadar yakın olmaktan nefret ediyorum, kafam bulanıklaşıyor ve doğru düşünemiyorum.

"Bak Ari, bu tekrar ele almak istediğim bir konu değil. Benim için zor çünkü bir şey söylememe izin verilmiyor." Sadece bunun onun için zor olduğunu ima etmedi. Zaman durmuş gibi hissediyorum. Eski ben dilini ısıırırdı. Ve gerçekten ne düşündüğümü söylemezdim. Ağzımı açtığımda onun ne *hissedeceği konusunda* çok meşgul ve endişeli olurdum. Bu sefer umursamadım. Beni duyacak.

"*Senin için zor mu?*" Tıslıyorum. Kaşlarım çatıldı ve parmak uçlarımda, bulutların arasında beni net bir şekilde duyabildiğinden emin olmaya çalışıyorum. O bir dağ ve ben küçük bir tepeyim.

Bana sert ve duygusuz bir şekilde bakıyor. Mavi gözleri doğrudan ruhuma bakıyor ve acı içinde olduğunu görebiliyorum. Bakışları beni o kadar korkutuyor ki ikiye bölünecekmişim gibi hissediyorum... Ayaklarıma bakıyorum.

Ayakkabılarıma bakarak derin bir nefes aldım ve sakinleşmeye çalıştım. Beni çok kızdırıyor. Birbirimizin bakışlarıyla tekrar karşılaşmadan sessizce orada duruyoruz.

"Ari."

"Ne?" Şak diye söyledim.

"Çıkarken kapınızı kilitlediniz mi, çünkü açıktı?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Kapıma baktım ve aralıktı. Şaşkın şaşkın baktım.

Neden sadece uyuyamıyorum? Neden bu gece hayatımın en hareketli gecelerinden biri olmak zorunda? On iki saat çalıştım ve tek yapmak istediğim pijamalarımı giymek, yorganımın altına girmek ve Danny'nin kolları yastığım olurken derin bir uykuya dalmak.

"Bir yere gitmeden önce her zaman kapımı kilitlerim," diye mırıldandım usulca. Odamda biri mi vardı?

Kapıyı iterek içeri giriyorum ve nefesim kesiliyor, olduğum yerde duruyorum. Işıklar açıktı ve odam harabeye dönmüştü. Yatağım toplanmamıştı, kıyafetlerim yerdeydi ve yastığım paramparça olmuş, tüyleri her yere yayılmıştı. Sol tarafıma bakıyorum, küçük mutfak da harap olmuş. Buzdolabı açılmış ve içindeki azıcık yiyecek yere dökülmüştü.

"Ne oluyor be?"

Dehşet vücuduma doluyor ve titremeye başlıyorum. Sırt çantamın kayışlarını sıkıca kavıyorum.

Kim böyle bir şey yapar ki?

Doğruca odama girip her şeyi inceledim. Biri bir şey ya da *birini* bulmaya çalışıyormuş gibi görünüyor. Ve odanın diğer yarısı da kendi zevkleri için eşyalarını yok etmişler gibi görünüyor.

"Sen gitmeden önce odanın böyle olmadığını varsayıyorum. Burada ne olmuş böyle?" Danny arkamdan yatak odama girerek soruyor. Danny'nin vücudu gerginleşiyor ve ben sorusunu duymazdan gelerek yatağıma doğru ilerleyip günlüğümü arıyorum. Neden bilmiyorum ama içimden bir ses onu aramamı söylüyor. Bu günlük son beş yıldır bendeydi. Çok kişisel düşüncelerimi yazdım ve birinin buna sahip olmasını aklım almıyor. Birisi benim en karanlık, en yüksek, arzularımı, en unutulmaz anlarımı ellerinde okuyor.

Komodininin içine bakıyorum, çekmeceyi açıyorum ve dehşete düşüyorum, gitmiş. Kalbim sıkışıyor, dudağımı ısırıyorum ve yumruklarım sıkılıyor. Yüksek basınç içimde taşma tehdidi yaratıyor ve öfkeliyim. Belki de odanın karmaşasında kaybolmuştur. Kendime bir tutam umut veriyorum ama her arama girişimimde içime bir şüphe düşüyor.

Danny sessizce bana yardım ederken her şeyi yerine koymaya çalışıyorum. Her nesneyi yerine koyduğumda ortaya çıkacağını umuyorum ama şu ana kadar bir şey çıkmadı.

"Bunu kim yapar ki?" Danny telefonunu eline alırken soruyor. Gözleri benimkileri arıyor ama ben düşüncelerimin içinde kaybolmuşum, onunkilerle buluşamıyorum.

"Hiçbir fikrim yok."

Hâlâ önlüğümle tuvalete gidip benim tuvaletimden de geçip geçmediklerini kontrol ediyorum. Tabii ki haklıydım. Raflarımdaki her şey şimdi yerdeydi. Küçük yapay sukulent bitkilerim, kitaplarım ve makyaj paletlerim yerdeydi. Paul ve benim parçalanmış resmimizi gördüğümde ürperdim. Çerçeve paramparça olmuş, her yerde küçük cam parçaları kalmıştı. Paul ve benim çocukluğumuza ait en sevdiğim fotoğrafın paramparça olduğunu görmek içimi parçalıyor.

Korkunç bir sızı kalbimi delip geçiyor. Gözlerim sulanmaya başlıyor. Acı çok fazla. Fotoğrafın arkasında Paul'ün el yazısıyla yazdığı bir mesaj vardı ve şimdi o da yok, paramparça olmuş. Bana her zaman bir fotoğraf verirdi.

arkasına bir mesaj yazarak gönderirdi. Bu bana verdiği son mesajdı.

Ben yokken anneme iyi bak ve hayır, oynamak için bilgisayarımı kullanamazsın. Seni seviyorum, küçük kardeşim. Yakında görüşürüz. -Paul

Geçtiğimiz birkaç ay boyunca güçlü kalmaya çalıştım ve o anda her şey yerle bir oldu. Patlamayı bekleyen bir volkan gibiydim. Her ay geçtikçe içim daha fazla kederle doldu ve sonunda bu beni uçurumun kenarına itti.

Resmin birkaç parçasını ellerimde tutarak dizlerimin üzerine çöküyorum, onları sıkıyorum ve kontrolsüzce hıçkırıyorum.

"Biri bunu nasıl yapabilir?" Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı hızla akıyor, gözlerim yanıyor ve parlıyor. Yanaklarım acıdan kıpkırmızı ve gözlerimi sıkıca kapatıp bunun da korkunç bir kabus olmasını umuyorum. Göğsümdeki ağrı sanki ölecekmişim gibi hissediyorum. *Kalp ağrısı*. Bu hayatımın en boktan yılı olmalı.

Bedenim korkunç hıçkırık sesleri çıkarıyor. Danny'nin önünde üzüntümü dışa vururken ağır ağır nefes alıyorum ve bu umurumda değil. Anksiyete krizi geçiriyorum ve bunu durduramıyorum.

Başım öne eğik, ellerim kucağımda, hala dizlerimin üzerinde. Daha fazla güçlü kalamadım. Kardeşim öldüğünden beri, son birkaç aydır güçlü bir kızmışım gibi davranıyordum. Annemin dünyası alt üst olduğundan ve Danny ile tanıştığımdan beri. İncitemezmiş gibi davranan bu sahte insana daha fazla tutunamazdım. Ama ben insanım.

Güçlü ellerin omuzlarımı kavradığını hissediyorum ve Danny'nin dokunuşuyla irkiliyorum. Onları uzaklaştırmayı çok istiyorum ama aynı zamanda beni daha sıkı tutmasını ve asla bırakmamasını istiyorum.

"Ari... buraya gel." Danny'nin sesi kulağıma sert ama alçak geliyor. Pazularımdan tutarak beni vücuduna yaklaştırıyor ve kucaklıyor. Arkamı dönüp ona bakıyorum, karnının üst kısmına doğru hıçkırarak ağlıyorum.

"Askeri polisi arıyorum. Polis raporu doldurmalısın."

Kollarında, bedenine yaslanmış, nefesimi kontrol etmeye çalışarak başımı sallıyorum. Saniyeler geçtikçe daha da rahatladığımı hissediyorum, bedenim ona yaslanmış durumda. Elleri şimdi saçlarıma dolanmış, beni yerimde tutuyor.

"O zaman benim odama geliyorsun. Bunu senin için alt rütbeli askerlere temizleteceğim."

Kafam karışıyor. Ve en derin arzularım azgınlaşıyor. Başımı sallıyorum.

"Hayır, sorun değil, ben-"

Danny sözümü kesiyor, çenemi tutuyor ve parmaklarıyla beni hızla yukarı doğru kaldırıp yüzünü ona çeviriyor.

"Sormuyorum. Sana söylüyorum." Mavi gözleri o kadar sarhoş edici ki kendimi transa geçmiş gibi hissediyorum. Tartışmak istemiyorum. Ayrıca... Sanırım onun kollarında kendimi yatak odamda olduğumdan daha güvende hissediyorum.

Onun kollarında olmak, yatak odamda yalnız olmaktan daha güvenli, *değil mi?*

Bölüm 21

ARI

Askeri polis geldikten ve ben tutanak tuttuktan sonra **D**anny beni onun kaldığı yere götürdü. Onun odası daha özel, daha geniş ve daha benimkinden daha tenha. Onun da tıpkı bizim gibi devlet mobilyaları var. Yine de onun odası daha şık görünüyor. Odanın yapılış şekli daha modern ve daha rahat hissettiriyor. Beyaz duvarlar ve koyu gri renkli kapılar. Parlak tavan ışıkları yatak odasını aydınlatıyor. Yatağı düz beyaz çarşaflar ve iki siyah yastıkla kaplı.

Bir ilan panosuna süs olarak ilıştırılmış sadece üç fotoğrafı var. Onları görmek için yaklaştığımda, Danny ve annesinin bir fotoğrafını görüyorum. İkincisinde Danny yüksek dağlarda karla kaplı bir patikada yürüyüş yapıyor. Üçüncüsü ise Kane, Paul, Gabriel ve Rooker'ın donanma uniformaları içinde, ellerinde tüfeklerle çekilmiş bir grup fotoğrafı. Gabrieli uniformalı görmek garip.

Fotoğraflara bakıp gülümsüyorum. Bu fotoğraflar bana Danny'nin özel hayatı hakkında biraz daha fikir verdi. Annesi güzel, uzun boylu, fit ve sarı saçlıydı. Fotoğraf Donanma acemi birliği mezuniyet gününden. Resmen donanma komandosu olduğu güne benziyor. Ve babasının bu fotoğraflarda nerede olduğunu merak ettim. Hatırladığım kadarıyla babası onu benimki gibi terk etmemiştir.

Danny'yi aramak için arkamı dönüyorum ama onun yerine siyah bir tişörte çarpıyorum. Danny'nin gözleriyle karşılaşmak için başımı kaldırıyorum ve hemen pişman oluyorum. Göğsümün sanki bir okyanusun derinliklerine demir atmış gibi karnıma düştüğünü hissediyorum. Okyanus mavisi gözleri. Bakışları sanki açıktan ölüyor ve ben de onun yemeğiymişim gibiydi, dudakları küçük bir sırıtışla kıvrılmıştı.

Yutkundum, duygularımı hafifletmek için bir şeyler yapmaya çalışıyordum. Buraya yeni geldiğimizde beni odasında bırakıp sigara içmeye gitmişti. *Yanmak*

Söylemeyi sevdiği gibi.

Göz göze gelmekten vazgeçip onun yerine aşağı bakıyorum ve yan perçemlerimin yüzüme düşmesine izin veriyorum.

"Baban bu resimlerin neresinde? Navy SEAL olmak gibi bir gün onun ilgisini çekmez miydi? " Arkamı dönerek ilan panosundaki fotoğrafları gösteriyorum.

"O gün oradaydı."

"Peki neden annen ve seninle birlikte bir fotoğrafı yok?" "Neden bu kadar çok soru sormayı seviyorsun?" Bana yaklaşıyor.

"Meraklıyım."

Sinirli bir şekilde inliyor ve ilan panosuna bakarken elini saçlarında gezdiriyor.

"Konuşmuyoruz. Annem tüp bebek bebeklerine hamileyken çalışanlarından birini becerdiğini öğrendiğinde onunla konuşmayı bıraktım."

Klişe bir iş ilişkisi haberini sindirirken ağzım açık kaldı. Annesinin, çocuklarını taşıırken kocasının bir ilişkisi olduğunu öğrendiğinde neler hissettiğini hayal bile edemiyorum.

"Oh... Ben, um, üzgünüm." Daha fazla soru sormaktan kendimi alıkoyarak kelimelerimin üzerinde kekeliyorum.

Beni izliyor ve tavrının az önceki koruyucu Danny'den öfkeyle sertleşmiş bir adama dönüştüğünü hissedebiliyorum.

"Danny, sanırım... Bence Kane'in senin ve kardeşlerimin ölümü hakkında ima ettikleri hakkında konuşmalıyız."

Ölüm dediğinde Danny kaskatı kesiliyor.

"Bu konuşmayı daha sonra tekrar yapmayı tercih ederim. Yorgunum. Bütün gece işle uğraştım ve sen de uyumadın." Danny homurdanıyor, ses tonuna uyku hali sinmiş.

"Hayır yapmadım, ama-"

"Başka bir gün o zaman... belki. O görev hakkında hiçbir şey söylemeye iznim yok. Kane, hakkında hiçbir şey bilmediği konularda çenesini kapalı tutamayan bir embesil."

Ne söyleyeceğimi düşünürken dudağımı ısırdım.

"Bilmiyorum..." Başımı sallıyorum. Danny kulağıma yaklaşıyor.

"Ari. Git. Evine git. Seni burada koruyamam ve üstelik ben gidiyorum. O kişi tekrar seni aramaya gelirse burada olmayacağım. Bak odana ne oldu. Neden bana güvenemiyorsun? Beni dinle."

"Senin korumana ihtiyacım yok. *Ben kalıyorum*. Neden umursuyorsun ki?" Geri adım atmayacağım. Nefes nefese kaldı ve bana yaklaştı.

"Çünkü bir söz verdim."

İrkildim.

"Sen neden bahsediyorsun? Ne sözü?" Sorumu duymazdan geliyor ve bu beni daha da çileden çıkarıyor.

"Senden nefret ediyorum."

Kalbim sıkışıyor ve kaşlarım içe doğru daralıyor. Sözleri kafamı karıştırdı ve beni şaşırttı. Birdenbire ortaya çıktı.

"Ne? Benden neden nefret ediyorsun? Ben sana ne yaptım?"

"Var ol."

Ouch.

Ağzım kuruyor ve sakın kalmaya çalışıyorum.

"Yalnızca senin varlığın bile beni dize getiriyor ve bunun için senden nefret ediyorum. Zihnimin her parçasını işgal etmenden nefret ediyorum. Senden önce *basit* bir *adamdım*. Çalış, eğit, uyu, ye, tekrarla. Başka kimse için endişelenmeme gerek yoktu. Senin tadına baktığımdan beri tek yapmak istediğimin geri kalanını yutmak olmasından nefret ediyorum. Paul'un kız kardeşi olmandan nefret ediyorum çünkü bu seni istememi daha da berbat bir hale getiriyor. " Danny bana hırlıyor, sesi kulağımda daha da yükseliyor. *Nefret* kelimesini her söylediğinde sıçıyorum.

"En çok da *senden* nefret etmediğim için nefret ediyorum." Avuç içi arkamdaki duvara çarpıyor ve irkilmeme neden oluyor.

Danny'nin nefes alış veriş i yoğunlaşıyor.

"Senden nefret ediyorum." Ben de karşılık verdim. Ona vahşice bakarak avucumla kendimden uzaklaştırıyorum ama bir santimetre bile kıpırdamıyor.

"Çok kafa karıştırıcısın! Bana mümkün olduğunu hiç düşünmediğim şeyler hissettiriyorsun. Sonra da bana kendimi korkunç hissettiriyorsun... Ne için? Bu hastanede hemşire olarak çalıştığım için mi? Paul'u onurlandırmak için bir şeyler yapmaya çalıştığım için özür dilemeyeceğim. Ne zaman yakınımda olsan böyle bir pislik oluyorsun!" Ona yaklaşıp aramızdaki mesafeyi kapatarak gözünü korkutmaya çalıştığımı ama başaramadığımı söylüyorum.

Çenesi sıkışıyor ve ben irkiliyorum. Gözlerim kapanıyor, sonra tekrar açılıyor.

"Burada olamazsın ve bundan emin olacağım. Yarın seni geri transfer ettirmek için bazı telefon görüşmeleri yapacağım."

Gözlerim şişti.

"Bunu bana yapamazsın. Bunu bana yapamazsın Danny! Ben insanlara yardım ediyorum ve bunu kabul etmelisin."

"Hastanede tanık olduklarınız, bu askeri karakolun ötesinde sizi bekleyen kötülüğün sadece küçük bir kısmı. Bana yakın olamazsın. Dikkat dağıtıyorsun."

Ben dikkat dağıtıcı mıyım?

Duraklıyor ve dudaklarını yalıyor.

"Seni tanıyorum, Ari. Aklına musallat olan günahların tadını çıkarmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmek için yanıp tutuştuğunu biliyorum." Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade var ve söylediğinden daha fazla niyeti olduğunu anlıyorum. Beni bu ağır konuşmadan uzaklaştırmaya çalışıyor. Bunun onun için acı verici olduğunu anlıyorum ama bazı cevaplar almayı hak ediyorum.

"Kane'in ne ima ettiğini bilmek istiyorum." Sustum, cümlemi tamamlayamadım.

"Yapamam."

"Yapamazsın. Komik. Tıpkı bana bir daha dokunmayacağına söz verdiğin gibi mi?" Meydan okuyorum.

Alay ediyor. Ses derin ve ağız sulandırıcı, bacaklarımdan aşağıya ve kalçalarımın arasına ürperti gönderiyor. Tanrım, onun sesleri bile beni tahrik ediyor. Kalçalarımı birbirine kenetleyerek aralarındaki zonklama titreşimini rahatlatmaya çalışıyorum. Islandığımı hissedebiliyorum.

Lanet olsun ona.

"Aynen öyle. Ben sözümün eriyim. Sana dokunmayacağım. Ama dokunmamı istediğini biliyorum. Adını söylediğimde nasıl titrediğini biliyorum. Gözlerimin içine her baktığında nasıl kızardığını. Ya da benim yanımda telaşlandığında alt dudağını ısırıldığını. Sana söz veriyorum, eğer sana bir daha dokunursam, sana yapmayı düşündüğüm her şeye boyun eğersen... *beni asla yalnız bırakmak istemeyeceksin.*" Hırlıyor. Orada durup isteğini kabul ediyorum. Vücudumdaki her tüy tahrik ve merakla kalkıyor. Öte yandan Danny bir santim bile kıpırdamıyor ve ben bunun nasıl olduğunu anlayamıyorum.

Gerçekten ona her şeyimi verecek miydim? Bana böyle arzuyla bakması. Bana karşı bir sıcak bir soğuk davranışı her zaman çok sinir bozucuydu. Onunla o barda tanıştığım günden beri kendimi hep güvende hissetmiştim. Bu haksızlık. Bu bir günah. *Günah olan o.*

Hayatımda ilk kez bu konuda çok fazla düşünmek istemiyorum. Aldığım her karar her zaman iyi düşünülmüş ve hesaplanmıştı. Seksten korkarak yetiştirildim. Herhangi bir erkeğin yanında çıplak olmaktan korkmak için.

kocam değildi. Cinselliği kucaklamak konusunda güvensiz hissetmek ki bunun benim yaşımda yaşanması normal bir şey olduğunu fark ettim. Bu tür şeyler kalıcı bir dövme gibi işlevlerimin içine kazındı. Bir kez olsun düşünmeyi reddettim. *Harekete geçiyorum.*

Boğazımı temizliyorum.

"Yanılıyorsun Danny. Sanırım tüm benliğimi sana verirsem, *beni yalnız bırakamayacak olan sensin.*"

Nefes nefese kalıyor, hınzırca sırıtıyor, dişlerini yalıyor. Avucunu başımın üzerine kaldırıyor, arkamdaki duvara yaslanıyor.

"Ari... Bu benden kaçman için sana vereceğim ilk ve tek şans. Sabırsızlanıyorum. Benim sevişme tarzım tatlı değil. Hoş değil. Yumuşak değil. Eğer bana izin verirsen, seni kıracağım ama güven bana bebeğim, benden bunu istemeye devam edeceksin, bana yalvaracaksın. Bunun ilk seferin olması umurumda değil. Ben buyum işte. Zevki acıyla harmanlamayı ve sınırları kırmayı severim."

Gözlerim açıldı.

Oh, lanet olsun.

Onun sapkınlıklarıyla ne demek istediğini anlamaya çalışırken kalbim hızlanıyor. Yeni bir sayfa açıyorum, bu yüzden beni korkutup kaçırabileceğini sanıyorsa yanılıyor.

"Şimdi benden korkuyor musun, küçük melek?" Pembe kolyemi haçından tutuyor.

Konuşmak yerine duygularımı harekete geçirmeye karar verdim. Diğer elini tuttum ve başparmağını dilimin üzerine getirdim, sonra yanaklarımı çukurlaştırarak ağzımı üzerine kapattım ve önce nazıkçe sonra sertçe emdim. Şimdi Danny'ye bakıyorum, tepkisini izlemek için gözlerim yukarı doğru kayıyor. Danny başparmağını emmemi izlerken bir an için nefes almayı kesiyor. Bir nefes veriyor ve mırıldanıyor.

O memnun.

"*Korkuyor musun Danny?*" Emmeyi bırakıyorum ve bir şapırtı sesiyle sona eriyor. Neye başladığımı bilmiyorum ama umarım sonu gelmez. Kalbim hızla atıyor ve Danny'nin geçen seferki gibi geri çekilip çekilmeyeceğini merak ediyorum. Kalbimin göğsümün dışında attığını duyabilir mi?

Duraksıyor ve gülüyor, göğsünde yankılanan karanlık bir kahkaha, kulağa çok hoş geliyor.

"Beni hiçbir şey korkutamaz."

Danny'nin ellerinden biri boynuma öyle yumuşak bir şekilde dolanıyor ki, birkaç gün önce beni sıkıca kavradığını hatırlayarak irkiliyorum. Boynumu yırtıyor.

Çapraz kolyeyi göz açıp kapayıncaya kadar hızla boynumdan çıkarıp cebine koyuyor. Kolyeyi boynumdan kolayca  ıkarışını izlerken nefesim kesiliyor. Yanağımı okşamak için hareket ediyor, önce nazikçe ama sonra başımın arkasına doğru hareket ediyor, saçlarını sıkıca çekiyor ve kendini bana çarparken başımın geriye savrulmasına neden oluyor. Dudaklarımız hiç bitmeyen bir tutkuyla ve nefret ile ihtiyacın tanımını yapan başka bir duyguyla çarpışıyor.

Dili hemen ağzımın içine girip derinliklerini ke fediyor. Hemen  aşıyorum. Emin değilim ve kendimden emin değilim, dilimin dans ettiğinden ve onunkine ayak uydurduğundan emin olmak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Saniyeler geçtikçe içimde bir şeyler yanıyor.

Bunu gerçekten yapacak mıydı?

 p  melerimiz gittikçe artarken, elleri önlüğümü ke fediyor, pantolonumu çözüyor ve ayaklarımın dibine fırlatıyor. Ayakkabılarımı hızla tekmeliyorum ve pantolonumdan çıkıp beni sıırıslıklam yeşil k lotum ve  nl ğ mle bırakıyorum.

Şu anda tek yapmak istediğim üzüntümü onun kollarına gömmek. Şu anda olmak istediğim yerin burası olduğuna hiç   phem yok.

Danny ti  rt n  çıkarıp yanına, yere atıyor. D vmeleri ve yara izleri tüm çıplaklığıyla ortada. G ğ n n sol tarafında, parlak gözlerimin içinde bir kum saati.

Kısa bir süre sonra Danny  nl ğ m  kaptı ve korkutucu bir güçle başımın üzerinden çekti. Hevesli, sabırsız ve kızgındı. Kocaman elleri gömleğimin neredeyse yarısını kaplıyor. Boyumdan büyük i lere kalkıştım. Onu memnun etmek için ne yapacağımı bilmiyorum. Kafamın içindeki k  k bir ses, fazla d   nmemem ve onun yolundan gitmem için bana bağırıyor. Sadece onun hareketleriyle senkronize olmaya çalışmamı. Danny tereddütlerimi fark etmiş gibi görünüyor.

"Bu sefer vücuduna fazla y klenmeyeceğim bebeğim, merak etme," diye beni rahatlatıyor Danny ama bunun bir yalan olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum. "Bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayacaksın. Şu anda olduğu gibi kendimi tutmayacağım ve bu m kemmел amcığına gerçekten ne yapmak istediğimi bileceksin."

Yutkunuyorum. Bununla ne demek istedi? Ne kadarını saklıyor olabilir? Ve ne saklıyor olabilir?

Şu anda saat sabahın altısı ve önceki günden beri uyumadım. Neredeyse yirmi dört saattir uyumuyorum ve bu i  bittiğinde muhtemelen derin ve yorgun bir uykuya dalacağımı biliyorum.

E ofmanına uzanıp   z yorum, bel bandını boxer'ının astarıyla birlikte kavırıyorum, pantolonunu aşağı itmek üzereyim ama Danny beni

durduruyor,

nasırlı elleriyle ellerimi sıkıca kavradı. İkimiz de şehvetle nefes nefese kalmıştık. Şaşkın gözlerle ona bakıyorum. Yanlış bir şey mi yaptım?

"O pantolonu indirdiğinde, benim sikim senin içine girecek ilk ve tek sik olacak. Bunu anlıyor musun Ari? Eğer başka bir erkeğin benim olanı almaya çalıştığını öğrenirsem, keşke yapmasaydım diyecek." Kulağıma tehditler savuruyor. Sahiplenici tehdidiyle ilgili bir şey beni ona daha da çekiyor.

Donup kaldım.

"Ya da ne?" Meydan okuyorum. Sırıtiyorum ve bana ne olduğunu anlamıyorum. Şehvet bedenimi ele geçirmiş gibi hissediyorum.

"Ah Cherry, sanırım ordunun en ölümcül eğitimli katili olduğumu unutuyorsun..." Hınzırca gülümsüyor ve o anda Danny'nin sadist bir yanını ortaya çıkardığını hissediyorum ve bunu çözmek istediğimden pek emin değilim. "Cehenneme çok fazla ruh gönderdim, *benim olana bakarlarsa bir tane* daha göndermekte tereddüt etmem." Tehdidi karşısında ürperiyorum ama daha fazlası için inliyorum.

"Kane bana çıkma teklif etti ve ben de evet dedim," diye mırıldanıyorum ağır nefesimin arasından. *Dürüst olmak gerekirse, tam zamanını bulmuşsun Ari. Harika bir zamanlama.*

Danny'nin gülümsemesi gitmiştir ve kızgındır. Mavi gözleri karardı ve gözlerindeki parlaklık çoktan kayboldu. Başımın arkasını tutup avuçluyor ve bir de bakıyorum ki beni duvara doğru öyle bir itiyor ki, vücudum duvara çarptığında büyük bir gümbürtü çıkıyor. Ben tepki verip Danny'yi sorgulayamadan bacaklarımı tutup beni yukarı doğru fırlatıyor, böylece duvara yaslanmış oluyorum, bacaklarımı beline dolayarak kendimi sabitliyorum.

"İptal et. Kirazını ben alacağım."

Bölüm 22

ARI

Danny'nin beline sarılana kadar yutkunuyorum. Kafamın içinde havai fişekler patlıyor ve o mavi gözlerini dikip bana bakarken ben yıldızları görüyorum.

ruhuma işledi. O bir canavar ve artık onu evcilleştirmek mümkün değil. Kendimi neye bulaştırıyorum? Boynuna doladığım ellerimi sıkıyorum ve klitorisim kalçalarımın arasında zonkluyor.

"Senin otoriten altında değilim, bunu soramazsın." Kulağına nefes veriyorum, onunla alay ediyorum. Zaten Kane'i görmek gibi bir planım yoktu. Ona dönüp bakıyorum ve o da sırtıyor.

"Sormuyorum."

Dudağımı

ısıyorum.

"Neden şimdi bana teslim oluyorsun?" Fısıldıyorum.

Her yerimi işgal etti, beni bir anda tüketti. El Devine'deki o gece tek bir bakışla... Ona aşık oldum.

"Belki de birinin benim olanı almaya çalışmasını izlediğim içindir. Eğer biri seni bir randevuya çıkaracaksa, bu ben olacağım."

Ona bakıyorum ve gözlerinin içine dik dik bakıyorum. Kış uykusundan yeni çıkmış, ilk yemeğini yemeye hazır bir ayıya benziyor. Aynı zamanda acı çekiyormuş gibi görünüyor. Sanki o gece kanepesinde yaptığı gibi yine benden uzaklaşmak üzereymiş gibi.

"Seni çok tehlikeli bir şekilde istiyorum Ari ama senin için iyi değilim."

Yine kendini durduracak ama ben buna izin vermeyeceğim. Bunu en az onun kadar çok istediğimi bilmeli.

Dudaklarımı ona çarpıyorum, dudaklarımı o kadar vahşi ve muhtaç bir şekilde hareket ettiriyorum ki kendimi tamamen kaybediyorum. Bu sefer *ona hükmetmeme izin veriyor.*

"Bunu istiyorum Danny. Şimdi benden uzaklaşma. Sana izin vermeyeceğim." Titrek bir nefesle söylüyorum, ses tonum o kadar kırılıyor ki neredeyse bir ağlama gibi geliyor. Durmak istiyor.

O haklı, benim için iyi değil. Ama umurumda değil. Onun sapkınlıklarını kaldıramayacağımı düşünüyor ve haklı da olabilir ama buna kendim karar vermek istiyorum.

Vücudu geriliyor ve kalçama ne kadar sert vurduğunu hissedebiliyorum. İçimden çığlık atıyorum. Onun evinde, kanepede değiliz ve bu sefer bizi hiçbir şeyin durduracağını sanmıyorum. Kesinti yok, konuşmanın ortasında çalan cep telefonu yok, Danny'nin beni hissetmeye olan aşırı ihtiyacından başka hiçbir şey yok.

Yatağının kenarına doğru yürüyor ve nazikçe üzerine düşmeme izin veriyor. Yere düştüğümde göğüslerim zıplıyor ve bana bakışından göğüs uçlarımın sertleştiğini hissedebiliyorum. Bacaklarımı çaprazlayarak doğruluyorum ve kollarımla göğüslerimi örtüyorum. Danny'nin yapısını gözümün önüne getiriyorum. Sırt kasları çok belirgin. Ceplerini boşaltmak için arkasını dönüyor, cüzdanını, sigarasını ve çakmağını yatağın karşısındaki masasının üzerine atıyor. Sırtının her yerinde alevler içinde devasa bir Azrail dövmesi var. Benim ilgimi çeken dövmenin aynısı. Detaylar gerçeküstü.

Sonunda arkasını döndü ve bana bakmaya başladı. Gözleri ayaklarımdan başlıyor ve amıma, göğüslerime, sonra yüzüme kadar gidiyor ve mırıldanıyor.

"Çıplak vücudundan utanma, Cherry. Sen mükemmelsin." Sözleri beni çok etkiledi. İlk başta tereddüt ediyorum. Kollarıma bakıyorum, sonra onları yanlarıma bırakıp bacaklarımı gevşetiyorum. Tanrı'ya şükür, kadın bakımımı aksatmamıştım. Shane bana hiç bu kadar mükemmel hissettirmemişti. Kendi tenimin içinde kendimi berbat hissettirmişti. Danny'nin bana dokunma şekli her seferinde vücuduma bir tuz akımı gönderiyor.

Danny sırtıyor ve hızlı bir hareketle eşofmanını boxeriyle birlikte indiriyor. Ve gözlerim açıldı. Aleti serbest kaldı ve yutkundum. *Adam kocaman*. Aleti uzun ve kalın. İçime nasıl sığacak ki? İmkânı yok. Hayır, hayır, hayır.

Danny yatağa yaklaşırken aletini okşamaya başlıyor ve ben anında hayatım için korkuyorum. *Büyük yarakla ölüm*.

"Danny..."

"Ari?"

"Korkuyorum."

Üzerimde pozisyon alırken kıkırdıyor. Ellerini başımın iki yanına koyarak kendini destekliyor. Bacaklarımı ayırıyor ve aralarına yerleşiyor. Aletinin yarığım dokunduğunu hissedebiliyorum ve tüm vücudum ürperiyor. Yüzüm ısınıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Yan perçemlerim yüzümün bir kısmını kapatıyor ve Danny parmaklarıyla onları uzaklaştırıyor. Bana o kadar yoğun bakıyor ki, yok olup gideceğimi hissediyorum. O bana hayran hayran bakıyor ve ben yavaş yavaş eriyorum. Bana böyle bakmasına bayılıyorum.

Öne doğru eğiliyor ve alt dudağımı dişleriyle yakalıyor, o kadar sert ısıyor ki kan akıyor. Sonra dudağımı ağzına alıyor, beni tadıyor, kanı emiyor ve dudaklarını yalayarak tekrar mırıldanıyor.

"Olmalısın."

Danny önce sikinin ucunu yarığımın içinden yumuşakça geçiriyor, sonra klitorisime hafifçe sürüyor ve ağzımdan bir inilti çıkıyor. Yarağıyla benimle alay ediyor ve beni vahşice öpmeye başlıyor. Dillerimiz hakimiyet için yarışıyor ve tabii ki o kazanıyor. Ellerim onun koyu kumlu sarı saçlarında dolanırken artık sıırılsıklamım.

Öpüşmemizi kesiyor ve bana bakıyor, beni bekliyor. Ben onun mavi gözlerine bakıyorum, o da benimkilere bakıyor. Dehşete kapılıyorum, beni korkutan şey bilinmeyenin düşüncesi. Bu daha önce hiç yaşamadığım bir duygu. Tamamen yabancı. Bu tür anları sadece fantezilerimde yaşadım. Daha önce hiç seks yapmadım ve bu andan sonra sonsuza dek değişeceğim ve hazır olduğumu biliyorum.

Başımı sallıyorum ve elimle yüzüne uzanıp yanağını okşuyorum. Kendini girişime doğru yeniden konumlandırıyor ve derin bir nefes veriyor.

"Seni istiyorum."

Nefes alıyorum.

"Yapmamalısın."

Sonra yavaşça içime doğru itiyor ve ben bir nefes alıyorum. Gözlerim önce kocaman açılıyor, sonra aşağıda patlayan acı beni bir zamanlar hissettiğim zevkten koparırken onları sıkıca kapatıyorum. *Kahretsin, bu acıtıyor.*

"Ari, benim için çok ıslaksın."

Uzunluğu beni kolay kolay toparlayamayacağımı bildiğim bir şekilde geriıyor.

"İlk başta canın yanacak. Ama güven bana." Danny kulağıma fısıldıyor ve gözümünden bir damla yaş süzülüyor. Bu kadar acıtacağını tahmin etmemiştim. İçimden çıkarken gözyaşımı öpüp uzaklaştırıyor ve sonra sabit bir tempoyla yeniden giriyor.

Her vuruşta acı kısa sürede yerini zevke bırakıyor. Yine de vücudumun onun büyüklüğünü içime sığdırmakta zorlandığımı hissedebiliyorum.

"Acıyor, çok büyüğün." Sızlanıyorum. Yine de durmuyor ve beni açgözlülikle üzerine çekmeye devam ediyor ve kendini içime soktukça daha dolu hissediyorum. İçime girdikçe alnındaki damarlar şişiyor.

"Bunu kaldırabilirsin. Zaten çok iyi kaldırıyorsun." Daha sert itiyor. "Siktir, Ari, çok sıkısın." İnliyor.

Eliyle kıcıımı o kadar sert sıkıyor ve belimi vücuduna daha da sabitliyor ki, sikiinin eskisinden daha da derine girmesini sağlıyor ve acı veren zevkten çok yüksek sesle inliyorum. İçime tamamını sığdırabilmesine çok şaşırdım. Acıyor ve yırtılıyormuşum gibi hissediyorum. Ama bu sonsuza kadar hissetmek istediğim coşkulu bir acı. Meme uçlarımı yalayarak yavaşça daire çizerken meme uçlarım daha da sertleşiyor, sonra şiddetle ısıyor ve midemde bir sürü kelebek uçuşuyor. Tıpkı söz verdiği gibi acı ve zevk ve ben her bir saniyeyi seviyorum. Her anın tadını bu dünyadaki son anımmış gibi çıkarıyorum.

Meme ucumu emmeye başlıyor, sonra diğer göğsüme geçiyor ve aynı şekilde beni tekrar ağzına alıyor. Sonra dilini meme ucumdan boynuma doğru ilerletiyor. Dili üzerimde gezinirken sırtımı eğiyorum. Bırakmadan önce birkaç saniye boyunca boynumun derisini emiyor ve mor bir iz bırakıyor.

İlk başta hızı yavaş ama bu uzun sürmüyor, çünkü hızını artırıyor. İçime girmeye başlıyor, beni yutuyor, sertçe pompalıyor, tenlerimiz defalarca çarpışıyor. Vücutlarımız tokat sesleri çıkarmaya başlıyor ve yatak altımızda sallanmaya başlıyor. Yatak başlığı şiddetle duvara çarpıyor. Tekrar yüksek sesle inliyorum ve çığlık atmak istiyorum ama kapısının dışından herhangi bir dikkat dağıtıcı çekmek istemediğim için sesimi yükseltmekten kendimi alıkoyuyorum.

Sessiz kalmama yardımcı olması için, yüzümün yanında duran başparmağına uzanıyorum ve hala içimde ilerleyen güzel yüzüne bakarken onu emmeye başlıyorum.

Parmağını emmemi izlerken kaşlarını çatıyor.

Danny, "Bunu yapmaya devam edersen, sessiz kalmana yardım edeceğim ve onun yerine sikimde boğulmanı sağlayacağım," diye fısıldar.

Gözlerim daire çiziyor.

Onun dolgun uzunluğunun tadına bakma düşüncesi beni bayıltıyor.

Bekaretimi Danny Rider'a kaybedeceğimi hiç düşünmemiştim. Bir barda tanıştığım bir deniz komandosu. Şimdi o Irak'ta görevdeyken biz de Irak'tayız.

ve askeri bir hastanede çalışan bir hemşireyim. Sonsuza kadar bu anın içinde kalmak istedim. Saf coşku. Ve kendime iki aydan kısa bir süre sonra ayrılacağımı hatırlattığımda kalbim sıkışıyor. Kendimi hızla bu düşünceden sıyrıyorum, şu anda düşüncelerimin beni ele geçirmesine izin vermeyeceğim. Tutunmak istediğim tek duygu, sonunda masumiyetimi bırakmanın verdiği coşku.

Tam içimde belli bir noktaya geldiğinde başparmağını bırakıyorum. Onun yerine hızla ona tutunmaya çalışıyorum, sırtını sertçe kaşıyorum, o kadar ki derisini kırdığımdan eminim. Orgazm varlığını yok ederken cam gibi paramparça olduğumu hissediyorum. Yatak çarşaflarına doğru inliyorum, kaşlarım daralıyor ve ağzım açık kalıyor. Ciğerlerim mutlulukla genişliyor.

"Siktir, boşalırken yüzündeki ifadeyi görmeye bayılıyorum."

Danny beni kaldırıp farklı bir pozisyona getirmeden önce orgazmımı atlatmama izin veriyor. Yatağından kalkmıştık ve o ayaktaydı. İçime giriyor. Bir yandan da. Ayakta.

"Seninle işim henüz bitmedi." Tehdit ediyor.

Boynunun arkasına tutunuyorum, acıyı azaltmak için omzunu ısıyorum ama yine de işe yaramıyor, bacaklarım ona sarılmış, beni taşıırken ona doğru kıvrılmış durumdayım. Çok geçmeden acı azalmaya başlıyor ve ben geçen her saniyenin tadını çıkarıyorum. Zevk beni ele geçirdi ve içimde onunla dolu olmak çok iyi hissettiriyor.

Aletin üzerinde havada zıplıyorum, sert nasırlı elleri beni yerimde tutuyor ve her itişinde o kadar hassas ki şaşıyorum.

Bu işte iyidir.

Orgazmın beni ele geçirmesiyle yeniden coşkuyla sarsılmam uzun sürmüyor. Beline sarılıyorum, uzun boyunu aşağı yukarı itiyorum, bana verdiği her bir kiloyu alıyorum. Artık nazik değil. İkimizin de çıkardığı sesler normal değil. Beni sertçe sikerken saçlarımı tutup çekiyor. İkimiz de nefes nefese kaldık, ağzım açık kaldı, kaşlarım zevkten çatıldı. Her zıplayışında siki içimde daha da derinlere inerken Danny'nin saf bir tatminle inlediğini duyabiliyorum. Beni içine alırken dişlerini gıcırdatıyor.

Sonra Danny'nin içimde doruğa ulaşırken homurdandığını duyuyorum, vücudumu o kadar sıkı sıkıyor ki acıyor ama *çok iyi acıyor*. Çenesinin gerildiğini görebiliyorum ve sıcak boşalması içimi doldururken yüzünü boynuma gömüyor ve ben titriyorum.

Beni gerçekten ayakta becerdi.

İkimiz de onun yatağına düşüyoruz ve o bana dikkat ediyor. Tamamen tükenmiş durumdayım. Nefesim ağırlaştı ve kendimi hiç kaçmak istemediğim yeni bir dünyaya girmiş gibi hissediyorum. Bu hayatımda yeni bir dönemdi ve sonsuza dek Danny ile birlikte yaşamaya kararlıyım.

O sırt üstü uzanıyor, ben de göğsünün üstüne kıvrılıp parmaklarımı yaralarının üzerinde gezdiriyorum. İkimiz de bir savaş gibi hissettiren olaydan sonra nefeslerimizi yeniden eşitlemeye çalışıyoruz. Sessizce uzanıyoruz, birbirimizi içimize çekiyoruz ve ben bunun için minnettarım.

İkimiz de birbirimize çıplak sarılıyoruz ve vücut ısıımız yüzünden nemli bir hale geliyorum. Ama hareket etmeye cesaret edemiyorum.

O masumiyet çoktan gitti ve ben pişman değilim. Danny ile paylaştıklarımın pişman değilim. Onu her öptüğümde günahkâr bir cennete dönüşüyor.

"Bu ne diyor?" Uykulu bir şekilde inliyorum.

Göğsündeki kum saati dövmesinin izini sürerken bana bakıyor, huzura dalıyor, stresim azalıyor ve derin bir uykuya dalıyorum. Kelimeler İngilizce değil.

"Latince."

Nefesim düzene giriyor ve yavaşça dışarı çıkıyorum.

"Zaman kimseyi beklemez. Ölüm, yaşayanları takip eden bir gölgedir. Hayat güzel bir yalan iken, o acı veren amansız bir vaattir."

Bölüm 23

DANNY

Bir ri göğsümde uyuyakalıyor. Bu kız bana o kadar da kötü olmadığını hissettiriyor. Nefes alış verişi eşit bir tempoya ulaştı ve ben Onu uyandırdım. Zavallı kız iş ve Rooker'ın ameliyatı yüzünden uzun süredir uyanıktı ve şimdi ben de onun yorgunluğuna eklendim. Yumuşak siyah saçlarını okşarken yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

Sonunda benim oldu ve sanırım haklı, *onu bir daha asla yalnız bırakacağımı sanmıyorum*. Onunla tanıştığım günden beri bu anı düşünüyordum. Üzerimdeki çıplak bedenine hayranlıkla bakıyorum ve bu bedenin sadece benim için tasarlandığını biliyorum. O yasak bir tuval ve ben onun vücudunun her parçasını ağzımla yorumlamak istiyorum. Bu sefer ilk olduğu için ona yumuşak davrandım ama bir dahaki sefere ona gerçekten nasıl sevişmeyi sevdiğimi göstereceğim.

Ona sakladığım zalim tarafımı göstermem gerekiyor ve bunu ona itiraf edeceğim. Ama sözlerimle değil ve bunu bir dahaki sefere onu tuzağa düşürdüğümde yapacağım.

Yavaşça yataktan kalkıyorum, yüzünü yastığıma yaslıyorum. Saçları şişmiş pembe dudaklarının üzerine düşüyor ve onları tekrar ısırma isteği içimi dolduruyor. Ona bakıyorum, donup kalmışım, nefes alışını izliyorum, onun tarafından tamamen büyülenmişim ve başımın belada olduğunu biliyorum.

Bu gece bir ilki yaşayan tek kişi o değildi. Çünkü ilk kez seksten sonra ayrılmak istemedim, kalmak ve onu kollarımda tutmak istedim. Bu daha önce hiç kimseyle yapmadığım bir şeydi çünkü *her zaman seviştikten* sonra ayrılırdım.

Onu daha rahat ettirmek için dolabımdan katlanmış bir battaniye aldım. Çarşafta eskiden belinin olduğu yerde kan damlaları görünce

Ben. İlk seferinde kanamasına şaşırmadım. Sikim onun için çok fazlaydı ama tatlı amcığı bunu çok iyi karşıladı.

Battaniyeyi nazikçe üzerine örtüp güzel bronz tenli vücudunun üzerine bırakıyorum. Yastığa daha sıkı sarılırken yumuşak bir inilti çıkarıyor. Çok derin bir uykuda.

O benim için mükemmel. Ben onu hak etmiyorum.

Onun yerine duşa doğru yöneldim. Bütün gece uyumamıştım ve şimdi sabahın erken saatleriydi ama nasıl yapabiliydim ki? Sonunda Ari'nin güzel derinliklerini keşfetmenin yanı sıra, aklım yine işime odaklanmış durumda. Henüz başarıyla tamamlanmamış olan kurtarma görevi yüzünden stresliyim. En güvendiğim adamlarımdan biri olan Rooker'ı kaybediyorum. Muhtemelen yakında Noel ve kızlarıyla birlikte iyileşmesi için eve gönderilecek. Yerine başkasının geleceğini bilmek beni rahatsız ediyor. Ordu bu, görev devam edecek, onunla ya da onsuz. Yatak odamın ışıklarını kapatarak banyoya doğru yürüyorum.

Ari artık benim. Onunla El Devine'de tanıştığım günden beri hep benim oldu. Onun güzel yüzüne bir bakışla her şey bitmişti. Kendim için planladığım hayat... *bitti*. Daha önce hiçbir kadına bağlanmak istememiştim ama Ari'de farklı olan bir şey vardı. Bana kötü, katil ya da canavar olmadığımı hissettirdi. Hiçbir şey benim zehirli bağımlılığımın yerini tutamazdı. Ama o yaptı. O viskiden daha iyi.

Aynı zamanda Paul'ün ölümünden kalan şeytanları da geri getiriyor. Paul ile aynı gece ölmediğim ve yaşadığım için beni suçlu hissettiren şeytanlar.

Duşa giriyorum ve su aşağıya akıyor, buhar banyomu doldurmaya başlıyor. Suyun düşüşünü izlemek beni transa sokuyor ve kariyerimin en kötü gününe geri dönüyorum. Çenemi sıkıp suyun küvetin zeminine vuruşunu izliyorum. Kane konuyu açtığından beri Ari'nin Paul'ün ölümü hakkında daha fazla şey öğrenmek isteyeceğini biliyorum. En iyi arkadaşımın öldüğü günü düşünmeden geçirdiğim bir gün bile yok. O günden beri her gün, neden onun öldüğünü ve benim ölmediğimi sorguladım. Bunun için kendimi suçlamadığım bir gün bile geçmedi.

Bölüm 24

ARI

Uyandığım da Danny'nin vücudunu hissetmeyi bekliyordum, bu yüzden daha da yaklaştım ama sadece çarşafarla karşılaştım. Gözlerimi açıp etrafımı inceledim. Danny'nin

Danny'nin odasındaki perdeler karartma perdeleriydi, masa lambasından gelen küçük bir ışık olmasa hiçbir şey göremezdim. Sabahın erken saatlerindeki seks anıları aklıma geliyor ve gülümsüyorum. Birkaç saat önce Danny'ye her şeyimi vermişim ve bunu düşününce anında dudağımı ısırđım.

Bacaklarımı geriyorum ve uyluklarımın arasındaki acıyı hissediyorum. Belime bakıyorum ve kalçalarımın olduğu yerde oluşan morlukları görebiliyorum. El izleri zamanla silinecek bir dövme gibi yerleşiyor. *Bunun bana yumuşak davrandığı için olduğunu söylemişti.* Benim kısa boyuma kıyasla onun devasa cüssesi, bu beklenen bir şeydi.

Uzanıp telefonumu aradım. Komodinin üzerinde buldum. Odama dönüp birinin odamda yarattığı felaketi gözden geçirmem gerekiyor. Ve kim olduğunu çok iyi tahmin etmişim.

Danny insanlara temizlik yaptırmış olsa da enkaza bakmak istedim. Her şeyin belgelenmesi için bir polis raporu doldurdum.

Shane'i suçlamaya başlamadan önce kanıt istiyorum. Onun zehirli eski erkek arkadaşım olduğunu biliyorum ama bu kadar ileri gider mi? Hem de askeri bir görevde? Shane hakkında şüphelerim vardı ama başka kim olabilirdi ki? Başka kim beni hedef alıp zarar vermek isteyebilirdi? Ya davetsiz misafir içeri girdiğinde odamda yalnızsam ve işte değilsem? Bu düşünce karşısında irkildim, içime buz gibi bir korku yayıldı.

Bana zarar verirler miydi? *Ya da daha kötüsü?*

Annem ve Lori'den gelen cevapsız mesajları yakaladım. Danny'nin kardeşimle ilgili soruma cevap vermediğini hatırladım. Biz

dikkati dağıldı ve onun yerine benim içime girdi. Kane'in bunu tam olarak söylediği şekilde kastetmiş olmasına imkan yok. Kane muhtemelen Rooker neredeyse ölüyordu diye sinirlenmişti. Ve gergin bir andı. Yine de ne demek istediğini bilmem gerek.

Yalnız kalmaya ihtiyacım var ama daha büyük bir parçam bedenlerimizin bütün gün ve gece birbirine dolanmasını istiyor... tur üstüne tur. Bu sabahki anılar dalgalanırken, acı verici ve hayat değiştiren seksten dolayı ağrıyorum ama aynı zamanda. Bağımlıyım ve daha fazlasını istiyorum.

İnanılmaz bir duygu. Artık değiştim. Farklı hissediyorum ve ona bağlı hissediyorum. Ve bu beni çok korkutuyor. Danny'ye onu önemsemişimi her gösterdiğimde, o benden uzaklaşıyor. Ve ben ondan her uzaklaştığımda, o hemen orada oluyor. Şu anda ilişkimizin başlığıyla ilgili sorularla onu çok fazla zorlamak istemedim. Hiçbir bağ olmadan sadece kendimizi mi kaybediyorduk? Sevgili miydik? Birlikte miydik? Kendisini kimseye bağlamadığını bana defalarca açıkça ifade etti.

İlişkimizi düşünürken telefonum çalıyor. Lori'den. Beni işe geri çağırıyorlar ve yarım saat içinde orada olmam gerekiyor.

İzin günümde. Başka bir vardiya. Harika. Cevap verirken sinirli bir şekilde iç çektim.

Elimden geldiğince çabuk orada olacağım.

Telefonumu komodinin üzerine atıyorum. Önlüklerime uzanıyorum. Göz kapaklarımdaki uykuyu silkelemek için gözlerimi ovuşturuyorum. Önlüklerimi bıraktığım yere doğru yürüdüm ve onları Danny'nin sandalyesinde düzgünce katlanmış halde buldum. İç çamaşırlarımdan başlayarak giysilerimi tekrar giyerek gülümsedim. Bu onun nazık bir jestiydi. Pantolonumu karıştırıp hızlıca üzerime geçirdim. Bir an önce hastaneye gitmem gerekiyor. Kafamda sorular dönüp duruyor.

Doktor Diaz neden beni orada istedi?

Duş almaya bile vaktim yok. Harika. İşten hemen sonra duş alırım. Genelde her vardiyadan sonra odama döner dönmez duş alırım ama bu sefer durum farklıydı. Kane'in patlaması beni şaşırttı ve her şeyden ve herkesten uzaklaşmam gerektiğini hissettim.

Üniformamı tekrar giymeyi başarmıştım ki Danny'nin ön kapısının kapandığını duydum ve kısa bir çılgılık attım. Uzun siyah saçlarım diğer omzuma doğru uçuşurken, Danny'nin yatak odasının kapısının yanındaki ışıkları açtığını ve şaşkınlıkla bana baktığını görmek için vücudumu savurdum.

Kalbim göğsümde çarpıyor, iki elimle göğsümü tutarak derin bir iç çekiyorum. Odamdaki olaydan beri çok gergin ve sinirliyim.

"Aman Tanrım, özür dilerim, beni korkuttun." Nefes alıyorum.

Danny orada durmuş sırtıyordu. Kapiya yaslanmış, beni bir aşağı bir yukarı süzüyordu.

"Bu kadar erken mi gidiyorsun Cherry?" Kollarını kavuşturarak soruyor ve ben kızarıyorum. Siyah gömleğinin içinden kasları esniyor. Ne zaman konuşsa, arzudan başka bir şey hissetmiyorum. Daha öncekinden farklı giyinmiş. Koyu gri eşofman altı ve vanlar giyiyor. Rahatlamış görünüyor. Ki bu nadir görülen bir şey.

Saç bağımı tutup saçımı at kuyruğu yapıyorum.

"Evet, iş arkadaşım gelmem gerektiğini mesaj attı. Sanırım acil bir durum var. Bu arada nereye gittin?"

Hala duruyor.

"İyi uyuyamıyorum ve aslında sonrasında kimseyle *yatmıyorum*. Hissettiğim şey bittiğinde ayrılıyorum. Olduğundan daha fazla olmasına izin vermiyorum." Danny ayaklarına bakarak söylüyor.

Kalbim sıkışıyor. Benimle yatmayacak ama beni unutana kadar sikecek öyle mi? "Ama..." Devam ediyor. "Bu da benim için bir ilk Ari. Sen Bu gece benim kollarımdan başka bir yerde uyuyamazsın. Seni koruyamayacağım odana geri dönmene izin vermeyeceğim. Biri bunu sana inat yaptı." Yutkunuyorum. Bu gece *onun için bir ilk olacağı için* kendimi mutlu ve ışıltılı hissetmekten alamıyorum.

"Ayrıca işle ilgili durmadan telefon alıyorum. Sigara içmek ve ekiple buluşmak için dışarı çıktım. Kane ve Lopez gitmeden önce bir şeyler içmek istiyor." Elinde bir şişe Jack Daniels viski tutuyor. "Aklımda bir sürü şey var. Yakında geri döneceğim." Danny dudaklarını büzüyor ve bana daha fazlasını anlatmak istediğine dair güçlü bir his var içimde ama bana daha fazla bilgi vermekten kaçınıyor. Şişeden bir yudum alıyor ve ben onun adem elmasının sallanışını izliyorum.

Neden ya da ne yapacağını sormaktan daha iyisini biliyorum, bu yüzden Danny'den daha fazlasını öğrenmeye çalışmadım. Paul görevleriyle ilgili hiçbir ayrıntıyı açıklamadı. Açıklayamazdı. Danny'nin de yapamayacağını biliyorum. Söyleyebileceği her şeye güvenmek zorundaydım.

"Ne kadar yakında?"

"Yarın. Yarın sabah erkenden."

Kalbim sıkışıyor ve hemen yıkılıyorum.

"Oh tamam. Ne kadar sürecek?" Umarım muhtaç biri gibi görünmüyordumdur. Aynı zamanda cevaba hazırlıklı olmak istiyorum. O döndüğünde ben hâlâ burada olacak mıyım? Kuzey Carolina'ya dönmeme yaklaşık iki aydan az bir süre kaldı. Danny'nin Irak'ta ne kadar kalacağını bilmiyorum ve bu beni rahatsız ediyor. Eğer o orada değilse evde olmak istemiyorum.

"Bilmiyorum Cherry. Her şey değişir. Birkaç gün içinde dönebilirim... ya da birkaç hafta, hatta birkaç ay içinde."

Kaşlarımı çattım.

"Doktor Diaz sana izin verdi mi? İşini yapmanı engelleyebilecek kötü bir sakatlığın var. Bana sorarsan, dışarı çıkmaya hazır değilsin. Ama ben ne bilirim ki? Ben sadece onunla çalışan bir hemşireyim." Yanından geçip gitmeye çalışıyorum ama kolumdan tutarak beni durduruyor.

"Bebeğim, bu kağıt kesiğinin beni hiçbir şeyden alıkoymayacağını çok iyi biliyorsun." Sonra kulağıma eğildi ve ben nefesimi tuttum.

"İçine girip sana çığlık attırmamı engellemedi." Fısıldıyor, çok açgözlü.

Çenem düşüyor ve gözlerimi ona dikiyorum. Şehvet dolu bir çayırdı etrafımda vızıldayan ateş böcekleriyle doluyum. Sırıttıyor ve dudaklarım küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. Başımı sallıyorum ve ondan uzaklaşıyorum. Kolumu bırakmıyor, beni kendine çekiyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. Gözlerimi kapatıyorum, dudaklarının bana sürtünmesinin tadını çıkarıyorum. Birkaç saniye öylece duruyorum, bu kısa alışverişin tadını çıkarıyorum.

"Sen aklını kaçırmışsın."

Gülüyor.

"Hiçbir fikrin yok... ama *olacak*." O daha fazla viski içerken ve ben onu incelerken, adaletsiz sözleri dilinden dökülüyor. Kalbim duruyor ve ne demek istediğini öğrenmek için yanıp tutuşuyorum.

"Ben hiçbir zaman viski seven bir kız olmadım," diye fısıldıyorum içişini izlerken.

Durur ve mavi gözleri kararır. Nefesini tutar ve viski şişesini yanına bırakır.

Aniden beni öpüyor, kendini bana doğru itiyor, dudaklarıma yıkıcı bir şekilde çarpıyor ve çarpışmadan anında kayboluyorum. Ağzımı zorla açıyor ve viskinin koyu tadının boğazımı yaktığını hissediyorum. Tatlı ve sert, tat alma tomurcuklarım patlarken içkisini içime boşaltıyor. Dili içimde daha derinlere ilerlerken hepsini yutuyorum. Ne hissi

Bana yaptığı şey, eli kalçalarımın doğru kıvrılıp beni göğsüne yaklaştırırken sırtımı kamburlaştırıyor.

Gerçekten aklını kaçırmış. *Yoksa ben mi?* Ağzıma viski tükürdü ve ben uluyorum.

"Bundan emin misin, küçük Angel? *Çünkü hepsini yuttun*, tıpkı o mükemmel gırtlaklarını siktiğimde boşalacağım gibi." Danny dudaklarını yalıyor ve duvara yaslanıyor. Sonunda beni bırakıyor ve uzaklaşmamı izliyor. Dudağımı ısırırken tamamen utangaç bir haldeyim. Kapının kolunu tutuyorum ve arkamı dönüp ona bakıyorum.

"Akşam görüşürüz." Bana söyledi.

Ve bunun bir soru olmadığını biliyorum. Beni görmek istemiyor. Ne zaman bir şey söylese, ciddidir.

"İşten ne zaman çıkacağımı bilmiyorum. Gece yarısına kadar sürebilir."

"Önemli değil, bekleyeceğim. Zamanım var." Kaşlarını çatı. Danny'nin ses tonu değişiyor ve bana karşı korumacı, hatta belki de bölgeci davranıyor.

"Yakında görüşürüz o zaman." Odasından çıkmadan önce başımı salladım ve kapıyı arkamdan usulca kapattım. Danny'ye güveniyorum. Paul ona güvendiye ben de güvenebilirim. Onu dinlemekte asla tereddüt etmem.

Ben de odamda yalnız olmak istemiyorum. Danny'nin kollarında olmayı tercih ederim. Hastaneye doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım. Çok yakında ayrılacak ve onu bir süre daha göremeyeceğim.

Yine de, Danny'nin ikimizin de başının üstünde duran konuşmadan kaçınmaya çalıştığını hissetmekten kendimi alamıyorum.

Paul.

Bu düşüncelerden sıyrılmaya çalışıyorum, acil serviste insanları tedavi etmeye başlamadan önce zihnimi temizlemem gerekiyor. İşimi yaparken endişe verici bir şey düşünemezdim. Doktor Diaz'ın beni neden bu kadar çabuk işe çağırdığını düşünmeye başladım. O bunu hiç yapmaz. Hastanede bir şeyler dönüyor olmalı. Kötü bir şeyler. Sonra aklıma en kötüsü geldi, *Rooker.*

Koşarak hastaneye giriyorum. Rooker'a bir şey olursa Danny'nin bunu nasıl karşılayacağından emin değilim. Bir yıl içinde iki iyi arkadaşı kaybetmek. Ben

İyi olmayacağından eminim ve içki içtiğini biliyorum. Alkolik olduğunu doğrulayamam ama evindeki alkol koleksiyonu muazzamdı. Sonra barda sarhoş olduğunu görmek Danny söz konusu olduğunda neyle karşı karşıya olduğumu anlamamı sağladı.

Kapıları iterek yoğun bakıma girdim. Rookers'ın odasına doğru koşuyorum. Kapıyı çalarken nefes nefese kalıyorum ama cevap yok. Kalbim sıkışıyor. Belki de uyuyordur. Kapıyı yavaşça itip açtığımda başka bir hemşirenin çarşafı temizlediğini ve yenilerini yerleştirdiğini görüyorum. Görünürde Rooker yoktu.

Olamaz. *Başaramadı*. Onu yoğun bakımdan bu kadar erken çıkarmalarına imkan yok. Bu sadece şu anlama gelebilir.

"Ari, iyi misin?" Edward bana sordu. Kendisi birkaç kez birlikte çalıştığım bir ordu hemşiresi. Fark etmemiştim ama elim titriyordu, hâlâ kapının tokmağını tutuyordum, gözümde bir damla yaş süzülüyordu.

"Rooker'a ne oldu? Onu son gördüğümde durumu stabil miydi? Nasıl olabilir? Durumu stabildi, lanet olsun! İyiydi, hayati değerleri-" Çılgınca saçmalamaya başladım, sesim titriyor, kelimelerim birbirine karışıyordu.

"Rooker iyi Ari, sakın ol. Onu Almanya'ya naklediyorlar. Şu anda konuştuğumuz gibi uçakta. Evine daha yakın. O adam buradan transfer edilmek konusunda ısrarcıydı," Edward daha fazla saçmalamadan sözümü kesti, bana doğru yürümeye başladı ve ellerini omuzlarıma koyarak beni teselli etti. Gözyaşlarımı silerek rahat bir nefes alıyorum. Kalp atışlarım hızlanmaya başlıyor ve omzumdan bir ton yük kalkmış gibi hissediyorum. Hemşire olmanın dezavantajı... Bir hastanın sizin yüzünüzden öldüğünü asla görmek istemezsiniz.

Edward güven verici bir gülümsemeyle, "Navy SEAL'leri bilirsin, çok inatçıdırlar," diye ekliyor. Derin nefesler alarak gözlerimi kırıştırıyorum. Bu iş beni çok strese sokuyor. Ama çok ödüllendirici.

"Bu iyi bir şey. Eminim karısı Almanya yolundadır." Edward'a söyledim. Omzumu okşuyor ve sonra beni bırakıyor.

"Peki Doktor Diaz ve Lori neden izin günümde işe dönmem için acele ediyor? Yani umurumda değil, sadece merak ediyorum. Personelimiz yetersiz mi?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Ari, ne zaman personelimiz yetersiz değil?" Edward bana alaycı bir şekilde soruyor. Devam etmeden önce kıkırdıyor, "Ama hayır teknik olarak öyle değil, elimizdeki bir hasta yüzünden. Adı Violet Redd. Bir terör örgütü tarafından rehin alındı ve kurtarılıp başka bir hastaneden getirildi.

Hastane. Orduda sıhhiyeci, bir Humvee kazası geçirmiş ve kaçırılmış. *İşkence* görmüş."

Nefes nefese kaldım, elimi ağzıma götürdüm. Hikayesi kafamda canlanıyor ve darmadağın oluyorum. Bu zavallı kadın. *İşkence mi görmüş?* Sonra aklıma bunun ne anlama gelebileceğine dair en karanlık olasılıklar geliyor. Teröristler tarafından işkence edilmiş. Violet'in yaşamış olması gereken yıkımı hissederken ürperiyorum.

"Artık hiçbir erkek hemşirenin kendisine dokunmasına, herhangi bir konuda yardım etmesine ya da yanına yaklaşmasına bile izin vermiyor. Doktor Diaz'ın şiddet uygulamadan odaya girmesine izin vermiyor çünkü o bir erkek. Sadece kadınların yanında kendini rahat hissediyor. Kadın hemşireler ya da doktorlar ve Lori'nin vardiyası bitti. Yani... seni çağırdılar." Edward açıklıyor.

Edward'ın koyu kahverengi gözlerine bakarak başımı sallıyorum. Yorgun ve düşünceli görünüyor. Gözleri beni inceliyordu, kaşları kalkıktı ve alnında küçük kırışıklıklar vardı. Vardiyalarımıza başladıktan sonra hepimiz böyle görünüyoruz. Her şeyin içime işlemesine izin veriyorum ve hemşirelik okulunun psikiyatri bölümlerinin tüm kısımlarını hatırlamak için elimden geleni yapıyorum. Bu duruma nasıl yaklaştım? Sanırım ona yaklaşmanın en iyi yolu, onu hiç sahip olmadığım biyolojik kız kardeşim gibi düşünmektir. Sabır, anlayış, nezaket ve ani hareketler yapmamak.

"Vay be... Tamamen anlıyorum. Yardım etmekten mutluluk duyarım. Yani elimden geleni yapacağım ama şu anda ne hissettiğini anlayamıyorum bile." Edward'a söyledim.

Edward gergin bir şekilde dudaklarını büzüyor. Eminim kimse Violet'in yanında nasıl olunacağını bilmiyordur. Eğer yoğun bakımdaysa, neredeyse ölümcül yaralar almış olmalı. Titriyorum. Edward'ın yanından sessizce başımı sallayarak ayrılıyorum ve vardiyam başlamadan önce her zaman yaptığım gibi ana acil servis masasına uğruyorum. Sırt çantamı masanın altına bırakıp oturuyorum ve hızlıca sisteme giriş yapıyorum.

"Öhöm," Lori devam etmeden önce boğazını temizliyormuş gibi yapıyor. Bana şüpheyle bakıyor.

"Boynunda gördüğüm şey ne?" Lori kulağıma yaklaşarak soruyor. Hâlâ bilgisayar ekranına bakıyorum ama yanaklarımı yakan kızarıklığı gizleyemiyorum ve çok kızardığımı biliyorum. Titriyorum.

Kahretsin, Danny'nin boynumu emdiğini tamamen unutmuşum.

"Hiçbir şey..." Ona dönmeden önce yalan söylüyorum, ses tonum yüksek ve inandırıcı değil. Bana inanmıyormuş ve beni anlamaya çalışıyormuş gibi bakıyor.

"Mhm..." Lori sırtarak parmaklarını tezgâha vuruyor.

"Biraz kapatıcı ödünç alabilir miyim?" Zihinsel suçlamalarını kabul ediyorum.

"Biliyordum." Sırtışı parlak bir gülümsemeye dönüşür. Çantasına uzanmaya başlar.

"Kapa çeneni," diye fısıldıyorum, etrafımızdaki personelin dikkatini çekmemek için elimden geleni yapıyorum. Ayağa kalkıyorum ve o tüm bu süre boyunca baş döndürücü bir şekilde bana gülümsüyor. Onu boş bir koridora kadar takip ediyorum. Renklerimiz uyuşmasa da bana kapatıcıyı uzatıyor ama işimi görecektir.

"Kim o? Aman Tanrım, Shane değil, değil mi?" Nefes nefese kalıyor ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde gözlerini bana diyor.

"Ne? Hayır! O gemi kalktı ve geri dönüşü olmayan bir noktaya battı." Telefonumun ekranını ayna gibi kullanarak kapatıcıyı parmaklarımla boynuma sürüyorum.

"Güzel. Evet, duydun mu? Kırık eli yüzünden artık fiziksel olarak işini yapamadığı için onu eve gönderiyorlar." Lori omuz silkiyor.

"Huh... yazık," diyorum alaycı bir şekilde. Bu beni daha rahat hissettiriyor. Eğer odamı mahveden oysa, artık yakınımda olmayacağını bilmek beni rahatlatıyor.

"Ne zaman?" Boynuma makyaj yapmamı izlerken Lori'ye soruyorum. "Yarın."

Kapatıcı Danny'nin bana verdiği aşk izlerini kapattı. Lori'ye kapatıcısını geri veriyorum.

"Kimdi peki, sürtük? Bana söylemen lazım. Aman Tanrım, Doktor Diaz mıydı? Seni suçlayamam, o uzun boylu seksi bir içki." Kahverengi saçlarını döndürerek haykırıyor.

"Kız hayır... ve ben söylemiyorum. Onun ve benim ne olduğumuzu bile bilmiyorum." Perde perçemlerimin arkasına saklanarak usulca söyledim. Yalan da söylemiyordum. Danny ve benim şu anda ne olduğumuzu bilmiyordum. Kısa bir süre önce birbirimize yabancıydık. Sonra benden uzaklaştı ve şimdi... çok uzun zaman önce içimin derinliklerindeydi.

"Tamam. Ama öğrendiğin zaman bana Bay Hickey hakkında her şeyi anlatmalısın."

"Yapacağım. Konuyu değiştirmek istemem ama Violet Redd nasıl? Rehine olan hasta mı? O nasıl?" Lori başını sallıyor, gülümsemesi soluyor.

"İyi değil. Fiziksel ve zihinsel olarak zor zamanlar geçiriyor. Morarmalar yüzünden gözleri neredeyse tamamen kapanmış. Tek gözü zar zor görüyor."

Görme yetisi henüz tam olarak geri gelmedi ama gelecek. Yüzündeki morluklar nihayet iyileşiyor, tecavüze uğramış ve şerefsizler kaburgalarını kırmış. İç kanaması vardı ama diğer hastane personeli ameliyatla durdurmayı başardı. Çok şey yaşamış. Durumu stabil ama ruhsal durumu iyi değil. Sürekli korkuyor ve pek konuşmuyor. Doktor Diaz onu muayene etmeye çalıştığında ona bağarmaya başladı ve neredeyse şiddet uyguluyordu, bu yüzden artık hiçbir erkek odasına girmiyor. Odasına girmeme sorunsuzca izin verdi ve ilaçlarını ve serumunu verirken işbirliği yaptı ama bunun dışında benimle ya da kimseyle konuşmuyor."

Başımı sallıyorum, her bir kelimeyi sindiriyorum. Tecavüz mü? Kırık kaburga? İç kanama? Ameliyat mı? Zavallı kadın.

Lori beni yoğun bakımdaki odasına götürdü. Oraya varmamız uzun sürmedi. Bulunduğumuz yerden yaklaşık bir dakika uzaklıkta. Cam kapıdan odayı görebiliyorum ve Violet uyuyor. Monitörden hayati değerlerini görebiliyorum ve stabil görünüyor. Yüzü hala biraz kırmızı ve mor ve ona bakarken ağlamak istiyorum. Üzerinde hastane battaniyesiyle örtülü bir hastane önlüğü var. Lori'ye bakıyorum ve içeri girmek için heyecanlanıyorum.

Violet Redd'in odasından çıkıyorum ve kendimi zihinsel olarak olacaklara hazırlamam gerekiyor. Sanırım bu, burada çalışmaya başladığımdan beri karşılaştığım en zor hasta vakası ve Danny'nin sözleri deja vu gibi kafamın içinde çınlıyor.

*burada gizli yaşayan dehşeti ön koltuktan izliyorsunuz
Göreceğiniz şeyler, kötülük
Burada olmamalısın.*

Bölüm 25

ARI

Ori, morluklarımı ve ısırık izlerimi gizlememe yardım ettikten hemen sonra ayrılıyor. Saat akşam sekize yaklaşıyor. Vardiyamın bitmesine iki saat kaldı ve Violet Redd

hala uyuyordu. Neredeyse her yirmi-otuz dakikada bir odasının önünden geçerek onu kontrol ettim.

Danny daha önce bana mesaj atarak vardiyam bittikten sonra lobide beni bekleyeceğini bildirmişti. Başka bir kadın hemşire nöbeti devralacaktı. Bana bir sürprizi olduğunu söyledi ve bunun ne kadar romantik olabileceğini gerçekten merak ettim. Savaş bölgesinde bir askeri karakoldayız. Bu akşam romantik bir restoranda akşam yemeği randevusuna çıkmamızın imkanı yok. Ama sonra düşündüm ki, belki de romantizm Danny'nin içinde bile yoktur. Öyle bir tipe benzemiyor.

Danny'ye karşı hissettiklerim, daha önce hissettiklerimden tamamen farklı. Danny için hissettiklerim. Uyanmak istemediğim bir rüya gibiydi. Onun şeytanlarına karışmak... dünyayı yıkmaktı.

Yumuşak değil ama pürüzsüz ve yakıcı. Tıpkı viski gibi.

Vardiya sorunsuz geçiyordu. Violet dışında başka bir hasta için endişelenmeme gerek yoktu. Yine koridorlarda dolaşıp Violet'i kontrol ediyordum. Doktor Diaz beni sadece onun için görevlendirmişti.

Saatime bakarken koridorda bir adamla karşılaştım, ona çarptım, vücutlarımızın çarpışması beni düşüncelerimden kopardı. Yine Violet'in odasının önünden geçiyordum, saatime bir göz atıyordum ve önüme bakmıyordum.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim..." Özür diliyorum, ikimiz de denge için birbirimizin omuzlarına tutunuyoruz. Kane olduğunu fark ettiğimde gözlerim dönüyor. Onun

Uzun siyah saçları her zamanki gibi geriye taranmış. Gözleri endişeli ama beni gördüğü için heyecanlı görünüyor.

"Ari Alvarez. En sevdiğim hemşire." Kıkırdıyor, bana bakıyor, beni bırakmadan önce omuzlarımdaki tutuşu sıkılaştırıyor. Nedense bana tam adımla hitap etmeyi seviyor. Kane de ekibindeki diğerleri gibi uzun ve iri yarı. Yine de en uzunları Danny'ydi.

Tüm donanma SEAL'leri bu kadar korkunç boyutta mıydı?

"Hey, Bay Slaughter, burada ne yapıyorsunuz?" Kibarca sordum.

"Hadi, Ari. Ben Kane. Bunu konuşmuştuk. Bana soyadıyla hitap etmek zorunda değilsin." Sırıttıyor.

Kane Slaughter'ın ne kadar yakışıklı olduğunu kimse inkar edemez. Mavi gözleri Danny'ninkilerden daha koyu. Bana masmavi bir denizi hatırlatan bir mavi tonu. Yine de gözlerindeki karanlık kişiliğiyle uyuşmuyor. Kane her etkileşimimizde çok tatlıydı. Bu yüzden bana çıkma teklif ettiğinde, bunu bekliyordum ama bunu yapmayı seçtiği anı kesinlikle beklemiyordum. Annemi ve beni her kontrol ettiğinde, ona hiç aldırış etmedim. Canım yanıyordu. Paul'ün eve gelebilen ama kardeşimin bir daha asla gelemeyeceği tüm arkadaşlarını kıskanıyordum.

Kane'e evet deme ihtimalini düşünmeden edemiyordum. Belki... Danny yerine ona çekilmek benim için her şeyi çok daha kolay hale getirebilirdi. Ama bu bir yalan üzerine kurulu olurdu. Kalbim başka bir şey istiyor... *başka birini.*

Kane'e baktıkça şeytani gülümsemesinin ardında başka bir şey olduğunu fark ediyorum. Bu bir ihtiyaç. Ve ben bunu ona veremem. Benimle tatlı tatlı konuşması her şeyi anlatıyor. Ama küçük bir parçam... teslim olmak *istiyor.*

"Özür dilerim," diyorum usulca.

"Ama evet, sorunuza cevap vermek gerekirse Rooker'ı kontrol etmeye geldim. Almanya'ya gittiğini bana söylemedi, o zaman biraz daha dinlenebilirdim. Sabah tekrar yola çıkıyoruz."

"Evet... büyük ihtimalle Almanya'ya gidecek ve daha stabil hale geldiğinde Amerika'ya nakledilecek." Garip bir şekilde başımı salladım.

Sorusuna hala bir cevap veremedim. Kane iş molalarından birinde beni USO'ya film izlemeye götürüp götüremeyeceğini sormuştu ve ben ne diyeceğimi bilememiştim. İlk başta belki demiştim ama şimdi... kesin bir hayır. Bunu ne kendime ne de onlara yapamazdım. Kane ve Danny'yi aynı anda görmek benim için iyi olmazdı. Şu anda kalbim sadece bu çılgın deniz komandolarından birindeydi.

"Sana sorduğum şey hakkında düşündün mü? USO'nun fazla bir şey olmadığını biliyorum ama elimdeki tek şey bu." Kane iç çekti.

"Yaptım ama yapamıyorum. Ben-"

Danny ile yatıyorum.

Ama bunu söylemiyorum, bunun yerine dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve yere bakarak topuklarımın üzerinde sallanıyorum. Bu işte çok kötüyüm.

"Biriyle mi görüşüyorsun?" Kane cümlemi tamamlamaya çalışıyor.

"Hayır!" Neredeyse bağırarak sözünü kestim. Kane cevabım karşısında şaşırdı ve beni incelemeye başladı.

Biriyle mi görüşüyorsunuz?

Yani teknik olarak... evet? Ama emin olmadığım halde kendimi alınmış gibi göstermek istemedim. Bunun onaylanmasına ihtiyacım vardı. Yine de Danny'nin sözleri beynime kazınmıştı. *Vücuduma başka bir penis girmeyecekti, bu yüzden başka biriyle birlikte olmamı istemediğini varsayabilirim.*

"Yani... belki? Bilmiyorum." Özür dilercesine ona bakıyorum. Kane'in çenesi kasılıyor ve dudakları küçük, zoraki bir yarım gülümsemeye dönüşüyor. Bu garip konuşmayı yapmak bana acı veriyor. Kane'e karşı hissettiğim çekimi inkâr edemezdim ama bu duygunun peşinden gitmek de doğru gelmiyordu.

"Anladım. Başka bir şey söyleme." Kane çenesindeki sıkılığı serbest bırakıyor, yüzüme doğru eğiliyor ve yanağıma yumuşak bir öpücük konduruyor. Dudakları bana değerken gözlerimi kapatıyorum ve tüm bedenim ısınıyor. Kane bana bunu yapıyor. Ona yakın olmanın bile sıcaklığını hissediyorum. Başımı kaldırıp ona bakıyorum ama o çoktan beni geçmişe bakıyor.

"O her kimse... şanslı bir adam."

Gülümsemeye zorluyor ve gözlerimin içine bakıyor. Şok edici itirafıyla içimde bir şeyler kıpırdıyor. Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama durduruluyorum.

Birden bir kadın çığlığı tüm binayı sarıyor. Etrafımızdaki personel dahil herkes olduğu yerde duruyor ve ben çığlığın nereden geldiğini biliyorum. Violet'in odası. Violet uyandı.

"Gitmem gerek. İyi geceler Kane." Violet'in odasına doğru hızla koşmaya başlamadan önce sözlerimi aceleyle söylüyorum. Kane temkinli görünüyor ama vedamı kabul ediyor, dönüyor ve durduğumuz yerden uzaklaşıyor.

Violet'in odasına çoktan yaklaşmıştım, koşunun ortasında durduğumda spor ayakkabılarım gıcırdıyordu ve cam kapılarla karşılaşmam uzun

sürmedi.

Çırpınıyordu ve daha önce fark etmemiştim ama hastane yatağına bağlanmıştı.

Lori bundan daha önce bahsetmişti ama ben henüz kendi gözlerimle görmemişim. Kalbim hızla çarpıyor, ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilemiyorum. Yatağa bağlı kalmasının onu daha da endişelendirip korkuttuğundan eminim. Hastaları sadece başkaları ya da kendileri için tehlike arz ettiklerinde bağlarız.

Doktor Diaz da yanıma koşuyor. Yanımda duruyor ve ikimiz de odasının cam kapılarından Violet'e bakıyoruz. Hâlâ Violet'e bakarken kulağıma fısıldıyor.

"Yanına gidin, ben dışarıda yatıştırıcı ile hazır olacağım ama onunla konuşabilirsiniz, onu rahatlatabilirsiniz, yardım etmek için burada olduğumuzu ve güvenli bir yerde olduğunu bilmesini sağlarsanız daha iyi olur." Doktor Diaz, elinde iğne, uygulamaya hazır bir şekilde cesaretlendiriyor. Yorgun gözleri bana bakıyor ve cevabımı bekliyor.

"Elbette. Elimden geleni yapacağım doktor."

Violet hâlâ çığlık atıyor ve ağlıyor. Yavaşça odaya giriyorum, köşedeki odasında bulunan gece lambasına doğru ilerliyorum. Lambayı açıp odayı biraz aydınlatıyorum. Serum ve hayati göstergeler monitörü sağ tarafında, ben ise sol tarafında, hala köşede, karşısındayım. Dayak yemiş yüzü korkudan şişmiş. Yaşadıklarına dair tüm karanlık düşünceler içime dolduğunda ağlamak istiyorum ama duygularımı ve yüzümü kontrol ediyorum. Hastaya hiçbir faydası olmayacağı için endişelerimizi göstermekten kaçınmak üzere eğitildik.

Uzun saçları kahverengi ve kızılın güzel bir tonu. Karmakarışık ve omuzlarına dökülmüş. Zayıf görünüyor ve kollarının etrafında da izler var.

Her çırpınışında, serumun bağlı olduğu damarını zorluyor. Onu koparmak üzere ve ben içten içe ürperiyorum.

"Violet, sorun yok, *iyisin*. Güvendesin. Irak'ta bir askeri hastanedesin. Bana güvenebilirsin." Ellerimle yalvarıyorum, ona yaklaşıyorum, kaygı damarlarımı besliyor ve kendimi çaresiz hissediyorum ama onu teselli etmek için elimden geleni yapıyorum. Nerede olduğunu bildiğinden eminim ama ona güvende olduğunu hatırlatmanın yardımcı olacağını umuyorum.

Sesimi duyduğunda çığlık atmayı kesiyor ve görüşü benimkine kilitleniyor. Gözyaşları yanaklarının her iki yanına düşüyor ve solundaki komodinden mendil alıyorum.

"Ben bir hemşireyim. Adım Ari Alvarez." Adımlarımı yavaşça atıyorum, kutudan selpak mendilleri alıyorum ve elimi ona uzatıyorum

özgür iradesiyle almasını istedim. Bundan sonra vereceği her kararın özgür iradesine bağlı olduğunu, kimsenin onu istemediği bir şeyi yapmaya zorlamayacağını bildiğinden emin olmak istedim.

Violet önce tereddüt ediyor ama mendili alıyor ve elleriyle oynuyor. Onu sessizce ve donmuş bir halde izliyorum. Sonra mendili yüzüne götürüyor ve yanağındaki morluklara dikkatlice bastırıyor. Ela yeşili gözlerinin etrafında hâlâ kırık kan damarları var. Muhtemelen kırılan burnundan kaynaklanıyor.

"Güvendesin. Serumunun hâlâ bileğinde olduğundan emin olacağım, tamam mı? Senin için sorun olur mu?" Ona gülümsedim.

Yine beni inceliyor. Tereddüt ediyor, çevresine bakıyor. Bana bakmayı bırakıyor ve onun yerine odanın etrafına bakıyor. Cam kapılardan koridora doğru bakıyor, sonra bana dönüp başını sallıyor.

Çılgılık atarak uyandığında serumun çıkarılmadığından emin olmak için sağ bileğine doğru yürüdüm. Eğer böyle bir şey olursa bileğinden her yere kan fışkıracaktı ve serumu başka bir damara yeniden takmam gerekecekti ki mümkünse onu tekrar dürtmekten kaçınmak istedim. Serum takmak bu noktada çok rutindi ama gereksizse onu dürtmek istemedim. Hâlâ bağlı olması için sessizce dua ettim.

Ona doğru uzandığımda Violet irkiliyor ve yatağında benden uzaklaşıyor. İzlerimde duruyorum ve devam etmeden önce ona bir dakika veriyorum. Ellerim göğsümde, olduğum yerde donup kalıyorum. Yakından bakamadan duruyorum ve bileğine dokunuyorum. İçimden, bana tükürmesi ya da tekrar çırpınması için kendimi destekliyorum ama o hareket etmiyor. Nefes alış verişini artırıyor ve yine beni inceliyor.

"Sorun yok. Sana zarar vermeyeceğim. Sadece serumunun çekilmediğinden emin olmak istiyorum." Bana bakıyor ve aklından neler geçtiğini anlayamıyorum. Çok korkmuş ve ürkmüştü.

"Çünkü bu gerçekten berbat olurdu." Şaka yapıyorum, gönülsüzce. Ağzımı kapatmadan önce yumuşak bir kahkaha attım, dişlerim birbirine vuruyordu.

Ona dönmeden önce yere bakıyorum. Taş suratlıydı ama sonra dudakları çok ama çok küçük bir gülümsemeye dönüştü.

"Yapabilir miyim?" Yatağın kollarına bağlanmış olan bileğini işaret ediyorum. Violet tekrar başını sallıyor.

Yaklaşıyorum ve tüm vücudu rahatlıyor. Bana yaklaşıyor, vücudunu yanıma doğru kaydırarak onu tedavi etmeme izin veriyor. Bileğini usulca kavriyorum ve

dehşete düştüm, serum hala sağlam. Tanrıya şükür. Kan basıncım artık düşebilir. Ona sarılmak istiyorum, tıbbi olarak elimden gelenin çok daha fazlasıyla ona yardım etmek istiyorum. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum ama bunu cehennemi yaşamış birine nasıl söylersiniz?

"Yaşasın, hala güçlü gidiyor." Onun karşısındaki köşeye geri çekilirken neşeyle söylüyorum. Kalp atış hızı yükselmişti ve şimdi eşit bir hıza ulaşmaya başladı. Doktor Diaz'ın hazırladığı sakinleştirici ilaçlara ihtiyacım olmayacağını bilerek rahat bir nefes aldım. En azından şimdilik.

"İhtiyacınız olan bir şey var mı? Su? Atıştırmalık?" Violet'in gözleri kuruyor ve artık ağlamıyor ve taşikardi geçirmiyor. Violet başını sallıyor ve yastığa geri yaslanıyor.

Dakikalar süren sessizlikten sonra komodinin üzerindeki televizyonun kumandasını aldı ve açtı. Köşede öylece durup onu izliyorum, bir şeye ihtiyacı olursa müdahale etmeye hazırım.

Bazen, travmatik bir olaydan sonra, birinin tek ihtiyacı olan şey yanında birinin olmasıdır. Sadece onların varlığı bile her şeyi daha iyi hale getirebilir. Ben de Violet için bunu yapmaya çalışıyordum. Hazır değilse konuşması için ona gerçekten baskı yapmak istemedim.

Parks and Recreation adlı bir komedi programına gelene kadar kanallar arasında gezinmesini izledim. Kumandayı yanına bırakarak orada kalmaya devam etti. Amy Poehler cidden en iyisiydi. Başımı televizyona çevirdim, bu en sevdiğim bölümlerden biriydi.

"Parks and Recreation'a bayılıyorum. En sevdiğim komedi dizisi." Bir sandalye kapıp köşeden dışarı kaydırarak söylüyorum. Komedi dizileri bugünlerde benim güvenli sığınağım. Son birkaç aydır her günüm stres ve karanlıkla doluydu ve yüzümde sürekli bir gülümseme oluşturan tek şey en sevdiğim TV programıydı.

Violet'in yanına, sol tarafına oturuyorum. Nasıl tepki vereceğinden emin olmadığım için onunla aramda biraz mesafe bırakmaya özen gösteriyorum. Yine de o sessiz ve ben anlayışlıyım. Onun yaşadıklarının yarısını ben yaşasaydım, muhtemelen bir daha konuşma yeteneğimi kaybederdim. Leslie Knope'u sessizce izlerken aniden Violet konuşuyor.

"Damon iyi mi? Kurtarıldı mı?" Sorusu kafamı karıştırıyor ve nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Çılgınca ve talepkâr. Bakışlarımı televizyondan ona çeviriyorum. Kaşları çatık ve endişeli. Monitöre bakıyorum ve kalp atış hızı tekrar yükseliyor.

Olamaz. Ne yapacağım ben?

Damon kim?

"Üzgünüm Violet. Onun kim olduğunu bilmiyorum. Kim o?"

"O benimleydi! Birlikteydik, birlikte kaçırıldık! Lütfen bana onun iyi olduğunu söyleyin, lütfen." Bana öfkeli bir şekilde bağıyor. Korkusu hızla öfkeye dönüşüyor ve ruh halindeki değişim beni tamamen şaşırtıyor.

"Özür dilerim, onun hakkında bilgi almaya çalışacağım. Sorun olur mu?" Sandalyemden kalkarak sordum.

"Lütfen. O benimleydi... o... o benimleydi." Sesi titriyor ve ağlamaya başlamak üzere olduğunu biliyorum. Elleri bakıyor, parmaklarını oynatıyor.

Başımı salladım ve acil servis masasına doğru yola çıktım. Adımlarım hızlı ve ağır. Violet'i kasıtlı olarak, personelin çoğunun çoğu zaman takıldığı hemşire masasının önündeki yoğun bakım odasına yerleştirdiler.

İki rehine mi vardı? O neredeydi? Ve neden burada değildi?

Doktor Diaz bir sandalyede oturmuş, bilgisayar ekranını inceliyor, büyük olasılıkla laboratuvar veya radyoloji sonuçlarını gözden geçiriyor. Bana şöyle bir bakıyor ve işine o kadar dalmış ki konuşmaya vakti olmadığını anlıyorum. Doktor Diaz işi konusunda son derece tutkulu. Bu konsantrasyon moduna girdiğinde sözünü kesmek mümkün değildi.

Klavyesinin yanında duran sakinleştirici ilaca uzanıyor ve bana uzatıyor. Ona başımı sallıyorum.

"Hayır, öyle değil. Sakindi... sadece bir isimden bahsetti. Damon. Onunla birlikte olduğunu söyledi. Kim olduğunu biliyor musun acaba? Ya da nerede olduğunu?" Acil servis masasına doğru parmak uçlarımla ilerleyerek sordum.

Sanki sorularım Doktor Diaz'ın konsantrasyonunu bozuyor ve tanıdık bir şey söylemişim gibi bana bakıyor. İç çekti.

"Evet. Aslında biliyorum. Donanma SEAL'lerinden biri bana mevcut durum hakkında bilgi verdi çünkü Violet geldiğinde enkaz halindeydi. Ve bunu söylerken Damon adında birinden bahsedip duruyordu. Hepimizin kafası karışmıştı, bu yüzden Bay Rider bunu sınırlı personelle açıkladı. Rider'ın ekibi Violet'i kurtardı. Neredeyse Bay Rooker'ın ölümüne neden olan aynı görev. Damon da onunla birlikte rehin alınmıştı. Ne yazık ki hâlâ dışarıda. Kurtarabildikleri tek kişi Violet oldu. Bir grup özel operasyon personeli hala onu geri getirmeye çalışıyor. Ama tüm bildiğim bu. Bu görevler çok hassas, o yüzden... lütfen sağduyunuzu koruyun." Doktor Diaz şakaklarını ovuşturarak sözlerini bitirdi.

Nefesim kesildi. Elimi ağzıma götürüyorum. Doktor Diaz bilgisayar ekranına dönmeden önce kaşlarını çatarak bana başını sallıyor. Saf şok bedenimi kemiriyor.

Danny o görevde miydi? Sırtındaki korkunç yara bu yüzden mi oldu? Bundan sonra gideceği yer orası mıydı?

Violet'i kurtardı.

Rooker'ın neredeyse ölümüne neden olan aynı göreve gitme düşüncesi beni derinden sarsıyor. Benim ilkim olduğunu bildiğim için ona bağlı hissediyorum... O bir pislik ama *benim pisliğim*. Neden kendini kötü adam olarak görüyor? Danny bu kadının hayatını kurtardı.

Ama şimdi aklandı ve tekrar gidiyor.

Aklıma binlerce soru geliyor ve duygularımı yavaş yavaş sindiriyorum. O an hissettiğim stresle tek yapabildiğim gözlerimi sınıksız kapatmaktı. Violet'i bu şekilde bıraktıysa, Damon'a nasıl sahip olduklarını hayal bile edemiyorum. Hayal etmek istemiyorum.

O odaya geri dönmeli ve Violet'e bana söylenenleri anlatmalıydım ve bunu nasıl karşılayacağından emin değildim. Derin bir nefes aldım, başımı arkaya attım ve tavana baktım.

Danny'ye çoktan aşık olmuştum. Şimdi ne yaptığını bildiğimden, kafamda onun görevlerinin nasıl olduğuna dair korkunç resimler çiziyordum. Bu onun gerçekliği idi. Yarın gideceği düşüncesi midemi bulandırıyor.

Violet'le birlikte odaya dönmeden önce rahatlamak için elimden geleni yaptım. Topuklarımın üzerinde sallanıyor, derin nefesler alıyor, vardiyamın geri kalanı hakkında olumlu düşünmeye çalışıyordum. Odaya geri dönmeden önce, muhtemelen şu anda onu daha iyi hissettirmek için yapabileceğim tek şeyi düşündüm. Benimkilerle birlikte onu da karanlık düşüncelerinden uzaklaştırmaya çalışmak. Çok fazla bir şey değildi ama bir şeyler yapmalıydım. Malzeme dolabına doğru yürüdüm ve bir saç fırçası aldım. Etrafta her zaman bazı hijyen araçları bulunurdu. Hemşire odasından birkaç saniye ötedeki malzeme dolabının kapısını kapattım ve Violet'in odasına doğru geri döndüm. Yoğun bakımda sakın bir geceydi, bu yüzden zamanım var. Damon'ı onun için geri getiremem. Yaşadığı travmayı sihirli bir şekilde iyileştiremem ve ona yaşadığı uğursuz kötülüğü unutturamam ama bunu yapabilirim. *Saçını tarayabilirim.*

Yavaşça odaya geri dönüyorum ve Violet'in üzerindeki bağları çıkarmaya başlıyorum. Bana zarar vermeyeceği konusunda ona güvendiğimi ve onun da bana güvenebileceğini bilmesini istiyorum.

"Ne yapıyorsun?" Violet bana soruyor. İlk bağ çözölür çözölmez bileğini göğsüne doğru tutup masaj yapıyor.

Diğer tarafına geçip ben de aynısını yapıyorum. Ona bakıyorum, alt dudağıım üzüntüden seğiriyor.

"Damon hâlâ dışarıda. Bunu duymak istemediğini biliyorum Violet. Keşke daha olumlu bir haber verebilseydim ve üzgünüm. Böyle korkunç şeylere katlanmak zorunda kaldığın için üzgünüm." Onu inceliyorum, sa fırçasını yanımda tutarak ayakta duruyorum. O da bana bakıyor ve gözleri parlıyor.

Düşünceleriyle sessizce oturmasına izin veriyorum. Dizlerini göğsüne çekmiş, televizyona bakıyor. Yanağıımın içini kemirmeye başlıyorum.

"Alabilir miyim?" Sa fırçasını çenemin yanında havaya kaldırarak yalvarıyorum.

Bana baktı, durakladı. Bana bakışından bile acısını hissedebiliyordum. Sonra başını salladı. Ona doğru yürüdüm, televizyon programını izlemeye devam edebilmesi için arkasına geçtim. Saçlarını ikiye ayırdım ve bir tarafından başlayarak nazikçe taradım. Saçları çok kötü düğümlenmişti.

"Kaç yaşındasın?" diye sordum. "Yirmi beş."

Fısıldıyor.

"Ah. 22 yaşındayım. Bu Aralık'ta yirmi üç olacağım."

Saçlarını fırçalamaya devam ediyorum ve kafa derisini çok sert çekmeden bir taraftaki düğümlerin neredeyse tamamını çıkarabiliyorum.

Violet cevap vermiyor. Orada birkaç dakika sessizce oturduk. Andy Dwyer ve April Ludgate'in ikonik bir çift olmasını izliyorduk. Zıt kutuplardı ama birbirlerine kesinlikle hayrandılar ve birbirlerini dengeliyorlardı.

"Bana Damon'ı hatırlatıyor. Andy hatırlatıyor."

Kalbim küt küt atmaya başladı ve bana açıldığını fark ettim. İçimden, benim yanımda bunu yapabilecek kadar rahat hissettiğini için Tanrı'ya şükrediyordum.

"Nasıl yani?" Bir düğüümü daha çözerek soruyorum. Televizyondan tekrar saçlarına bakıyorum.

"Komik biri, berbat durumlarda hep olumlu şeyler söylüyor..." Elllerine bakıyor, o hareket edince saçını çekmemek için fırçalamayı bırakıyorum.

"Damon... Damon benim sevgilim sanırım. Ne olduğumuzu hiçbir zaman belirtmedik ama birlikteymişiz gibi davrandık. Altı aydır görüşüyorduk ve her şey yolunda gidiyordu. Aynı birimdeydik, bu yüzden birlikte görevlendirildik. Ayrılmadan birbirimizi görmek için daha fazla zamanımız oldu.

Askeri hayatın sevdiği gibi. Ve sonra bu bok oluyor." Dişlerini gıcırdattığını duyuyorum.

"Tüm arkadaşlarımız Humvee kazasında öldü. Ama biz ölmedik. İlk başta şanslı olanın biz olduğumuzu düşündük. Çok *yanılmışım*."

Boğuluyorum. Ağlamamak için kendimi durdurmanın bir yolunu bulmalıyım. O duraksadıkça saçlarını okşamaya devam ediyorum.

Ağlama. Ağlama. *Ağlama. Ağlama.*

"Bir gece işkence görürken hayatımı kurtardı." Sesi boğuklaşıyor. Orada sessizce durup ona hikâyesini anlatması için gereken alanı tanıyorum.

"Bir adam beni tutarken diğeri Damon'ın önünde bana tecavüz ediyordu. Çılgınlıklarını duymasını istediler. Onu ve beni çökertmek, onlara birliğimiz ve askeri görevlerimiz hakkında bilgi vermek istiyorlardı... bu yüzden bana tecavüz ediyorlardı. Ölümün eşiğine gelene kadar bizi dövdüler, aç bıraktılar. Bir gün... sürüngenler ondan ve benden tekrar bilgi istediler ama her zamanki gibi kıpırdamadık. Böylece..."

Duraklıyor, kendini yeniden ayarlıyor, dizlerini sıkıca tutuyor. Ve ben içten içe kırılıyorum. Devam etmesini istemiyorum. Yaşadığı tüm o dehşeti duymak istemiyorum. Ama şu anda onun için o kişi olabilseydim, onu net bir şekilde dinlerdim.

"Damon'ın önünde beni çıırılçıplak soydular ve ona izlettiler." Violet kontrolsüzce hıçkırmaya başlıyor, nefes nefese kalıyor. Saçlarını okşamayı bırakıyorum ve onu rahatlatmak için nazikçe omuzlarını tutuyorum.

"Devam etmek zorunda değilsin Violet. I-" Violet sözümü kesti.

"Hayır! Şunu çıkarmama izin ver. Bunu kafamda tutamam. Bırakın çıkarayım, lütfen! Tüm bunların kafamın içinde sıkışıp kalmasını istemiyorum... lütfen!" Violet başını bana doğru çeviriyor, bana bakıyor, yalvarıyor ve ben ona kız kardeşime sarılır gibi sarılmak istiyorum. Hiç sahip olmadığım bir ablaya. Gözümden bir damla yaş düşüyor ve başımı sallıyorum.

"Beni çıırılçıplak soydular. Lanet bir odun parçasının üzerinde ateş yaktılar ve onu kalçama tuttular. Çılgılık atmaya başladım ve Damon sandalyesinde titriyordu. Ben yanarken ona bakıyordum ve bu lanet olası şeytani pislikler bana gülüyorlardı. Bana işkence etmekle o kadar meşguldüler ki Damon'ın bağlarından kurtulmak için ellerini kıldığını göremediler. Yanmaya dayanamadım... derimin yanmasının verdiği acıya... bu yüzden adamın yüzüne tükürdüm. Odunu tutan adamın." Alay ediyor.

"Bundan hoşlanmadı." Gülümsüyor, hınzırca.

"Beni yakmaktan vazgeçmesini sağladı ama bunun için beni öldürmek istemesini engellemedi. Bu onu tam bir öfkeye sürükledi. Odunu bıraktı ve onun yerine bir pala aldı. Diğer sürüngen arkadaşını durdurmak için elinden geleni yaptı, onu vazgeçirmeye çalıştı ama adam boğazıma saldırıyordu. Sonra Damon kurtuldu ve onu yere yıkarak palayı elinden aldı."

Yine kontrolsüzce hıçkırmaya başlar.

Ve ağlıyorum. Kendimi kaybettim. Arkasından sessizce gözlerimi yumuyorum, bedenim titriyor ve yaşadığım bu dünyayı hiç tanımadığımı hissediyorum. Bu dünyada yaşayan kötülük beni bir tren gibi çarpmaya başlıyor ve kaçmak istiyorum. Danny'nin beni korumayı çok istediği dünyadan. Duymamı istemediği hikayeler. Şimdi anlıyorum. *Lanet olsun anladım.*

"İkisi de boğuşuyor ama ikiye karşı bir ve... ve onu çok kötü dövüyorlar. Bir gün boyunca baygın kaldı... O benim hayatımı kurtardı. Ve... ve ben kızgındım. Beni öldürmelerine izin vermediği için ona kızgındım. Kendini çok kötü dövdürdüğü için."

Ağlıyor, yüzü avuçlarının içinde ve kalp atışları hızlanıyor. Kan basıncı tehlikeli derecede yüksek olduğunu yansıtıyor. Hikayesini anlatırken yaşadığı stres, hayati değerlerinin her yerde sıçramasına neden oluyordu ve ben orada donup kalmıştım. Ne yapacağımı bilemiyordum. Tereddüt ettim. Sonunda bir hamle yaptım. Ona arkasından usulca sarıldım. Artık yalnız olmadığını hissedebileceğini umarak o nu arkasından tuttum.

"Yalnız değilsiniz Bayan. Redd. Artık buradasınız. Kendi başınıza iyileşmek zorunda değilsiniz. Yakında aileniz ve arkadaşlarınızla birlikte olacaksınız ve eğer isterseniz, konuşmaya ihtiyaç duyduğunuzda size kişisel telefon numaramı vereceğim. Ben senin için buradayım."

Violet burnunu çekerek gözyaşlarını siler.

"Onu geri almak zorundalar," diye fısıldıyor Violet. Gözyaşlarım yüzümden akıyor ve onları elimin tersiyle silmek için elimden geleni yapıyorum.

"Onu geri getirmeliler ki ben de ona bağırabileyim. Onunla kavga edebileyim. Ona sarılabileyim. Böylece onu sevdiğimi söyleyebilirim. Bunu ona hiç söyleyemedim. Birbirimizi sadece birkaç aydır görüyoruz ve kimsenin ne düşündüğü umurumda değil... ama biliyorum. Tanıştığımız ilk günden beri onu sevdiğimi biliyorum. Onu çok seviyorum." Sesi elleri yüzünden boğuklaşıyor ama yine de kelimelerini net bir şekilde duyabiliyorum.

"O biliyor Bayan Redd, o biliyor," diyorum boğazımı temizleyerek, kendimi düzeltip saçlarını taramaya devam ederken. Hakkında pek bir şey bilmiyorum.

Damon ama onun hakkında konuşurken onu sevdiğini bildiğinden kesinlikle eminim. Ve biliyorum ki o da onun için aynı şeyleri hissediyor.

"Beni kurtaran adamlara sonsuza dek minnettar kalacağım. Navy SEALs Rider, Rooker, Slaughter'ın kalbimde her zaman özel bir yeri olacak. Zeke'in bile."

Beni çileden çıkaran adamdan bahsettiğinde, gülümsememi zorla uzaklaştırmak zorunda kalıyorum.

Saçlarını tararken, hayati göstergeleri normale dönüyor ve kaburgaları kırık olmayan tarafında dinleniyor. Parks and Recreation maratonu devam ederken bana Damon hakkında daha fazla şey anlatmaya devam ediyor. Bunun onu daha iyi hissettirdiğini söylüyor. Nasıl tanıştıklarını, Damon'ın neye benzediğini ve orduda geçirdiği zamanı anlatıyor. Ondan bahsederken gülmeyi başarıyor ve ben de bunun iyileşmesine yardımcı olduğunu bilmekten memnun oluyorum.

"Bu arada lütfen bana Violet deyin..." Televizyon ekranındaki Andy ve April'a bakıyor. "Bunu hiç hissettin mi?" Violet sorar.

"Neyi hissettin?"

"İlk görüşte aşk mı?"

Sorusu beni bir kasırga gibi çarptı. Saçını örmeyi bitiriyorum ve sonunda bağlıyorum. Danny ile ilk tanıştığım gece aklıma geliyor. Duygularımı çok kolay okuyan gizemli adam. Sigara ve viski kokusu duyularıma doluyor ve midemde kelekler uçuşuyor.

Kıkırdıyorum.

"Sadece yirmi iki yaşımdayım."

Omuz silkiyorum. "Ne olmuş yani?"

Charlea zh

ARI

Banyoda hıçkırır hıçkırır ağlıyorum. Yerde oturmuş, kirli olup olmadığını umursamadan ağlıyorum. Kendimi güçsüz ve bitkin hissediyorum. Violet'in acısını ve ıstırabını hissedebiliyordum.

Hikayelerinde ve Damon için ağlamalarında bunu hissettim. Bu artık onun hayatıydı. İyileşme sürecine devam etmek için birkaç gün içinde Amerika Birleşik Devletleri'ne geri gönderilecekti ve bunu ona söylemeye yüreğim el vermedi. Bunu iyi karşılamayacağını biliyordum. Damon'ı geride bırakacağını öğrendiğinde neler hissedeceğini bilmek istemiyorum. Tüm dünyayı ateşe vermek isterse onu suçlamam. Kardeşimi geri getirebileceğim anlamına gelse tüm dünyayı ateşe verirdim.

Vardiyam yirmi dakika önce sona ermişti ve az önce duyduklarımı ağzımdan kaçırmadan oradan ayrılacak zihinsel güce sahip değildim. Danny'yi tamamen unutmuştum.

Saat gece on civarıydı ve kendimi iğrenç hissediyordum. Hâlâ duş almamıştım ve bu beni tiksindiriyordu. Daha fazla bekleyemedim ve hastanede nöbetçi personel için bulunan duşlardan birine girmeye karar verdim.

Soyundum, kıyafetlerimi sırt çantama sardım ve akan sıcak suyun içine atladım. Sıcak su harika hissettiriyordu, suyun altında durdukça vücudumdaki stres daha da artıyordu. Violet'in sorusu hâlâ aklımda.

İlk görüşte aşk mı?

Danny'ye karşı hissettiklerim çok güçlü ama yine de... Bana hayatımın geri kalanını onunla geçirebileceğimi hissettirmesine rağmen onu tanımıyorum.

Duş hızlıydı, hızlıca bitirdim ve dışarı çıkmadan önce giysilerimi geri attım. Vardiyam bittiğinde Violet tekrar uykuya dalmıştı. O

kafasındaki korkunç anıları döktükten sonra biraz daha iyiydi. Dinlemem için yalvarıyordu ama ben zaten can kulağıyla dinlediğim için çok mutluydum. Bu zavallı kız bir daha asla eskisi gibi olamayacaktı ama belki zamanla iyileşebilirdi. Belki Damon'a geri döndüğünde kendini yeniden bütün hissedecekti.

Sırt çantamı alıp sırtımdan atıyorum ve lobiye doğru yöneliyorum. Danny'yi hiçbir yerde bulamadım ve bu beni şaşırttı. Burada bekleyeceğini söylemişti. Bekleme lobisinin her iki tarafına bir kez daha bakıyorum ve sadece görülmeyi bekleyen birkaç asker görüyorum ama Danny yok. Belki de yola çıkmadan önce dinlenmeye çalışıyordu.

Kahretsin. Sabah gitmesini gerçekten istemiyordum.

Binanın dışına açılan kapılardan çıkıyorum ve evime doğru yol almaya başlıyorum. Alınmamalıydım. Ona söylediğimden çok daha geç çıktım. İç çekerek ayaklarımı kaldırımda sürüklüyorum. Ay dolunaydı, hava serindi ve gerçekten de buraya geldiğimden beri gökyüzü en açık halini almıştı. Nefes kesiciydi. Bütün geceyi içime çekerken başım arkaya düştü. Beyaz bir dolunayın etrafında parıldayan tüm yıldızları görebiliyordum. Bu anı, aramızda dolaşan tüm kötülüklere rağmen dünyanın güzelliğini takdir etmek için değerlendiriyorum.

Bir gün önce bir hayat kurtarıyordum ve bu benim için *her şey* demekti. İlk hayatımı çıplak ellerimle kurtarmıştım.

Rooker geldiğinde kanaması çok fazlaydı. Az önce bir kara şahin kondu ve onu sedyeye yatırır yatırmaz üzerine çıktım. Kanama durmuyordu, ben de ellerimi yarasına soktum, sıkıca bastırdım ve bırakmadım. Rooker baygındı ve ben onun üstündeydim, ellerimle yarasına baskı uyguluyordum. Nabızı son derece yüksekti.

Zayıftı ve onu kaybedeceğimizi hissediyordum.

Tüm bu süre boyunca ateşli ve endişeliydim. Birden fazla hemşire ve doktor ikimizi de ameliyathaneye götürüyor.

"İyi gidiyorsun, Ari. Baskı uygulamaya devam et! Durma yoksa kan kaybından ölecek!" Doktor Diaz bana emrediyor ve ben tereddüt etmiyorum. Saçlarım yüzüme düşüyor ve Rooker'ın solgun yüzüne bakıyorum ve tek gördüğüm ağabeyim. Paul'ün yüzü Rooker'ınkinin yerini alıyor ve kendimi kötü bir rüyadaymışım gibi hissediyorum.

"Gitmiyorsun. Sana izin vermeyeceğim." Fısıldıyorum, dudaklarım titriyor ve Lori önce şaşkın şaşkın bana bakıyor ama sonra anlıyor.

*Burnumdan yaşlar süzülüyor, terliyorum, yanaklarım kızarıyor ve parmaklarımın çatlaklarından kan sızdığını görüyorum.
Kardeşimin arkadaşının ölmesine izin vermeyeceğim.*

Bir şey dikkatimi çekiyor, transımı bölüyor ve hayretler içinde kalıyorum. Kayan parlak bir yıldızın uçuşunu izliyorum ve gülümsüyorum. Sessizce onu izliyorum, gözlerim beni huzur içinde bırakarak sönmeden önce yönünü takip ediyor.

"Nefes kesici," diye mırıldanıyorum, hastanenin önündeki iki sütunun arasından gökyüzüne bakarken.

"Öylesin."

Danny'nin sesi beni irkilttiği için neredeyse kıcımlı yere düşürecekti. Tüm vücudum sarsılıyor, kalbim küt küt atıyor ve sırt çantamın kayışlarını sıkıyorum.

Sağıma döndüğümde, ağzında sigara, bir fırt çekmiş, bir sütuna yaslanmış, sırttan yakışıklı Danny'yi görüyorum. Onu görünce neredeyse dizlerim titriyor. *Tanrım, o çok tuzak kurucu.*

"Kahretsin Danny, beni korkuttun!" Bacağımı yere vurup nefesimi tutarak bağıriyorum. Yan perçemlerimi yüzümden itiyorum.

"Özür dilerim," diyerek dumanını bana doğru üflüyor, sonra da sigarasını ayakkabısının altında söndürüyor.

Onu karşımda görmek zihnimin bulanıklaşmasına neden oluyor. Violet ile geçirdiğim son birkaç saati hatırladıkça bedenim onun içine çekiliyormuş gibi hissediyorum. Şu anda elimde değil ama *kendimi şanslı hissediyorum*. Danny'yi şahsen görebildiğim için bile şanslıyım. Yaşıyor ve nefes alıyor. O kadar rutin bir an ki, bazen ilişkilerdeki insanlar bunun ne kadar çabuk ellerinden alınabileceğini anlamıyor. Bu anı hafife almak çok kolay ama bu saniyenin boşa gitmesine izin vermeyeceğime karar verdim.

"Sigara içmek için dışarı çıktım, beklerken-"

Bitirmesine izin vermedim, koşarak uzaklaştım ve sonra ona çarptım. Ona çok sıkı sarılıyorum ve muhtaç gibi görünüp görünmediğimi umursamıyorum. Ona yeterince sıkı sarılmazsam yok olacakmış gibi hissediyorum. İlk başta Danny kaskatı kesildi. Beni anlamaya çalışıyor ama hemen beni tutuyor, elleri saçlarımın arasından nazikçe geçiyor.

Yüzümü bedenine gömüyorum ve hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum. Hava inceliyor ve göğsüm sıkışıyor. İşten çıkmadan önce binada ağlamanın tam da bu anı engelleyeceğini düşünmüştüm ama Danny'yi görmek duygularımı daha da artırıyor, içimde taşmalarına neden oluyor. Gitmesini istemiyorum. Onun için

Son birkaç aydır hastalarımın yaşadığım her şeye tanık olmak, onun geri dönmeme ihtimaline dair zihnimde korku yaratıyor. Geçtiğimiz yıl etrafımı o kadar çok ölüm sardı ki. İçimde yaşayan güneş ışığı... Katlandığım pek çok fırtınayla birlikte solup gittiğini hissedebiliyorum. Danny'ye bir şey olursa... *Bunu düşünmek bile istemiyorum.*

"Cherry, sorun ne?" Danny'nin derin sesi göğsünden gürlüyor ve ben güçsüzleşiyorum.

"Yarın diğer rehineyi bulmak için dışarı çıkacaksın, değil mi Damon? Değil mi?" Ona bakıyorum. Danny donup kaldı ve sessizleşti. Bildiğimi biliyor.

Bana çok yoğun bakıyor, mavi gözleri titriyor ve ne hissettiğini anlayamıyorum. Sanki üzgün ama benden başka bir şey saklıyor gibi. Violet ve Doktor Diaz'la konuştuğumu bildiğinden eminim. Violet'in hikayesinin tüm haberlerde yer alması uzun sürmeyecek.

Bakışlarını benden gökyüzüne çevirmeden önce dudaklarını yalıyor. Ve ben cevabımı biliyorum. Bana hiçbir şey söylemiyor ve ben buna şaşırıyorum. Gözlerim kuruyor ve kendimi tekrar onun bedenine gömüyorum. Kasları sırtımda geriliyor. Neden parçalanmayı bu kadar kolaylaştırıyor?

"Merak etme, Ari. Sana söz veriyorum, eve döneceğim. Bu benim için bir ilk... ama başka türlü olmasını istemezdim." Sözü karşısında irkildim. Paul öldükten sonra onun sağ dönmesi konusunda şüphelerim olduğunu çok iyi biliyor. Paul anneme ve bana da aynı sözü vermişti. Ama garip bir nedenden dolayı ona güveniyorum. Ona inanıyorum. Danny bana ölümsüz bir adam gibi gelmeye başladı. Sanki hiçbir şey onu öldürememiş gibi. Hiçbir şey ona zarar veremez. Askeri camiadaki herkesin Danny hakkında konuşma şekli... Onu ölmeyen bir efsane gibi gösteriyorlar.

"Yaşadığın onca şeyden sonra bana güvenmemek için her türlü hakka sahipsin." Parmakları çeneme kayıyor ve ona bakabilmem için kaldırıyor. Gözleri bağlılıkla parlıyor. İçimi bir rahatlama kaplıyor ve tekrar onun yatağında olmak için yanıp tutuşuyorum. Gözümden bir damla yaş kaçıyor ve yanaklarımdan aşağı süzülüyor, o da parmaklarıyla siliyor. Dokunuşunun tadını çıkararak gözlerimi kapatıyorum.

Danny başını sallıyor.

"Benim için ağlama, bebeğim. İzin vermeyeceğim. Seni ağlarken görmek istediğim tek an, seni becerdiğim andır." Sıkıştırılmış dudakları unutulmaz bir sırıtışa dönüşüyor.

Tatlı viski kokusu burun deliklerimi yakıyor ve beni yutuyor. Bir süredir içiyormuş gibi güçlü bir kokusu var. Anında, neden giysilerini lekeleyecek kadar çok içtiğini merak ediyorum. Yine de bir şekilde onun bu kokusuna çekiliyorum. Beni tahrik ediyor ve utaniyorum. Alkol ve sigara kokusu birbirine karışıyor, onda ve *sadece onda* tatmayı arzuladığım mükemmel bir şehvet iksiri yaratıyor.

"Danny... sarhoş musun?" Ona bakıyorum ve dudaklarını yalıyor, ardından mükemmel beyaz dişleri parlıyor.

"Bu benim buradaki son gecem, neden ayık olarak harcayayım ki?" Kayıtsızca söylüyor.

Kaşlarımı çatıyorum. İçki içmenin Danny'nin kimliğinin bir parçası olduğunu fark etmeye başlıyorum ve bu beni üzüyor çünkü içten içe onu her gün yiyip bitiren karanlık yüzünden olduğunu biliyorum.

"Gökyüzü bu gece çok güzel," diye fısıldıyorum usulca, konuyu değiştirerek. "Bazen keşke uçabilsem diyorum çünkü biliyorum... Paul'ü biliyorum... O yukarıda. Ve ben sadece ona daha yakın olmak istiyorum.

Planlarımız vardı... *onun planları vardı.*"

Sesim çatlıyor.

Bu gece, kardeşimin vefatından bu yana yaşadığım en bunaltıcı, en duygusal gece oldu. Aslında son kırk sekiz saat. Odamın yerle bir edilmesinden, kendime ve Tanrı'ya verdiğim sözden vazgeçmeye, Violet ve onun trajik durumuyla ilgilenmeye kadar her şey çok fazlaydı.

Danny'nin vücut dilinde bir değişiklik fark ettim.

"Hadi gidelim. Sana bir şey göstermek istiyorum." Danny çenemi ona doğru kaldırıyor ve başparmağını alt dudağıma hafifçe sürüyor.

"Nerede?"

"Bir iyilik istedim. Uçmaktan bahsetmen komik." Sırıttıyor.

"Ha? Ne demek istiyorsun?" Bir damla gözyaşımı silerek ve gülerek soruyorum.

Danny sırtı baktı. Elim tuttu ve bu beni bir şok dalgasının içine gönderdi.

"Göreceksin."

Danny ve ben bir arabanın içinde askeri karakolun hava alanına doğru götürüldük. Hiç de uzun sürmedi. Bu karakolda her şey birbirine çok yakın inşa edilmişti.

Gece karanlıktı ama ay bize nerede olduğumuzu görmemizi sağlayacak kadar ışık veriyordu. Havaalanını çevreleyen Apaçiler, Kara Şahinler, Chinooklar ve uçaklar vardı, hepsi sıralanmış ve düzenlenmişti. Ama pistte uçmaya hazırlanan birkaç uçak daha vardı. Helikopter motorlarının ve uçakların kanat sesleri havayı dolduruyordu.

Yaklaştıkça titreşimler ve sesler artıyordu. Danny arabamın kapısını açtı ve planlarının ne olduğu konusunda son derece tereddütlüydüm. Bu bölgeye yaklaşmama izin verilmediğinden oldukça eminim.

"Burada ne işimiz var?" Elimi tutup beni arabadan çıkarırken ona sordum.

"Hiç bir helikopterin içinde bulundun mu?" Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama tükürük boğazıma takılıyor.

Çarpıntı göğsüme vuruyor ve öksürüyorum. Büyük bir uçuş korkum var. Uçaklardan ve genel olarak yükseklikten. Hiçbir zaman roller coaster'a binmedim ya da yüksek dağlarda yürüyüşe çıkmadım, bana göre değildi. Akrofobi gerçek bir şey ve büyük bir tehlike işareti.

Danny beceriksiz davranışlarıma gülüyor.

"Sen iyi misin?"

"Özür dilerim, sadece... Yükseklikten korkarım. Ve hayır, daha önce hiç helikoptere binmedim. Kendimi ne zaman böyle bir durumda bulabilirim ki?"

Danny başını sallıyor, kulağıma eğiliyor.

"Bir başka ilke daha katılacağım o zaman." Danny sırtıyor. Ağzım açık kalıyor ve onu hafifçe kendimden uzaklaştırıyorum.

"Danny! Helikoptere binmeyeceğim! Burada olmama bile izin verilmediğinden oldukça eminim." Beni kollarına çekmeye çalışırken onu yanından dürtüyorum.

"Hayır, değilsin ama yine de iyi bir arkadaşım Black Hawk pilotu. Sana bir tanesine binmenin nasıl bir şey olduğunu göstermek istedim." Bana hayır deme şansı vermiyor. Eli benimkini buluyor, parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve beni isteğim dışında çekiyor. Kaçmak için elimden geleni yapıyorum ama elimi daha da sıkıyor.

"Hayır Danny dur! Uçmaktan korkuyorum!" Elimi onunkinden çekmeye çalışıyorum ama faydası yok.

Koşan helikopterlerin yanında duran kamuflaj üniformaları giymiş bir grup adama yaklaşıyoruz. Kelimenin tam anlamıyla öfke nöbeti geçiren ve ebeveyninin onu sürüklemek zorunda kaldığı bir çocuk gibi onun tutuşuna karşı mücadele ediyorum.

Yaklařtıķķa kendimi Danny'nin elinden kurtarmaya çalışmaktan vazgeiyorım. Onlara yaklařtıķķa rahatsız olduğum için yanaklarım ısınıyor. nlklerimi giymişim ve rüzgâr tenimi tüylerim diken diken ederek esmeye başlıyor. Danny koyu yeşil bir gömlek giyiyor, koyu yeşilin neredeyse kahverengiye çalan özel bir tonu. Tamamen siyah Oakley pantolon ve botlarla birlikte.

Sonunda birkaç adım uzaklařtıķ ve tüm erkekler Danny'ye doğru döndü, hepsinin yüzünde geniş bir gülümseme vardı, onu görmekten heyecan duyuyorlardı. Sonunda elimi bıraktı.

"Oh, kim olduğuna bakar mısınız? Bay Azrail bu geceki yolculuğumuzda bize katılıyor." Uzun boylu, yakışıklı bir adam bizi selamlıyor ve elini sıkması için Danny'ye uzanıyor. Birbirlerine kardeş sarılıyorlar, sırtlarını sıvazlıyorlar ve o da etrafımızdaki diğer dört adama aynısını yapıyor. *Herkes Danny'yi tanıyor mu?*

"Bunlardan birinde olma fırsatını asla kaırmadığımı biliyorsun Reid. n cepheyi bu kadar sevmeseydim, sizinle birlikte gökyüzünde bu belalı makineleri uçuruyor olurdum." Danny göz kırparak söyledi. Gülümseme bembeyaz dişlerini parlatıyordu. Heyecan verici bakışlarının güzelliği karşısında neredeyse bayılacaktım. Danny'nin arkasında, onun devasa gövdesinin arkasına saklanarak beceriksizce duruyorum.

"Yani bu Ari mi? Rookers'ın hayatını kurtaran hemşire mi?" Tanımadığım başka bir ses soruyor ve Danny kenara çekilerek saklandığım yeri gösteriyor. Onlara benden bahsetmiş olmalı.

Kahretsin. şimdi sosyalleşmek zorundayım. Yapmaktan en az hoşlandığım şeylerden biri.

"Merhaba..." sesim kesiliyor ve Danny'nin yanında beceriksizce el sallarken boğazımı temizliyorum.

Adamlardan biri, kel ve daha sert görünümlü, tokalaşmam için elini uzatmadan önce beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Adamın bana bakışı beni rahatsız ediyor. Danny tedirginliğimi hissedip elini belime koyuyor ve sanki onlara bir mesaj gönderiyor gibi hissediyorum.

"Bu yüzden başımız belaya girebilir ama Grim ve Rooker'ın bir arkadaşı bizim de arkadaşımızdır." Karşılığında başımı sallayarak ellerini sıkıyorum.

"Pekâlâ, zamanı geldi millet, hadi ualım." Reid ellerini birbirine vurur ve Kara şahin Helikopterine doğru geri çekilirken elini başının üzerinde sallar.

Bölüm 27

ARI

Helikopter çok gürültülü, havalanırken mekanik sesler vücudumuzu titretiyor. Bizden önce üç kara şahin daha havalanmıştı.

ve en son biz havalandık. Kalbim boğazıma çarpıyormuş gibi hissediyorum ve tüm bu süre boyunca Danny'nin yanında nefes nefese kalıyorum. Danny bu tür uçaklara birçok kez bindiğini tahmin ettiğim için inanılmaz derecede rahat. Black Hawk'ın ortasında bir kapak var ve açık. Helikopterin arka tarafında oturuyoruz ve bu bize pilotlardan gizlenme ve mahremiyet sağlıyor. Emniyet kemerimin kayışlarını o kadar sıkı tutuyorum ki eklemlerim bembeyaz oluyor.

Uçmaktan nefret ediyorum. Ona uçmak istediğimi söylediğimi biliyorum ama Peter Pan gibi *büyülü bir şekilde* demek istemiştim. Ya da kanatlarım varmış gibi. Bir fantezi.

Yükseklikten nefret ederim. Ne zaman bir uçağa binsem aklıma en mantıksız düşünceler gelirdi ve şimdi de bir helikoptere bindim. Yine de... Danny ile birlikte, sanırım bu benim için yapılmış en romantik jest. Evet korkuyordum ama onunlayken kendimi her durumda güvende hissediyorum.

Bir konuşlandırmanın ortasında yapabilecekleri çok sınırlıydı. Yani bu en hafif tabirle bir şeydi.

Kabinde sadece Danny ve ben vardık. İki pilot önde uçarken.

"Sakin ol. Sadece seni aya götürmek istiyorum, Ari." Alaycı bir şekilde söylüyor. Öldürücü gülümsemesi içimi yakıyor. "Bu kara şahinler genellikle yaklaşık on bir asker taşır. Ama sadece biz varız."

"Kardeşimle ilgili sorularıma hâlâ cevap vermediniz. Bir cevabı hak ediyorum." Şiddetli rüzgârın ve helikopterin kükreyen kanatlarının arasından bağırarak için elimden geleni yapıyorum.

Danny taş kesiliyor ve ben de konuyu açtığım için kendimi kötü hissediyorum. Ama ne zaman bu konu hakkında konuşmak istesem, o susuyor. Aşamayacağım yüksek bir duvar örüyor. Ne kadar yıkmaya çalışsam da yerinden kımıldamıyor.

"Biliyorum," diyor bana. Ellerinin benimkilerle iç içe geçtiğini hissediyorum.

Yine de cevaplarımı alana kadar onu zorlamaya devam edecektim. Kane onun hakkında ne söylemiş olursa olsun, hikâyenin tamamının Danny'yi daha da kötüleştirmeyeceğine inanıyordum. Birden fazla tarafı olan tam bir hikaye var ve Danny'ninkini bilmem gerekiyordu. Olanlarla ilgili tüm gerçeği bilmem gerekiyordu.

"Biliyorsun." Danny elimi daha sıkı sıkıyor ve kapaktan dışarı bakıyor.

Helikopter keskin bir dönüş yapıyor ve ben Danny'nin kucağına düşüyorum. Başım göğsünün alt kısmına çarpıyor ve duvardaki kayışlara tutunarak kendini desteklediği için dengesini korumayı başarıyor. Pazuları sertçe esniyor ve bu manzara karşısında kanım hemen donuyor.

Tek kelime etmeden oturuyoruz ve ben koyu mavi gökyüzünde parıldayan parlak yıldızları izliyorum ve bu anda tam bir mutluluk hissediyorum. Uçuş korkum azalmaya başlıyor. Ne zaman Danny'nin yanında olsam, her türlü tehlikeli durumu iyi hissettirmeyi başarıyor. Tam bir panik atak içinde olabilirim ve her şeyi daha iyi hale getirmek için onun bir bakışına ihtiyacım var. Beni güvende hissettirmeyi başarıyor... her zaman.

Kolunu koruyucu bir şekilde omzuma doluyor ve ben de ona sokuluyorum. Kokusu beni çılgına çeviriyor. Omzuna öylece uzandım ve Irak'a geldiğimden beri kendimi en sakin hissettiğim an oldu. Danny'nin böyle bir yönü olduğunu hiç bilmiyordum.

Bin feet yukarıda olmak çok soğuk. Serin hava ürpertiyor ve beni sıcak tutan tek şey Danny'nin vücut ısısı. Kara bulutların ilerleyişini izliyorum ve aniden saçlarımı nazikçe kavrayıp beni aşağı çektiğinde ve yoğun bir bakışla karşılaştığımda onun tatlı jesti karanlık bir şehvete dönüşüyor.

Dudağımı ısıriyorum ve şehvet midemde dönmeye başlıyor.

"Ay ışığı altında beni çılgına çeviren görüntün nedir?"

Sonra dudaklarını dudaklarıma çarpıyor. Diğer elleri yüzümün diğer tarafına gidiyor ve beni yerinde tutuyor, dili ağzımın her bir parçasını tadıyor. Dudaklarımız senkronize hareket ediyor. Hızlı, ağır ve skandal dolu bir ihtiyaçla.

"Seni en çok uçmak mı korkutuyor?"

"Evet," diyorum, dudaklarım hâlâ onunkilere değiyor.

Danny emniyet kemerini çözüyor ve beni çılgınca bir panik içinde bırakıyor. Nefes almayı bıraktım ve gözlerim büyüdü.
"Ne yapıyorsun?"

Bölüm 28

DANNY

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor küçük Melek? Seni en çok korkutması gereken tek şeyin *ben olduğumu* göstereceğim." Üzerinde duruyorum ellerimi başının üzerinden kulübenin duvarına dayadım. Gövdem ona dönük, sertleşmişim ve aletimin pantolonumun içinden çıktığını hissedebiliyorum, bu onun hemen kızarmasına ve kıpkırmızı olmasına neden oluyor ve kalçalarını birbirine sıkıyor. Vücudu ona ihanet ediyor ve bu da onu okumayı çok kolaylaştırıyor.

"Aklını kaçırmak buna benziyor!" Ari sessizce panikleyerek ciyaklıyor. Düşeceğimi sanıyor ama beni hafife alıyor. Korktuğunda çok sevimli görünüyor ama yine de benden uzaklaşmıyor. Vücut ısısının bana daha fazlası için yalvardığını hissettiğimde sözlerinin hiçbir anlamı yok.

"Aklım uzun zaman önce kayboldu." Pantolonumun fermuarını açıyorum ve onun koltuk minderlerine tutunurken heyecanını yuttuğunu görüyorum. Kahverengi gözleri şehvetle parıldıyor ve bu güzel küçük ruhun deliliğimin etrafına sarıldığını biliyorum.

"Hayır, bence seni bozan alkol" diye homurdanıyor. "Danny! Pilotlar bizi görececek."

Pilotlara doğru bakıyorum ve onlar daha iyi biliyor. Tam da beklediğim gibi gözlerini gökyüzünden ayırmıyorlar.

"Uçmakla çok meşguller. Çok fazla endişeleniyorsun. Düşünmeyi bırak. Bu kadar korkmayı bırak."

Dudağını ısıyor ve tahrik olduğunu hissedebiliyorum. Gözlerini benimkilerden ayırıp pantolonumun fermuarına bakıyor.

"Sana söyledim Cherry. Bir dahaki sevişmemizde sana benim gibi bir erkekle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu göstereceğim. *Aklımı ne kadar kaçırdığımı* sana göstermemi istemiştin. İşte bu o."

Ben dürüst bir adamım, kim olduğumu saklamam. Berbat durumdayım ve *ona göstereceğim, söylemeyeceğim*. Ari'yi izliyorum ve o gökyüzünden düşme fikrinden korkuyor... ama onun bir tarafı var. Engelsiz bir merakla sarılmış bir tarafı. İçimdeki sadist parçaları ortaya çıkarma sürecinde yanmak istiyor ve ben buna bayılıyorum. Benim küçük meleğim tamamen melek değil sonuçta.

Dudağını ısıyor. Kaşları içe dönük, beni inceliyor.

"Sen tanıdığım diğer tüm erkeklerden farklısın. Kim olduğunu ve ne istediğini saklamaya çalışmıyorsun... ve ben de saklamayacağım."

Gözümü kırpmıyorum, onu büyük bir hayranlıkla izliyorum. Hiçbir kadın benden daha fazlasını elde edemedi ama işte burada... sadece var ve ben ona tüm dünyayı vermek istiyorum. İçime bir cazibe çöküyor ve bunun için ona kızıyorum.

Pantolonumu indiriyor ve sikim ortaya çıkıyor. Onun güzel, yumuşak, dolgun dudaklarına bakarken kendimi yumrukluyorum. Rüzgâr saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor ve ay ışığında parlayıp ışıldamasını izliyorum. Kahretsin, saçlarının bu kadar uzun olmasını nasıl da seviyorum. O yumuşak, uzun tellerden bir avuç almak için sabırsızlanıyorum, onu arkadan alırken çekiyorum, onu doyumsuzca beceriyorum. Henüz değil... ama yakında.

Gözleri şişiyor ve koltuğunda kıpırdanıyor.

"Danny, ne yapacağımdan emin değilim." Şişmiş, kalın damarlı sikime bakıyor. Beni zaten görmüştü ama yine de sanki ilk kez görüyormuş gibi sikime hayran hayran bakıyor. Büyüklüğüm onu şaşırttı. İçine sığmadı. Sonunda onu yırttım. Onu kırdım ve bunu yapmayı çok seviyorum. Kan ve zevki birbirine karıştırırken küçük Ari'ye adımı haykırtmayı seven bir canavarım.

"Sana göstereceğim. Seni zaten bir kez aldım, artık bu kadar nazik olmama gerek yok."

Başını kaldırıp bana bakıyor, sonra arkasına dönüp mahremiyetimiz olup olmadığını kontrol ediyor. Tereddüt ediyor ama hala açıkta olduğumuzu görünce dudaklarını yalıyor ve bu da boğazımda derin bir uğultuya neden oluyor.

"Ari." Yanakları pembenin derin bir tonuna bürünüyor. Adını her söylediğimde ona ne olduğunu fark ediyorum. "Durmamı ister misin?"

Bana sanki ona hakaret etmişim gibi bakıyor.

"Hayır, asla durma." Beni tatmak için can atıyor.

Aletimin başını hareket ettirerek yumuşak yanağına çarpıyorum. Kendimi dudaklarına doğru takip etmeye başladım, dudaklarına birkaç kez tokat attım.

Dişlerimle kesip açmaya bayılıyorum. Yukarı ve aşağı, sikimin başı dudaklarında, onu kızdırıyor. Bir inilti kaçıyor. İnlemelerinin geri kalanı şiddetli rüzgâr ve Kara Şahin'in kanatları tarafından yutulduğu için zar zor duyabiliyorum. Helikopterin motoru onun inlemelerinin üzerinde kükrüyor. Gürültülü makine bize yakalanma konusunda avantaj sağlıyor.

"Ne kadar iyi bir kız."

Ağzını açıyor ve ben onun sabırsızlığına henüz boyun eğmiyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Bunun için yalvar."

Bana ters ters bakıyor ve benden nefret edişini izleyebildiğim anlara bayılıyorum. "Lütfen." Yalvarıyor.

Bir şey onu ele geçirdi ve beni yalamaya başladı. Hırsı karşısında şok oldum. Dili, sikimin ucundan ön sperm damlayan ucuna kadar damarlar boyunca ilerliyor. Tehlikeli bir oyun oynuyor ve ben bu oyunda ustayım. Emmeye başlamadan önce boynundan tutup başını yukarı kaldırıyorum, böylece zorla bana bakıyor.

"Boğulurken yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum." Nefes borusunu ezmeyecek kadar hesaplı bir şekilde boğazını sıkıca kavıyorum.

Ağına doğru itiyorum ve o da beni memnuniyetle içeri alıyor. Küçük, dar boğazının arkasına çarptığımda tüm vücudum tepeden tırnağa elektrik çarpıyor. Beni içine almakta zorlandığı için öğürüyor ama durmuyor. Gözleri yaşarmaya başlıyor ve gözlerini kırptırarak onları uzaklaştırıyor. *Meleğimin ağlamasına bayılıyorum.* Sikimi geri çekiyorum ve tekrar boğazının arkasına çarpana kadar bir kez daha itiyorum.

Boğazına doğru daha fazla itiyorum ve o daha çok tıkanıyor. Geçen her saniyede beni şaşırtıyor, beni itmek ya da donup kalmak yerine daha sert emiyor.

Memnuniyetle kükrüyorum ve bu beni arzuyla daha da tahrik ediyor. Ona verdiğim zevkten başının ileri geri sallanmasını izlemek çok iyi hissettiriyor. Bağlılık kükrememi duyduğunda boyuma karşı gülümsüyor.

"Benim küçük pis fahişem."

Hızımı artırıyorum ve onun mükemmel küçük ağzını daha sert sikerken kıcımdaki ve taşaklarımdaki kaslar her itişte geriliyor.

Her itişimde boğazının arkasına çarpıyor, onu acı ve coşkuyla dolduruyorum. Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve denge için kalçalarımı tutuyor. Beni yalıyor, kararlılıkla emiyor. Islaklığın sesi

Ağızından çıkan tükürük ve emme onu biraz daha ağlatmak için beni daha da acıktırıyor.

Ağızını sertçe sikiyorum ve birikmenin geldiğini hissedebiliyorum. Hızım daha hızlı, daha sert ama duruyorum ve tatlı gözleri bana hayal kırıklığıyla bakıyor. Boşalmadan önce ağızından tamamen çekiliyorum.

Emniyet kemerine uzanıyorum, tıklayarak açıyorum. Karanlık beni tamamen ele geçiriyor. *Onun tüm sınırlarını kırma* ihtiyacı beni tüketiyor. *Azrail kapısını çalıp* beni sarhoş edene kadar sınırları zorluyorum.

"Kalk bebeğim," dudaklarımı yalıyorum ve kafası karışıyor.

Kemerini çözdüğümde panikliyor ve koltuğuma geri otururken elini sıkıca tutuyorum. Helikopter alçalmaya başlıyor. Reid birazdan helikopteri indirecek ve ben de bitirmeye kararlıyım.

"Danny, ne yapıyorsun?"

Onu üzerime çekiyorum, böylece kıcı sikime değişiyor. Önlük pantolonunu açıklığını ortaya çıkaracak kadar aşağı indirirken kucağıma oturuyor. Parmaklarım önlüğüne takılıyor ve soğuk yumuşak kıcı sıcak kucağımda ve sıırıslıklam. Saçlarının arkasından tutup çekiyorum. Kuvvetten çığlık atıyor ve yüzü geriye dönükken dudaklarımı ağızına çarpıyorum. Boynu açıkta kalıyor ve diğer elimi boynuna dolayarak daha sıkı tutuyorum. Dudağını çekip emerken, onu öperken, tatlı ağızına taparken tereddüt etmeyi bırakıyor. Gözleri kapalıyken onun içimde kayboluşunu izliyorum.

Onun ruhunu tüketiyorum. Sanki susuz bir çölde haftalar geçirmişiz gibi birbirimizi içimize çekiyoruz.

"Danny! Düşeceğim." Ari endişelerini dile getirirken geri çekiliyor ve onun durumunu çok iyi anlıyor olması beni tahrik ediyor.

"Buna bayılacaksın, güven bana." Şişmiş dudaklarını öpmeyi bırakıyorum ve sonunda bana bakıyor.

Kahverengi gözleri yoğun bir şekilde bana bakıyor.

"Beni pişman etme." Bana bakarken başımın arkasını avuçluyor. Parmaklarını usulca saçlarıma sürüyor. İçimdeki kırılганlığı arıyor, gözleri ifadesiz yüzümü izliyor ve ben bunu ona vermek istemiyorum... Ona yeterince veriyorum. Masumiyeti canımı yakıyor. *Bana güvenmemeli.* Teklif ağızından çıktığında çenemi sıkıyorum.

Havayı kırbaçlayan helikopter kanatlarının sesi kulaklarımızı dolduruyor.

Korkmuş. Dehşete düştü. Ama ölümün olası bir sonuç olmasına duyduğum hastalıklı ihtiyacı tatmin etme ihtiyacı beni ateş gibi zehirliyor ve *bundan pişmanlık duymuyorum*.

"Boktan bir adama güveniyorsun, Ari." Ağzım çarpık bir şekilde şeytani bir sırıtışa dönüşüyor.

Aletimin yarısını içine soktuğumda damlayan ıslak amcığı sikimi mükemmel bir şekilde kucaklarken onu saçlarından çekiyorum. Vücudu acı verici bir şekilde sarsılıyor ve çığlık atıyor. Yine de... helikopterin sesi affetmiyor ve kimse onu duyamıyor.

"Devam et ve çığlık at bebeğim, seni benden başka kimse duyamaz," diye fısıldıyorum kulağına. Ses tonum tehditkâr. Boynunu ısııyorum ve baştan çıkarıcı bir şekilde inliyor.

"Danny?" Bana güvenme kararını sorguluyormuş gibi söylüyor ve bu beni daha da tatmin ediyor. *O benim ve sadece benim*.

Sikim tamamen içine yerleşiyor ve o kadar sıkı ki. Her santimini içine alırken nefesi kesiliyor.

"Bunu hissetmiyor musun? O adrenalini? Helikopterden gelen titreşimler bacaklarına öyle bir yayılıyor ki mükemmel amcığın daha da fazla zonkluyor."

Onu açık, amansız kapaktan düşmekten koruyacağıma dair güvence veriyorum. Derin bir nefes verirken omuzlarından bir yük kalktığını hissediyorum.

"Demek *beni korkutmaktan zevk* alıyorsun."

Sonunda anladı ve saçlarını daha sert çekerek onu tebrik ettim. Sikimin üzerinde zıplamaya başladı ve beni daha derine almasına yardım ettim. Çok ıslaktı ve şehvet gözlerini korkuyla karartmaya zorluyordu.

"Sonunda anladın, benim küçük meleğim."

Helikopter yükseldiğimiz askeri havaalanına yaklaşmaya başladığında ona vuruyorum.

Sikim içine girip çıkmaya başladığında içinden patlamak üzere olan orgazmın verdiği huzurla ağlamaya başlıyor. Onu o kadar sert sallıyorum ki tırnakları bacaklarıma o kadar derin batıyor ki derimi delip geçtiğini anlıyorum. Kahretsin, bunu yapmasına bayılıyorum.

"Benim dünyama hoş geldin." Kulağını törpülüyorum ve kalçalarının arasındaki ısı yoğunlaşıyor. Onu öylesine doyumsuz, öylesine ihtiyaçla beceriyorum ki, hiçbir şey onu bu kadar sert almamı engelleyemeyecek. Söz konusu o olduğunda açgözlü bir adamım.

"Siktir." Arkasından homurdanıyorum. Ona her sokuluşumda ikimiz de çılgına dönüyor, doruk noktamızı kovalıyoruz.

"Sen delisin!" Haksız değil. Kalçaları içime doğru sallanırken ve amı sikimin etrafında sıkılaşıırken inliyor.

"Bunu çabuk yapacağım." Arkasından kükreyerek, ikimizi de helikopterden atmak isteyen güçlü rüzgârlara karşı onu sabitliyorum. Ama iyi olacağımızı çok iyi biliyorum.

"Belki de saçını daha sık çekmeliyim, amın buna iyi tepki veriyor."

Hızım hızlı, sert ve acıyı onun zevkiyle harmanlamaya kararlıyım.

"Danny, Tanrım, bitireceğim. Sakın durma!" Daha derine ve daha sert girmem için beni çağırıyor. Bütün vücudumu tekrar tekrar içine itiyorum, onu o kadar acımasızca beceriyorum ki, vücudu kucağımdan her öne fırladığında, sikimle her çarpıştığında, onu saçlarından geri çekiyorum ve köprücük kemiğini sıkıca kavıyorum. O kadar ıslak, yumuşak ve sıkı ki.

Saf tatmin ihtiyacını kovalamasına yardım ediyorum. Şişmiş klitorisinin etrafında dönüyorum ve o titiyor.

Pilotların bizi duymamasına ya da kontrol etmemesine şaşırmadım.

Uzun sürmüyor, çığlıklarının sesi beni geriyor. Öncekinden daha da hızlanıyorum ve sonra, onu boşalmamla doldururken hızımı daha yavaş ve daha derin itişlere bırakıyorum. Arkasından homurdanıyorum. O kadar sert boşalıyor ki omzuna gülümsüyorum ve orgazmını atlatmasına izin verirken bir öpücük konduruyorum. Karışık sıvılarımız ondan dökülüyor.

Kendime asla bir kadını içeri almayacağıma dair söz vermiştim ve Ari *sınırlarımı parçalıyor*. Küçük Cherry'm benden korkmadığını gösterdi. Onu kırma ihtiyacımın ne kadar derin olduğunu gösterdiğimde bile. Şimdi, ileride ne istediğimden o kadar emin değilim ama bildiğim şey... bunun çok yabancı hissettirdiği.

Pantolonunu tekrar yukarı çekiyorum ve benimkinin yanındaki koltuğa oturması için ona rehberlik ediyorum. Nefes almaya çalışarak oturdu. Adrenalin kaybettim ve beni başka bir şey ele geçirdi. Asla hissedemeyeceğimi sandığım bir duygu beni ele geçiriyor. Göğsümde neyin döndüğünü tam olarak açıklayamıyorum ve bundan nefret ediyorum.

Bana ne yapıyor?

Uzanıp emniyet kemerini kıvrımlı belinin üzerinden geçiriyorum ve onu sabitliyorum. Ona baktığımda nefessiz kaldığını görüyorum. Pantolonumu yukarı çekip kendi emniyet kemerimi bağlarken göğsü hızla öne ve aşağı hareket ediyor.

Ona kısa ve agresif bir öpücük veriyorum ve o da beni umutsuzca öperek eriyor. Vücuduna hükmetmeme izin veriyor. Ama ondan uzaklaştığımda düşüncelerine daldı. Üniformasındaki kırışıklıkları düzeltirken kaşları çatılmıştı. İçinde kaynayan nefreti hissedebiliyorum. Kaşlarımı çatarak onu inceliyorum ve kızgın görünüyor... ama ben bundan tamamen memnunum.

Charıea zç

ARI

Odasına döndüğümüz süre boyunca sessiz kaldık. Onunla konuşmayı reddediyorum, inatçı olduğumu biliyorum ama çelişkideyim. İçinde kaybolmuştum.

Dönüş yolumuz boyunca aklımdan çıkmayacak.

Kendime kızgındım. Her saniyesini sevdim ve terapiye gitme ihtiyacımı sorguluyorum.

Hiçbir kuralı çiğnemekten hoşlanmıyordum. Pilot Reid, bu benim ilk uçuşum olduğu ve uçuş korkumun farkında olduğu için emniyet kemerimi her zaman takmamı tavsiye etmişti. Yine de Danny ile birlikte pek çok ahlak kuralımı çiğnemiştım. Omzumdaki şeytandı, beni kendi karanlığına çekiyordu.

Zorba bir anne ve bir din ile küçük yaşta bana çok fazla kural aşılandı. Birçoğu geri dönüşü olmayacak şekilde çiğnendi.

Danny ile yaşadığım adrenalin, varlığımın her bir zerresine bulaşmaya başlıyor.

Sesi bana emin olmadığım milyonlarca şeyi yaptırabilir ve aynı zamanda onun dünyasındaki tek kadınmışım gibi hissettirebilirdi.

Bu adam, Shane'den sonra istediğim ilişki türü söz konusu olduğunda kendime koymayı düşündüğüm her sınırı sorguluyordu. Bunun beni yalvarmak zorunda bırakacağı bir şey olacağını asla düşünemezdim.

Kendime daha fazla meydan okumaya devam ediyorum. Ne kadarını kaldırabilirim?

Danny'nin taleplerinin verdiği heyecan damarlarımda dolaşan ısıyı uçurumun kenarına getirdi. Helikopterde içinde bulunduğumuz durumun beni ne kadar korkuttuğu kadar tahrik ettiğini de inkâr edemezdim. Açıklayamıyorum ama var olmadığını düşündüğüm yanlarımı keşfetmeye başlamıştım. Bu heyecandan zevk alıyordum.

Muhtemelen yakalanacaktım. Danny'nin bana hükmetmesi *hoşuma* gidiyordu ama sadece onun tarafından.

Bana verdiği adrenalini, acıyı, zevki ve korkuyu bir arada seviyorum.

Helikopterin pervaneleri zevki daha da yoğunlaştıran titreşimlere neden oluyordu. Yüksek rüzgârlar klitorisime karşı hissedilebiliyordu ve sadece bana verdiği o şehvetli hazdan bile uzaklaşabilirdim.

Kendime, anneme ve nihayetinde Tanrı'ya evlenene kadar sonuna kadar gideceğime dair söz vermiştim. Şimdi, neyin doğru olduğundan o kadar emin değildim ama Danny ile birlikteyken bunun çok doğru hissettirdiğini biliyordum. Bunu gösterme yöntemlerine rağmen.

Ama zaman geçtikçe, Danny'nin beni becerirken tüm durumumuzu tehlikeli hale getirdiğini daha iyi anladım. Yakalanabilirdik ya da daha kötüsü, düşüp ölebilirdik.

Sonunda onun evine döndük ve banyonun kapısını Danny'nin suratına kapattım. Fokur fokur kaynıyordum. Beni saçlarımdan bir rehine gibi tuttuğu, her darbesinde neredeyse bir helikopterden düşüp öleceğim için ona ateş püskürüyordum.

Odasına geri döndük ve saat neredeyse sabahın ikisi. Bana odama dönme seçeneği vermedi. O burada olduğu sürece, gözünün önünden ayrılmama izin vermeyecek. Beni yakalamak isteyenlere karşı koruma ihtiyacı hissediyor. Fiziksel ve zihinsel olarak delicesine tükenmiş durumdayım. Sadece uyumak istiyorum. Ona kızgındım ama içten içe hoşuma gittiğini de biliyordum. Her iki durumda da, bunu bilmesini istemedim.

Duşa girmeden önce aynada kendime bakıyorum. Dudaklarım şişmiş ve ağzım acıyor.

Az önce olanları hâlâ sindirmeye çalışıyordum. Danny... beni hem korkutan hem de ilgimi çeken bir adamdı.

Senin kaçtığın karanlıkta ben yürüyordum.

Büyürken aşık olmayı hayal bile edemediğim karanlık prens. Yine de onun gölgesinde ona katılmaya hazırdım.

Danny'nin duşunda durup ılık suyun uzun siyah saçlarımdan aşağı akmasına izin verdim. Zihnimin hiçbir yere gitmesine izin vermeden suyun bana çarpma şekline odaklandım. Stresli bir gecenin ardından ılık bir duş gibisi yoktur.

Gözlerim kapalı, yüzüm duş başlığının altında ve saçımı tutan tüm şampuanı durulamak için duruluyorum. Şampuan kullanıyorum.

Danny'nin şampuanı. Baharat, nane ve odun kokuyor. Onun gibi sarhoş edici bir adam gibi kokuyor.

Birden kolların belime dolandığını ve Danny'nin çıplak göğsüne doğru çekildiğimi hissediyorum. Beni arkasına döndürüyor ve ne diyeceğimi şaşırtıyorum. Kendi banyosunda bir deniz komandosundan saklanmaya çalışmamam gerektiğini bilmeliydim.

Elbette, kilitli bir kapıdan nasıl gizlice geçeceğini biliyor, yaşamak için kötü adamları öldürüyor. Bir metre altı eğitimli ninja.

Şimdi duş başlığının altında ve elleriyle saçlarını duruluyor, ben de damlacıkların göğsünden aşağıya, çok iyi tanımlanmış karın kaslarından aşağıya düşmesine ve sertleşen devasa sikinde durmasına bakıyorum.

Anında tahrik oldum, klitorisim zonklıyor ve onun dokunuşu için yalvarıyorum. Dudaklarımı yalayarak, kısa bir süre önce onun sikinin beni derinlemesine boğazladığını ve her saniyesinden zevk aldığımı hatırlıyorum.

Danny ona baktığımı fark ediyor ve sırtıyor, gülümsemesiyle beni baştan çıkarıyor. Ona gözlerimi deviriyorum, duş perdesini tutuyorum, ondan uzaklaşmaya hazırım. Beni durduruyor ve kocaman eliyle bileğimi kavırıyor, irkilmeme neden olacak kadar sert ama acı verici değil.

"Danny, rahatlamam gerek." Nefes alıyorum. Ona bakıyorum ve hâlâ helikopter seksi yüzünden öfkeliyim. "Az kalsın beni öldürüyordun!"

"Kıçını sikimin üzerinde rahatlatmayı hiç düşündün mü?"

Yanaklarımda ani bir sıcaklık yükseliyor ve konuşamıyorum. Gözlerim cazibeyle açılıyor.

"Çünkü senin her parçana sahip olmak istiyorum bebeğim. Beni ne kadar tükettiğini sana göstereceğim. Ama bu yanımla başa çıkabileceğinden pek emin değilim, Ari. Sana ne kadar ileri gidebileceğimi gösterdim ve sen delirdin. Bunu kaldıramazsın."

"Bunu *kaldırabilirim*," diyorum.

"Yapabilir misin? Seni hala en çok uçma korkun mu korkutuyor yoksa... seni üzerinde becerirken o kadar sert boşalmanı sağlamamdan hoşlanman mı seni kızdırıyor?"

Bu adam bedenimi ve zihnimi parçalıyordu. Onun sapkınlıkları o kadar yoğun ki, bana olan şehvetinden nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Kararlıyım çünkü çok ileri gitse de *hoşuma gidiyor*.

Yutkunuyorum.

"Beni en çok sen korkutuyorsun."

Su ikimizin de üzerine dökülürken sırtıyor.

"Aferin kızıma."

Donup kalıyorum ama bu çok uzun sürmüyor, beni sertçe duvara yaslıyor ama canımı acıtacak kadar değil. Elleri boynumda, beni kavırıyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Yine de nefes alıp vermemi sağlayacak kadar stratejik davranıyor. Vücudumda yaptığı her hareket hassas ve dikkatli.

"İlk tanıştığımızdan beri seni becermeyi hayal ettiğim her şekilde seni almayı planlıyorum. Ağzının beni boğması, daracık amının sikimi yırtması sadece başlangıçtı." Sesi o kadar tekinsizdi ki başımı döndürüyordu, sözleri beynimi karıştırıyordu. Ona bakıyorum, kavramasına karşı koymuyorum ve büyük horozunun belimi dürttüğünü hissedebiliyorum.

Beni döndürüyor, böylece düşün duvarına bakıyorum, banyo süngerinin omuzlarımın üzerinden geçtiğini hissediyorum ve onu kıcıma kadar takip ediyor. Süngeri sırtımda dolaştırıyor, sonra tekrar kıcıma indiriyor ve ben kırılıyorum. Kırılıyorum çünkü beni yutmasını istiyorum. Beni her becerdiğinde, asla kaçmak istemediğim sürekli bir zevk dünyasına girmemi sağlıyor. Acıyı eğlenceyle harmanlama şekli mükemmel bir şekilde formüle edilmiş ve beni her zaman bir mutluluk salınımına gönderiyor.

"Hâlâ korkuyor musun Cherry? Hâlâ kızgın mısın?" Danny klitorisimle oynamaya başlarken beni kışkırtıyor. Benden bir inilti kaçıyor ve boğazımdaki tutuşunu gevşetiyor, artık beni boğmuyor, bunun yerine beni yerimde tutuyor. Ağzı kulağımda, ısırıyor ve ben parçalanıyorum.

Parmakları büyülü. Klitorisimle oynama şekli vücudumu titretiyor, hareketsiz kalamıyorum. Daireler çizmeye başlıyor, saf bir zevke dönüşüyor ve ben boşalmak üzereyim. Parmaklarının altında doruğa ulaşmak üzereyken nefesim ağırlaşıyor, tırnaklarım boynuma dolanan elinin derisine batıyor ve zevk içimde birikmeye başlıyor, patlamakla tehdit ediyor.

Ağzım bir karış açık, parmaklarının üzerine boşalmaya hazırlanırken aniden durdu.

"Hâlâ kızgın mısın Cherry?" dedim.

Ona bakıyorum, bana istediğimi vermeyi bıraktığı için yaşadığım yıkımdan dolayı gözlerim yaşlarla dolmaya başlıyor.

"Çünkü duracağım. Ama eğer her bir parçanı yutmamı istiyorsan, sadece söyle, tatlı Ari'm."

Dudaklarımı ısırıyorum, öfkeyle nefes alıyorum. "Lütfen."

"Lütfen ne?" Kulağıma tıslıyor.

"Yutmaya devam et."

"Neyi yutacaksın?" Alay ediyor ve ben sabırsızlanmaya başlıyorum. Nereye gideceğini umursamadan sikini arzuluyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki, ilk kez bir erkeğe beni yok etmesi için yalvarıyorum ve içten içe kendimi utandırıyorum.

"Beni ben yapan her şey." Isırarak söylüyorum.

Memnun bir şekilde sırtıyor. Pozisyonumu değiştiriyor. Beni duş başlığının duvarına dayıyor, böylece su bana değil onun sırtına çarpıyor. Yüzüm duvara dönük, bacaklarımı ayırıp arkamdan beni yalarken avuçluyorum, dili içimde, çok lezzetli bir şekilde itiyor. Dizlerinin üzerinde ve sanki vücuduma tapıyormuş gibi hissediyorum. Beni yiyip bitirirken kendimi bir Tanrıça gibi hissettiriyor. Dudağımı ısırıyorum ve her yalamada ayak parmaklarımı kıvırıyorum. Parmağının kıcıma girdiğini hissettiğimde gözlerim açılıyor ve nefesim kaçıyor. Arkama baktığımda Danny'nin parmağıyla kıcımı okşarken her saniyenin tadını çıkardığını görüyorum. Büyük parmağının bana verdiği her darbeden büyük zevk alıyorum ve bir inilti benden kaçıyor. Çok doğru bir his.

"Oh, Danny, hayal kırıklığına uğradım." "Hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Hayal kırıklığına uğradım. Senin sikini istiyorum, parmağını değil." O kadar günahkârca gülüyor ki, gözüm korkuyor.

"Küstahlığın sadece cezalandırılmana neden olacak."

Duşu kapatıyor ve yatağına doğru yürürken çıplak bedenimi omzuna atıyor. Vücutlarımız ıslak ve buhar bizi yutuyor. Bedenimi yatağına bırakıyor ve battaniyeye çarpınca göğüslerim zıplıyor ve Danny'nin kendini avuçlamasını izliyorum.

"Kendine dokun bebeğim."

Hiç tereddüt etmiyorum. Parmaklarım klitorisimle oynuyor ve zevkten başımı arkaya atıyorum. Danny yatağa tırmanıyor, üzerimde geziniyor. Ucunu amıma sürüyor, kayganlaştırıcı olarak kullanıyor, büyük sikini okşuyor ve ben aşağı bakıyorum, gözlerim açılıyor.

Bu nasıl kıcıma girecek?

Diz çöktüğünde yatak ağırlığının altında çöküyor, bacaklarımı tutuyor, tüm vücudumu ilkel bir şekilde ona doğru çekiyor. Dizlerinin üzerinde, belimi kendisine doğru kaldırıyor ve ben çarşafların üzerine sırtüstü uzanıyorum. Beni domaltacağını düşünmüştüm, düşüncelerimde kafa karışıklığı beliriyor.

"Beni domaltmak istemiyor musun?" Ben soruyorum.

"Eğilirsen çığlık atmanı nasıl izleyebilirim?" Sesi derin ve boğuktu.

Danny beni kararlılıkla kavıyor, bacaklarım havada, ayak bileklerim yüzünün her iki yanına dizilmiş. Ayaklarım omuzlarında gevşedi ve göğüslerime tutunarak kendimi destekledim. Bu adamın bana her şeyi yapmasına izin verebilirdim, her şeyi doğru gibi gösteriyordu. Tecrübeli olması gözümü korkutuyordu ama ona güvenmeye devam edecektim. Bekâretimi bir kadını nasıl tatmin edeceğini bilen birine kaybetmek hem korkutucu hem de heyecan verici.

Kalçalarımı kavıyor, beni istediği yerde tutuyor ve yavaşça kıcıma giriyor. Anlık acı içimi parçalıyor ve göğüslerimi sıkıca kavıyorum.

Etrafında kenetleniyorum ve bu sadece onun zevkle dişlerini gıcırdatmasına neden oluyor.

"Acıyor, Danny, acıyor." Yumuşakça ciyaklıyorum. Zor nefes alıyorum, tüm vücudum onun uzunluğunun sadece yarısı kadar titriyor.

"Güzel." İçime daha çok girdiğini söylüyor ve ben daha çok geriliyorum. "Danny... oh, Tanrım!" Gözlerimi kapatarak çığlık atıyorum.

"Tanrı mı?" Sanki ona hakaret etmişim gibi söylüyor. "Ona seslenmeye zahmet etme, seni duyamaz. Ben etraftayken Tanrı diye bir şey yok bebeğim." Danny kendini tekrar tekrar kıcıma sokarken ve her itişte acının hafıflediğini söylüyor. Aleti içime giriyor ve ayaklarım havada, omuzlarının her iki yanında zıplıyor.

Acı ve zevk benim için yeni bir şeydi ve ikisinin birlikte bu kadar mükemmel gideceğini hiç tahmin etmemiştim. Her itişte gözlerim yuvalarından fırlıyor, iniltilerimiz ve deri şapırtıları kulaklarımızı dolduruyordu ve her anını çok seviyordum. Her karın kası daha da kasılıyor ve gövdesinin etrafındaki damarların dışarı çıktığını görebiliyorum.

"Bu senin cezan, Ari. Bana her sataştığında, seni buraya getirecek."

O zaman ona daha sık sataşmalıyım. Dudağımı ısıırıyorum ve klitorisimin etrafında dönüyorum.

Seks konusunda tamamen yeniydim ve Danny'nin şehvetinde boğulmak için derinlere atladığımı hissediyordum. Deneyimsizliğim Danny beni her becerdiğinde boğulmama neden oluyordu, ancak tam ölebileceğimi düşündüğüm anda beni boşaltıyor, daha fazlası için yalvarıyordum.

Danny diğer eliyle belimi tutarken klitorisime uzanıyor, parmakları tüm vücuduma elektrik gönderiyor, sırtımı

kemer ve ben çok yaklaştım.

Danny sikini kıcıma sokmaya devam ediyor, beni parmaklarken tüm uzunluğuyla dolduruyor. Bu duygu çok zehirliydi ve ne kadar hoşuma gittiğinden utanıyorum. Parmaklarıyla boşalmamı sağlıyor ve bir gözyaşı ve cennet bulutu içinde doruğa ulaşırken haykırıyorum.

Danny kaşlarımı çatmış, ağzım açık, göğüslerim her vuruşta zıplarken ve dudaklarımdan tutarsız sesler çıkarken beni izliyor.

"Çılgınlıklarını duymaya bayılıyorum." Danny'nin gözleri karanlık, çok uğursuz, boğuk sesi inliyor ve hızını artırıyor, kıcımın içinde bitirirken yanaklarımdan bir gözyaşı düşüyor. Koyu kumlu sarı saçları dağınık ve bu beni çok etkiliyor. Acı çok iyi geliyor ve artık kim olduğumu bilmiyorum.

Artık kendimi onun kıvrımlarına sıkışmış bir fare gibi hissetmiyorum.

Sessizce uzanırken, hem Danny'nin hem de Shane'in nasıl olup da sürekli hayatıma girdiğini merak ediyorum. Kader mi bu? Tesadüf mü? Her birinden aldığım his *çok farklıydı*.

Uykusuz bir gece daha. Danny birkaç saat içinde gitmek zorunda. Sabah yaklaşıyordu ve ben bundan korkuyordum. Gitmeden önce onunla geçireceğim her saniyenin tadını çıkarmak istiyordum. Son üç gün tam bir çılgınlık kasırgasıydı ve ben buna ayak uyduramıyordum.

Uyumadan önce tekrar temizlendik.

Başımı Danny'nin koluna yaslamış, yan yatıyordum. Belimi kendine doğru çekmişti, böylece kasıkları kıcıma dayanmış, ayaklarımız birbirine dolanmıştı.

"Nasıl hissediyorsun?" Kulağıma mırıldanıyor. Alay ediyorum.

"Kırılmış." Vücudum yara bere içindeydi, kanıyordu ve hâlâ daha fazlasını istiyordum. Kısa bir kahkaha attı.

"Merak etmeyin. Ben gidiyorum."

Gidiyor.

Kalbim mideme iniyor, gülümsemem kayboluyor ve hatırlatmasına anında üzülüyorum.

"Döndüğünüzde burada olmayabilirim. Kısa bir sözleşme imzaladım ve yaklaşık bir ay içinde Kuzey Carolina'da olmam gerekiyor."

Sessiz kalıyor, konuşmamı dinliyor. Sessizlik bizi bütünüyle yutuyor. Her şey sessizlikten iyidir. Danny'nin bana açılmak yerine sessiz kalması hoşuma gitmiyor. Aklının nerede olduğunu asla bilemedim. Ne söyleyeceği ya da ne yapacağı hiç *belli olmuyor*.

"Danny..."

"Hmm?"

"Biz neyiz? Mesela bu ne?" Penceresinden dışarı bakıyorum. Panjurları açık ve gökyüzündeki yıldızların parıltısını izliyorum, onun yanıtını bekliyorum. Genelde biriyle konuşmam gereken bir konuda yüzleşmezdim. Genelde içimde tutardım. Ama bu yeni bir dönem.

Danny'nin vücudu kaskatı kesiliyor ve böylesine huzurlu bir anı mahvetmişim gibi hissediyorum. Seksten sonraki bu anlar her zaman çok rahattı ama ona sormazsam ilişkimizi merak etmek zorunda kalacağımı biliyordum. Danny gittiğinde, iletişimimiz de onunla birlikte yok olacak.

Danny birkaç ay önce bana hiçbir kadına bağlanmayacağını açıkça söyledi. Ben neden farklı olayım ki? Bağlanmanın sonuçlarını bilerek kendimi ona verdim.

"Bence bu çok açık, Cherry. *Sen benimsin.*"

Kalbim küt küt atıyor.

"Benim hakkımda anlamam gereken bir şey var, Ari, ben sözlerin değil eylemlerin adamıyım. Sana nasıl hissettiğimi söylemeyeceğim, *göstereceğim.*"

Kan yanaklarıma hücum etti.

"Senin burada olmaman gerekiyordu ve benim de *senin* yanında bu şekilde bulunmamam gerekiyordu..." Duraklıyor.

Kafam karışıyor ama daha fazla kurcalamıyorum. Bu Danny'nin bana en çok açıldığı an.

Danny beni gafil avlıyor, çenemi kavırıyor ve tekrar üstüme çıkıyor. Çenemdeki tutuşunu sıkılaştırıyor ve ben onun güzel mavi gözlerine bakıyorum, irkiliyorum.

"Zaten cehenneme gidiyorum, seni yanımda götürmemek için elimden geleni yapacağım." Sonra yumuşak dudaklarını dudaklarıma çarpıyor, dudaklarını onunkilerle hareket ettiriyor, her saniyeyi beynime kazıyor. Yavaşça içime giriyor ve ben onu daha derine alırken sırtını kaşıyorum.

Danny'nin hayatı benim için hâlâ bir gizemdi, bana anlatmadığı o kadar çok şey vardı ki. Evdeki hayatı. Alkol ihtiyacı. Yardım edemem ama babasıyla ve *kardeşimle olan* yabancılaşmış ilişkisinde daha fazlası olduğunu hissediyorum. Böyle olmasının bir nedeni var. İçmesinin, *şehvetinin bu kadar karanlık olmasının bir nedeni*. Yine de kararlıyım ve kardeşimin ölümünü çevreleyen gizemi çözeceğim.

Bölüm 30

ARI

Meredith ve Emilia beni havaalanında bekliyorlardı. Aradan bir ay geçti ve Irak'taki hastanedeki sözleşmemi bitirdim. Benim sahte

Danny'nin ben gitmeden önce dönme umudu yok oldu. Doktor Diaz ve Lori'den ayrılmak benim için çok zordu. Yeni bir aile kurmuştum ve son vardiyamı bitirdiğimde tamamen yıkılmıştım. Doktor Diaz, dinlenme odasında bir partiyle birlikte her bir personele bir karta rahatlatıcı veda dilekleri yazdırdı. Birbirimize bir gün Amerika'da bir tatil gezisinde yeniden bir araya geleceğimize dair söz verdik.

Uçak alçalmaya başlıyor ve karnımın göğsümün içine doğru süzüldüğünü hissederken kolları sıkıca kavıyorum. İçimden uçağın sağ salim inmesi için yalvarırken, endişe kalbimin çarpmasına neden oluyor. Ama hemen aklıma Danny'nin en büyük korkuma meydan okuması geliyor. *Uçmak*. Danny'nin ben onun üzerinde otururken, kayıssız bir şekilde beni becerdiği anılar kafamda beliriyor. Korkularımı unutturacak şekilde bana meydan okudu. Artık uçmaktan korkmuyorum. Kolçaklardaki tutuşumu gevşetiyorum.

Uçak, hayali düşüncelerimin hiçbirini gerçekleşmeden iniyor. Uçaktan gelen gürültülü sesler kulaklarımda titreşiyor ve güvenli bir uçak yolculuğunu kutluyorum.

Gittiğinden beri ondan haber alamıyordum ki bana bunun normal olduğunu söylemişti. Birbirimizle iletişim kuramıyorduk, bu yüzden sabırla aramasını veya mesaj atmasını bekledim. Bana sağ salim döneceğine dair güvence verdi ama ben buna pek inanmadım. Kardeşim anneme ve bana her zaman güvence verirdi, ancak gittikten birkaç ay sonra onu gömüyorduk.

Bileğimdeki yeni bilezikle oynuyorum. Ortasında bir kovboy çizmesi mücevheri olan kırmızı bir bilezik. Violet'in eve gönderilmeden önce verdiği bir hediye. O

nezaketim, sabrım ve onu dinleme isteğim için bana teşekkür etti. Onunla bağ kurmak, hemşire olmaktan daha fazlasını yaptığımı pekiştirdi... Ben bir şifacıyım ve Violet'i sonsuza dek kalbimde taşıyacağım.

Danny'nin güvenliği ve hatta Damon'ın dönüşü için sürekli endişelenmekten çoğu gece uykusuz geçiyordum. Her gün Danny ve ekibinin Damon'ı başarılı bir şekilde Violet'e geri getirmesini umuyordum. Bir aydır ondan hiçbir haber ya da güncelleme gelmemişti, bu yüzden görevin hâlâ devam ettiğini biliyordum.

Violet ve Damon'ın hikâyesi tüm haberlerdeydi. Violet'in adı memleketteki ulusal haberleri haftalarca meşgul etmişti ve son zamanlarda gündemden düşmüştü. Irak'tan ve Danny'den ayrılmak yanlış geliyordu. Ondan daha uzakta olduğumu bilmek beni endişelendiriyordu. Violet'in nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordum. Kıyaslanamazdı. Violet ve ben ayrılmadan önce numaralarımızı değiş tokuş ettik. Ne zaman isterse bana ulaşabileceğini bildiğinden emin oldum.

Sırt çantamı taşıyarak uçaktan indim. Bir Amerikan havaalanına girmek çok iyi hissettirdi. Evde olmak harika bir duyguydu. Yurtdışına kırılgan bir şekilde gittim ve tamamen farklı bir insan olarak döndüm. Çok kısa bir sürede değişmişim ama bunun iyi bir şey olduğunu hissediyordum.

Şehrimdeki havaalanı küçüktü ama gelen ve giden insanlarla şaşırtıcı derecede doluydu. Her şeyden önce bagaj almaya gitmem gerekiyordu.

Havaalanında yürürken, restoranların ve hediyelik eşya dükkanlarının önünden geçerken bir şey gözüme çarpıyor. Emilia, Harry ve Meredith. Elllerinde benim adımın yazılı olduğu bir poster tutuyorlar,

En Sevdiğimiz Hemşiremiz Evine Hoş Geldin

Ne yazdığını anladığımda gözlerim açılıyor. Boğazımı temizliyorum ve göğsüm sıkışıyor. Onları çok özledim.

Emilia ve Meredith koşarak bana doğru gelirken ben daha hızlı yürüyorum. Harry elinde posteriyle kalıyor ve Emilia'nın ne kadar heyecanlı olduğuna gülüyor. Kızlarla kucaklaşıyoruz ve nostaljinin etkisiyle onlara sarılıyorum. Yakın arkadaş çevremi özlemiştim.

"Ari! Seni çok özledik," diye haykırıyor Emilia, geri çekilerek.

"Dostum seni çok özledim! Tam zamanında döndün, kışım da büyüyen bir şey var ve bana ölüp ölmediğimi söylemene ihtiyacım var." Meredith şaka yapıyor ve ben de ona gözlerimi deviriyorum.

"Ben hemşireyim, doktor değil, git bir dermatoloğa görün, seni pis herif." Kıkırdayarak onu hafifçe ittim.

Harry'ye ulaştığ ve selamlaştığ. Harry uzun boylu, Filipinli ve tanıdığım en tatlı adam. Emilia'ya karşı çok iyi. Ona davranış şekli her kadına davranılması gerektiği gibi. Çok nazik ve romantikti.

"Ari, tek parça halinde döndüğünü görmek güzel," diyor Harry, bavulumu bana uzatırken. Bavullarımı benim için almalarına hiç şaşırmadım. Arkadaş grubum oldukları için şanslıydım.

"Yarın akşam için plan yaptım bile, içmeye gidiyoruz. Her zaman gittiğimiz bara." Meredith heyecanla ellerini birbirine vurur.

"şu anda tek yapmak istediğim annemi görmek. Siz de bana katılabilirsiniz." Kızlar kabul etti ve Harry hepimizi benim evime bırakmayı teklif etti. Evde bitirmesi gereken bazı işleri vardı. İşinin en iyi yanı uzaktan ve kendi programına göre alışabilmesiydi.

Havaalanından evime olan mesafe yaklaşık yarım saat. Meredith ben gittiğimden beri neler yaşadığını anlattı. Emilia bana düğünü nedeniyle son birkaç haftadır ne kadar stresli olduğunu ifade etti.

Annemin evine vardık ve içeri girmek için sabırsızlanıyorum. Arabadan aceleyle iniyorum ve annemin lezzetli yemeklerinin kokusunu dışarıdan alabiliyorum. Ev yapımı enchiladas burun deliklerimi dolduruyor. Karnım gurulduyor ve ağzım sulanıyor. En sevdiğim tariflerden biri.

Meredith ve Emilia beni takip ederken kapıyı açarak evime giriyorum. Güneş batıyor ve saat akşam sekiz civarı. Annemi bir peçeteyle masanın üzerinde dördümüz için kapı kacak hazırlarken buluyorum.

Beni görünce gözleri doldu ve gülümsedi. Ben gittiğimden beri birkaç yıl daha yaşlanmış gibi görünüyordu ve hemen ardından suçluluk duygusu geldi. Annem hiçbir zaman beni sürekli kontrol edecek bir insan değildi. O inançlı bir kadındı. Ben yokken her gün beni aramak ve mesaj atmak yerine, günlerini kiliseye giderek ve benim için dua ederek geçirirdi. Paul için yaptığı şeyi şimdi de benim için yapıyor.

"Mija! Eve döndün! Nihayet!" Beni kucaklıyor ve mutluluktan ışıldadığını hissedebiliyorum.

Onu sıkıyorum.

"Biliyorum anne. Seni çok özledim. Ben geldim! Beni en sevdiğim yaptığınız için çok teşekkür ederim." Annem arkadaşlarımı selamlarken gözyaşlarımı tuttum. Hepimiz masaya oturduk. Annem elbette herkese servis yapmasına yardım etmem için yalvarıyordu. Benden önce onun yemeğe oturduğundan emin olmak istedim. Annem her zaman kendisinden önce başkalarıyla ilgilenildiğinden emin olurdu.

Anneme Violet'i ve üzerinde çalıştığım daha ilginç tıbbi vakaları anlatıyordum. Rooker'ın hayatını kurtarmak gibi yardımcı olduğum ameliyatları. Beni can kulağıyla dinledi, gözleri gururla parlıyordu.

Ona Rooker'ı anlatmayı bitirdiğimde ağlamaya başladı. Onu en son kontrol ettiğimde takımına dönmeye hazırlanıyordu.

"Paul seninle gurur duyuyor. Ben de öyle. Nunca lo dudes."

Bundan asla şüphe etmeyin.

Boğazımdaki sıkışıklığı yutarak başımı sallıyorum. Kendimi sıcak bir karmaşaya girmekten alıkoydum. Bunun gözyaşlarıyla dolu bir geceye dönüşmesini istemiyordum.

"Yani yine, denizaşırı *ülkelerdeki seksi deniz komandosuyla mı* bir araya geliyorsun? Ne çılgın bir tesadüf. Bunun kader olduğuna ikna oldum..." Meredith diyor ki.

Meredith devam etmeden önce suyunu alırken duraksıyor, boğazımı temizleyerek dizini tekmeliyorum. Annem evde küfürlü kelimeler kullanmamızdan hoşlanmaz. Meredith işaretimi yakalıyor ve özür dilercesine başını sallıyor.

"Ya da o senin sapığın." Emilia omuz silkiyor ve ben başımı sallıyorum.

"Danny mi? Paul'un arkadaşı mı?" Annem sandalyesinden kalkıp tabağımı toplarken soruyor.

"Evet..." Ellerimi bir peçeteyle temizlerken söyledim. Annemin yanında Danny hakkında konuşmak istemiyordum. Ona karşı gerçek hislerimi anlamasından ve beni kolayca okumasından korkuyordum. Seks yaptığımı ortaya çıkaramayacağını umuyordum. Anneme göre evlilik öncesi seks büyük bir günahı. Eğer öğrenirse, kelimenin tam anlamıyla içimden öldürdüm. Onun beni nasıl gördüğü benim için çok önemliydi. Aramızdaki ilişki benim için her şeydir. Ona asla saygısızlık etmek ya da onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim ama son birkaç aydır onun beni reddedeceği her şeyi yapıyorum.

Yanaklarım alev alev yanıyor ve alt dudağımı emiyorum. Tanrı aşkına, yirmili yaşlarımdaydım ama o bana başka türlü davranıyordu. Annemin beni yetiştirme konusundaki görüşü çok çelişkiliydi. Bağımsız olmamı istiyordu ama aynı zamanda ona her zaman ihtiyacım olacağını da bilmemi istiyordu.

"Çok yakışıklı bir adam. Bu lalelerin nereden geldiğini merak ediyordum. Bu sabah kapının önündeydiler." Annem elinde tabaklarımızla mutfığa doğru yürüdüğünü söylüyor. Onları lavaboya bırakıyor ve mutfak tezgahının üzerinde duran bir düzine laleyi alıyor. Bir meyve sepetinin arkasına saklanmışlardı.

Kafa karışıklığı ve mutluluk beni heyecanlandırıyor. Danny bunu nasıl

başardı? Ona en sevdiğim çiçeğin lale olduğunu söylememiştim. O seçmiş olmalı.

Birinin beyni benim hakkımda.

Annem çiçekleri bana uzatıyor ve Emilia ile Meredith mırıldanmaya ve öpüşme sesleri çıkarmaya başlıyorlar. Onlara gözlerimi devirip kızarıyorum, çiçekleri koklamak için acele ediyorum ve aklım Irak'a gidiyor. Bu çok hoştu ve ona hiç benzemiyordu.

"Ve bir kart var. Ama ben açmadım. Al bakalım."

İkiye katlanmış tek bir boş küçük kart var. Beyaz ve açmakta tereddüt ediyorum. Danny hakkında bildiklerimi bildiğim için açmaya korkuyorum. Bu adam kirliydi ve ben bunu seviyordum. Beni ne tür şehvetli sözlerin beklediğinden korkuyorum. Annem omzumda geziniyor, ona doğru bakıyorum ve ellerini kaldırıp teslim oluyor.

"Tamam, tamam, ben gidiyorum." Sandalyesine geri çekildiğini söylüyor. Kıkırdadım ve açtım. Meredith ve Emilia karşımda kahkahalar içinde yuvarlanıyor, nota vereceğim tepkiyi bekliyorlardı.

Açtım ve hemen kaşlarımı çattım. Göğsüm sıkışıyor, boğazım ağrıyor ve korkuyla yutkunuyorum.

İşte kızlığını bozmak için bazı çiçekler

Yakında görüşürüz

Ari Kekleri

"Bu da ne böyle?" Meredith kartı elinde tutarak çılglık atıyor. Yatak odamda uyumaya hazırlanıyorduk. Annemle bana eşlik etmeleri için gece kalmaları için onlara yalvardım. Evimde ne kadar çok insan olursa o kadar iyi. Harry Emilia'ya pijamalarını getirdi, Meredith de benimkileri ödünç alıyordu.

Bir sürü soru birbiri ardına patlak veriyor. Stresten başım zonkluyor ve mide bulantısı beni ele geçirmeye başlıyor. Midem asitten yanıyormuş gibi hissediyorum. Kendimi hasta hissediyorum. Shanes'in tehdidi karşısında nasıl hissetmem? Kartı okuduktan hemen sonra bir polis raporu hazırladım.

Soruşturmaya gelen polis memuru çok küçümseyiciydi. Durumumu küçümsemeye devam etti. Onlara zehirli ilişkimden, bar kavgasından, odamın tahrip edilmesinden ve şimdi de bu tehdit notundan başlayarak bir dizi olaydan bahsettim.

Öyle ya da böyle, şikayetimi kayda geçirdi. Beni kızdıran bir şeyden bahsetti. Polis Shane Mitchell'i araştırdığında, deniz kuvvetlerinde asker kaçağı olarak sınıflandırıldığını öğrendik. İşini terk etmek Üniformalı Askeri Adalet Kanunu'na aykırıydı. Eve döndüğünde işe gelmeyi bırakmıştı. Askeri polis onu arıyordu, dolayısıyla bu onun tutuklanmasını sağlayabilecek yararlı bir ipucuydu.

Bu bilgi beni daha da hasta etti. Shane'in aklından neler geçiyordu? Gerçekten aklını kaçıırıyordu. Neden benden uzaklaşmamıştı? Neden beni korkutmak için her zamankinden daha istekliydi?

Duvarlar dönüyor ve akşam yemeğimin boğazımda yükseldiğini hissedebiliyorum. Kendimi hiç olmadığım kadar güvensiz hissediyorum. Paul artık burada değil ve Danny... Danny dünyanın öbür ucunda ve ben kendimi çaresiz hissediyorum.

"*Yakında görüşürüz*, bu da ne? Bir tehdit mi?" Emilia havalı yatağında rahatlarırken ekliyor.

"Ayrıralı uzun zaman oldu. Anlamıyorum." Yutkunuyorum, yatağın sol tarafına uzanıyorum.

"Tamam ama... seni bekaretini kaybetmekle suçladığı kısmı da geçecek miyiz? Çünkü eminim en iyi arkadaşım da bize böyle bir şey söylerdi. Yani yalan söylüyor olmalı." Meredith ayaklarımın dibinde otururken kaşlarını kaldırıp bana bakıyor.

"Hasta olacağım."

Anında nefesim kesildi. Cinsel hayatımla ilgili sorular ve şimdi de Shane'in ellerinde maruz kaldığım korkunç tacizi hatırladıktan sonra. Daha önce onu polise ihbar etmeyi reddetmişim çünkü hayatımızın bir noktasında onun iyi biri olduğuna inanmışım. Bir noktada ona çok değer veriyordum ve bu beni her zaman polise koştuktan alıkoydu. Geçmişimiz.

Mide rahatsızlığımınla daha fazla başa çıkamadım. Tuvalete doğru koşmaya başladım. Odamın diğer tarafında olduğu için kolay bir yolculuktu. Klozet kapağını kaldırdım ve kusmaya başladım.

Bölüm 31

DANNY

Ayrılmak beni daha önce hiç rahatsız etmemişti. Beni heyecanlandırıyor.

Her görevden aldığım adrenalin beni uçuruyor ve her seferinde farklı bir tür haline geliyorum.

zaman. Grim Reaper, üniformam üzerimde ve tüfeğim elimdeyken hayata bakış açımın doğru bir temsili.

Evde kimseyi geride bırakmıyordum ama bu sefer durum farklı.

Birinin beni beklemesine alışmam uzun zaman alacak. Ari dikkat dağıtıcı, büyüleyici ve öfkeliendiriciydi. Onun küçük güzel ruhunu şeytanlarımın etrafına sarmıştım. Onun da beni hak etmediğim bir fantezi gibi içine çektiğini bilmiyordu.

Başka bir köye baskın yapmaya hazırlanıyoruz. Birkaç haftadır sadece ipuçları var. Askeri istihbaratımız bizi bir yere kadar götürüyordu. Damon'ın koordinatları hakkında her istihbarat aldığımızda, ekibim ve ben hızla bir plan hazırlıyor, harekete geçiyor ve uygulayamıyorduk. Ona her yaklaştığımızda görevimiz tehlikeye giriyordu. Damon'ı hareket ettiriyorlardı ve görev başarısız oluyordu.

Ama her seferinde daha da *yaklaştık*. Son seferinde bazılarını yakaladık, elimize geçirdiğimiz adamları sorguladık. Sonunda biri ninni söyledi ve bizi bu geceki göreve yönlendirdi. Bu noktada Damon'ın eve dönme şansı çok azdı.

Bir Chinook'un içindeyiz, içi cehennemi getirmeye hazır Navy SEALs ve Green Berets ile dolu. Kane yanımda oturuyor, arkadaşlığımız kopmuş olsa da. Kane'le kavga ettiğimizden beri hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Genelde böyle şeyler olduğunda moraller bozulur.

Bir tartışmada Paul'ün ölümünü gündeme getirmek gibi alçakça bir hareketten sonra onunla konuşmayı reddediyorum. Herif oraya gitti ve sıcıp batırdığını biliyordu. için

Üstüne üstlük Kane'in Ari'yle flört ettiğine şahit olmak kanımı kaynattı. Ama kızamazdım. Kızmak mantıklı değildi. *Ari'yi becerdim.*

Paul'ü orduda tanıyan herkesten, ekibi de dahil olmak üzere, öğrendiklerinde çok fazla nefret ve yargı almaya kendimi çoktan hazırladım.

Umurumda bile değildi. O benimdi, bırak konuşsunlar, bırak yargılasınlar, bu onu tekrar tüketmemi engellemeyecekti. Paul'e verdiğim söz yerine getiriliyordu, sadece kendi yöntemimle. Onu izlemeye devam edecektim. Onu koruyacaktım. *Onu kıracaktım.*

"Meşhur Azrail. Paul bana senin hakkında çok şey anlattı." Sağ tarafımdaki bir SEAL söylüyor. Sinirlendim. Askeri camiada iyi tanınıyım. Sadece düşünmekten bile nefret ettiğim öldürme sayımla değil, *kimleri öldürdüğüm* de ünümün bu kadar yaygınlaşmasına neden oldu. En çok arananlar listesinde en az üç terörist öldürdüm. Bunu benden başka hiçbir özel hareketçi yapamadı.

Ona ters ters bakıyorum ve sırtışı kayboluyor. Yüzlerimiz kamuflaj boyasıyla kaplı ama ben her zamanki gibi yüz boyasının üstüne kafatası maskemi takıyorum. Bir chinook'a girdiğimde, zihnimin farklı bir durumuna giriyorum. Mantıksız, ölümcül bir yaratığın zihnine.

Boğazını temizliyor, tokalaşmak için elimi uzatıyor ama ben tutmuyorum. Elim tutmayacağımı anlayınca elini geri çekmesini izliyorum.

"Adım Zeke." Sesini tanıyorum. Violet'i Rooker ve benim baskın yaptığımız binadan çıkaran SEAL'dı.

"Ah, Aitu. Paul bana senin hakkında çok şey anlattı." Zeke'in operatör adı Polinezya dilinde *şeytan* anlamına geliyor. Zeke Samoalı. Kaptanıma tam bir rapor vermek zorunda kaldığımda onu araştırdım. Her görevden sonra bir yığın evrak işi yapmamız gerekir. Ününe bakılırsa iyi bir adammış. Benimle aynı vücut yapısına sahip, benimle aynı boyda, uzun siyah saçları geriye taranmış ve kolları kültürel dövmelemlerle kaplıydı.

"Daha önce tanışmıştık. Sadece kısa bir süre." Yüzünü göremiyordum, sadece gri gözlerini görebiliyordum. O konuşmak istedi ama ben istemedim. Ben hiç konuşmadım. Ekibim isteyken havadan sudan konuşulmayacağını iyi bilirdi.

Konuşmaya devam etmek istemeyerek başımı salladım. Mesajı aldı ve arkasını döndü. Başımı arkaya yaslayıp dinlendim, zihinsel olarak kendimi birazdan yaşayacağımız lanet olası savaşa hazırladım. Kulübedeki bir grup asker Yeşil Bereliler Türküsü'nü söylemeye başladı. Kısa ve saygılı bir şarkı.

Ellerim çenemi ovuyor, sakalım avuç içimin derisine batıyor. Hava uğursuz geliyor. Bir şeylerin ters gittiğine dair içimde kötü bir his vardı. Ne zaman böyle bir hisse kapılsam hep haklı çıkardım. Bu gece boktan bir gösteri olacaktı.

Kariyerimdeki tüm görevlendirmelerden edindiğim deneyim, olumlu düşünme şeklimi mahvetti. Her zaman en iyisini umdum ama en kötüsünü bekledim. Kabuslarında bile göremeyeceğin şeyler kariyerim boyunca başıma geldi. Ve bu his bana bağıyordu. *Yanlış giden bir şeyler var.*

Helikopter varış noktamıza doğru alçalmaya başlıyor ve tanıdık bir önsezi enseme nefes almaya başlıyor ve gözlerim kapalı, hınzırca gülümsüyorum. Vücudumu ürpertiyor, tüylerimi diken diken ediyor, sırt kaslarımı esnetip duruşumu düzeltiyorum, iç çekiyorum, tüm düğümlemleri patlatıyorum. Ölüm varlığını belli etmişti ve bu gece ruhları toplayacaktı. Ama ben onlarla birlikte batmayacağımdan emin olmalıyım.

Küçük meleğim evde beni bekliyor.

Damon'ın olduğu söylenen binaya ilk giren benim ekibim. Yaklaşık beş kat yüksekliğinde bir sürü odası olan uzun bir bina. Bu yol üzerinde bir sürü bina vardı. Bu noktaya kadar çılgın bir yolculuk oldu. Ve sonunda Damon'ı rehin tuttukları yeri bulduk. Terörist grup bu sefer geldiğimizi bilmiyordu.

Bölgenin etrafı sarıldı ve çok sayıda askerle geldiğimizden emin olduk. Bu kötü orospu çocuklarının her birinin bu gece öleceğinden emin olacaktık. Yine de, ölüm etrafımda beliriyor ve bazılarımızın bu gece geri dönemeyebileceğini bilmemi sağlıyordu.

Sen hep buradasın ölüm. Daha fazla ruh biçmemi bekliyorsun.

Ölümün etrafında o kadar çok bulundum ki yakın arkadaş olduk.

Gece yeni başlamıştı ve köylülerin hepsi uyuyordu. Apache'ler hazır beklerken hepimiz yaya olarak ilerliyoruz. Binanın arkasına yaklaştıkça damarlarımda adrenalin dolaşüyor. Zeke yeni ihlalcimiz. İyileşene kadar Rooker'ın yerini aldı ve bombalama cihazını monte etmeye başladı. Duvara yerleştirmeden önce ona başımla selam veriyorum.

Aklım Ari'ye kayıyor. Yemin ederim ki sanki yanımdaymış gibi onun tatlı parfümünün kokusunu alabiliyorum. Kokusu beni dizlerimin üzerine çöktürebilirdi ve bunun neden rutin bir şey haline gelmeye başladığını merak ediyordum.

Tüm adamlar duvarın etrafında toplanmış, tüfeklerini tutuyor, birden fazla silah, bıçak ve el bombası kuşanmış durumda.

Ari'nin tatlı çiçek kokusu yerini yanık bir şeye bırakıyor. Odun yanığı kokusu havayı dolduruyor. Ekibim kokuyu koklamaya başlıyor, hepimiz kaynağını sorguluyoruz.

Bu iyi bir şey olamaz. Bir şeyler yanıyor.

Bu canavarlar şimdi neyin peşinde?

Gedik açma cihazının patlaması uzun sürmedi ve güvenli bir mesafede geri adım atmış olsak bile hepimizin vücuduna sert bir şekilde çarptı. Hepimiz irkildik, bomba kemiklerimizi sızlattı ve kulaklarımızı çınlattı. Yine de ilk ben giriyorum ve diğerleri de beni takip ediyor.

İçeri girdiğimde ilk gördüğüm şey duman. Kullanmaya hazır olduğum tüfeğimi kavradım. Adamların kaçıştığını görmeyi bekliyordum ama henüz bir şey yoktu. Sessizce, gizlice koridorun sonundaki merdivene yöneldim. İçeri girdiğimizde bina sessizdi ama bu uzun sürmedi. Bir adam dehşet içinde çılgılık atmaya başladı. Ses binanın içinde patlıyor ve öfke gözümü kör etmeye başlıyor, kırmızı görüyorum.

Damon Hawk.

Kahretsin. Hızlı hareket etmeliyiz.

Kane arkamda, onu Lopez ve Zeke takip ediyor. Merdivenlere doğru koşmaya başladığımızda botlarımız sessizdi. Bir adam koridorun ortasına atlayarak ortaya çıktı. Elinde bir RPG vardı.

Tereddüt etmedim. Kurşunu tam kaşlarının arasına sıktım. Vücudu anında cansızlaştı ve silahıyla birlikte yere düştü. Gözünü kırpmasına bile fırsat vermedim. Hızlı, isabetli ve ölümcüldüm. Ekibim onları hayatları pahasına savaşa sokmam konusunda bana güvenir ve ben de her seferinde onların güvenini boşa çıkarmadım.

Ölüm, işte gecenin ilk ruhu. Elinden geleni ardına koyma.

Kulaklarımızdaki mikrofonlar ötüyor, dışarıdaki ekiplerden gelen bağırışlar silah seslerinin nereden geldiğine dair sorular soruyor. Lopez onlara hemen ayrıntılarla cevap veriyor. Bize binadan havaya duman sızdığını aktarıyorlar. Yangının her yeri sarmak üzere olduğundan şüpheleniyorlardı.

Bu arada, bunlar oluyor, ıglıklar durmuyor. Gittikçe kötüleşiyor ve ben çok geç olmadan Damon'ı bulmak için elimden geleni yapıyorum. Düşüncelerim en kötüye gidiyor ve ona işkence ettiklerini ya da en kötüsünü yaptıklarını biliyorum. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Damon'ın ailesini hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Buradan döndüğümde Ari'ye iyi haberler vermek istiyorum ve bunu yapacağıma dair kendime söz verdim.

ıglıklar kanımı donduruyor, midem bulanıyor ve neredeyse şeytani bir ses gibi gelen saf ıstırap seslerinden kulaklarımı kapatmak istiyorum.

"Orospu ocukları." Kane arkamdan hırladı. Onun da en az benim kadar rahatsız olduğunu hissediyordum.

Herhangi bir odaya aceleyle giremezdik. Her şey hesaplı ve dikkatli olmalıydı, yoksa bedelini hayatımızla derdik.

Duman yoğunlaşıyor ve nefesimizi daraltıyor. Hepimiz ksrmeye ve yanık et kokusu almaya başladık. Başımı sallıyorum, tfeğimin içine ksryorum. Duman gözlerimi yakmaya başlıyor ve hızla gözlerimi kırıpırtıyorum. Onları açık tutmak için çok uğraşıyordum. Yanlış zamanda tek bir göz kırpma hayatım ya da takımlarım anlamına geliyordu.

Merdivenlerin tepesine ulaşıyorum ve tehditlere karşı hızlı bir tarama yapıyorum. Hiçbir şey yok.

"Temiz!" Kkryorum. Kane, Lopez ve Zeke benden birkaç metre ötede, merdivenlerde emirlerimi bekliyorlar. Duman çok kötüleşmişti ve bir şey gözüme çarptı. Bir kapının altından siyah bir duman çıkıyor ve bunun Damon olduğundan eminim. ıglıkları azalmaya başlıyor, sesi boğuklaşıyor. Yine de o olmadığına dair umutluyum.

Birdenbire parlak bir pala dikkatimi çekiyor, alarma geçiyorum ve saldırıdan kaçmayı başarıyorum ama yere düşüyorum, koridorun derinliklerine, ekibimden uzaklaşıyorum. Tfeğim kollarımdan fırlıyor ve büyük bir ağırlık hırlayarak üzerime geliyor.

Benimle hemen hemen aynı boyda bir adam hiç pişmanlık duymadan bana saldırıyor, tkrkleri yüzüme doğru uçuşuyor, hayvani sesler çıkartıyor. Yüzüme yumruk atıp dudaklarımı patlatıyor. Pislik herif palasını kafama doğru kaldırıyor ama o kadar hızlı tepki veriyorum ki, bir yumrukla karşılık veriyorum ve ikimiz de karşılıklı vuruşuyoruz. Bu orospu çocuğu da karşılık veriyor ve yerde greşiyoruz.

"Lanet olası bir atış yapamıyorum Grim!" Kane panikle bana seslendi. Lazeri doğrudan bize doğrultulmuştu. Atışını kaçırırsa beni vurup öldürme riski var. Eğer tehdidi öldürmek için ateş ederse, kurşun ikimizi de delip geçebilir. Bu bir kaybet, kaybet durumu.

"Merak etme, ben hallederim." Karanlık bedenimi ele geçirirken gülüyorum.

Paniklemedim. *Çok heyecanlıyım.* Böyle anlar için çok çalıştım. Aslında, her bir saniyenin tadını çıkarıyorum. Daha sert gülmeye başlıyorum, uğursuzca, dişlerimi gıcırdatarak. Dudaklarımdan kan ve tükürük dökülüyor ve ben buna bayılıyorum.

Kollarımdan biriyle adamın tüm ağırlığını destekleyerek ön kollarımdan biriyle onu geride tutuyorum. Bu bana çantamda sakladığım altı inçlik bıçağıma uzanmak için yeterli zamanı veriyor. Adrenalinin savaş ya da kaç durumunda yapabildikleri inanılmaz. Gözleri içimde delikler açıyor, çok fazla karanlık ve nefret barındırıyor.

Adam kıpırdanarak elimden kurtuluyor, bağılıyor, farklı bir dilde bana küfrediyor. O hızlı ama ben daha hızlıyım.

Bıçağı boynuna doğru daldırıp boğazını kesiyorum. Kan yüzüme ve göğsüme sıçırıyor ve bedenini üzerimden atıyorum, umutsuzca kollarımı tırmalıyor, üniformam beni yaklaşan kesiklerden koruyor.

Hayat yavaş yavaş elinden kayıp gidiyor ve ben şekerci dükkânındaki bir çocuk gibi çok eğleniyorum. Daha fazla zaman kaybetmeden onu göğsünden bıçaklıyorum, tehdidi ortadan kaldırıyorum ve Ölüm'e bir ruh daha veriyorum. Bıçağım o kadar keskin ki, hiç sorun çıkarmadan doğrudan kalbini delip geçiyor. Adamın gözleri acıyla açılıyor.

Sırt üstü yatmış, boğulmakta olan ve uzun sakalından kan fışkıran adamı izlerken zorlukla nefes alarak ayağa kalkıyorum. Ben tüfeğimi ararken Kane ve diğerleri de koridorlarda başka tehditler olup olmadığını araştırıyorlar.

Oksijen eksikliğinden dolayı hepimiz zor nefes alıyoruz. Terliyoruz ve Damon'ı bulmaya can atıyoruz. Artık çılgılık atmıyor. Ve bu asla iyiye işaret değildir.

Kane az önce öldürdüğüm adamın başında dikilmiş, gerçekten öldüğünden emin olmaya çalışıyor. Nabzını kontrol ediyor, çenesini sıkıyor, alnından ter damlıyor. Bana baktı ve başını salladı. Tüm bu süre boyunca Lopez ve Zeke kapıyı açmaya çalışıyorlardı.

Tüfeğimi yeniden ayarladım.

"Eğlenceliydi."

Öksürüyorum.

Aitu kapıyı kırar ve siyah dumanlar içinde kalır. "Kahretsin, bir bok göremiyorum!" Diye homurdanıyor.

Yangının kaynağını görmek için duman biraz azalana kadar bekliyoruz. Gözlerimi kısıyorum ve beni neyin beklediğini zaten biliyorum. Sonunda

ortalık aydınlandı ve

durum. Hissettiğim öfke beni titreyene, tüfeğimi yere düşürene ve hayal kırıklığına uğrayana kadar öfkeliendiriyor.

Damon'ın canlı canlı yakıldığını anlamak için roket bilimci olmaya gerek yok. Binanın ve bölgenin güvenliği sağlandıktan sonra, bir ekip DNA kiti alıp doğrulayacaktır.

Yanık et kokusu o kadar etkiliydi ki hepimizi hasta ediyordu. Onu eve canlı getirebileceğimize dair tek bir umudum vardı. O da çoktan gitmişti. Kalbim parçalandı. Başka bir aileyi daha hayal kırıklığına uğratmak istemedim. *Başka bir anneyi, başka bir kız kardeşi.* Çok geç kalmıştık. Damon öldü. Başka bir oğul, gömülecek başka bir kardeş. Kurtaramadığım bir ruh. Alevler onu tamamen tüketti ve binadan çıkmak zorunda kaldık, böylece Damon'ın cesedini çıkarmak ve binanın tamamen yanmasını önlemek için başka bir ekibin girmesine izin verebilecektik. Bu noktada benim ya da Zeke'in ekibinin yapabileceği bir şey yoktu.

İçimde bir şeyler kırılıyor ve ne olduğundan emin değilim. Tek hissettiğim kendime karşı duyduğum hayal kırıklığı. Akıl sağlığım bir kez daha bozuldu, sıkıntıyla başımı sallıyorum. Sakalımı ovalarken başımı öne eğiyorum. Boğulmaktan kurtulmak için binadan dışarı çıkıyorum. Serin gece havası çarpıyor yüzüme ve rahatlıyorum. Düşüncelerim viskinin tadını arıyor. Ari'yle tanıştığımdan beri kontrolden çıktığımı hissediyordum. Paul'ün yasını tamamen tutmuştum ve iyileşmek üzereydim. Ama... onunla tanıştığımda travmayı yeniden açtı. Kafamdaki şeytanların gölgeleri, onların alması için ruhumu yiyip bitirecek bir yemek gibi üzerime çöküyor.

Bir görev başarısız oldu. *Lanet olsun.*

Kanım kaynıyor. Dişlerim çok sert gıcırıyor. Damon'ın yanmış bedenini kafamda canlandırırken öfkem doğal olmayan sınırlara yükseliyor. Parlak kırmızı, turuncu ve sarı tonlar beni kör etti. Şimdi de Paul'ün kollarımda ölüşünü canlandırıyorum. Şu anda artık Azrail değilim. Zayıfım. Daha önce hiç yapmadığım bir şey yapıyorum ve ekibimden uzaklaşıyorum, her adımda agresifleşiyorum, kafatası maskemi yırtıyorum. Chinook'a doğru ilerlerken botlarım yere ağır basıyor. Sigaralarımı çıkarıp kutusuna vuruyorum ve yürürken onları kalçalarımına sıkıştırıyorum.

"Grim! Ne oluyor lan? Nereye gidiyorsun?" Lopez arkamdan sesleniyor, kafası karışmış bir şekilde ama onu duymazdan geliyorum. Devasa boyum Lopez'in yanından geçip gidiyor. Her türden askeri operatör binanın etrafını sarmış, soruşturmayı tamamlıyordu. Daha fazla terörist bekliyorduk ama bu gecenin

Damon'ın idamından sonra savaşacak pek kimse kalmamıştı.

"Bırak onu dostum." Kane, Lopez' i omzundan tutup geri çeker. "Bırak onu. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim."

Bölüm 32

ARI

Irak'tan ayrılmadan önce, Danny'nin görev yaptığı karakoldaki bir askeri hastanede çalışmak için yaptığım başvuru kabul edildi. Bir hafta içinde başladım ve

Çok heyecanlıydım. İlk başladığım zamana göre kendime daha çok güveniyorum. Çalışmaya devam etmek ve zihnimi meşgul etmek istedim.

Meredith ve Emilia sabah erkenden ayrıldılar ama bugün benimle Target'ta buluşacaklardı, artık eve döndüğüm için kendime kıyafet ve yeni hijyen ürünleri almam gerekiyordu. Geri dönmek hala çok doğal gelmiyor. Ve tabii ki eve dönüş törenim polisin evime gelmesini de içermek zorundaydı.

Bu sabah uyandım ve annemle kahvaltı ettim. Notun ayrıntılarını ondan uzak tutmayı başardım. Artık kendimi geçindirecek kadar para kazandığım için kendi başıma bir daire tutma fikrinden bahsettim. Tabii ki buna karşı çıktı. Evde yalnız kalmak istemiyordu. Paul sürekli gittiği için evden hiç taşınmadı. Onun yerine evde kalarak para biriktiriyordu. Onu evde yalnız bıraktığım için kendimi kötü hissediyordum ama bağımsızlığımı da istiyordum.

Günün çoğunu yatakta midem bulanarak, sürekli bir şeyler atıştırarak ve komedi dizileri izleyerek geçirdim. Bu mide bulantısı bir anda ortaya çıktı ve uçaktan bir mide virüsü kap্তığımı düşünmeye başladım.

Danny'nin bana döndüğünü bildiren bir mesaj göndermesini umarak telefonuma bakmaya devam ettim. Telefonum her yandığında ona doğru koştum ama sadece hayal kırıklığına uğradım. Seks yaralarım çoktan geçmişti ve her gün ve her gece Danny'nin dokunuşunu arzuluyordum. Bu adama çok fena aşık oldum. Beni daha fazlası için aç bırakacak şekilde gözümü korkutuyor. Hiçbir pişmanlık duymadan her bir sınırimi ve ahlak anlayışımı test etti ve bunun için ondan nefret etmiyorum.

Odamda tek başıma otururken bütün gün korku filmi izlemek istiyorum ama şimdi Shane yüzünden gerçek hayatımın da korku filmine dönüştüğünü hissediyorum.

Evde yalnız olma düşüncesi tedirgin ediciydi. Yatağında, yorganın altında uzanıyorum ve beni izleyip izlemediğini görmek için pencereden dışarı bakıyorum. Ama hiçbir şey yoktu. Düşüncelerim çığırından çıkmıştı. Shane'in tehdit notu beni kendi evimde korkutmuştu. Sürekli omzumun üzerinden bakıyor, annemin ya da evimin çıkardığı en ufak seste sıçırıyordum.

Daha fazla içeride kalmayı reddettim. Yeterince dinlendim. Dışarı çıkma vakti gelmişti. Zaten Meredith ve Emilia ile buluşma ve ardından El Devine'de bir gece geçirme vakti gelmek üzereydi. Bu yüzden önce kitapçıya sonra da Target'a gitmeye karar verdim. Taytımı ve koşu ayakkabılarımı alıp kapıdan çıktım.

Kardeşlerimin arabasına bindim, Paul'ün kokusu hâlâ arabadaydı. Paul'un eski yeşil ve kahverengi bir Bronco'su vardı. Arabasına çok aşıktı. Elinden geldiğince tamir eder ve onunla gurur duyardı. Öldüğünde başkasının almasını istemedim. Satmayı reddettim, bu yüzden onu sakladım.

Emniyet kemerimi çekip kendimi emniyete alırken dikiz aynama baktım. Düşüncelerim en kötüye gidiyor ve Shane'in zaten burada olmasından korkuyorum... *beni bekliyor*. Ortalık sessiz. Gözlerim aynadan şiddetle etrafı tarıyor ama arka koltuk boş. Kalbim göğsümde sertçe çarpmaya devam ediyor. *Tanrım, kendimi kaybediyorum*. Arabamın içinde etrafıma bakmaya devam ediyorum, herhangi bir saldırı belirtisi arıyorum ama hiçbir şey yok.

Otoparktan çıkıp kitapçıya doğru gidiyorum.

Kitapçı büyük bir parkın yanındaydı. Yürüyüşler, randevular ve piknikler için çok popüler. Benim için, Shane'in bana vurmak için en sevdiği yerd. Olmayana kadar benim de en sevdiğim yerd. Kitapçıya her gittiğimde bu parkın önünden geçmek zorunda kalıyorum ve bu bana kötü anıları hatırlatıyor.

"Eğitim kampından eve dönmek nasıl bir duygu?" diye sordum. Soğuk bir Kasım gecesiydi. Şükran Günü yaklaşıyordu ve Shane mezuniyetinin ardından teknikerliğe gitmeden önce eve dönebilmişti.

Okul.

"Harika." Alaycı bir şekilde söylüyor. Çimenlere bırakmadan önce birasından bir yudum alıyor. Kollarını dizlerine dayamış, ben de omzuna yaslanmış oturuyorum. Parkın تنها bir yerinde, bir ağaçlığın altındayız.

Ağaç. Çalılar bizi çevreliyor. Gece yarısına yaklaşırken park neredeyse bomboş. O üzgün ve ben nedenini bilmiyorum. Burası konuşmak, takılmak ve kıyafet işlerini halletmek için en sevdiğimiz yer. Onu çok özledim ve çok heyecanlıydım.

onu görmek için. Ama bu tanıdığım Shane değildi. Alışılmadık bir tavrı vardı ve her zamankinden daha agresifti. Sanki bir aşırı özgüvenli, kendini beğenmiş bir hıyar. "Sorun nedir?"

"Bilmiyorum Ari. Belki de bir süredir birlikte olduğumuz ve senin hâlâ bu saçma iç çamaşırı kuralına sahip olduğun içindir." Beni omuzlarından silkerek tükürdü.

İşte yine onunla seks yapmam için bana baskı yapıyor. Seçimlerim ve ahlakım konusunda kendimi suçlu hissettiriyor. Evlenene kadar beklemek istedim. Ve ben

kimseyle yuva kurmaya hazır değildi, özellikle de Shane'le.

"Shane. Lütfen bu gece kavga etmeyelim, lütfen." İç çektim. Bu durumdan rahatsız olmuştum.

Bu, ilişkimizde sürekli bir kavga haline gelmişti. Telefonum çalmaya devam edince elimi cebime attım. Paul bana mesaj atıp duruyordu.

Ben geldim. Geç olduğundan şikayet ediyor ve beni eve çağırıyor ama aslında Shane ile birlikte olduğumdan endişeleniyor. Ona mesaj attım, yerimi paylaştım ve

Ona iyi olduğumu söyledim.

"O zaman sikimi yala." Shane emrediyor. Ayağa kalkıyor, kasıklarını konumlandırıyor yüzüme doğru. Sözleri beni şaşkına çevirdi. Tam bir şok içindeyim ve ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemiyorum, donup kaldım, ona bakıyorum.

Ciddi miydi?

Hâlâ durumu anlamaya çalışıyorum.

Pantolonunun fermuarını açıyor, birasını bitiriyor ve sonra yere atıyor. Bu parçalara ayrılıyor ve ben sıcıyorum. Tüm vücudum titriyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Seni beceremem. O yüzden." Sert aletini çıkarıyor ve okşuyor. Gözlerim açılıyor ve başka tarafa bakıyorum.

"Beni ağzına al Ari Cakes. Beni özlediğini söylemiştin. Beni ne kadar özlediğini göster." Sesi tanınmaz halde.

"Kes şunu, Shane. Ciddiyim. Yoksa giderim." Yanımdaki çalılara bakarak tehdit ediyorum.

"Ari. İstemiyormuş gibi davranmayı bırak." Shane sırıtıyor ve ben ayağa kalkıyorum. Başımı öfkeyle sallıyorum ve endişeliyim. Bana karşı ilk kez bu kadar sert davranıyordu.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" Kendini okşamayı bırakıyor ve ben de onu geçmeye çalışıyorum. Nereye gittiğimi bilmiyorum ama her yer

*buradan daha iyi. Beni saçlarımdan yakalıyor ve öyle sert çekiyor ki
düşüyorum.*

Gözlerim dönüyor ve titremeye başlıyorum.

"Shane! Ne oluyor be!" Kafa derimi yatıştırarak bağıriyorum. Sonra üstüme çıktı, vücut ağırlığıyla beni yere yapıştırdı. Belini içime doğru itiyor ve ben haykırıyorum. Onu üzerimden itmeye çalışıyorum ama o benden daha iri.

Bana öyle sert bir tokat attı ki başım diğer tarafa savruldu ve durdum. Çığlık atıyorum. Şimdi ağlıyorum, sessizce hıçkırıyorum, yanağımı tutuyorum. Tekrar bağırırsam bana vuracağından korkuyorum.

"Kahretsin, üzgünüm bebeğim. Çok özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum." Yanağımı öpmeye başladı ve ben korkuyla onu inceliyordum. Kendini üzerimden iterek beni yerden kaldırdı.

Bana vurdu. İlk kez ellerini üzerime koydu ve ben donup kaldım.

Bana vurdu.

"Özür dilerim bebeğim. Özür dilerim. Sadece seni özledim. Seni istiyorum. Senden daha fazlasını istiyorum ve özür dilerim... Bir daha olmayacak."

Shane kalmam için yalvarmaya başladı.

onunla daha uzun. Ve konuşamıyorum. Hareket edemiyorum. Onun yerine, ona ihtiyacı olanı veremediğim için kendimi suçlu hissediyorum.

"Bana yaptığın şey bu. Seni çok seviyorum ve seninle sevişmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmek için aşırı heyecanlanıyorum." Omzumda ağlıyor, İnce gömleğinden gözyaşları sızıyor, beni göğsüne sımsıkı bastırıyor ve ben de şaşkın bir şekilde sırtını ovuyorum.

"Sadece seninle sevişmek istiyorum. Bana yaptığın şey bu." Tekrarlıyor. Sonunda söyledi. Beni seviyor.

Bunun ilişkimizin geri kalanının sadece başlangıcı olduğunu bilmiyordum.

"Burada bir kahve dükkânı olmasına bayılıyorum." Buzlu kahvemi yudumlayıp Meredith ve Emilia'nın arkasından yürümeden önce gülümsüyorum. Emilia'nın düğün listesini halletmesi gerekiyordu ve Meredith de ona yardım ediyordu.

"Her içtiğimde altıma kaçırmıyordum, bayılırdım. Bu yüzden sadece tazeleyicilere sadık kalacağım." Meredith alay ediyor ve Emilia gülüyor.

"Düğün için hazırlanmalısınız! Gelecek ay olacak. Sizi bu hafta bir ara gelinlikçiye götüreceğim. Bunu aradan çıkarmam lazım. Stres yapacak bir şey daha azalır." Mağazanın koridorlarında yürürken Emilia bize anlatıyor.

"Tabii ki, sabırsızlanıyorum. İlk kez nedime olacağım! Sen ve Harry için çok mutluyum. Bu uzun zamandır beklenen bir şeydi ve mutlu sonunuz için çok heyecanlıyım." Bir kolumla ona sarılarak söylüyorum. "Ben de öyle. Kendimi Harry'den başka biriyle hayal edemiyorum. Hâlâ genç olduğumu biliyorum ama kimin ne düşündüğü umurumda değil. Harry yirmi beş yaşında, ben ise yirmi iki. Çok genç ya da çok geç evlendiğim için eleştirileceğimi hissediyorum. Ama fark etmez. *O aradığım kişi.*" Emilia s ö y l e n i y o r ve sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyorum. Harry'yle evliliği konusunda herkesten gelen eleştirilerle uğraşıyor. Ailesinden arkadaşlarına kadar. Hayal kırıklığına u ğ r a m ı ş t ı ama ben onunla gurur duyuyordum. Bu durumun onu Hayallerindeki adamla evleniyor.

"Peki ya sen, Ari?" Meredith panini sandviçini açarak soruyor. "Peki ya ben?" Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Danny'nin senin için doğru kişi olduğunu mu düşünüyorsun?" Meredith alay ediyor ve ben de durup omuz silkiyorum. Danny'nin aradığım kişi olup olmadığını bilmiyorum ama *öyle* olduğunu *hissediyorum*. Daha yeni tanışmıştık ve duygu, çılgınlık ve şehvet kasırgası gibiydi. Bu kadar kısa sürede aramızdaki kimya inkar edilemezdi. Ne zaman birlikte olsak, doğru düzgün düşünemiyordum. Onu görmek bile beni güçsüzleştiriyordu. Sesi, hareketlerindeki, yürüyüşündeki bir şey, hırsı, kariyerine olan tutkusu, kokusu, gülümsemesi. Bana karşı çok korumacı olması. Danny beni tamamen büyülemişti.

Meredith panini'sinden bir ısırık alıyor ve onu yerken izlemek midemi alt üst ediyor. Tavuk ve domuz pastırmasının kokusu bana ulaşıyor ve iğrençti.

"Sorun nedir?" Meredith ağzı dolu bir şekilde konuşurken soruyor ve ben de kendimi tutabilmek için elimi ağzıma götürüyorum.

"Sandviçinin kokusu," diyorum burnumu kıvrarak.

"Karnın ağrıyor, değil mi?" Emilia sırtımı rahatlatıcı bir şekilde ovarak soruyor.

"Ya da hamile." Meredith'in sesi çiğnemekten boğuklaşmıştı.

Kalbim sıkışıyor ve gözlerim açılıyor. Solgunlaştığımı hissedebiliyorum ve zihnim yarışmaya başlıyor.

Hayır, olamam. Kahretsin. Olamam. İmkânı yok. *Ama var.*

"Aman Tanrım. Hamile misin?" Meredith yutkunuyor ve ben titriyorum.

Onunla seks yaptığımda yumurtlamıyordum. Adetlerim her zaman düzensizdi, bu yüzden onları aldığımda takip etmek için bir uygulama kullandım. I

Bunu hatırlıyorum çünkü seks yaptıktan hemen sonra kontrol ettim ve güvenli bölgedeydim. Kontrol ettim.

Siktir, siktir, *siktir*.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, nefesim kesiliyor. Emilia ve Meredith endişeyle birbirlerine bakıyorlar.

"Bakın, bu zavallı kız bayılacak gibi görünüyor. Hemen bir test alacağız. Tanrı aşkına bir Target'tayız. Tuvaletleri de var. Mecbur kalmadıkça endişelenmeyelim." Emilia aile planlaması bölümüne doğru koşmaya başlıyor ve ben çıldırıyorum. Endişe beni ele geçiriyor ve cildim nemli bir hal alıyor.

Eğer *hamileysem... hayır, bu tavşan deliğine girmeyeceğim*. Hamile değilim.

Danny ve ben bu yıl tanıştık. Böyle durumların her zaman olduğunu biliyorum ama yine de. Bu benim başıma geliyor olamaz. Bu çok hızlı. Çok erken. Ne yapacağımı bilmiyorum. Anne olmak için çok gencim.

Tanrı'ya şükür istikrarlı bir işim var, ama annem ne olacak? Tanrım, annem. Hâlâ bakire olduğumu düşünüyor. Yine de onun ne düşündüğünü düşünmemeliyim. Bir önemi yok. Ona çoktan sınır koymam gerekiyordu. Çok gecikmişim. Yirmili yaşlardayım. Başarılı bir hemşireyim. İyi bir evlat.

Aceleyle kasadan çıktık ve tuvalete koştum. Boş bir kabine girip pantolonumu çıkardım ve hamilelik testinin üzerine işemeye başladım.

Emilia ve Meredith tuvaletin kapısından içeri daldılar ve eşyalarını lavabo tezgahının üzerine koydular.

"Yani biz teyze mi olacağız?" Meredith hevesle ellerini çırpıyor. Emilia omzuna vurarak onu susturuyor. Üstümü başımı temizleyip sifonu çekiyorum. Kalbim hızla atıyor, sinirlerimi nasıl yatıştıracağımı bilemiyorum.

Kabini açıyorum, testi tezgâhın üzerine bırakıyorum, sonuçları göremeyeyim diye ters çeviriyorum. Birkaç dakika beklemem gerekiyor, bu da beni beklentiyle daha da çıldırtıyor.

"Şu anda biraz cesaretlendirici sözlere ihtiyacım var." Aynada kendime bakarak törpüledim. Hep anne olmak istemişim. Evlendikten hemen sonra. Önce bir koca istiyordum, planım hep buydu. Ancak son zamanlarda hayatımda hiçbir şey planladığım gibi gitmiyordu.

"Hamile değilsin. Meredith delirmiş. Sen iyisin. Sadece mide virüsün var." Emilia cıvıldıyor, sesi yüksek.

"Ya da hamilesin," diyor Meredith kayıtsızca.

"Yemin ederim Meredith. Eğer ç en e n i kapatmazsan!" Emilia haykırıyor ve Onu.

"Ne? Hamile kalırsa çok mutlu olacağım, bebeği şımartacağım! Şımartacağım! Her zaman bebek bakıcılığı."

Emilia ve ben nefes almayı bıraktık ve şaşkınlıkla ona baktık. "Bebek bakıcılığı yapmıyorsun." Senkronize bir şekilde söylüyoruz.

Eğer hamile kalırsam, ne olursa olsun pozitif kalacağım. Her şeyin yoluna gireceğine gerçekten inanıyorum. Danny'nin nasıl hissettiğini bilmiyorum ama iyi olacağından eminim... değil mi? Eğer hamile değilsem, o zaman rahatlayıp normal günlük hayatıma dönebilir ve bir an önce doğum kontrolüne başlayabilirim. Irak'ta cinsel olarak aktif olmayı beklemiyordum, bu yüzden buna ihtiyacım olduğunu düşünmedim.

Sonuçları görme vakti geldi, ben de Meredith ve Emilia görmesin diye duvara sırtımı dayayarak ters çeviriyorum. Ellerim titriyor, vücudum terliyor ve mide bulantısı beni bir tsunami gibi vuruyor.

Gözlerim sonuçlara kilitleniyor ve testi bırakıyorum.

Bölüm 33

ARI

Uyuşmuş bir halde doktorun muayenehanesine girdim. Nötr renkli, sarı duvarlarda hamile kadınların ve yeni doğmuş bebeklerin fotoğrafları asılı. Bir anne

Üçüncü üç aylık dönemine girmiş gibi görünen üç kişi oturmuş, bir dergiyi karıştırıyordu. Resepsiyonistle görüştüm, bu da yeni hasta evraklarına yol açtı.

Bir yığın evrak doldurduktan sonra, çok geçmeden bir tıbbi asistan tarafından çağırıldım.

Hamile olduğumu öğrendikten sonra herkesi hayatımdan çıkardım. Arkadaşlarımı ve annemi. Bu çok büyük bir andı ve bunu kendi başıma sindirmek istiyordum. Hayatım bu kadar kısa bir süre içinde sonsuza dek değişmişti ve ben her zaman olduğum gibi "pozitif, tatlı Ari" olarak kalmak için elimden geleni yapıyordum.

Danny'den hâlâ haber yoktu. Hiçbir şey bilmiyordum. Nasıl olduğunu, ne zaman döneceğini ya da ekibinin Damon'ı kurtarıp kurtarmadığını bilmiyordum. Bu beni deli ediyordu. Artık onun bebeğini doğuracağımı bildiğim için eskisinden daha çok endişeleniyorum. Onun iyi olmasını istiyorum. *İyi olmasına ihtiyacım var*. Bir daha asla üniformalı adamların kapıma gelmesini istemiyorum. Hamileyim ve babasına bile söyleyemedim. Bu askeri dünya sinir bozucuydu. Ben onu arayamadım, o da beni arayamadı. Danny'ye mesajla ya da telefonla söylemek istemiyordum. Dönene kadar bekleyeceğim. Görev süresine bağlı olarak.

Ne kadar hamile olduğuma dair iyi bir fikrim vardı. Dört aylık hamile olmak üzereydim. Danny'yle ilk seksimizin üzerinden dört ay geçtiğine hâlâ inanamıyordum.

Emilia'nın düğününe sadece birkaç gün kaldı ve ben hepsini bir kenara ittim. Herkesten tamamen uzaklaşmadan önce nedime kıyafeti provasını hallettim. Ona düğününe geleceğime söz verdim.

Hamileliğimi hâlâ annemden saklıyordum. Onunla bu konuda yüzleşmek istemiyordum. Vücuduma ne kadar az stres yüklersem o kadar iyiydi. Stres bebeği etkiler. Benim hissettiğim her şeyi bebek de hisseder. Annemle bağıra çağıra kavga etmenin kimseye bir faydası olacağını sanmıyorum.

Göstermiyordum. Aksine, yemek yedikten sonra en çok gösterdiğim zamandı. Her şey çok hızlı ilerliyordu. Hayatımın nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu hamileliğe ve anneliğe geçiş sürecime odaklanmam gerektiğini biliyordum.

Bu gibi durumlar her zaman olur. Tek gecelik ilişkiler hamileliğe dönüşür ama Danny tek gecelik bir ilişki değildi. Birlikteyiz ama onun planladığı şeyin bu olmadığını tahmin edebiliyorum. Kesinlikle planladığım şey bu değildi.

Günler geçtikçe hastalığım biraz azaldı. Mide bulantım daha iyi hale geldi ve kusma durdu. Bu benim ilk doktor randevumdu ve şimdiden hayal ettiğimin aksine gidiyordu. *Yalnızdım ve korkuyordum*. Babamın da annemin de hiçbir fikri yoktu.

Bunca zaman hamile olduğumu bilmediğime inanamıyorum. Mide bulantısı dışında hiçbir belirim yoktu. Adetlerim hep düzensizdi. Uygulamam doğurganlık dönemlerimi takip etmekte tamamen başarısız oldu.

Doktorum ultrasonu yapmadan önce benimle evrak işlerini gözden geçiriyor. Gerginim, dudağımı ısıırıyorum ve terliyorum. Çıplak karnımın etrafındaki soğuk jöle ilk başta irkilmeme neden oluyor ve gözlerim monitöre yapışıyor.

"Şuna bakar mısın? Ufaklık sağlıklı görünüyor." Doktor Moore neşeyle söylüyor.

Monitöre bakıyorum ve güçlü bir kalp atışıyla tamamen oluşmuş bir fetüs görüyorum. Kalbim ısınıyor, endişelerim kayboluyor ve ekranda hareket eden bu küçük blip beni büyülüyor.

"İçeride dans ediyor gibi görünüyor." Gülüyorum, zor nefes alıyorum, boğazımı tehdit eden gözyaşı fırtınasını tutmaya çalışıyorum. Gözlerim kısılıyor, tamamen kapanıyor ve gülümsemem güçleniyor. Hayatım değişmek üzereydi ve bunun nedeni içimde dans eden küçük bir bebektir.

"Evet, bebek sağlıklı ve mutlu görünüyor. Kocanız kız mı erkek mi istiyor?" Doktor ultrason cihazından uzaklaşıp kapatıyor. Sözleri karşısında yüzümü buruşturuyorum ve o da hemen anlıyor.

"Üzgünüm, bu konuda konuşmak zorunda değiliz." Boğazını temizleyip ayağa kalkıyor. Midemde kalan jöleyi peçeteyle temizliyorum ve küçük mutluluk pencerem babamdan bahsedince kayboluyor. Gömleğimi indirip masanın üzerine oturuyorum.

Daha önce hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim. Bebeğinizi ilk kez monitörde görmek farklı bir deneyimdi. Bu bebek benim bir numaralı önceliğimdi ve kimsenin fikirleriyle bu mutluluğu bozmasına izin vermeyecektim. İşler her zaman planlandığı gibi gitmez ama ben buna ayak uyduracaktım.

"Genetik test yaptırmak için yeterince ilerlediniz. Bebeğin sahip olabileceği veya olmadığı anormallikleri kontrol eder. Testle ilgileniyor musunuz? Sigortanız bunu karşılıyor." Doktor Moore eldivenlerini çıkardığını söylüyor.

"Elbette," diyorum ayağa kalkıp eşyalarımı toplarken.

"Ve cinsiyeti kontrol ediyor. Bunu kontrol etmemizi ister misiniz?" Kaşlarını kaldırarak soruyor.

Bebeğin cinsiyetini öğrenmeyi pek düşünmemiştim. Danny'yi beklemek istedim. Bunun için burada olmak isteyeceğini varsayıyorum.

"Umm, hayır. Sorun olup olmadığını öğrenmek için anatomi taramasına kadar bekleyebilirim?"

"Tabii ki öyle. Bazı anneler bebek doğana kadar öğrenmek istemez. Herkes farklıdır."

Doktor Moore bana bebeğin ultrason görüntülerinin siyah beyaz fotoğraflarını uzatıyor. Yavaşça ellerime alıyorum, parmaklarımı bebeğimin yüzünde gezdiriyorum, bebeğimin doğduğunda ellerimde olduğunu hayal ediyorum. Zihnim geleceğe yolculuk ediyor ve hormonlarıma engel olamıyorum. Çalışan bir anne olarak gelecek günlerimin neye benzeyeceğini hayal ediyorum. Çok fazla belirsizlik olsa da heyecanlanmadan edemiyordum. Yine de içimdeki hayal kırıklığı devam ediyor. Artık kim olduğumu bilmiyorum.

Randevumdan hemen sonra işe gittim. Görev yerimdeki askeri hastanede travma hemşiresi olarak çalışmaya devam ettim. Hamileliğimi gizli tutmak giderek zorlaşıyordu. Hamileliğimle ilgili her şeyden kaçınmayı başardım.

sağlıklı bir hamilelik sürdürmek için radyoloji. Danny'ye söyleyene kadar iş yerinden kimseye söylemedim. O zaman bu sır bana yük olmadan özgürce kutlama yapabilirim. Birinin onu ele geçirip duyuruyu benim için mahvetmesinden korkuyordum. Birlikte çalıştığım hemen hemen herkes Danny Rider'ı tanıyordu.

Operatör, Azrail.

İş arkadaşlarımdan çoğu aktif görevde olan ordu mensuplarıydı ve bunun ona geri dönmesi riskini göze alamazdım. Çalışmaya başlayana kadar onun askeri topluluk üzerinde ne kadar büyük bir etkisi olduğunu fark etmemiştim.

İş çevresindeki herkes de Paul'ü tanıyordu. Paul'ün küçük kız kardeşi olarak biliniyordum ve herkes beni iş ortamında kollarını açarak karşıladı.

Violet ile kısa mesajlar ve telefon görüşmeleri aracılığıyla iletişim kuruyordum. Evdeki yeni hayatından haberdar olmak ve Damon'la ilgili herhangi bir gelişme olup olmadığını öğrenmek için onunla iletişim halindeydim. Terapiye gidiyor ve yaralarını oldukça iyi atlattı. Yine de Damon'dan haber yok.

Mesaim akşam yedi civarında bitti ve tamamen bitkin bir halde doğruca eve gittim. Son zamanlarda tek yapmak istediğim uyumak.

Evime vardığımda annemi oturma odasında rutin romanlarını izlerken buldum. Mikrodalgaya benim için bir yemek tabağı bırakmıştı.

"İş nasıldı mija?" Esniyor ve kendini kanepede yeniden konumlandırıyor. Yürümeyi bırakıyorum ve iç çekiyorum.

"İyiymiş, sadece yorgunum. Odamda yiyeceğim." Omuz silktim.

"Tamam. Emilia senin odanda. Ona hâlâ işte olduğunu söyledim ama seni bekleyeceğini söyledi." Gözleri televizyondan hiç ayrılmadan söylüyor.

"Harika," diye mırıldandım. Odamda olduğunu duyduğuma sevinmediğimden değil, sadece sosyalleşecek enerjim yoktu. Saatlerdir sürekli ayaktaydım ve sadece yemek yiyip uyumak istiyordum.

Ayaklarımı sürükleyerek yatak odama gidiyorum. Emilia'nın beni uyarmak için neden mesaj atmadığını merak ediyorum. Yatak odamın kapısını açtığımda Emilia'yı pijamalarıyla Netflix'te gezinirken buluyorum.

"Ari! Beni kovmaya çalışmadan önce, hiç zahmet etme. Hiçbir yere gitmiyorum." Emilia aceleyle dışarı çıktı. Bacak bacak üstüne atıyor ve yanındaki yatağını okşuyor. Büyük nişan yüzüğü hızlı hareketleriyle parıldıyor.

Ona küçük, yorgun bir gülümseme veriyorum.

"Seni kovmayacağım aptal." Ayakkabılarımı çıkardım ve odamın köşesindeki masama oturdum.

"Güzel."

"Anneme hamilelik hakkında hiçbir şey söylemedin, değil mi?"

"Tabii ki söylemedim. Ona hâlâ söylemedin mi? Ari, senin neyin var?" Ses tonu şaşkıncı.

Soruları canımı yakıyor ve patlamak üzereymişim gibi hissediyorum. Arkadaşlarımın ya da ailemin katkısı olmadan beklenmedik hamileliği sindirmek için zamana ihtiyacım vardı. Oturdum, tavuk tabağını yere koydum.

"Benim bir sorunum yok. Sadece bir dönemden geçiyorum. Ölen kardeşimin en iyi arkadaşından hamileyim. Daha bu yıl tanıştığım bir deniz komandosu. Evet, sadece o evrelerden biri. Dört aylık hamileyim ve babasının haberi bile yok." Alaycı bir şekilde omuz silktim.

"Özür dilerim Ari. Kelimelerimi daha iyi seçmeliyim. Sadece senin için endişeleniyorum. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve yardım etmek istiyorum. Yardım etmeme izin verecek misin?"

"Nasıl? Nasıl yardım edeceksin? Berbat durumdayım! Vücuduma karşı nasıl bu kadar sorumsuz olabildim? Bir planım vardı, Emilia. Önce bir koca ve kariyer istiyordum. Şimdi bana bak. *Bir planım vardı.*" Gözlerim sulanıyor, ağır ağır nefes alıyor ve Emilia'yı izliyorum.

"Ari! Kes şunu! Bu kadar olumsuz olmayı bırak. Bu bebek bir lütuf. Planladığın gibi yapmamış olman kimin umurunda? Hiçbir şey planlandığı gibi gitmez." Emilia ayağa kalktı, bana doğru yürüyor. Sakinleştirici bir şekilde omzumu ovuyor.

"Senin için söylemesi kolay. Bayan Harry Santos." Alay ettim.

"Anlamadığımı düşündüğünü biliyorum... ve neler yaşadığını hayal bile edemiyorum." Emilia durakladı ve yatağının kenarına oturdu.

"Annem beni gençken doğurmuş. Şimdi ona bir bak. Ergenlik çağında olmadığını biliyorum ama yine de. Hâlâ babamla birlikte ve ikisinin de başarılı bir evlilikleri ve kariyerleri var. Böyle şeyler olur ve bu dünyanın sonu değil. Sen elmacık kemikleri ve uzun siyah saçları olan patron kıçlı, seksi bir hemşiresin. Genç ve seksi bir anne olacaksın. Kariyerin taş gibi. Ve eminim Danny tüm bu süreçte senin yanında olacak."

Kaşlarım gülümsemeye dönüştü. Emilia her zaman karanlık durumlarda beni rahatlatan arkadaşım. Meredith seni ateşe atıp gülen tek arkadaş. O zaman bir yangın söndürücü al.

"Bugün aldığım ultrason fotoğrafını görmek ister misiniz? Bebeğimin şimdiden bütün el ve ayak parmakları var, bu delilik." Cebimden fotoğrafları çıkardım.

"Aman Tanrım, bu çılgınlık." Emilia resimleri elimden çekip alıyor ve dudaklarında bir gülümseme belirip gözleri mutlulukla parlarken onu izliyorum.

Sonunda hamilelik yolculuğumun tadını çıkarmaya başladım. Bu deneyimi *birileriyle* paylaşmak iyi hissettiriyor.

Emilia ve ben her şey hakkında konuşabiliyorduk. Düğün stresi hakkında atıp tutuyordu ama tarih yaklaştığı için heyecanlıydı, böylece daha sonra Harry ile balayının tadını çıkarabilecekti. Düğüne birkaç gün kalmıştı ve ben onun adına çok mutluydum.

Ona hamilelik uygulamam ve mevcut semptomlarım hakkında dert yandım. Bir erkek ve bir kız için seçtiğim tüm isimleri söyledim. Bebek gelecek yılın bahar aylarında doğacaktı.

Dışarıda yağmur yağmaya başlıyor ve gece ilerledikçe benim de uykum geliyor. Emilia'yı eve gitmesi için cesaretlendirdim. Ona iyi olacağıma ve gidebileceğine dair güvence verdim. Arkadaşlığımız için ne kadar çaba sarf ettiğini gerçekten takdir ediyordum.

O gidiyor ve ben pencereden ona el sallıyorum. Yağmur daha şiddetli yağmaya başlıyor ve gök gürültüsü patlıyor, irkilmeme neden oluyor. Dışarıdaki ağaçlar rüzgârın şiddetiyle ileri geri sallanıyor. Pencерem ağlayan bir hayalet gibi çığlık atmaya başlıyor. Pencерemi zorla açmaya çalışan rüzgârın sesiyle irkiliyorum.

Uyumadan önce annemi kontrol etmeye karar verdim. Öncesinde pijamalarımı giydim. İpekli bir pijama takımı giydim. Leopar pembesi desenli, şortlu ve uzun kollu.

Annem ve ben hamile olduğumdan beri evi daha da soğuk tutmaya başladık. Ben hep sıcaktım.

Koridora yalınayak çıkıyorum, yürürken kemiklerim çatırdıyor. Yatak odası benimkinden çok uzakta değil ve yavaşça açıyorum. Yatağına uzanmış, bir elinde İncil, diğer elinde tespih, uyuyor.

Onu İncil'i ve Paul'ün üniformalı bir resmiyle komodininin üzerinde, lambası yanarken bulduğumda hiç şaşırmadım. Bir kadının acısını anlayamazdım.

bir ebeveynin çocuğunu kaybetmesi gibi. Sanırım ölebilirdim. Paul'ün ölümü bir yılını doldurmak üzereydi.

Lambasını kapattım ve eşyalarını elinden aldım. Alt yarısını battaniyeyle örttüktan sonra yatak odasının kapısından çıktım.

Her zamanki gibi gece rutinimi yapıyorum. Kapıların kilitli olduğundan ve tüm ışıkların kapalı olduğundan emin oluyorum. Evi karanlığa gömerken, gök gürültüsü sert bir şekilde çarpıyor ve koridorda ayak sesleri duyduğuma yemin edebilirim. Ürkütücü sesi duyar duymaz olduğum yerde duruyorum. *Shane mi? Kahretsin.*

Yavaşça koridora doğru yürüyorum, kardeşimin dolaba kaldırdığı beyzbol sopasını elime alıyorum. Koridora yaklaştıkça ahşap zemin gıcırıyor. Işığı hızlıca açıyorum, beyzbol sopasını destekliyorum, vurmaya hazırım.

Işık boş bir koridoru ortaya çıkarıyor.

Gerçekten deliriyorum.

Derin bir nefes alıp üzerimde biriken gerginliği serbest bırakıyorum. Beyzbol sopasını dolaba geri koydum ve koridorun sonundaki yatak odama koştum.

Yatağıma tırmanıyorum ve kendimi battaniyenin altına sokuyorum. Rahat bir yer bulana kadar dönüp duruyorum, pencereme vuran yağmur ve rüzgârı dinliyorum.

Dışarıdaki hava Danny ile kasırga sırasında onun evinde geçirdiğimiz anıları canlandırıyor. Onu düşününce kalbim ısınıyor ve kalçalarımın arasında çıtırdayan ateşe dokunmaya başlamak istiyorum.

Karnımın alt kısmına dokundum ve parmaklarımı yavaşça tenimde gezdirdim, keşke Danny'nin parmakları olsaydı diye düşündüm. Karnım henüz görünmüyordu ama onun çocuğunu taşıyordum ve bu beni yakıyordu.

Ona söyleyemeyeceğimi bilmek ve onun güvenliği hakkında sürekli endişelenmek içimi yaktı. Violet'in hikayesi bana kendilerini ne tür bir tehlikeye attıkları konusunda bir fikir verdi ve gözlerim dolmaya başladı.

Kendimi düşüncelerimin içinde kaybetmem uzun sürmüyor ve ağır bir uykuya dalıyorum.

Bölüm 34

ARI

Gök gürültüsünün sesiyle uyandım. Bedenimi sarsarak uyandırdı. Dışarıda gökyüzü hala gri olduğu için gözlerim açılmakta zorlanırken güneş ışığı yok

ve ben aşığım. Yağmuru seviyorum. Hâlâ burada, bana eşlik ediyor ve yağmurla uyanmanın beni rahatlatan bir yanı var. Telefonumdan saate bakıyorum ve saat sabahın sekizi.

Onu tekrar bembeyaz komodininin üzerine koyarak dönüyorum ve vücudumu esnetiyorum. Kollarımı kaldırıyorum ve ayaklarımı kıvırıyorum. Annemin yemeklerinin kokusu odayı dolduruyor ve karnım gurulduyor.

Bebegi beslemem lazım.

Ultrason fotoğraflarımı aramak için çekmecemin içine doğru uzanıyorum ve onları bulamıyorum. Paniklemeye başladım. Öne doğru sıçırıyorum, yatağımın çarşaflarını yırtıyorum ve içimden çığlık atıyorum.

Çekmeceyi çırparak açtım ve eşyaları çılgınca her yere atmaya başladım.

Ben uyurken annem odama girdi mi? O biliyor mu?

Olamaz. Bu gerçekleşiyor olamaz.

Ayağa kalkıp komodinime daha derinlemesine bakmaya çalışıyorum ve duruyorum. Birden gözüme bir şey çarptı.

Saçlarımın büyük bir kısmı yere düşüyor.

Neler oluyor?

Ve sonra bir parça daha düşüyor. Siyah saçlarımın büyük bir kısmının ayaklarıma çarparak yere düşmesini izlemek göğsümü dehşete düşürüyor. Saçlarımı tutup yatak odamdaki makyaj aynama koşuyorum, zor nefes alıyorum.

Saçımı tutup çekmeye başladım ve daha fazla saç dökülmeye devam etti. Sanki saçımı berbat bir şekilde kestirmişim gibi görünüyor. Omuzlarımdaki saçlarımda pürüzlü eğri büğrü kenarlar uzanıyor ve ben çıldırıyorum. Nefes nefese kalıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan hızla süzülüyor, göğsüm inip kalkıyor, parmaklarım masamın üzerine düşen saç tellerimin arasında titriyor. Ellerimi çılgınca saçlarımdan arasında gezdirirken panikliyorum.

Bu gerçek olamaz.

Kırmızı harfler gözüme çarpıyor. Masamın üzerinde rujumla yazılmış bir mesaj ve parçalara ayrılmış ultrason fotoğraflarım var.

Tıpkı Paul gibi öleceksin.

Avazım çıktığı kadar
bağırıyorum. Odamda biri vardı.

Lanet odamda biri vardı!

Ben uyurken biri odama girip bu mesajı yazdı ve saçımı kesti.

Buna daha fazla dayanamayacağım.

Biri evime, odama girdi ve bana bunu yaptı. Beni öldürmek istedi.

Shane beni öldürmek istiyor.

Neden dün gece yapmadı? Neden beni yavaş yavaş korkutuyor?

Saçlarımı tutarak yere yığılıyorum, dökülmelerini izliyorum, kontrolsüzce ağlıyorum. Dökülmeye devam ediyor...

"Mija! Neyin var?" Annem büyük bir gürültüyle kapımı açtı. Korkudan ödü patlıyor ve bana doğru koşuyor. Ben hâlâ yerde hıçkırarak ağlıyorum. Elimde ultrason parçalarıyla beni yakalaması umurumda değil. Eğildi ve ellerini omuzlarıma koydu.

"Biz uyurken biri evimize girdi. Saçımı kestiler! Beni öldüreceklerini söylediler!" Masamı göstererek çığlık atıyorum.

Hırsızlık sırasında uyumuş olmalıyım. İçeri girdiklerinde fırtına seslerini bastırmış olmalı.

"Polisi aramalıyız." Annemin sıkıntılı sesi.

Ayağa kalkıyor ve masamda yazılı olan mesajı yakalıyor ve ben dizlerime sarılıyorum. Artık kafa derime bağlı olmayan saçlarımı tutmaya devam ediyorum.

"Bu da ne?"

Kafamı kaldırdım ve elinde ultrasonun bir parçası vardı.

"Bu senin mi?" diye soruyor. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve hâlâ hıçkırarak ağlıyorum.

"Evet. Anne... Ben hamileyim." Ağrıyan sesim titriyor ve titriyorum. Elinde ultrasonun bir parçası olduğu halde sendeleyerek geri döndü. Nefes alış verişi hızlandı ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde bana baktı. Donup kaldı ve gözleri bir şey arıyor gibi görünüyor.

Onun tepkisini beklediğim her saniye bana sonsuzmuş gibi geliyor. Aynı anda o kadar çok duygu yaşıyorum ki, sakinleşmek için elimden geleni yaparak karnımı sıkıyorum. Bu stresin beni düşük yapmaya sürüklemesini istemiyordum.

"Anne?" Ona bakarak soruyorum. Sanki donmuş gibiydi. Sorularım onu trans halinden çıkarıyor. Hırkasını göğsünün üzerinde yeniden düzeltiyor. Bakışlarımdan kaçıyor ve topuklarının üzerinde dönüyor.

"Bunu polis geldikten sonra konuşuruz. Dosyalamamız gereken bir *başka* polis raporu daha var." Öfkeden kuduruyor. Soğukkanlı ve öfkeli. Odamdan çıkmadan hemen önce telefonunu çıkardı ve 911'i aradı.

Kontrolsüzce hıçkırıyorum. Kendimi sakın tutma çabalarım başarısız oluyor.

Siktir et, şu andan itibaren kardeşimin Glock'u ve bıçağıyla uyuyacağım. Bakalım Shane ne kadar sert hissedecek.

"Hanımefendi, ben olsam güvenlik kameralarına yatırım yapardım. Bir dahaki sefere, ki umarım bir dahaki sefer olmaz, siz ve anneniz evinize kimin girip çıktığına dair sağlam kanıtlar toplayabilirsiniz." Birkaç hafta önce evime gelen polis telefona cevap verdi.

Aynı küçümseyici ses tonuyla geri dönmüş, kapı eşiğine yaslanmış. Elini kemerine dayamış, esniyor. İfadelerimizi ve hırsızlık olayının fotoğraflarını not aldı, bir rapor daha doldurdu.

"Evet. İlgileneceğim efendim. *Tüm yardımlarınız* ve sağladığınız güvenlik için teşekkür ederim." Kollarımı kavuşturarak alaycı bir şekilde başımı sallıyorum. Tütününü çiğnemeye devam etmeden önce bana ters ters bakıyor. Ön kapımızı kapatıyor ve ben hemen kapıyı kilitlemek için hamle yapıyorum.

Shane saçlarımın çoğunu kesti ve beni kısa saçlı bıraktı. Uzun saçlarım artık yok. Kuaförüm Sadie'yi aradım ve bu kadar kısa bir süre içinde, bugün beni alması için yalvardım. Sadie her zaman

Müşteriler. Sadece randevu alıyordu ama bugün istediğim zaman gidebileceğimi söyledi.

Ön kapıdan dönüp anneme bakıyorum. Yemek odasındaki masanın ucunda oturuyor. Bir elini hırkasının kolunun içine sokmuş. Diğer eliyle haç kolyesini kurcalıyor, bir yandan da başıyla masaya oturmamı işaret ediyor.

Yutkunuyorum ve her adımdan korkarak ona doğru yürüyorum. Hızlı bir duştan sonra kot pantolon ve beyaz bir kazak giydim. Saçlarımın yarısı gittiği için başım daha hafif hissediyor. Dudaklarımı büzüp oturuyorum ve ellerimi gergin bir şekilde kalçalarımın altına sıkıştırıyorum.

"Quien es el papa, Danny?" Annem sessizliği açık bir soruyla bozuyor.

Babası kim?

Hiç pişmanlık duymadan doğrudan benim durumuma dalıyordu. Daha azını beklemiyordum.

"Evet," diye yumuşakça cevap veriyorum.

Derin bir nefes alıyor ve cevabım karşısında irkiliyor. Gözleri sımsıkı kapanıyor ve haç kolyesini bırakıyor. Elleri masaya düşüyor ve onları birbirine doluyor.

"Nerede yanlış yaptığımı bilmiyorum. Evlenene kadar beklemen gerekiyordu, Ari Natalia." Köprücük kemiğime bakıyor. "Haç kolyen nerede?"

Bana tam adımla hitap ediyor ve ben dudağımı ısırmaya başlıyorum. Göbek adımı onun ağzından duymayalı uzun zaman olmuştu. Göbek adımı en son söylediğinde lisedeydim. Matematik dersinden neredeyse kalıyordum ve ona A alarak mezun olamayacağımı söylediğimde çok kızmıştı.

Danny ilk kez seks yapmadan hemen önce kolyemi kopardığında kolyemin Irak'ta kaldığını ona nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

"I..." Bitirmeme izin vermiyor.

"Anlamıyorum... *bunu biliyorsun*. Seni Katolik bir ailede yetiştirdim. Birincisi, seks yapmak için evlenene kadar beklemen gerekir. Bırak evlilik dışı bir bebeğe hamile kalmayı." Sesini yükselterek dışarı fırladı.

Sözleri canımı yakıyor ve hormonlarım beni ele geçiriyor. Benimle bu şekilde konuşmasına izin vermeyeceğim. Hayatımla ilgili her şeyi kontrol etmesine izin vermekten bıkmıştım. Ona karşı sınırlar koymamın zamanı gelmişti. Hayatımdaki her kararda onu memnun etme ihtiyacımı görmezden gelmeliyim.

"Anne, kes şunu."

"Ne kadar oldu? Birkaç ay olduğunu tahmin ediyorum." Omuzlarını silkiyor, gözleri öfke ve sabırsızlıkla açılıyor.

"Peki ya Danny? O nerede? Seni hamile bıraktı ve ortadan kayboldu mu? Aramadı mı? *Muhtemelen bununla hiçbir ilgisi olsun istemiyordur.* Nasıl bu kadar sorumsuz olabilirsin?" Soruları birbiri ardına patlıyor ve bana cevap verme şansı tanımıyor. Danny'yi tanıdığını varsayması beni sinirlendiriyor. Kardeşim öldüğünden beri kendimi tanıyamamıştım. Danny ile tanıştığım gün değişmeye ve farklı bir kadın olmaya başladığım gündü. Bendeki değişimin tek sebebi Danny değil. Utanç duyduğum parçalarımı ortaya çıkardı. Beni sınırlarıma kadar zorladı. Hiç pişmanlık duymadan korkularıyla yüzleşmemi sağladı. Bunun için ona hayranım.

Bu, annemin farkında olmadığım bir yönüydü. Eminim o da benim için aynı şeyi söyleyebilirdi. Ellerimi saçlarımın arasından geçirip kısa tutamları kulaklarımdan birinin arkasına sıkıştırıyorum, öfkem yükseliyor.

Yine de saygımdan dolayı annemin sözünü kesmeden onu dinliyorum.

"Kariyerine daha yeni başladın. Bu kadar harika şeyler yaptın. gurur duyuyorum ve şimdi de bu mu?" Elini önüne atarak, sürpriz hamileliğime atıfta bulunarak öfkeleniyor. Ses tonu buz gibi ve soğuk. Son derece alışılmadık ve nahoş.

"O gün onun evine gitmen için seni asla zorlamamalıydım. Bundan daha akıllı olduğunu sanıyordum, Ari Natalia. Paul onun en iyi arkadaşıyla yattığını duysa ne düşünürdü? Kendinden utanmalısın."

İçimde bir şeyler patladı ve artık yettiğine karar verdim. Onun cahilce ve incitici yorumlarından bıkmıştım. Sandalyeden kalkıyorum, ellerim yanlarımda yumruklara dönüşüyor. Burnumdan hızla nefes alıyorum, sıcak hava çıkıyor.

"Anne, bu kadar yeter! Burada olmak zorunda değilim. Seninle bu evde kalmak zorunda değilim ama *bunu senin için yapıyorum. Paul için.* Kendi hayatım ve kariyerim var, bunu kendi başıma yapabilirim. Hayat tercihlerimi desteklemeyen birine ihtiyacım yok. Sana ihtiyacım yok. Danny'ye bile ihtiyacım yok."

Gözleri dönüyor ve benim savunmacı ses tonum onu şaşırtıyor. Sandalyesine geri oturdu, ellerini sandalyenin kollarına dayadı ve bana baktı.

"Paul'ün ölümünden beri Tanrı'ya olan inancım aynı değil. Üzgünüm, bunu duymak istemediğinizi biliyorum. Artık neye inandığımı bilmiyorum ama inandığım şey şu ki, bence hiç kimse ölümüne kadar beklemek zorunda kalmamalı.

istememeseler de seks yapmak için evlenirler. Bu, bir insanın hayatının çok büyük bir parçası. Evlenmeden önce insan olmanın bu parçasını keşfetmek istemek tabu değil! Artık korkmayacağım. Dinimizden kaynaklanan bu travmanın bir daha asla yaşam tercihlerimi engellemesine izin vermeyeceğim."

Annem alay ediyor ve kolunu kavuşturuyor. Başını sallıyor ve gözlerini benden kaçırıyor. Öfkemden rahatsız oldu ama umurumda değil. Annemi seviyorum ama artık aynı Ari olmadığımı anlaması gerekiyor. Bunu daha fazla içimde tutamazdım.

"Evet, Danny ve ben yeni tanıştık. Hamileliğim tamamen bir kazaydı ama biliyor musunuz?"

Boğuluyorum. Boğazım acıyor ve oluşmaya başlayan yumruyu yutuyorum. "Hayatın önüme çıkardığı tüm engellere rağmen olabileceğim en iyi anne olacağım.

Bunu tek başıma yapsam bile, iyi olacağımı biliyorum." Sesim çatlıyor. Annem sessizlik içinde ve yüzünün yumuşadığını görüyorum. Etrafına bakarak sert bir nefes alıyor. Düşüncelerini toparlamaya çalışıyor, dudakları titriyor.

"Özür dilerim. Mija, buraya gel. Özür dilerim." Özür diliyor ve ben afallıyorum. Dizlerimin bağı çözöldü ama zihinsel olarak güçlü kalmam gerektiğini hatırladım. Bu hayatımda yeni bir dönemdi ve ağlamak ve yüzleşmekten kaçmak yerine yerimde durduğum için mutluyum.

"Sen döndüğünden beri hayatım değişmeye başladı. Senin için endişeleniyorum. Bu eski erkek arkadaşın yüzünden senin ve benim hayatımdan endişe ediyorum." Titremeye başladı. "Tüm bunlar beni strese sokuyor. Shane seni öldürmek istiyor. Sahip olduğum tek çocuğu mu almak istiyor?" Sesi kesiliyor ve ağlamaya başlıyor. Bana bakmakta zorlanırken iki gözünden de yaşlar dökülüyor.

Hızla ona doğru yürüyorum ve omzunu tutuyorum. Annemi ağlarken görmekten nefret ediyorum.

"Buna benim bakış açımdan bakmalısınız. Hayatım boyunca ailem tarafından evlenene kadar, yani Tanrı'ya inanan bir erkekle tanışana kadar beklemem gerektiği konusunda eğitildim. Ona tapan bir adamla." Tavanı işaret ediyor. "Hayatınızı O'nun emirlerine göre yaşayın..." diye duraksıyor.

"Ama senin mutluluğun benim için daha önemli. Değiştiğini biliyorum. Ve dönüştüğün kadınla gurur duyuyorum."

Şok oldum. Beklediğim tepki bu değildi.

Anneme doğru yürüyorum ve o da sandalyesinde dönüp karnıma bakıyor. Gözleri kazağıma kilitleniyor ve elini kazağımın üzerine koyuyor.

"Ben büyükanne olacağım..." diye gülüyor ve gözyaşlarına boğuluyor.

"Ben çok gencim!" Şaka yapıyor, gözlerini silerek yaşların akmasını engelliyor. Siyah perçemlerini kaşlarının arasından fırçalıyor.

"Ben büyükanne olacağım." İki avucuyla yanaklarını tutarak tekrarlıyor, vücudundan mutluluk kıvılcımları saçılıyor ve omuzlarımdan ağırlık düşüyor. Hamileliğimin ilk şoku nihayet etkisini gösteriyor.

"Evet, öyle olacaksın. Ve Paul amca olacak."

Ayağa kalktı ve beni kucakladı. Ben de ona sıkıca sarılıyorum ve ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Geri çekiliyor ve ellerimi kendi elleriyle tutuyor. Dokunuşu soğuk ve yumuşak. Damarlı elleri avuçlarımdan altında.

"Yine de cevaplanmasını istediğim sorularım var." Kaşlarını kaldırıp beni inceledi.

"Evet, anne?"

"Danny hamile olduğunu biliyor mu? Kaç yaşında ki o?"

"Hayır, yok... Onun işi de Paul'ünki gibi anne. Özel operasyonlar yaparken onunla konuşamıyorum. Sanırım otuz üç yaşında."

"Ne zaman geri dönecek? Umarım bebek doğmadan önce!" Annem dramatik bir şekilde haykırıyor.

"Ben de aynı şeyi merak ediyordum." Onu düşününce göğsüm sıkışıyor.

Onun güvenliği için endişelenmeye başlıyorum. Bir şey dikkatimi ön pencerelere çekiyor ve ön kapımdaki iki üniformalı adamın görüntüsü mide bulandırıcı bir şekilde geri geliyor. Kafamı sallayarak bu hayalden kurtuluyorum. Geri dönecek. *Danny bana geri döneceğine söz vermişti.*

Bölüm 35

ARI

"Benimle dalga mı geiyorun?" Meredith'in kehribar rengi gözleri korku dolu bir ifadeyle bana bakıyor. Kıvrıcık saçlarını yüzünden uzaklaştırıp arkasına topladı.

Kulak.

Emilia'nın düğününden önceki gece hepimiz Meredith'in evindeyiz. Onlara saçımın neden beklenmedik şekilde kısa kesildiğini anlattım. Shane hala polis tarafından bulunmadı ve bu beni deli ediyordu.

Kendim için, annem için ve bebeğim için korkuyordum. Son birkaç gecedir Shane'in saçımı kesmek için kullandığı makasla başımda dikileceğinden korktuğum için uyumakta zorlanıyordum.

Göz altlarım karardı ve yüzüm cansızlaştı. İş yerinde bile çok gergindim. Bu olay yaptığım her şeyi bir engel haline getirdi ve her arkamı döndüğümde ya da uykuya daldığımda korkuyorum.

Shane korkunç bir çocukluk geçirdi. Her iki ebeveyni de onu terk etmiş ve büyükanne ve büyükbabası tarafından büyütölmek zorunda kalmıştı. O zaman bile yoktular. Ona aşık olduğumda, mizahına ve ailesi olmadan hayatına devam etme şekline aşık oldum. Ama şimdi, bu beni kıcımdan ısırtıyor gibi görünüyor.

Lisede arkadaşlık ve ikimiz de mezun olduktan sonra daha da yakınlaştık. Shane yakışıklıydı ve bir noktada *bana karşı iyiydi*. Onun hikayesi yüzünden birlikteyken aptalca tüm kırmızı bayrakları görmezden geldim ama şimdi? Orduya katıldıktan sonra, sahip olduğu her bir kusur katlandı. Hayatımın en büyük pişmanlıklarından biri oldu.

"Hayır, şaka yapmıyorum. Korkuyorum Meredith. Kardeşimin silahıyla uyuyorum ve güvenlik kameraları kurduk. Umarım geri gelmez ve polis onu yakalar. Ne yapacağımı bilmiyorum. Uyuyamıyorum." I

İnle. "Sadece kendi hayatım için değil, bebeğim ve annem için de endişeleniyorum. Strese girdiğinde sağlığı için endişelendiğim bir yaşta."

"Ah, tatlım..." Emilia endişeyle kaşlarını çatarak beni rahatlatmak için omzumu ovuyor.

"Yani annen artık biliyor mu?" Emilia soruyor. Hepimiz onun oturma odasının ortasında oturmuş pizza yiyoruz. Arka planda geniş ekran televizyonunda romantik bir komedi filmi çalıyordu. Meredith'in dairesi neredeyse boştu. Yeni taşınmıştı ve sadece sınırlı sayıda mobilyası ve dekorasyonu vardı. Kalın kahverengi bir battaniye kışlarımızla yer arasında bir bariyer oluşturuyordu.

"Evet, biliyor... İlk başta kızgındı. *Şok oldu*. Ama bunu konuştuk ve şimdi heyecanlanıyor. Tüm kız kardeşlerini aradı ve şimdiden benim için bir bebek partisi planlıyorlar. Bebek doğmadan önce bir ara buraya gelecekler."

"Bu beni gerçekten çok rahatlatmış. Benim yanıma taşınmak zorunda kalacağını sanıyordum, Tanrı'ya şükür!" Meredith gözleri şişerken şaka yapıyor. Gülüyorum ve onu itiyorum.

"Harry bana zaten beş çocuk istediğini söyledi." Emilia yere bakarak açıklıyor.

Emilia'nın itirafı Meredith'in gazozunu içerken boğulmasına neden oldu. İkimiz de gülerek sırtını sıvazlamaya başladık.

"Evet, hayır teşekkürler... iyi şanslar. Çocuk istemiyorum..." Meredith suçluluk dolu gözlerini bana dikmeden önce şöyle dedi. "Alınmayın."

Hepimiz gülmeden önce Emilia ona gözlerini deviriyor.

"Bir itirafta bulunacağım, Ari." Meredith elindeki soda bardağını bırakır ve kendini yeniden konumlandırarak rahatlar.

"Oh, Tanrım. Ne?" Meredith bir şeyler itiraf ettiğinde, bu hiç iyi olmaz. Zaten zihinsel olarak en kötüsüne hazırlanıyordum.

Meredith sessiz kalıyor ve nefes alma hızı değişiyor. Beni ve Emilia'yı inceliyor, ikimiz de ona bakıp ağzından bir felaket çıkmasını bekliyoruz.

Meredith hüzünlü bir ses tonuyla, "Her zaman en çok ağabeyine aşık olmuşumdur," diyor. Onun bu itirafı karşısında kaşlarımı çatıyorum. Öyle olduğunu hep biliyordum.

"Yaptığını biliyorum. Hiç bilmediğimi düşünmene şaşırdım." "Bu kadar açık mıydı?" Meredith kaşlarını çattı.

Başımı sallıyorum, pazularını ovuyorum.

"Danny'nin Shane'le yaşadıklarına nasıl tepki vereceğini düşünüyorsun?" Meredith pizzasından bir ısırık alarak sorar.

Bu soru beni dondurdu. Danny'yi düşündükçe içimde hâlâ bir boşluk hissediyorum. Onu gördüğümde ona vermem gereken bilgilerin miktarı beni bunaltıyor. Bu noktada, tek istediğim onun sağ salim eve dönmesiydi. Yaşıyor. Paul'ün ölümünden Violet'in hikayesine kadar, travma geçiriyorum.

"Bilmiyorum... ama *Danny'nin Shane'e yapacaklarından Shane'in kendisinden daha çok korkuyorum.*"

El Devine'de bana saldırdığı için neredeyse onu öldürüyordu. Eğer Danny Shane'i polislerden önce bulursa, bu Shane'in karması olacak.

Arabamı evimin garaj yoluna park ettim. Meredith'in evinden gece yarısı gibi ayrıldım.

Anahtarları kontaktan çıkarıp evime bakıyorum. Ön sundurmanın ışığı hariç içerideki tüm ışıklar kapalı. Annem eve döneceğimi bildiğinde onu hep açık bırakır. Bu onun beni beklediğini söyleme şekli.

Sırt çantamı alıp omuzlarıma atıyorum.

Bir helikopterin sesi havada gümbürdüyor ve hemen dikkatimi karanlık gökyüzüne veriyorum.

Bu bir Black Hawk.

Gülümsüyorum. Bu beni uçma korkumu yendiğim geceye geri götürüyor. Ve Danny'nin sadist arzularının ne kadar karanlık olduğunu öğrendiğim geceye. Bölgeden gittikçe uzaklaşmasını izlerken gülümsemem rahatlıyor. Askeri karakolun yakınında yaşıyoruz, bu yüzden askeri uçakları görmek beni şaşırtmıyor. Uçuşlarını izlerken hiç iki kere düşünmemiştim ama son zamanlarda beni parmağında oynatan adamı düşünmeye başladım.

Evimin kilidini açmak üzereydim ki birinin beni bileğimden tuttuğunu ve vücudunu bana doğru ittiğini hissettim. Yanağım kapıya yapıştı ve iki elimin de birinin kavrayışında sıkıca sıkıştığını hissedebiliyorum.

Çılgılık atıyorum.

"Oh Ari Cakes, komşuları uyandırmak istemeyiz, değil mi?" Shane avucuyla ağzımı kapatıyor, sesim kısılmış ve hıçkır hıçkır ağlıyorum.

Böyle bir şey olamaz. Böyle bir şey *olamaz!*

Shane arkamda ve hissettiğim dehşet beni terletiyor. Bana yaşattığı büyük korku yüzünden bayılacakmışım gibi hissediyorum.

"Seni lanet sürük. Onu becerdiğine inanamıyorum. *Onun bebeğini doğuracağına inanamıyorum. Benimkini doğurmalısın!*" Komşuların ya da içerideki annemin dikkatini çekmemeye özen göstererek kulağıma fısıldıyor.

Ön kapıya yerleştirdiğimiz güvenlik kamerasına bakıyorum. Üst köşeye gizlenmiş ve Shane gözlerimin kapıdan kameralara doğru hareketini izliyor.

Sağduyum devreye girmeye başlıyor ve parmaklarını ısırabildiğim kadar ısıyorum.

"Ahh! Seni lanet sürük, beni ısırdın!" diye bağıyor. Gitmeme izin veriyor, benden uzaklaşıyor ve ben bunu onu tehdit etmek için bir fırsat olarak değerlendiriyorum.

Parmaklarını tutuyor, güvenlik kamerasına bakarken kendini rahatlatıyor.

Ön kapım açıldı ve annem beni içeri çekti. "Mija!" diye bağıyor.

"Şimdi gitsen iyi olur, Shane! Güvenlik sistemi polisleri alarma geçirdi ve yoldalar, yüzün tüm kameralarımızda." Kapıyı üzerine kapatıp kilitliyorum ve uzaktan siren sesleri duyuluyor. Gözetleme deliğinden bakıyorum ve Shane kıpkırmızı, öfke dolu ve yüzünde psikotik bir çılgınlık ifadesi var.

Koşarak uzaklaşıyor ve ben artık onu göremiyorum. Zor nefes alıyorum, annemin omzunda ağlıyorum.

Neden beni rahat bırakmıyor? Danny ne zaman dönecek?

Charlea 7h

ARI

Milia mihraba doğru yürüyor. Yürüdüğü şarkı *Ed Sheeran'dan Thinking Out Loud*'un orkestral bir versiyonu. Yüksek sesle çalıyor ve ben Emilia'nın yürüyüşünü izlerken yüzümde kocaman bir gülümseme var. Hepimiz kumun üzerine oturtulmuş bir podyumda duruyoruz. Emilia ayaklarının arkasına doğru uzanan uzun beyaz bir elbise giymiş. Saçları kıvrılmış ve makyajı profesyonelce yapılmış.

Kısa saçlarım kat kat kesilmişti. Sadie yan perçemlerimi kurtarmayı ve bu karmaşayı şık bir şeye dönüştürmeyi başardı. Emilia'nın düğünü için plaj dalgalarını tercih ettik. Shane ile son karşılaşmamdan kimseye bahsetmedim. Emilia'nın günü geldiğinde kimsenin benim için telaşlanmasını ya da endişelenmesini istemedim. Polisler onu bulamadı ve buna şaşırmadım.

Emilia müstakbel kocasıyla tamamen büyülenmiş görünüyordu. Onun karısı oluyordu. Hayatında yeni bir döneme giriyordu. Yürürken bakışları bir Harry'den bir de elbisesinin altından geçip duruyordu.

Emilia ve Harry sonbahar düğünlerini planladıkları gibi sahilde yaptılar. Hava temizdi, hava Ekim sonu düğünü için yetmiş derece civarındaydı. Her yer balkabakları ve turuncu ışıklarla süslenmişti. Emilia sunağa doğru yürürken yapay sonbahar yapraklarına basıyor.

Bir sonbahar düğünü plajı pek sık rastlanan bir şey değildir ama Emilia'nın istediği de tam olarak buydu.

Harry Emilia'yı izliyor ve ona olan aşkıyla büyülenmiş bir halde avucunu ağzına götürüyor. Emilia ona yaklaştıkça gözyaşı dökmeye başlıyor. Sağdııcı yanında duruyor ve omzunu tutarak onu teselli ediyor.

Babası ona eşlik ederken sürekli elini tutuyor. Benim asla deneyimleyemeyeceğim bir şey. Babam hayatımda kalıcı olarak yoktu. Düşün günümde babama ihtiyacım yoktu. Annem vardı.

Kendi kendime düşündüm,
Eğer düşün günümüzde erkeğim benim için ağlamazsa, kaçıp gideceğim.

Harry'nin Emilia'ya duyduğu aşk çok açıktı.

Emilia Harry'nin ellerini tutuyor ve müzik kesilirken herkes alkışlıyor. Okyanusun kıyıya vuran dalgaları kulaklarıma müzik gibi geliyor. Suya doğru bakıyorum ve güzel mavi gölge bana Danny'nin gözlerini hatırlatıyor.

Onu düşününce göğsüm sıkışıyor.

Sesini duymayalı uzun zaman oldu. Dudaklarına dokunmayalı.

Danny bir hayalet gibi hissetmeye başlamıştı. Hayal gücümün bir ürünü gibi. Onun yokluğu beni etkilemeye başlamıştı. Ne zaman gerçek dışı hissetmeye başlasa, karnımın alt kısmına bakıyordum ve bu onun bu dünyadaki varlığını doğrulayan tek şeydi.

Onun aramalarını ya da mesajlarını beklerken çok gergindim. İş, arkadaşlar, aile, okuma ve spor salonu arasında meşgul oldum. Bu da zamanın daha hızlı geçmesini sağlıyordu. Shane'in son tehdit olayından hemen sonra, ön ve arka bahçe kameralarından telefonuma düzenli uyarılar geliyordu.

"Şimdi gelini öpebilirsiniz!" Papaz mikrofona bağıyor. Sesi düşüncelerimi dağıtıyor. Meredith iyi olduğumdan emin olmak için kolumu hafifçe dürtüyor. Düşünceler içinde kaybolduğum çok açıktı. Gülümseyerek başımı sallıyorum.

Harry iki eliyle Emilia'nın yüzünü kavırıyor, onu öyle derinden öpüyor ki salondaki herkes bunu hissediyor. Aileler ve arkadaşlardan oluşan kalabalık alkışlar ve tezahüratlarla patlıyor. Parmaklarımı ağzıma götürerek ısıklık yapıyorum ve Meredith'le birlikte zıplıyorum. Bu gece bir şampanya şişesi patlatıp üzüntülerimi bastıramamam çok kötü.

Herkes sahildeki تنها alanda kurulan çadırlara doğru yöneliyor. Uzun mavi elbisemi fırçalayarak Meredith'in yanına oturdum. Mekânda bize ayrılan yerdeydik. Çadırın içi çok kalabalıktı. Müzik bangır bangır çalıyordu, bunu göğsümde hissedebiliyordum.

Nedime elbiselerimiz tek omuzlu ve belimi saran bol elbiselerdi. Göğüs kısmında uzun bir v kesimi vardı ve bu da göğüs dekoltesini oldukça açıkta bırakıyordu. Ben aldırmadım. Hamileliğim bana çalışacak daha çok şey verdi. Küçük bir insan büyütmenin bir avantajı.

Meredith dördüncü kadeh şarabını içiyor. Alkol oranı normalden yüksekti ve bu belli oluyordu. Şimdiden kelimeleri gevelemeye başlamıştı ve parti daha yeni başlamıştı.

"Şarabı çok severim. Alkol en iyisidir." Meredith şarabını kadehte çevirerek iç geçiriyor. Çenesini avucunun içine yaslıyor, dirseğini masanın üzerine koyarak başını destekliyor. Şarap hızla dönüyor ve bardaktan taşacakmış gibi görünüyor.

"Meredith, yavaşla." Yaltaklanıp ondan uzaklaşıyorum. Elbiseme şarap dökülmemesi için elimden geleni yapıyorum.

"Neden? Hamile olan ben değilim ki. İstemiyorsam yavaşlamak zorunda değilim." Meredith'in sesi keskin ve açık sözlülüğü beni şaşırtıyor. Geçiriyor ve gözlerini deviriyor.

"Teşekkür ederim Meredith, bunu belirtmen büyük incelik." Suyumdan bir yudum alarak yanağımın içini hafifçe ısııyorum. Meredith bazen sebepsiz yere kışına bir çubuk sokuyor ve hiçbir filtre olmadan saçmalıyor.

Müzik yavaş bir şarkıya dönüşürken garip bir sessizlik içinde oturuyoruz. Yemeklerimiz masamıza geliyor. Somon balığı, brokolili fırında patates. Ağzım sulanıyor ve yemeğimi kemirmeye başlıyorum.

Meredith ve ben başımızı yemekten kaldırıp kısa boylu, kıvılc saçlı bir adamın yaklaştığını gördük. Önümde durdu ve elini uzattı.

"Merhaba güzelim. Benimle dans etmek ister misin diye merak ediyordum. Adım Larry, damadın bir arkadaşıyım." Kendine aşırı güvenen ve çapkın bir ses tonuyla soruyor. Rahatsız oldum.

"Oh, çok nazıksınız, gerçekten. Ama ben iyiyim, şu anda yemek yiyorum." Çatalımla tabağımı işaret ediyorum, umarım onu kolayca hayal kırıklığına uğrattığımdur. Tedirginliğimi gizlemeye çalışarak ona rahatlatıcı bir gülümseme veriyorum. Larry kaşlarını çatıyor ve elini geri çekiyor.

"Gerçekten mi, Ari? Hadi, iyi adamla git, *bebeğinin babası* zaten seninle dans etmek için burada değil." Meredith şarabından bir yudum daha alarak araya giriyor. Sesi duygusuz ve ben incinmiş durumdayım. Sözleri içime bir bıçak gibi saplanıyor. Belli ki yaptıklarının farkında değil ve ben utançtan donup kalıyorum. Hamileliğimi tamamen yabancı birine ifşa ettiğinin farkında değil ve onun acımasız karakteri beni çileden çıkarıyor.

Larry dudaklarını garip bir şekilde büzüyor, ağzının kenarını çiğneyerek odayı okuyor.

Ona ters ters baktım ve yerimden kalktım.

"İzninizle. Biraz temiz hava alacağım. İştahım kaçtı." Peçetemi koltuğuma atarak mırıldandım.

Meredith donakalır ve şarabından daha fazla içmemek için kendini durdurur. Koltuğunda kıpırdanır ve kendini gerçekleştirmeye başlar.

"Ari, özür dilerim." Meredith şarap kadehini bırakarak inledi. Ayağa kalkıp arkamdan yürüdü. İçim öfkeyle kaynıyor.

"Yapma." Başımı ona doğru savurarak benden uzaklaşmasını emrediyorum.

Meredith beni takip etmeyi bırakıyor, kaşlarını çatıyor, vücudunun bir tarafına yaslanıyor. Larry masadan uzaklaştı, dans eden kalabalığın arasında kayboldu.

Çadırdan çıkıp okyanusa doğru yürümeye devam ediyorum. Yavaş yavaş koşarken topuklu ayakkabılarımı teker teker çıkarıyorum. Güneş tamamen batmış, geriye sadece gökyüzünü aydınlatan dolunay kalmış. Bir elimde topuklarımı taşıırken, dalgalar bana sesleniyor.

Kumsalda ruhumu rahatlatan bir şey var. Çok huzur verici ve beni tamamen dağılmaktan alıkoyuyor. Dalgaların çarpışına bakıyorum, onları dinliyorum, çadırdan gelen müziği bastırmak için elimden geleni yapıyorum. Koyu mavi sudan yansıyan ay ışığı sinirlerimi yatıştırıyor.

Kıyıya ulaşıyorum ve ayaklarım nemli kuma değişiyor. Dalgalar ayaklarıma ulaşıyor ve ben soğuk su hissinin tadını çıkarıyorum.

Meredith'in sözleri beni incitti ve gecenin geri kalanında ondan uzak durmak için aklıma bir not aldım. Sanki hamileliğimi yüzüme vuruyor, sanki bu *onun hayatı için* büyük bir rahatsızlıkmış gibi hissediyordum.

Hamileliğimi henüz açıklamamıştım ve arkadaşlarım ve ailem hamile olduğumu öğrendiğinde karşılaştığım tüm sert yargıları ve görüşleri şimdiden hayal edebiliyorum. Bir erkek arkadaşım olduğundan bile emin değilim. Kocayı boş verin. En iyi arkadaşım planlanmamış hamileliğime karşı gerçek tutumunu ortaya koydu ve bu beni incitti. Başkalarının ne diyeceğini hayal bile edemiyorum.

Güçlü bir rüzgâr tenime değişiyor ve soğuk hava ısınmak için pazularıma tutunmama neden oluyor. Sıcak yatağımı ve kalın battaniyelerimi özledim. Sürtünmeden ısınmak için kollarımı hızla ovuşturuyorum.

Zihnim dalıp gidiyor ve karnımın altını avuçluyorum. Bir erkek ya da kız çocuğu hayal etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Bir tercihim yok. Sadece sağlıklı bir bebek istiyorum.

Paul benim adıma mutlu mu merak ediyorum. Eğer burada olsaydı, muhtemelen üzülürdü. *Özellikle de bebek Shane'inse*. Tanrıya şükür, kendimi ona hiç tam olarak vermedim. Ama Danny'nin olduğunu bilseydim, bebeğini kucaklayacağını hissediyorum.

yeni bir amcanın kollarını açarak. Belki ilk başta tereddüt ederdi ama eminim ikna olurdu.

Daha yürümeye başlamadan yeğenine gitar çalmayı öğrettiğini hayal edebiliyorum. Kaka bezlerini değiştirmeye çalıştığını düşününce kendi kendime hafifçe gülüyorum. Hala burada olsaydı nasıl bir ebeveyn olurdu merak ediyorum.

Arkamda biri boğazını temizliyor ve beni şoka sokuyor.

"Burada üşüteceksin, küçük Angel."

Çok hızlı dönüyorum ve kalbim ateşler içinde çırpınıyor. Tüm bedenim coşkuyla elektrik çarpıyor. Bu bir rüya. Öyle olmak zorunda.

"Danny?" Gözlerim kısılıyor ve onun güzel, iri cüssesini karşımda buluyorum. Siyah bir smokin giymiş ve onu görmek başımı döndürüyor. O kadar çekici ki, sadece bana bakışıyla bile beni kendine doğru çekiyormuş gibi hissediyorum.

Koyu kum sarısı saçları geriye taranmış ve sakalı onu son gördüğümünden biraz daha kısa. Gerçekten karşımda olduğundan emin olmak için gözlerimi hızla kırıştırıyorum. Ona doğru koşmaya başlıyorum ve o sırtıyor, seksi ifadesi geniş bir gülümsemeye dönüşüyor ve mükemmel beyaz dişlerini gösteriyor.

Vücudumu onunkine çarpmadan hemen önce topuklarımı kuma bırakıyorum, bacaklarımı beline doluyorum ve ona sarılıyorum. Beni anında kocaman kollarıyla sarıp sarmalıyor, taşıyor, devasa nasırlı elleri beni sıkıca tutuyor. Etrafımda kıvılcımlar uçuşuyor ve tanıdık bir ateş fırtınası tutuşuyor ve ona duyduğum çekim kalçalarımın arasında zonkluyor. Mavi gözlerinin beni her zaman olduğu gibi korkutmasını izlerken hızlı ve sert nefes alıyorum.

Sanki dünya durmuş ve ben bir kez daha tutkulu inziva balonumun içindeyim.

"Gerçekten sensin." Omzuna alçak ve yumuşak bir nefes veriyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor.

"Ben geldim bebeğim, *ben geldim*."

Yanağımı öpüyor, kısa saçlarımı tutuyor. Parmakları saçlarımla arasında dolanıyor. Diğer eliyle kıçımı kavırıyor ve o kadar sert sıkıyor ki ağzımdan bir inilti dökülüyor.

Çok lezzetli kokuyor. Baharat, odun ve biraz da sigara.

"Seni çok özledim." Omzundan geri çekilip ona bakıyorum.

"Hiçbir fikrin yok. Ayrıldığımdan beri her gün bu anı düşünüyorum." Başparmağını dudaklarıma sürterek yanağımı okşuyor. Alçak bir hırıltı

Göğsü gümbürdüyor ve sertleşmiş boyunu kalçamda hissedebiliyorum.

Dudaklarını dudaklarıma çarpıyor ve ben güçsüz düşünüyorum. Öpücük agresif, sıcak ve çaresiz. İkimiz de öyle bir hareket ediyoruz ki, bu andan sonra kendime gelebileceğimi hiç sanmıyorum. Beni başka bir coşku dünyasına gönderiyor ve bedenimi onunkine yaklaştırıyorum. Sakalları usulca tenime batıyor ve buna bayılıyorum. Dili ağzımı açıyor ve ben de ona izin veriyorum. Dillerimiz senkronize bir şekilde dans ediyor, birbirimizin özlem dolu yokluğunu tadıyor.

Beni bırakmadan önce dudağımı ısıtıyor ve benden ayrıldığında ne diyeceğimi bilemiyorum. Dudaklarının dudaklarımda bıraktığı hissi şimdiden özlüyorum ve benden uzaklaştığı için yıkılmış durumdayım.

"Çok güzelsin." Bana çok yoğun bir şekilde bakarken söylüyor.

Gülümsüyorum.

"Burada olduğumu nereden biliyordun?" Tekrar ayaklarımın üzerine düşerek soruyorum ve elimi tutarak beni kendisine doğru çekiyor. Parmaklarına tutunarak topuklarımı tutuyorum.

"Benim yöntemlerim var, Ari. Seni bulamayacağım hiçbir yere gidemezsin." Kan yanaklarıma hücum etti.

"Bir süreliğine evde misin?" Kaşlarını kaldırarak soruyorum, cevaptan korkarak.

Çenesini sıkarak bana bakıyor. Gülümsemesi kayboluyor ve karşılığında bir şey saklıymış gibi görünüyor.

"Evet, bebeğim."

Yine de değişen ifadesinin ardında aklımı merakla karıştıran bir şey vardı.

Görevleriyle ilgili sorular üzerime üşüştü. Damon ve Violet'in durumu içimi kemiriyordu. Ona hamilelikten ve Shane'le ilgili korkunç olaylardan bahsetmek zorundaydım. Ama bu geceyi mahvetmek istemiyordum. Bu yüzden dilimi ısırardım, bilgiyi aklımın bir köşesine kilitledim ve başka bir güne sakladım. Ona yakında söyleyecektim ama şimdi değil.

Bu ağır konuşmalara girmeyi reddettim. Sadece şu anda bencil olmak ve Danny'nin eve dönmesinin tadını çıkarmak istiyordum.

"Ne zaman döndün?" diye sordum.

"Bu sabah. Sana sürpriz yapmak istedim." Danny elini cebine attı.

"Sanırım bu sana ait."

Pembe haç kolyemi yavaşça çıkarırken ay ışığında parlıyor. Parıldamasını ve rüzgarda sallanmasını izliyorum ve afallıyorum. Birbirimize ilk teslim olduğumuzda boynumdan koparıp atmıştı.

"Benden yarım dünya uzakta olmana rağmen seni yakınımnda tuttum."

Bunca zaman saklamış... Bir şekilde tamir etmiş.

"Arkanı dön."

O kolyemi köprücük kemiklerimin üzerine asarken ben okyanusa bakıyorum. Umutsuzca beni yarmaya çalışan gözyaşlarıma karşı büyük bir mücadele veriyorum. *Kolyemi saklamış.*

"Hadi içeri geçelim. Resmi olarak tanışmanı istediğim arkadaşlarım var." Cıvıldıyorum.

Elini sakalına sürterek iç geçiriyor ve kuma bakıyor. "Hadi, utanma."

Onu çadıra doğru çekiyorum, onunla alay ediyorum. "Tamam. Bir süre iyi adamı oynayacağım ve sonra," Danny ağzını indiriyor kulağıma. Serin nefesi tüylerimi diken diken etti. "Benim evime gittiğimizde, bütün gece sana tekrar gireceğim yollardan dolayı adımı haykırıyor olacaksın."

Bölüm 37

ARI

Danny'nin gözleri bedenimden hiç ayrılmıyor. Gözleriyle beni soyuyor ve bunu hissedebiliyorum. Sadece onun varlığı bile beni korkutuyor. Onun için sabırsızlanıyorum.

beni evine götürmesini ve birbirimizin şehvetinde boğulmamızı istiyorum. Ama aynı zamanda onu Meredith hariç Emilia ve Harry ile resmen tanıştırmak istiyorum. Gecenin geri kalanında ondan uzak durmanın en iyisi olacağını düşündüm.

Danny'nin elini tutarak dans eden kalabalığın arasından geçip gelin ve damada doğru ilerliyorum.

"Saçını kestirmişsin." Danny'nin sözleri kalbime batıyor. Ben uyurken bir manyak tarafından kesilen uzun saçlarımın korkunç hatırası beni bir hüznün havuzuna gönderiyor. Ona henüz hiçbir şey söylemeyecektim. Dudaklarımı büzerek düşünüyorum.

Beni barda yakaladığında Shane'e ne yaptığını gördüm. *Danny'nin buna nasıl tepki vereceğini kim bilebilir?* Sadece yeniden bir araya gelmemizi lekeleyecek hiçbir şeyin olmadığı bir gece istedim. Sadece endişesiz bir gece ve kaldığımız yerden devam etmek.

Bir gece. Ve sonra ona her şeyi açıklayacaktım.

"Evet, öyle yaptım. Farklı bir şey denemek istedim." Yalan söyledim. Kelimeler dilimden çıkarken acı veriyor. Dürüstlüğümlle gurur duyuyorum ve Danny'den gerçeği saklamak canımı acıtıyor. Küçük bir yalan. Ama yine de bir yalan.

"Bayıldım." O cevap veriyor ve bu beni bir sinir yumağı haline getiriyor. "Ari, takım arkadaşlarımdan bazıları burada. Kane, Lopez, Rooker ve Aitu. Umarım arkadaşın için sorun olmaz."

"Vay canına, gerçekten mi? Eminim sorun olmaz. Açık bir bar alanı var, bir şeyler yiyebileceklerinden pek emin değilim..."

"Açık barla iyi olacaklar. Eminim zaten orada kafayı bulmuşlardır."

Emilia ve Harry'ye ulaşıyoruz. Harry'nin kuzenleriyle bir sohbeta dalmışlardı. Emilia yaklaştığını fark ediyor, yüz ifadesi şok olmuş. Yanımdaki Danny'ye bakarken ağzı açık kaldı. Harry'nin omzuna dokunarak bakışlarına katılmasını işaret ediyor. Kuzeniyle konuşmasının ortasında duruyor ve hepsi Harry'nin söylediği bir şeye gülüyor.

Bana döndü ve gözleriyle Danny'yi süzdü.

"Danny, gelin ve damatla tanış. Bu benim en iyi arkadaşım Emilia ve bu da kocası Harry."

Harry Danny'ye dönerek, "Hizmetiniz için teşekkür ederim," dedi ve şampanya kadehini kaldırdı.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Düğümü attığınız için tebrikler." Danny, Harry ve Emilia'nın tutması için elini uzatır. Önce Harry onun elini sıkar, sonra Emilia. Emilia şaşkın şaşkın bakıyor, ağzı hala açık, kocaman bir gülümsemeyle Danny'nin elini yavaşça kendi elinin içine alıyor.

Kızarıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

"Sizi bar dışında bir yerde görmek güzel. İkiniz hakkında çok şey duydum." Şaka yapıyor ve hepimiz gülümsüyoruz.

"Ben olsam o kadar emin olmazdım. Buralarda bir yerde açık bir bar olduğunu duydum." Danny utanmadan söylüyor, bana göz kırpmıyor ve beni vücuduna çekiyor. Danny her görünüşün altından kalkabilir. Onu üniformalı, çıplak, eşofmanlı ve şimdi de gerçek olup olmadığını sorgulamama neden olan tamamen siyah bir smokinle gördüm. "Görüyorum ki arkadaşların çoktan kendilerini evlerinde hissetmişler." İşaret ediyor Dışarıda, sahildeki şenlik ateşinin yanındaki açık bara gidiyoruz. Çadır açık ve Danny'nin tüm arkadaşlarını hemen fark ediyoruz. Açık bir tiki standının yanında duruyorlar. Dört uzun boylu devasa özel operatörü gözden kaçırmak zor. Çok iyi uyum sağlayamıyorlar. Her birinin elinde içki var, smokin giymişler, birbirlerini bir konuda azarlıyorlar, sohbetin içinde kaybolmuşlar.

"Buyurun, Ari hariç tabii ki." Emilia devam ediyor ve yemin ederim zamanın durduğunu hissedebiliyorum.

Gözlerim açılıyor ve dudağımı ısırarak başımı çılgınca ona doğru sallıyorum. Ağzımı açıyorum,

Bilmiyor.

Ağzımdan çıkanları okuyor ve şok içinde dudaklarını birbirine yapıştırıyor, hemen özür diliyor.

"Ari neden içemiyor?" Danny şaşkınlıkla soruyor, kaşlarını kaldırmış bana bakıyor. Beni her zaman çok iyi okuyabilmiştir ve umarım bu sefer anlamaz. *Bu şekilde öğrenemez.*

Hemen ayağım ağzımdaymış gibi davranmaya başlıyorum. Zoraki bir gülümsemeyle Danny'ye, sonra da derin bir nefes alarak Emilia'ya bakıyorum. Gözlerimle ona yardım etmesi için yalvarıyorum.

"Ben... uh-" Cümlemi nasıl devam ettireceğimi bilemeden kekeliyorum. Panikliyorum ve Harry bana endişeyle bakıyor.

"Çünkü o Meredith'in özel şoförü!" Emilia ellerini havaya kaldırarak gergin bir şekilde açıklıyor ve Danny'nin bunu yutacağını umarak kendimi güvende hissediyorum.

Evet, bu inandırıcı.

"Evet. Onu eve bırakmam gerekiyordu." Omuz silkiyorum, elimi belime koyup ona yaslanıyorum ve Danny'nin gözlerinde bir şey parlıyor. Ne hissettiğini anlayamıyorum ama sonra bana güven verici bir gülümseme veriyor, kaşları çatılıyor.

Kane'in tanıdık sesi kalabalığın arasından gürleyerek dördümüzün arasındaki korkunç ve garip sessizliği bozuyor.

"Rider! Buraya gel dostum, birazdan ateş edeceğiz!" Kane bize doğru bağıyor. İkimiz de ona doğru dönüyoruz ve Danny'nin ekibinin hepsinin elinde shot bardakları var. Ellerini sallıyor ve Kane bakışlarını Danny'ye çevirmeden önce bir anlığına benimle göz göze geliyor. Kane'in bakışlarındaki bir şey onun niyetini sorgulamama neden oldu. Bakışları davetkâr değildi. Danny ona başıyla selam verip sırtıtıyor.

"Seni bazı arkadaşlarımla tanıştırmak istiyorum. Kane ve Rooker ile tanıştığını biliyorum ama Lopez ve Aitu ile tanışmanı istiyorum." Danny kulağıma söyledi.

"Tebrیکler Bay ve Bayan Santos ama gecenin geri kalanında ve öngörülebilir gelecekte Ari'yi çalışıyor olacağım. Meredith'i başka bir ayık misafirle götürmenin bir yolu var mı?" Diye soruyor ve Danny belimi sıkıca kavırıyor. Onun dokunuşuna bağımlıyım. Onu görmeyeli çok uzun zaman olmuş gibi geliyor. Kısa bir süre önce, onun hayal gücümün bir ürünü olduğunu düşünmüştüm. Yokluğu o kadar uzun sürmüştü ki bana bir şeyler yapmıştı. Şimdi, tam yanımda durmuş bana sarılıyordu. Eğer bu bir rüyaysa, uyanmak istemiyordum.

"Elbette, içki içmeyen tonlarca ayık kuzenimiz var, Meredith'e bir şey olmaz." İçkisini kaldırdı, hâlâ özür dileyen çılgın bir ifadeyle bana bakıyordu.

Onun yüz ifadesine gülümseyerek karşılık veriyorum, bakışlarımı ondan Danny'ye çeviriyorum.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum ve tekrar tebrikler. Bu çocukların barmene fazla zorluk çıkarmamalarını sağlayacağım." Danny şaka yapıyor ve ben de Harry ve Emilia'ya el sallıyorum.

Danny sessiz ama beni tutuşu hiç sarsılmıyor. Onun dokunuşunun bana hissettirdiklerini özlemişim. Kumların üzerinde onun güzel silüetini gördüğümünden beri iç bacaklarımın zonklaması durmadı.

Ekibiyle buluştuğumuzda, Kane Danny'ye bir shot veriyor.

"Beyler, bu Ari." Danny beni önüne çekti ve bir elmas gibi gösterdi.

Bu Danny ve benim için büyük bir an. Alacağı tepkinin miktarını biliyor ve hamilelikle birlikte bu kaçınılmaz. Bunu bilmiyordu ama yine de ilişkimizi ekibine ifşa ediyor.

"Bekle... sen değil misin? O-" diye soruyor uzun boylu, savaşçıya benzeyen bir adam. Siyah saçları omzuna kadar uzanıyor ve Danny ile aynı vücut yapısına sahip. Gri gözleri var ve ne kadar gizemli bir yakışıklılığa sahip olduğunu fark etmeden edemiyorum. "Paul'un kız kardeşi." Kane'in sert sesi dişlerini sıkarak sözlerini bitiriyor. Danny ses tonunu duymazdan geliyor ve bana kolundaki nadir mücevherlermişim gibi bakıyor.

Rooker bana rahatlatıcı bir gülümseme veriyor ve her zamankinden daha iyi görünüyor. Onu son gördüğümde göğsünün içinde bir kurşun vardı ve kan kaybı nedeniyle solgun bir yansıma taşıyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum, hayatım. Ben Zeke, Aitu olarak da bilinirim. Kardeşinle birlikte çalıştım. Aynı takımdaydık." Kocaman elini uzatıyor ve ben de sıkıyorum. Aynı anda başka bir adam da bana hoş bir gülümseme ve tokalaşma ile karşılık veriyor. Onun Lopez olduğunu varsayıyorum.

"Bu harika. Rooker, nasıl iyileşıyorsun?" Neşeyle sordum. Rooker dişlerini sıktı ve elini göğsüne götürüp avuçladı.

"Siz ve Doktor Diaz hayatımı kurtardınız. Benimle ilgilenen sağlık ekibine sonsuza dek minnettar kalacağım. İyileşme sürecim iyi gidiyor, işe dönmek için izin aldım bile." Rooker bana minnettar bir gülümseme takınıyor ve ben tıkanıyorum. Onun hayatta kalmasının bir parçası olduğumu bilmek iyi hissettiriyor. Böyle anlar bana kariyerim boyunca yaşadığım tüm zorluklara değdiğini hissettiriyor.

"Kardeşiniz iyi bir adamdı. Başınız sağ olsun." Zeke dedi ki.

"Evet. Evet, öyleydi." Ona doğru döndüm.

"Grim'in nihayet sakinleştığı günü göreceğimizi hiç düşünmemiştik. Görünüşe göre Ari mucizelerin nasıl gerçekleşeceğini biliyor, çocuklar, hayatımı kurtarmakla başladı." Rooker şaka yapıyor ve Kane hariç herkes gülüyor. İçkisinden daha fazla yudumlarken son derece gergin ve kendinden emin görünmüyor, gözleri benden hiç ayrılmıyor.

"Pekâlâ, hadi bu lanet geceyi doğru şekilde başlatalım." Danny sözümüzü kesiyor ve alkol shot'ını havada tutuyor. "Sen de büyükbaba, hadi gidelim," diye emrediyor Danny Rooker'a. Rooker başını sallayarak gözlerini deviriyor. Hepsi içkilerini havaya kaldırarak senkronize oluyorlar.

"Hooyah!" Tüm denizciler kükrüyor ve içkilerini yudumluyorlar. Ben ayakta durmuş garip bir şekilde izliyordum. Lopez hepsine içki ısmarladı ve Danny'ye en sevdiği içkiyi verdi.

Jack Daniels.

Rooker onlara karısından ve eve çok sarhoş dönerse onu nasıl öldüreceğinden bahsetmeye başlar. Lopez Teksas eyaleti hakkında övünmeye başlarken Zeke Hawaii'nin daha iyi olduğunu savunur. Her iki eyaletin artıları ve eksileri hakkında kardeşçe bir tartışmaya girerler.

Çadırın içindeki herkes şenlik ateşinin etrafını sarmaya başladı. Gelin ve damat için kadeh kaldırma töreni başlamak üzereydi. Aile ve arkadaşlar sahili sohbetle dolduruyor ve dışarıda slow müzik çalmaya başlıyor. Tüm kadınların kuma bulanmamak için elbiselerini tutuşlarını izliyorum.

Danny'yi yalnız bırakmaya karar verdim, böylece yakın arkadaşlarıyla rahatça vakit geçirebilecekti.

"Danny, ben şenlik ateşine doğru gidiyorum. Emilia için kadeh kaldırmalıyım." Danny'yi arkadaş çevresinden ayırarak şenlik ateşine doğru ilerliyorum. Hepsi bize bakıyor ve sonra bizi yalnız bırakmak için arkalarını dönüyorlar ama Kane dönmüyor. Gözleri Rooker'a dönmeden önce bir süre daha benim üzerimde kalıyor.

Kane muhtemelen Danny ile Irak'tan beri görüştüğümün farkındadır.

Viskinin kokusunu şimdiden alabiliyorum ve yardım edemiyorum ama belli belirsiz hoşuma gidiyor. Viski kokusu bana onun hayatta olduğunu hatırlatıyor. Dünyanın öbür ucunda değil, burada benimle birlikte.

Danny onaylayarak gülümsüyor. Dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve ben de yumuşak çarpışmanın etkisiyle eriyerek onu öpüyorum. Açık mavi gözleri arkamdaki şenlik ateşine doğru kayıyor. Hareketlerini bir sinema filmi gibi izliyorum.

Gözlerinde şenlik ateşinin alevlerinin yansımaları yakaladığımda, vücudu sertleşiyor ve muhteşem gülümsemesi yavaşça kayboluyor.

Danny çenesini sıkıyor ve düşünceli görünüyor. Donup kalıyor ve ben de onun bu tavrına şaşırırmaktan kendimi alamıyorum. Mavi gözlerindeki ateşi izlerken sanki dakikalar geçiyor. Gözlerini kırpmıyor ve bakmaya devam ediyor.

Hareketleri beni yorgun düşürüyor. Omzuna dokunuyorum ve bu onu transından çıkarıyor.

"Danny? Her şey yolunda mı?" Kaşlarım çatılıyor ve burnumu sokma ihtiyacı içimi kemiriyor.

Danny boğazını temizliyor. Hâlâ kumsalı aydınlatan ateşe bakmıyor ama sonunda gözlerini kırıştırarak viski bardağının kalanını indiriyor.

"Ben iyiyim." Soğuk ve duygusuz biri ve Danny'nin sevmediğim yönleri tekrar aklıma geliyor. İçine kapalı ve gizemli. Taş gibi soğuk yüz ifadesi tanıdık geliyor ve bundan hoşlanmıyorum. Omzunu bırakıyorum ve elim yanıma düşüyor.

Isırıyor, çenesi seğiriyor, sonunda ateşten uzaklaşıyor ve sırtını bana dönüyor.

"Biraz daha viski. Ve gelmeye devam etsinler, lütfen." Kendini normal görünmeye zorluyormuş gibi barmenden rica ediyor. Barmen başını sallayıp bardağını dolduruyor.

Az önce ne oldu?

"İşte bu!" Lopez gülerek Danny'yi cesaretlendirmek için omzunu itiyor ama Danny tepki vermiyor. İrkilmiyor bile.

Dönüp şenlik ateşine doğru ilerlerken dudağımı ısırıp kendimle tartışıyorum. Onu rahat bırakmanın en iyisi olacağını düşündüm. Ayaklarım kuma batıyor ve her adımda yutuluyorum.

Kafamda sorular dönüyor ve gerginleşiyorum. Kendime sürekli yarının soruların ve cevapların günü olacağını hatırlatıyorum ama bu gece değil. *Yarın.*

Hiçbir şey bu gecenin eve dönüşünü mahvedemez.

Düğünde yapılan kadeh kaldırmalar duygusaldı. Hem Emilia'yı hem de Harry'yi seven insanlar çifte iyi dileklerini sunarken mutlu ve uzun bir evlilik için tavsiyelerde bulundular. İlk konuşanlardan biri bendim.

Kaba davranışı için özür diledikten sonra Meredith'in yanına oturdum. İkimiz de oturduk ve kadeh kaldırmaları dinledik ama benim konsantrasyonum başka bir yerdeydi. Danny'nin içki içmesi konusunda endişeliydim.

Şenlik ateşinin başında oturduğum süre boyunca ekibiyle birlikte içmeyi bırakmadı. Hepsi sarhoşluktan yanıyordu. Aylarca Irak'ta kaldıktan sonra ellerinde değil herhalde.

"Shane konusunda ne yapacaksın? Sen ve annen için çok korkuyorum. *Bu adam beni korkutuyor.* Nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum." Meredith öyle diyor.

"Biliyorum," diye mırıldandım, stresliydim.

"Annen Danny'nin döndüğünü biliyor mu? Bu gece evde yalnız olmak konusunda ne hissediyor?"

"Evet, biliyor. Ona bir mesaj gönderdim. Danny ile hamilelik hakkında konuşmak istiyor. Ona tam bir anne ayısı gibi davranmaya hazır ama evet. O iyi. Artık bir güvenlik sistemi kurduk, böylece ben evde yokken kendini daha rahat hissediyor."

Meredith başını sallar. "Şu siyah saçlı adam kim? Nefis biri." Meredith arkama bakarak kulağıma fısıldıyor. Gözlerimi kısarak onlara doğru dönüyorum ve gözlerim Kane'e takılıyor. Danny ile konuşmanın ortasındaydı. Danny sigarasından bir nefes çektikten sonra havaya üflüyor.

"Onun adı Kane. Kane Slaughter. Danny ile çalışıyor." Elbisemin altını düzeltirken umursamazca cevap veriyorum.

"Vay canına. Hepsi çok uzun. Bu bir gereklilik falan mı?" Omuz silktim, kıkırdadım. "Haklısın."

"Hayatımda büyük bir çocuğa ihtiyacım var." Kaşlarını oynatıyor ve ben gülüyorum. "Bak, bu kadar kaba olduğum için tekrar özür dilerim. Bu benim kendi güvensizliğimden kaynaklanıyor. Emilia'nın evliliği ve senin hamileliğin arasında, sanırım sizin aşk hayatlarınız patlarken benimkinin hiç olmamasını kısıkanıyorum. Burası Sahra Çölü'nden bile daha kuru." Meredith kollarını kavuşturarak iç geçiriyor.

Gözlerimi devirerek başımı sallıyorum. "Sadece izle, hiç beklemediğin bir anda-"

Omzumdaki sert bir kavrayışla kesiliyorum ama dokunuş uyluklarımın arasına tanıdık bir his gönderiyor.

"Böldüğüm için üzgünüm ama sanırım gitmeliyiz." Danny'nin sesi derin ve boğuk.

Arkama bakıyorum, gözlerim Danny'nin elini görmek için yukarı doğru kalkıyor. Görüşüm elinden yüzüne doğru ilerliyor. Yüz ifadesi beni bir

kasırgaya sürüklüyor.

Öncekinden farklı görünüyor. Gözleri parlıyor ve sarhoş olduğunu biliyorum.

İtaatimi bekleme şekli beni heyecanlandırıyor. Duygusuz görünüyor ama mavi gözleri aksini söylüyor. Onları incelediğimde, sabırsız, ihtiyaçla parlayan, yutmaya hazır bir canavar gibi görünüyorlar. Vücuduma bir ateş gönderiyor ve meme uçlarım mavi elbisenin içinden sertleşiyor. Elime uzandığında yutkunuyorum. Gülümsüyorum ve tutuyorum. Bedenimi kumdan kolayca yukarı çekiyor ve ben heyecandan içten içe titriyorum. Sonunda yalnız kalacağız.

Park yerine vardığımızda Danny elimi tutuyor ve beni siyah F250 kamyonetine doğru yönlendiriyor.

"Anahtarlar?" Ben soruyorum.

"Bizi eve bırakmama izin ver. Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin Danny. Seni içki üstüne içki, viski üstüne viski içerken gördüm."

Kıpırdamıyor ve üzgün olduğunu biliyorum ama bunun bana olduğunu sanmıyorum. Onu ateşe bakarken yakaladığımda bir şeyler değişti.

"Danny... Ben gittiğimde sana ne oldu? Sen farklısın.

Bir şeyler değişti..." Bitirmeme

izin vermedi. "Ne zaman,

ne?" Tartışıyor. "*Konuş*

benimle."

"Ari." Sinirli bir şekilde inliyor.

"Danny."

"Bu konuda konuşamam. Bunu biliyorsun. Bu işimin bir parçası. Bir bok söyleyemem. Ben iyiyim." Hayatımda gördüğüm en soğuk ifadeyle beni vurdu. Başka bir şey söylemesine gerek yoktu, yüzü her şeyi anlatıyordu ve bu dehşet vericiydi.

Şu anda onun işinden nefret ediyorum.

Evine dönüş yolunun tamamı sessizlik içinde geçti. Bizi eve bırakmayı kabul etmesi biraz zaman aldı. Bazen inatçılığının ona çok iyi geldiğini fark ettim. Bunun kazanamayacağı bir tartışma olmadığını bilmesini sağladım.

Hava gerilim doluydu ve bunun nereden geldiğini bilmiyordum. Beni sahilde bulduğunda çok mutluydu ve şimdi... Onu tanıyamıyordum. Konuşmaktan korkuyordum, tek bir kelime onu kızdıracaktı.

Karanlıkta evine dönerken Cody Jinks usulca çalıyor. Çiftlik evine dönerken yol üzerinde neredeyse hiç kasaba yok. GPS'i takip ediyorum ve bir saatten az yolumuz olduğunu söylüyor.

Tüm zaman boyunca düşündüm... belki de Danny'yi hiç tanımıyorumdur.

Bölüm 38

DANNY

Evde olmaktan nefret ediyorum. Amerikan topraklarına ayak bastığım anda görevlere geri dönme ihtiyacı beni hep rahatsız ediyor. Çalışmaya devam etme ihtiyacı

beni her zaman tüketiyor. Elimde değil. Kontrol edemiyorum. Evdeki ilk günüm ve şimdiden Irak'a geri dönmek ya da bir sonraki göreve başlamak istiyorum. İşim her zaman bir numaralı önceliğim olacak. *Her zaman.*

Navy SEAL olmak benim tüm kimliğim. Ailem bu tutkuyu bir sığırımı gibi kafama kazıdı. Bu dünyadaki kötülüğü ortadan kaldırmaktan başka hiçbir şeyin önemi yok, her seferinde bir görev.

Yine de haklıydı. Ari çok şefkatli ve empati kurabilen biri, şeytanlarımı çabucak yakaladı. Onda en çok sevdiğim şey bu. Şenlik ateşinden yükselen alevler dikkatimi çektiğinde, Damon'ın cesedinin affetmeyen bir ateşte feci bir şekilde yanışına geri döndüm. Kurtaramadığım bir ruh. Başarısız olduğum bir adam.

Onu bulduğumda Ari'nin dalgalara bakmasını izlemek... Evde olmaktan tamamen korkmamamın tek nedeni o. Onu kışla odamda uyurken bıraktığım günden beri kollarıma geri dönmesini dört gözle bekliyordum.

Evde olmaya geliyor. Sadece ona yakın olmak bile, boktan dünyamdaki her şeyi daha iyi hale getiriyor.

O gerçekten başıma gelebilecek en iyi şey.

Onun tatlı, masum ruhunu seviyorum. Kalbi çok saf. Onunla ilk tanıştığım günden beri bunu biliyordum. Onun farklı olduğunu biliyordum.

O benim küçük meleğim, istediğim gibi kırmayı ve memnun etmeyi seviyorum... bana yalvarıyor.

Meleğimin onu sikerken benim için ağlamasına bayılıyorum.

Başlangıçta çok saftı ama zaman geçtikçe bu dünyadaki gerçek canavarların kim olduğunu görmeye başladı. *Bu dünyada ne tür canavarlar olduğunu.*

Ben de onlardan biriyim... ama onun düşündüğü şekilde değil ve bunu bilmesi gerekiyor.

Alkol ve Ari, kafamı bulandırmaya çalışan kötülükten beni uzaklaştıran tek ışık. Sürekli ölüm stresi, bazen çok fazla ama bununla başa çıkabilirim.

"Senden dürüstlük istiyorum. Kendini bu şekilde kapatman adil değil. Benim için adil değil... Bu beni incitiyor." Ari, küçük elleriyle direksiyonu kavradığını söylüyor.

"Ben Shane değilim. *Sana zarar vermeyeceğim.* En azından senin düşündüğün şekilde." Benim sapkınlıklarım bunun bir istisnası. Sevişme şeklim, sevişirken onu ölümün pusuda beklediği noktaya kadar korkutmayı sevme şeklim. Bu asla değişmeyecek. Tabii ki ona gerçekten zarar vermemeye dikkat ediyorum. O benim ve bana yalvarmadığı şeyleri asla yapmayacağım.

"Ama beni inciteceksin, Danny. Sana aşık olduğumu görmüyor musun? Beni inciteceksin çünkü bu kaçınılmaz. Artık yalnız olduğum için bu kaçınılmaz-" Kendini durduruyor ve yemin ederim kalbim sıkışıyor. Tam söylemek üzereydi.

"Şimdi tamamen sana sarılmış durumdayım."

O üç kelimeyi söyleme, Ari.

"Size karşı dürüstüm ama bilmeniz gerekmeyen şeyler de var. Ben çok iyi bir insan değilim."

Pencereden dışarı bakıyorum, düşüncelerime dalmışım. *İnsanları öldürmeyi seviyorum.* Kötü insanları. Bundan zevk alıyorum. Ben bazen iyi şeyler yapan kötü bir insanım.

"Bir gün cehenneme gideceğim ve bununla bir sorunum yok. Benim için sorun olan şey seni de kendimle birlikte aşağı çekmek, buna izin vermeyeceğim." Kelimelerimi çıkarmayı başardım ve şimdiden ona açıldığım için pişmanlık duyuyorum. Bunu bana o yapıyor. Kendini neye bulaştırdığının farkında değil.

Sessiz ve düşünceli görünüyor.

"Sadece... bana yalan söyleme, Danny. Dürüstlük istiyorum. Bu kadar. Shane ile bildiğim tek şey yalanlar ve sürekli ihanetler. Yapma. Yalan söyleme."

Ona bakıyorum ve bulanık görüşümde bile, gecenin içinde bile onu görebiliyorum. O çok kırılgan ve ben onu kırıyorum ama bu sefer onun istediği şekilde değil.

"İşim her zaman önce gelecek. Bu asla değişmeyecek. Bunu sana en

başından beri söyledim."
Ari iç çekiyor.

"Biliyorum."

Charlea 7ç

ARI

Danny arabasının kapısını öyle bir güçle kapatıyor ki, çarpmanın etkisiyle irkiliyorum. Düğünden beri tavrı hiç değişmemişti. Yanıma doğru yürüdü.

ve benim için kapıyı açıp kamyonetinden inmeme yardım etti. Topuklarımla çakıllara vurdum.

Elimi tutuşu, birazdan yaşayacağım geceyi sorgulamama neden oluyor. Davranışlarındaki ani değişiklik beni yavaş yavaş hayal kırıklığına uğrattıyor. Bu gecenin saf mutluluk olması gerekiyordu. Dönüşü ikimizin de hayalini kurduğu bir şeydi ama onu ateşe bakarken yakaladığımda içinde bir şeyler değişti. Sıcak ve soğuk Danny geri dönmüştü ve ben bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Orada, kamyonetin yanında elbisemi düzeltirken duruyorum. Sessiz gerilimi dolduran tek şey cırcır böceklerinin sesi. Danny'nin verandasının ışıkları yanıyor ve ay hala parlıyor, gökyüzünde hiç bulut yok. Çok güzel bir gece, gökyüzünde yıldızlar parıldıyor ve bu bana helikopter yolculuğunu hatırlatıyor.

Kulağımın arkasına sıkıştırdığım kısa saçlarımla arasından Danny'ye bakıyorum. Elleri ceplerinde, arkamdaki çiftlik evine bakıyor. Burun delikleri açık ve gözleri gizemli. Orada sessizce duruyoruz ve beni susturmasına rağmen ona sorular yöneltmeyi çok istiyorum.

Görevinin geri kalanında ne oldu? Alt dudağındaki yeni yara izi nasıl oldu? Gittiğinde orada değildi.

"İçeri gir. Birazdan orada buluşuruz, bir tane yakacağım." Kelimeler dökülürken Danny hareketsizdi. Gözleri benimkilerle hiç buluşmuyor.

"Danny," diye sesleniyorum ona, vücudumun bir tarafına yaslanmış, elim kalçamda.

Cevap vermiyor. Hareket etmiyor. Endişe beni felç ediyor.

"Evet, Cherry?"

Kalbim çırpınıyor ve Danny'm geri döndü. "Bir sorun mu var?"

Sonunda bana doğru baktı. Bana gerçekte ne hissettiğini gizleyen bir gülümseme veriyor. Zorlayıcı ama kabul ediyorum. Sadece bana bakışıyla bile, yoğun duyguların farklı bir alemine gönderiliyorum. Ellerini cebinden çıkarıp bana doğru kararlı adımlarla yürüyor. Yaklaşmasını izlerken nefesimi tutuyorum. Her adımı beni şaşkına çeviriyor.

Bana yaklaştığında yüzümü ellerinin arasına alıyor ve dudaklarımı sertçe öpüyor. Dudaklarımız mükemmel ve tutkulu bir şekilde birbirine geçiyor, birbirlerine o kadar iyi uyuyorlar ve hiç tempo kaçırmıyorlar.

"İçeri gir." Öpüşmemizi kesiyor, beni nefessiz bırakıyor ve daha fazlasını istiyor. Onları açmam bir dakika sürüyor ve fısıldamayı başarıyorum.

"Tamam."

Evinin anahtarlarını elime bırakıyor ve ben de onu sigara almak için cebine uzanırken bırakarak uzaklaşıyorum.

Evi bıraktığım gibi görünüyor. Rustik ahşap zeminler ve burnuma dolan sıcak bir koku. Oturma odasına doğru yürüyorum, kendimi rahat bırakıyorum. Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp kanepeye oturuyorum.

İlk buluşmamızın anıları aklıma geldikçe déjà vu yaşıyorum. Otururken ellerimle ayaklarımı ovuyorum, topuklu ayakkabı giymenin verdiği acıyla masaj yapıyorum. Ellerim minderlerinin kumaşına değdiğinde, beni ağzıyla ilk kez yok edişini hatırlıyorum.

O zamandan bu yana çok şey değişti.

Şöminesinin önünde oturup bir sonraki hamlemi düşünerek şömineye bakıyorum. İçimde bir şey klikledi ve kalbim harekete geçti. Birinci kattaki tüm ışıkları kapattım. Mutfağın. Oturma odasının. Evin içine girmek için koridoru. Arka verandayı. Her şey olmasını istediğim gibi karanlık.

Şöminesini açıp küçük bir ateş yakıyorum. Yanan odunlara bakarak elbisemin arkasındaki fermuarı açmaya başladım. Beni görmesini istiyordum.

Hamileliğimi fark edeceği korkusu sinirlerimi geriyor. Yine de fark etmeyeceğini umuyorum. Henüz belli olmuyordum. Bebek yumruğum sadece o kadardı. Küçük bir şişlik.

Fermuarım sonuna kadar iniyor ve omuz askıma uzanıyorum.

Birden Danny'nin nefesini ensemdede hissettim.

Viski ve duman.

Koku kalbimin çarpmasına neden oldu. Evine girdiğini duymamış olmam şaşırtıcı değil.

Korkudan sıçrayabilirdim ama onun varlığı beni rahatlattı. Danny'nin yanında olduğumu bilen Shane'in içeri sızması beni endişelendirmiyor. Onun yanındayken hiçbir şey için endişelenmiyorum. O yanımdayken kendi dünyamdayım.

"Seni durdurmama izin verme. *İzlemek istiyorum.* Sadece seni soyunurken izleyerek bile boşalabilirim."

Soyunmaya devam ediyorum. Hâlâ şömineye bakarken, gördüğüm ilgiden hoşlanan gözlerinin sırtıma dikildiğini hissedebiliyorum.

Omzumdaki ince spagetti askıyı çekiyorum. Elbisenin tamamı yere düşüyor ve ben askısız sütyenim ve dantel tangamla kalıyorum. Bu savunmasızlık anının tadını çıkarmak için gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. Onun yanında çıplak olmaya alışabileceğimden emin değilim. Güvensizliklerim hep onun onayını arayacakmış gibi hissediyordum. Ama Danny yüzünden değil. Shane yüzünden. Shane beni taciz etti, Danny ise vücuduma tapıyor.

"Kahretsin, bunu, mükemmel vücudunu özledim. Kıçının sikimi kucaklayışını ve onu alışını izlemekten ne kadar zevk aldığımı özledim." Eli kıcıma öyle sert vuruyor ki, derim kabarıyor ve dengemi bozuyor. Kendimi yakalamak için şöminenin üstündeki tuğla duvara uzanıyorum. Saygınlığım her seferinde pencereden dışarı fırlıyor ve onun bedenime sahip olma şeklini seviyorum. Benden almasına izin verdikçe daha çok utanıyorum.

Duşta seks anıları geri geliyor ve o geceyi çok net hatırladığımda gözlerimi kapatıyorum. Bana teslim olmakta o kadar tereddütlüydü ki... onunla başa çıkamayacağımı düşünüyordu ve şimdi halimize bak.

Ağzımdan tiz bir ses çıkıyor.

Danny kıcımlı sertçe sıkıyor ve acı klitorisimin zonklamasına neden oluyor. Verdiği acıya bağımlıyım. Hâlâ bunu bana nasıl yaptığını merak ediyorum. Acı ve zevki bir arada yaşıtıyor. Bıraktığında, kığım dalgalanıyor.

"Arkanı dön, Ari." Emrediyor.

Nefesim yükselmeye başladı. Sonsuza dek sürecekmış gibi hissettiğim bu anı düşündüm. Geçtiğimiz dört ay bana onun varlığını sorgulatmıştı. Kasırgalı ilişkimizi sorgulamama neden oldu. O gerçek miydi? Yoksa beni bu kadar hızlı parmağında oynatırken hayal gücümün bir ürünü müydü? Onun dokunuşunu özlüyordum. İlgisi için yanıp tutuşuyordum. Şimdi buradaydı ve ben tam bir coşku içindeydim. Bu adama o kadar aşığım ki, bu beni korkutuyor. Bana her şeyi yapmasına izin verirdim. Onu memnun etmek için her şeyi yapardım. Bir zamanlar inandığım her şeyden vazgeçmek anlamına gelse bile.

Arkamı dönüp ona bakıyorum. Gözlerim onun simsiyah kravatıyla buluşuyor ve beni içine çekerken adem elmasının aşağı yukarı sallanışını izleyerek gözlerimi yukarı doğru kaydırıyorum.

Dudaklarını yalıyor ve serin bir nefes veriyor. Parfümü beni büyülüyor. Sadece kokusu bile kendimi onun üzerinde boğmak istememe neden oluyor. Dilinin görüntüsü beni içten içe inletiyor. Yarığımdaki dili tek düşünebildiğim şey.

Danny ceketini çıkarıp kanepenin üstüne atıyor. Ayakkabılarını ve ardından kemerini çıkarır. Uzun siyah kollu düğmeli ceket, pantolonu ve kravatıyla kalır.

Pantolonunun bel bandına uzanıyorum, onu yırtmak için can atıyorum. İri elleri benimkileri kavırıyor ve daha ileri gitmemi engelliyor. Teninin benimkine çarpma sesi beni bir şaşkınlık bulutuna sürüklüyor. Danny'ye bakıyorum ve o da çenesini sıkıyor.

"Ben gittiğimden beri benim olana dokunan oldu mu?" Hırlıyor.

"Hayır."

Teknik olarak başka bir yalan ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Shane ben uyurken ellerini üzerime koymayı başardı, saçımı kesti. İznim olmadan bana dokundu. Beni korkutuyordu. Zihnim dağılmadan önce kendimi endişelerimden kurtarıyorum.

"Aferin kızıma." Övüyor. Kravatını çıkarıp elinde tutuyor. "İyice aç bebeğim." Ağzımı açmadan önce başparmağıyla dudaklarımı okşuyor.

Önce ona, sonra da kravatına bakmakta tereddüt ediyorum. İsteğine boyun eğdim. Ona güveniyorum.

Kollarını arkamda kavuşturarak beni vücuduna daha da yaklaştırıyor ve sütyenimi çözüyor. Yere düşüyor, ben de tekmeleyerek ateşten uzaklaştırıyorum.

ayaklarımın arkasında. Şöminenin sıcaklığı terin vücudumun her zerresini kaplamasına neden oluyor.

Köprücük kemiğimden başlayıp göğüslerime doğru öpücükler kondurmaya başladı. Bir meme ucumu ağzına alıyor ve sertçe ısıyor. Meme uçlarım onun dokunuşuna karşı son derece hassas ve inliyorum.

"Sende en çok hayran olduğum şey Ari..." göğsümü emdikten sonra öpücüklerini sürdürüyor. Dudakları usulca karnımla buluşuyor ve ben içten içe çıldırıyorum. Korku içimi kemiriyor, karnımın alt kısmında beliren küçük şişkinliği fark edeceğinden korkuyorum.

Ama yapmıyor.

Dizlerinin üzerine çökerek iç çamaşırlarımı çıkarıyor ve yüzünü damlayan ıslak amımın önüne yerleştiriyor. Ellerim onun koyu sarı saçlarında dolanıyor ve vücudumun gözle görülür bir şekilde titremesini engellemek için saçlarını kavıyor.

"Tadın ne kadar tatlı." Hırlıyor.

Beni ağzına aldı ve klitorisimi emdi. Siyah kravatına karşı inliyorum. Uyarı yok. Şoktaydım, doğrudan vücudumu titreten noktaya gitti.

"Oh, Tanrım!" Ağzım kravatının kumaşına çarparak boğuluyor, kelimeler anlaşılmaz hale geliyor.

Beni görmezden geliyor. Danny klitorisimi emmeye devam ediyor ve meme uçlarımın sertleştiğini hissediyorum. Tenimdeki her bir kıl kökü ayağa kalkıyor. Midem içe doğru sıkışıyor, çığlık atma dürtüsüyle savaşıyor. Sıvılarım dışıma akmaya devam ediyor ve şu anda bayılabileceğimi, zevkten tamamen kendimden geçebileceğimi hissediyorum.

Emmeyi bırakıyor ve bunun yerine dili klitorisimde aşağı yukarı gezinerek doruk noktamın yükselmesine ve patlamaya yakın olmasına neden oluyor. Dilini üzerimde çalıştırmaya devam ediyor, klitorisimi yıkıcı hislerle elektrikle kesiyor. Başım tuğla duvara yaslanıyor ve onun zararlı hareketlerinin her milisaniyesini içime çekerek inliyorum. Orgazm olmak üzereyim ve beni çaresizlik içinde bırakarak dilini benden uzaklaştırıyor.

Dili yarığımın içinde gezinmeye başlıyor. Kalbim daha sert atmaya başlıyor. Ayaklarım yerde kıvrılıyor. Beni tüketmeyi bırakıyor ve ayağa kalkıyor. Dudaklarındaki sularımı diliyle silerken ona bakıyorum.

"Tadın çok muhteşem. Hiç kimse bana yaptıklarına yaklaşmadı." Kulağıma hırlıyor. Kravatı ağzımdan kaptığı gibi yere fırlatıyor.

Dudaklarımı öpüyor ve ağzında kendi tadımı alabiliyorum. Dili ağzımı açmam için dua ediyor ve öpücüğüyle bana hükmederek beni yutuyor. Ona ayak uydurmaya çalışarak agresif hareketlerini takip ediyorum. Hâlâ beni tamamen korkutmayı başarıyor ve karanlık gölgelerine boyun eğeceğimi kabullenmeye başladım.

Her hızlı hareketinde ağzını içimde daha da derinleştirmeye çalışıyor ve ben bulunmaya hiç niyetim olmadan kayboluyorum. O bana karşı ne kadar agresifleşirse, içimde atan ikinci kalp için o kadar endişeleniyorum.

Bebegimiz hakkında hiçbir şey bilmiyor. Annelik içgüdülerim alarma geçiyor ve bu şekilde devam etmeden önce bir şeyler yapmalıyım. Beni itaatkâr sevgilisi olarak becerdiği ilk birkaç seferdeki gibi tekrar zedelemesini göze alamam.

"Danny." Dinlemesi için yalvararak titrek bir nefes verdim.

Eli boğazıma gidiyor ve başparmağını köprücük kemiğime sürterek boynumun sağ tarafını sıkıca kavıyor.

"Hmm?" Danny kaşlarını çatarak, dişlerini sıkarak mırıldanıyor.

"Daha fazlası için havamdayım..." Başparmağını tutup ağzıma çektim ve sertçe emdim. Danny'nin göğsünden derin bir hırıltı yükseldi.

"Vanilya."

Danny çeker onun thumb dışarı . benim
Ağız, zorla. O hayal kırıklığına uğramış görünüyor ve
ben paniklemeye başlıyorum.

"Ben vanilya erkeği değilim, Cherry. Seni becerdiğimde, bu seni kırmak içindir." Duraklıyor ve kahverengi gözlerimin içinden doğrudan ruhuma bakıyor.

"Sonra seni boşaltırken yerine oturtuyorum." Hırlıyor, saçlarımı tutuyor ve avucunun içine çekiyor. İrkildim.

"Seni becerirken, seni asla geri dönmek istemeyeceğin bir yere gönderiyorum ve sonra hazır olduğumda," saçımı tekrar çekiyor ve nefesim kesiliyor.

"Kendimi vücuduna yerleştirmeyi bitirdiğimde, bitirmene izin vereceğim." Tartışıyor.

Dudağımı ısıriyorum ve kendi sadist yöntemleriyle beni gerçekten istediği gibi yutmasına izin vermeyi o kadar çok istiyorum ki...

Ama yapamam.

"Sadece bu gece mi?" Yalvarıyorum, oyalıyorum.

Dişlerini sıkarak ısıriyor, ara sıra.

"İstediğin bu mu?" Beni bırakarak yanağımı okşamaya başlıyor, bana alan açarak geri çekilmeye başlıyor ve ben tekrar yaklaşması için can atıyorum.

Başımı sallıyorum. Gözlerim onun güzel okyanus gözlerinde kısılıyor.

"O zaman alacağın şey bu." Beni hızlı bir hareketle kaldırdı. O üst kata çıkarken ben kollarımdan birini tutuyorum, ağzıma karşı açgözlü. Beni göğsüne yakın tutarken öpüşmelerimiz tutku dolu. Birbirimizin oksijenini solurken kolları kalçalarımın altında. Öpüşürken kendimi tamamen kaybederken bedenimi yatak odasına kadar kolayca taşıyor.

Bu muhtemelen onun vanilya versiyonuydu.

Yatak odasına girmemiz uzun sürmedi. İlk buluşmamızda benden uzaklaştığında tek başıma uyuyakaldığım yatakta. Yavaşça eğiliyor, böylece tekrar ayaklarımın üzerinde duruyorum.

Yatağın bir kenarına geldiğimizde lambasını yaktı. Lambanın ışığı yatağını aydınlatıyor, siyah ve koyu gri çarşafların farklı tonlarını ortaya çıkarıyordu.

Danny soyunmaya başlarken sessizdi. Gözleri bedenimden hiç ayrılmıyor. Yatağının kenarına oturup kığımın yatağa çarpmasına izin veriyorum. Göğüslerim yerçekimiyle zıplıyor ve bu manzara Danny'nin sertleşmesine neden oluyor.

Danny gömleğinin kravatının olduğu yeri tutuyor ve kolaylıkla yırtarak açıyor, düğmeler gömleğinden ayrılıyor ve gömlek hızla yere düşüyor, bu sırada o da göğüslerimi izliyor. Yırtık gömleğinin yere savruluşunu izlerken nefesimi içime çekiyorum. Gömleğini o kadar kolay yırttı ki, sanki ince bir kâğıttan yapılmış gibiydi.

Nefes alıp verirken kaslı göğsünün inip kalkışını izliyorum, sikini içime almak için yanıp tutuşuyorum. Latince kelimelerle yazılmış kum saati dövmesi bir kez daha ilgimi çekti ve ne anlama geldiklerini ya da ne söylediklerini hatırlayamıyorum. Bana söylemişti ama hatırlamıyorum, duymaya fırsat bulamadan uykuya dalmışım.

Kolundaki güzel detaylı Melekler ve Şeytanlar dövmesini görebiliyordum, ön kolundaki damarlar dışarı çıkıyordu. Lambanın ışığı onları görmek için yeterliydi. Arkasını döndü, sırtı bana dönüktü ve onu izlerken dudağımı ısırdım. Omuzlarını geriye doğru sallıyor ve omurgasındaki kemiklerin çatırdadığını duyabiliyorum. Telefonunu ve sigara paketini komodinin üzerine fırlattı.

Hayalet gibi devasa Azrail dövmesi her zamanki gibi bana bakıyor. Korkunç derecede detaylı. Çok gerçekçi görünüyor. Ona ne kadar uzun süre bakarsam

endişeleniyorum. Ona her baktığımda, tüylerim diken diken oluyor. Bu çok saçma olmaya başladı, bir dövmeden nasıl bu kadar korkabilirim? *Bu çok saçma.*

Irak'tayken dikilmesine yardım ettiğim açık yara artık sadece başka bir yara izi. O kadar iyi iyileşti ki şimdi zar zor görebiliyorum ve iyileşmesine yardım ettiğimi bilmek kalbimi çarptırıyor.

Dirseğime yaslanıyorum, vücudumun yarısı yerde. Arkasını dönüp bana bakıyor ve sırtıyor. Pantolonunu indiriyor, çoraplarını tekmeliyor.

Büyük siki serbest kalıyor. Gözlerim açılıyor ve içimde bir korku uğulduyor. Bu onun asla alışamayacağım bir görüntüsü. Uzun. Kalın. Ağız sulandıran siki kaya gibi sert ve beni yok etmeye hazır.

Aletindeki damarlar dudaklarımı yalamama neden oluyor. Tadını özlüyorum. Helikopterde hiç pişmanlık duymadan beni sikinde boğmasını özlüyorum.

Battaniyesini yatağın üzerine çekiyor. Çarşaf dirseğimin yanına düşüyor. Beni de yanına çekerek yatağına uzanıyor. Beni üstüne çekiyor ve ben nefes nefese kalıyorum.

Pürüzlü dokulu ellerinin yumuşak tenimde yarattığı hissi seviyorum.

"Sikimin üzerine oturacaksın." Sert nefes alıyor, serin ve lezzetli nefesi saçlarıma çarpıp sallanmasına neden oluyor. Çok güzel kokuyor.

"Her santimimi içine alacaksın ve adımı haykırana kadar bana bineceksin." Ayağa kalkıyorum ve beni belinin üzerinde pozisyon almaya zorluyor, siki klitorisime dayanıyor.

"Bu, olabileceği kadar vanilya."

Dudağımı ısııyorum, avuç içimi onun kaya gibi sert, beton karın kaslarında gezdiriyorum. Kocaman sikini küçük elime alıp okşuyorum. Kendimi onu içime almaya hazır hale getirecek kadar kaldırıyorum.

Ben onu okşarken Danny inliyor ve dişlerini gıcırdatıyor. Elimde o kadar büyük ki. Açılışında sperm öncesi parlıyor ve eğiliyorum, ağzım mesafeyi kapatıyor ama teslim olmadan önce kendimi durduruyorum. Ona bakıyorum ve bir canavar gibi görünüyor, her anımı gözlüyor, istekli.

Ön spermini ucundan yalayarak temizledim ve yuttum. "Sikeyim." O rasps.

Sonra onun devasa ucunu amıma sürüyorum. Klitorisimden başlayıp daireler çiziyorum. Danny kalın kalçalarını altımda esneterek tüm bedenimin öne doğru sarsılmasına neden oluyor ama dengemi kontrol ediyorum. Sabırsızlanıyor ve ben de memnuniyetle gülümsüyorum.

Sonra sikinin ucunu yarığımdan aşağı doğru izliyorum ve onu orada tutarak girişime bırakıyorum.

"Anlat bana." Dikkatini çekmeye çalışarak nefes veriyorum. "Ne?"

"Senin olduğumu bilmek nasıl bir duygu?" Kendi sorumla kendimi şaşırttım. Danny'ye duyduğum şehvet bedenimi ele geçiriyor ve onun yanında olduğum her an kendimi kaybediyorum. Bunu bana o yapıyor.

Benim yanımdayken ne hissettiğini bilmek istiyorum. Duygularını merak ettiğimde ondan pek bir şey öğrenemiyorum, bu yüzden bu anı onu rehin almak için kullanıyorum.

Öyle sinsice sırtıyor ki, merakıma hemen pişman oluyorum. "Lanet olası cennet bebeği."

Sonra sikini yavaşça içime itiyor, ilk santimlerini alırken çığlık atmama neden oluyor. İhtiyacını kontrol altına alma girişimim tamamen geri tepti.

Nefesim kesiliyor, göğsüm sıkışıyor ve acı verici ama dikkat çekici saldırıdan nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Tüm uzunluğunu içime sokarken siki yavaşlıyor.

"Kahretsin bebeğim, içine zor sığıyorum. Çok darsın." Danny aletinin içime girip çıkmasını izlerken hırlıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, başımı arkaya atıyorum, beline tutunuyorum. Islak sert sikinin üzerinde zıplamaya başlıyorum ve o her itişinde inliyor.

Kısa saçlarım yüzümün önüne düşerken onu izliyorum. Ona biniyorum ve onu izlerken her saniyenin tadını çıkarıyorum, mantıksız gözlerle *beni izliyorum*. Vücutlarımız duygusallığımızın sıcaklığından terlemeye başlıyor. Tarifsiz inlemelerimizin sesi odasını dolduruyor ve ben bu anın bitmesini hiç istemiyorum.

Gözlerimi çok uzun süre kapatırsam Irak'a geri döneceğinden ve odamda yine yalnız kalacağımdan korkuyorum. Shane'in dönüp hayatımı almasından korkuyorum.

Ama bu bir hayaldi. Çünkü şu an burada birlikteyiz.

Danny'nin eli kıcıma gidiyor ve ben sikinin üzerinde aşağı yukarı sallanırken onu sıkıyor. Beni bir kez daha gerdiğini hissediyorum ama acıyı görmezden geliyorum ve bitirmeye yakın olana kadar devam ediyorum. Her hareket edişim tutku dolu. İkimiz de birbirimiz için ateşli ve çaresiziz ve hızımız her muhtaç hareketle daha hızlı değişiyor. Beni becerme şekli, bana tapınma şekli, *benimle* konuşma şekli... Bana karşı gerçek hislerini sakladığını biliyorum.

Danny'nin sabırsızlığı onu alt ediyor ve ben ona binerken bir parmağını kıcıma sokuyor. Parmağını daha da soktuğunda yüksek sesle inliyorum.

"Kahretsin, seni çok kırmak istiyorum, seni ağlatmak istiyorum ama alabileceğimi alacağım."

Sesi beni bir dinginlik dünyasına gönderiyor. Ritmimi durduramıyorum, hızımı artırıyorum, sikiinin üzerinde daha sert ve daha hızlı zıplıyorum. Danny'nin parmağı kıcımdan kayıyor ve belimi kavıyor, kendini yataktan kaldırıyor ve şimdi kontrol onda.

Ona binmeyi bırakıyorum ve beni kendi şartlarıyla becermeye başladığında öne düşüyorum. Her bir santimi içime giriyor. Aynı zamanda, kontrolünü kaybetmediğinden emin oluyorum ve ellerimle gücünü uzak tutuyorum, bana acı vermesini engelliyorum ve karın bölgemi koruyorum.

Aletin tamamını içime sokuyor, elleri belimde ve sonra başımı geri gönderen bir noktaya çarpıyor ve gözlerim sımsıkı kapanıyor.

"Danny!" Orgazmım içimde patlayıp tüm varlığımı onun üstünde paramparça ederken adını haykırıyorum. Kaşlarım çatılıyor ve dişlerim birbirine kenetleniyor, içimden keskin bir inilti yükseliyor.

Hızını artırmadan hemen önce şeytani bir şekilde mırıldanıyor ve sonra sertçe homurdanıyor. Beni boşalmasıyla dolduruyor ve bedenim onun üstüne düşüyor, yorgunluk beni ele geçiriyor.

Hızını yavaşlatıyor ve boşalmasının tamamını içime aldığımdan emin oluyor. Onun muhteşem gerçek dışı vücudundan sürünerek çıkmak üzereydim ama beni durdurdu.

"Günlerimin ve gecelerimin geri kalanında seni bu şekilde istiyorum, *benim gelmemle dolu olarak.*"

Çenemi tutuyor ve dudaklarımı ona doğru yaklaştırıyor. Duygularım ve ağrıyan kaslarım yüzünden tüm vücudum titriyor.

Alt dudağımı içine aldı. Önce emiyor ama sonra dişlerini geçiriyor, o kadar sert ısıyor ki, tıpkı ilk seviştiğimizde olduğu gibi kan akıyor. Diliyle dudaklarımdaki kanı yalıyor ve ben tam bir şok içinde donup kalıyorum.

"Mm, Kırmızı renk, tıpkı bir Kiraz gibi."

Bölüm 40

ARI

Bu sabah Danny'nin yatağından kalkmak acı vericiydi. Telefonuma kurduğum alarm beni son yıllardaki en huzurlu uykumdan uyandırdı. son birkaç aydır.

Bugün işe gitmekten korktum, sadece gitmek istemedim.

Yalnız uyandığım için alarmım çaldığında Danny çoktan uyanmıştı. Gözlerimi tavana dikmiş, vantilatörün hareketini izliyordum. Telefonum Lori'den gelen bir mesajla aydınlandı.

Ekran koruyucum geniş gözlü mutlu bir Paul'ü yansıtıyor. Üzerinde PT üniforması var. Elini kafa derime sokarken beni şakacı bir şekilde boğuyor. Saçlarım darmadağındı ve sinirli ifadem her şeyi anlatıyor. Sırtarak ağabeyime gözlerimi deviriyorum.

Paul'ün görüntüsü, ölümüyle ilgili merakın yeniden yeşermesine neden oluyor. Kendimi yine Danny'ye o kadar kaptırmışım ki, cevap bulmaya kararlı olduğum tek soruyu neredeyse unutuyorum.

Burnuma yumurta ve domuz pastırması kokusu geliyor ve ağzım sulanıyor. Kendimi yataktan çıkmaya zorluyorum, bir şekilde bunu yapacak enerjiyi buluyorum. Başka bir şey yapmadan önce minik yumrumu ovuyorum. Bu benim bebeğimize günaydın deme şeklim. Danny'nin doğmamış çocuğumuzu kucağına alacağı düşüncesi heyecandan başımı döndürüyor. Tabii önce ona söylemem gerekiyor.

Kıyafet aramaya başladım. Çıplak tenime çarpan hava titrememe neden oldu. Ellerimi kollarımda aşağı yukarı ovuşturarak ısınmaya çalışıyorum.

Danny'nin şifonyerine doğru yürüyorum, ayaklarımın altı ahşap zemine değdiğinde buz gibi oluyor. Danny'nin çekmecelerini karıştırıyorum ve ortasında *NAVY* yazan büyük boy bir kazak buluyorum, sonra bir çift siyah boxer'ını alıyorum.

Onu kontrol etmek için merdivenlerden inerken anneme bir mesaj gönderiyorum. Shane hâlâ serbestken ve askeri polisten saklanırken onun dün gece yalnız uyuduğunu bilmek beni tedirgin ediyor. Shane hapse girene ve artık beni korkutamayana kadar kendi evimde asla rahat hissedemeyeceğim.

Ancak güvenlik kamerasından hiçbir bildirim almadım, bu yüzden tamamen çıldırmamak için kendimi tutabilirim.

Mutfığa yaklaştıkça kahvaltı kokusu daha da yoğunlaşıyor. Görüşüm Danny'ye kilitleniyor, elindeki tereyağı bıçağıyla tostuna jöle sürüyor. Üzerinde koyu mavi bir gömlek ve şort var. Saçları hafif ıslak ve dağınık, terle kaplanmış alnının üzerine düşüyor.

Henüz beni fark etmedi. Ya da ben öyle düşünüyorum. Açık pencerelerden gelen güneş ışığı tüm mutfığı ve oturma odasını aydınlatıyor. Gördüğüm tek şey yeşil çimenler ve uzun, yaprak dökmeyen ağaçlardan oluşan açık alanlar. Arazisi nefes kesiciydi.

Onu kahvaltı hazırlarken gördüğümde kalbim çarpmaya başlıyor. Yemek yapan bir adam beni bayıltıyor.

"Günaydın." Danny tostunu tabağa yerleştirirken bakışlarımla karşılaşılıyor. "Sana kahvaltı hazırlaması gereken kişinin ben olduğuma eminim."

Mutfak adasındaki bar taburesinde oturduğumu anons ediyorum. Bana bakıyor ve gülümsüyor.

"Katılmıyorum." Danny önüme bir tabak yemek koydu.

Yumurta, domuz pastırması ve kızarmış ekmek.

"Kızım uyanmadan önce ona kahvaltı hazırlayabilecek durumdayım."

Kalbim küt küt atıyor. Onun olmaya asla alışamayacağım.

"Saat kaçta uyandın?" Önce yumurtadan bir ısırık aldım.

"Beş civarı. Genelde erken kalkarım. Bir antrenman yaptım ve sonra dışarıda beş millik bir koşuya çıktım. Bodrumda evde bir spor salonum var. İstersen kullanabilirsin." İçinde kehribar rengi sıvı olan buzlu bir bardak alıyor ve kalbim bir çapa gibi düşüyor.

İçiyor.

Daha sabahın erken saatleri ama o şimdiden fikrini değiştirmeye başladı. Hep bu kadar çok mu içerdi? Yoksa bu yeni bir şey miydi?

Bugün cevapların verileceği gün olacaktı. Ona hamileliği anlatmalıydım. Ona Shane'den bahsetmeliydim.

Zaten sarhoş olmayı arzuluyorsa nasıl yapabilirim ki?

Onun yerine içki içmesi konusunda onunla yüzleşmek istedim. Onu göreviyle ilgili soru bombardımanına tutmak istedim. Damon'ı kurtarabildiler mi? Aklımda kalan en önemli soru, *kardeşime tam olarak ne olduğu?*

Danny'de ciddi bir sorun var ve burnumu sokmakta tereddüt ettim. Beni ihtiyacım olan bilgiden mahrum bırakmaya devam ediyor.

Hamileliğimi ona duyurma ihtiyacım azalıyor ve hayal kırıklığım artıyor. Sözlerimle onun hayatını değiştirdiğimde ayık olmasını istedim.

Baba olacaksın.

"Sorun ne Ari?" Bardağını dudaklarına götürüp beni inceliyor.

"Yok bir şey." Pastırmanın çıtır ucunu ısırarak dışarı fırlıyorum.

"Sadece işi düşünüyorum. Bugün gitmem gerekiyor. Donanma üssündeki acil serviste çalışıyorum. Bir saat içinde çıkmam gerekiyor."

"Gerçekten mi? Bu harika. Seni işe götüreyim o zaman." Yutkunarak teklif ediyor.

"Teşekkür ederim. Irak'tan döndüğümde personel beni kollarını açarak kabul etti. İnanılmaz bir yolculuk oldu." Danny viski bardağını bırakıp sırtıyor. Beni odasına götürdüğü anların zihnine aktığını biliyorum çünkü bana olan şey bu. Bardağın tezgâha çarpma sesi duyuluyor ve Danny iki eliyle tezgâha yaslanıp pazularının esnemesine ve damarlarının derisinden dışarı fırlamasına neden oluyor.

Bu manzara beni yıkıcı bir şekilde özetliyor.

"Seninle gurur duyuyorum bebeğim." Bebek kelimesi dilinden dökülürken midemde kelekler uçuşmaya başlıyor. Ocağa dönüyor ve tavadan aldığı yumurtaları tabağa servis etmeye başlıyor.

Telefonum çalıyor ve annemin cevabı ile telefonum aydınlanıyor. Onun görüntüsünde kaybolmaktan kendimi alıkoyuyorum.

Anne:

Burada her şey yolunda, mija. Danny bebek haberine nasıl tepki verdi?

Danny'nin onun mesajını görmesini engellemek için telefonu hızla tezgahdan kapıyorum. Nefes alış verişim düzensizleşiyor. Gerginim. Bu sırrı daha fazla kendime saklayamam.

Danny bebeğimizi taşıdığımı bilmeyi hak ediyor. Bunu yapmak için uygun bir zaman yoktu ama annemden gelen bu mesajı okuması riskini de göze alamazdım. Bu şekilde öğrenmesini istemezdim. Nasıl bir tepki vereceğini tahmin edebiliyorum.

her şeyi benden başka birinden öğreniyormuş gibi hisseder. Benden gelmeli.

"Eve gitmem gerek. Geç kalmadan önce önlüklerimi giyip duş almalıyım."

Danny dönüp karşımdaki bar taburesine oturuyor. Tabağını yere bırakıp çatalıyla bir parça yumurta aldı.

"Burada duş alabilirsin ve sonra seni önlüklerini almaya götüreceğim. Seni işe de bırakabilirim. Bronco'nu bugün daha sonra almayı planlıyorum." Yemeği mideye indirirken boğazını temizliyor ve devam ediyor. "Bir saatliğine ofise uğramam gerekiyor, sonra da öğleden sonra beşten önce eve dönmüş olurum."

"Tamam." Gülümsüyorum.

Kadehinden bir yudum daha almadan önce bana bakıyor. Bu adamla başım çok büyük belada.

"Tamam." Bana göz kırptıyor ve ben onun hareketleri karşısında donup kalıyorum. Tanrım, sadece bir gözünü kapatmasıyla bile fena halde kızarıyorum. İştahım kaçarken tabağımdaki yemeğe bakıyorum.

Evime varmadan önce anneme Danny'nin hamileliğimden hâlâ haberi olmadığını söylüyorum. Ben evime gidip iş için gerekli eşyalarımı alırken ondan beni kamyonetinde beklemesini rica ediyorum. Siyah önlüğüm, saç bandım ve tenis ayakkabılarım.

Aceleyle evime girdim. Kapı kilitli değildi ve annemi mutfakta Meksika'dan gelen kız kardeşlerinden biriyle telefonda konuşurken buldum. Derin bir sohbete dalmıştı ve beni fark ettiğinde sadece el sallamayı başarabildi. Parmağıyla kanepeyi işaret ediyor ve ben de siyah önlüğümü yeni ütülenmiş ve giymem için hazır halde buluyorum.

Annemin bizi kayıtsız şartsız sevme biçimi, kendi çocuklarıma karşı da öyle olmaya çalıştığını hayal ettiğim şeydi. Şimdi yirmili yaşlarımdayım ve beni hala çocukluğumdaki gibi seviyor. Kardeşim hayattayken ona karşı daha da baskıcıydı. Evdeyken ona destek olmak ve hayatını kolaylaştırmak için her zaman elinden geleni yapardı.

Odama koştım ve ilk öğrendiğimde Target'tan aldığım pozitif dijital gebelik testini aldım. Dolabımda asılı olan hırkalarımından birinin içine saklamıştım. Arabayla giderken ona nasıl söylemek istediğime dair bir fikir geldi aklıma.

Danny'nin kıyafetlerini çıkardım ve yerine kendi önlüğümü giydim. Testi ceplerimden birine saklayarak düşmesini engelledim. İşe geç kalıyorum ve acele etmem için kendime baskı yapıyorum.

Ben yokken zorla girilmediğinden emin olmak için odamı hızlıca tarıyorum. Şu ana kadar her şey Emilia'nın düşününden önce bıraktığım gibi görünüyor. Artık bir güvenlik sistemim olsa da, iki kez kontrol etmek istedim. Yatağımın altına yerleştirdiğim Glock'umu arıyorum ve hâlâ orada. Bedenimi yerden kaldırıyorum ve aceleyle odamdan çıkıyorum.

"Sonra görüşürüz anne, seni seviyorum!" Kapıyı kapatmadan önce seslendim. Kapıyı açık tuttum ve bir ayağımı dışarıdaki verandaya uzatarak beni kabul etmesini bekledim.

"Ben de seni seviyorum, que Dios te bendiga!" Bana veda etmek için elleriyle cep telefonunu avuçluyor.

Tanrı seni korusun.

Kapıyı kapatıyorum ve elimde tenis ayakkabılarımla Danny'nin kamyonetine doğru koşuyorum. Telefonu o kadar dikkatini çekmişti ki yolcu koltuğuna atladığımda hiç irkilmedi. Ayaklarımı ayakkabılarımın tabanlarına sokmaya başlıyorum ve aklım başımdan gidiyor.

Kiminle mesajlaşıyor?

Nedense aklım, Shane'i neredeyse öldüresiye dövdüğü gece onu barda birlikte gördüğüm sarışın kadına gidiyor.

Yapmazdı.

Dudağımı ısııyorum ve merakımı görmezden geliyorum. Ona güveniyorum.

Telefonunu kapatıp orta konsola atıyor. Aracı geri vitese takıp bizi garaj yolumdan çıkarırken kamyonetin hoparlörlerinden Cody Jinks çalmaya başlıyor.

Arabayı sürüp gaza bastığında motor kükrüyor. Kamyoneti deri ve kolonya gibi kokuyor ve ben ona yapışmak istiyorum. Pozitif gebelik testinin plastik kenarları kalça kemiğime batıyor ve başımı döndürüyor. Avuçlarım nemleniyor ve hamileliğimi kusmadan nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

Onun da benim kadar heyecanlı olacağını umuyorum ama Danny'nin sağı solu belli olmaz. Bir an aşık olduğum adam oluyor. Sonra, başka biri oluyor.

Bir elimi karnımın alt kısmına koyuyorum, başparmağımı gömleğimin üzerinden göbek deliğimin üstünde gezdiriyorum ve küçüğümün orada ne yaptığını merak ediyorum. Uyuyorlar mı? Dans mı ediyorlar? Başparmağını mı emiyor? Bir hamilelik kitabında bu tür şeyler yaptıklarını okumuştum. Doğmamış bebeğimin neler yaptığını düşünmek, yaklaşan geleceğimden uzaklaşmamı sağlıyor. Ondan sakladığım için kızacak mı?

Danny'ye bakıyorum ve güneş yüzünde parlıyor, gölgeleri beni ortaya çıkarıyor. Gözlerini kısarak önündeki yola bakıyor. Kamyonetin orta konsoluna doğru uzanıyor ve aviator güneş gözlüklerini alıp takıyor. Camlar obsidyen siyahını yansıtıyor.

"Paul öleli neredeyse bir yıl oldu." Danny dişlerini sıkarak söylemeyi başarıyor. Ellerin direksiyona kenetlenişini izliyorum. Parmak eklemleri beyazlaşıyor.

Endişeyle yanaklarımın iç kısımlarını çiğnemeye başladım.

"Biliyorum. Neredeyse Aralık ayındayız." Parmaklarımı iç içe geçirip kucağıma koyuyorum. Üsse girmek için sıraya girdiğimizde pencereden dışarı bakıyorum. Her askeri karakol güvenlik güçleri tarafından korunuyor ve içeri girmenin tek yolu devlete bir şekilde bağlı olduğunuzu gösteren bir kimlik göstermek. İster eş, ister gazi, ister bakmakla yükümlü olunan kişi ya da sözleşmeli işçi olun.

Sıra çok uzun değil ve kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor. Bu habere daha fazla dayanamayacağım.

Bir denizci kimliklerimizi alıyor, tarayıcısı kimliğimin barkodunun üzerinde geziniyor. Tarıyor ve ardından yüksek bir bip sesi geliyor. Danny'ninkini alıyor ve okurken gözleri daire çiziyor. Danny'ye bakıyor ve onun kimliğini taramayı bitiriyor.

"Şey, lanetleneceğim. Azrail'in ete kemiğe bürünmüş hali. Siz bir efsanesiniz, efendim." Denizci ona kimliğini geri verir ve Danny'yi selamlar. Danny rahatsız olur ve çenesini sıkar, cüzdanına bakar ve kimliğini bir kenara koyar ve karşılığında hiçbir şey söylemez.

"Gidebilirsiniz, iyi günler efendim." Önümüzdeki ışık yeşile dönerek ilerlememiz için sinyal veriyor. Danny sonunda başıyla onu onayladı.

Camını tekrar açıyor ve ben de Danny'nin elinden kimliğimi geri alıyorum. Gergin görünüyor ve havadaki tüm iyi şeylerin kuruyup gittiğini hissediyorum.

Ağzımı açmadan önce kamyonetini hastanenin otoparkına park etmesini bekliyorum. Sesi kısmak için kadranı çeviriyor ve müzik onun hareketleriyle birlikte yükseliyor.

Mide bulantısı kafama giriyor ve odaklanma yeteneğimi gölgeliyor. Her zaman işe giderken yanıma aldığım sırt çantamı kapıyorum. Kayışlarını sıkıyor, dizimi endişeyle zıplatıyorum. Tepkisinin belirsizliği beni çıldırtıyor. Ama yine eski benin bir sesi var ve bana bağırıyor.

Ona güvenin. O iyi bir adam. Söyle ona.

Yeni ben tereddütlü ve endişeli.

"Danny. Seninle konuşmam gereken bir şey var." Fısıldıyorum. Sesim o kadar kısık çıkıyor ki beni duyduğuna şaşıyorum. Ona bakıyorum ve o da bana doğru dönüyor. Güneş gözlüklerindeki yansımamı görebiliyorum. Gergin görünüyorum ve ne kadar kolay okunabildiğimden nefret ediyorum.

Taş gibi soğuk ifadesi beni geriyor ve nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. "Görevlendirme hakkında konuşmuyorum. Paul hakkında konuşmuyorum." O

hırlıyor, söylediklerimden hiç hoşnut değil. Sesi o kadar derin ve öfkeli ki sınırlarıma korku salıyor.

"Danny... Ben... Ben-" Sözümü kesti.

"Geç kalacaksın, Ari." Dudaklarını yalayarak benden uzaklaşıyor. Varlığımı görmezden gelerek bir elini direksiyonda tutuyor.

Davranış değişikliği beni incitti. Merak etmeye başladım, bu sefer onu ne kızdırdı? Benim evim olmalı. Muhtemelen ona Paul'ü hatırlattı ve saklı tutmak istediği bir şeyi tetikledi. İç çekiyorum, sabrım tükenmiyor.

Bunu mükemmel bir şekilde söylemenin bir yolu yok. Kısa bir süre önce birbirimize yabancıydık, şimdi ise bir kaos sürüsü. Bunu daha fazla içimde tutamam.

Elimdeki hamilelik testini alıp orta konsola yerleştiriyorum.

"Hamileyim."

Danny kafasını önce bana sonra da hamilelik testine doğru çeviriyor. Nefesimi tutuyorum. Testi eline alıyor ve üzerinde *hamile* yazan küçük ekranı inceliyor. Burun delikleri açıldı ve ben şoka girdim.

Mutlu olmadığını, yavaş ve sabit nefeslerle öfke soluduğunu fark ettiğimde hayal kırıklığım artıyor. O sessizdi ve ben felç olmuştum. Vardiyam başlamadan önce birkaç dakikam vardı ve o anda birkaç dakika geç kalmak umurumda değildi. Ne düşündüğünü bilmem gerekiyordu.

Aklından neler geçiyor?

"Burası bir şey söyleyeceğin kısım... herhangi bir şey."

Yalvarıyorum. Testi tekrar konsola bıraktı.

"Geç kalacaksın."

Danny kalbimi milyonlarca parçaya ayırdı. Bu sefer farklı bir duygu. Genelde, birlikte paylaştığımız yoğunluktan kırılıyordum ama şimdi sadece acı. Dudaklarımı büzüyorum ve sağlık personelinin acil servisten çıkışını izlerken ona bakıyorum. Danny'nin bahsettiği tarafı bu. Onun kötü tarafı ve ben bundan hoşlanmıyorum.

Farkına vardığım şey bana bir tren gibi çarptığında başımı sallıyorum. Hiç tanımadığım bir adama aşık olmamın sonuçları bunlar. Hatalarımı kabul ettiğimde acımasız gerçeklik içime yerleşiyor. Bu adamın beni bozuk bir sistemi barındıran karanlık dünyasında boğmasına izin verdim.

Titriyorum. Testi tekrar elime aldım, ondan mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyordum. Kapının kolunu tuttum ve dışarı fırladım. Beni durdurmaya çalışmadı ya da anonsumla ilgili başka bir şey söylemedi.

Onun yerine kamyonetini park yerinden geri geri çıkarıyor. Bu arada, toplum içinde dağılmamak için elimden geleni yapıyorum ama hormonlarım beni alt ediyor ve boğazımda kalın, sert bir yumru oluşuyor.

Keskin bir sızı beni göz kırpmaya zorladı, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başlarken kirpiklerimi kırıştırdım. Danny ve benim ilişkimizin durumu etrafımı sarıyor ve ben her şeyi sorguluyorum. Her bir öpücük, dokunuş ve karşılıklı konuşma.

Sanırım kendi kendimin annesi oldum.

Bekar bir anne.

Bölüm 41

ARI

İş yerindeki hareketlerin içinden geçiyorum, yaptığım hiçbir şeye konsantre olamıyorum. Kendimi kaybolmuş hissediyorum ve Danny'yle yeniden bir araya gelmemiz sorumluluğun gerçekliği. Koridorlarda yürürken ayaklarımı sürüyormuşum gibi hissediyorum.

Ona hamile olduğumu söylediğimde çileden çıkmış gibi görünüyordu. Yine de sessiz kaldı ve ben bundan nefret ettim. Bu, büyürken hayalini kurduğum bir andı ve o bunu mahvetmiş gibi hissediyordum. Ne bekliyordum bilmiyorum. En azından bir gülümseme umuyordum ama onun yerine küçümseme gördüm.

İstediğim gibi tepki vermediği için tamamen incinmiş olamam. Belki de şoktadır. Belki de bunu sindirmek için zamana ihtiyacı vardır... Ben öyle yaptım, biliyorum. Hamile olduğumu öğrendiğimde herkesi kendimden uzaklaştırdım. Hala... Tek yapmak istediğim ağlamak. Hiç gözyaşım kalmayana kadar ağlamak. İş arkadaşlarım bendeki değişikliği fark ettiler ve hemen sorunun ne olduğunu sordular. Özel hayatımı onlara anlatmayı reddediyorum. Bunun yerine Meredith'e mesaj atıp destek istedim. İlk aklıma gelen Emilia'ya ulaşmak oldu ama balayını bölmek istemedim.

Danny'den bir mesaj aldığım da vardiyamın yarısındaydım.

Danny:

Bronco'n dışarıda park halinde.

Arabamı sahilden geri getirdi ve hala baba olmasıyla ilgili bir tepki vermedi. Soru sormadı. Bağırma yok. Mutluluk yok. Hiçbir şey yok. Ben de cevap vermedim.

Bekleme alanına doğru yürüyorum ve lobi hastalarla dolu. Grip vakaları artmış ve bizi hasta ailelerin bombardımanına tutmuş. Kapıları açıyorum ve sıradaki hastanın adını anons ediyorum.

"Bayan Johansson!" Bağıyorum.

Herkes sıranın kendisine gelmesini umarak bana bakıyor. Ellili yaşlarında görünen yaşlı bir kadın bana doğru yürüyor. Acil servisin kapılarını açıp onu içeri buyur ederken ona sıcak bir gülümseme veriyorum. Ona doğru yürüyüp kolumu uzatıyorum. Yürürken topallıyor ve dengesini sağlamak için benden yardım alıyor.

Birden gözüme bir şey çarpıyor ve Acil Servis'in dönen kapılarına doğru bakıyorum. Tanıdık bir simanın binadan çıktığını görüyorum ve donup kalıyorum. Kim olduğunu biliyorum ve bunu kabul etmeyi reddediyorum. Sırtı bana dönük ve ben aşırı nefes almaya başlıyorum. Göğsüm inip kalkıyor, korkudan nefes nefese kalıyorum.

Shane.

Paranoyamı doğrulamak için daha yakından bakmaya çalışırken nefesimi tutuyorum. Yan profilden görünüşünü görebilmek için bir adım öne çıkıyorum ama artık çok geç. Beni dehşet içinde bırakarak bir duvarı geçip dışarıda kayboluyor.

Bölüm 42

DANNY

Sahile giderken yol boyunca hayatımın nasıl değişeceğini dūřundum. Kane yolcu koltuğunda yanımda oturuyor ve ben sigara içiyorum. camlar açık bir şekilde. Duman kamyonetimin içinde ve dışında kalıyor ve bana bırakma sorumluluğumu acı bir şekilde hatırlatıyor.

Ari hamile.

Artık onun yanında sigara içemeyeceğim ve bu konuda hiçbir sorunum yok ama bu açıklamanın yarattığı şok beni çok etkiledi. *Hayatımda çocuk istediğim bir dönem vardı.*

Çocuğumla birlikte şişmiş kadınımi görmeyi arzuladığımda. Mükemmel bir aile fotoğrafı. Bu, SEAL olarak kariyerime başlamadan önceydi. Bu dünyada sürünen şeytanın pisliğine kendi gözlerimle tanık olmadan önceydi.

Küçük Meleğim hamile ve bu benim için korumam gereken bir ruh daha demek.

Kariyerimin bağımlılığı önemli olan tek şey. Her şey ilk görevimde ilk cinayetimi işlediğimde başladı. Ölümcül becerilerim ve sahip olduğum zihinsel bilgi kapasitesi ordunun beni Azrail olarak damgalamasında etkili oldu. O andan itibaren Donanma için ölümcül bir katil oldum ve dünyada yaşıyan, gölgelerde gizlenen kötülüğe tanık olduktan sonra, kendi çocuklarımı asla bu dünyaya getirmeyeceğimi biliyordum.

Bir çocuğu böylesine kötü bir şey yüzünden kaybetmenin acısını asla yaşamak istemedim. Ya da tam tersi. Oğlum ya da kızım, görevdeyken Şeytan'ın türevleriyle savaşan babaları için endişeleniyor.

Öldürdüğüm hasta ve sapkın insanların sayısı zihnimdeki şeytanları dengelememe yardımcı oluyor. Ama bu, vücuduma dövme olarak yaptırdığım yara izlerini caydırmıyor.

Beynim ve fiziksel bedenim. Her tarafımda, onlara baktığımda bana sürekli olarak karşılaştığım savaşları hatırlatan yara izleri var.

Sonsuza dek zihnime kazınacak olan en son çarpık resim Damon'ın diri diri yanmasıydı. O günden beri her gün aklımdan çıkmayan çılgınlıklarını hala duyabiliyorum.

Durması biraz zaman alacak.

Pusuya düşürüldüğüm o görevden dolayı dudağımda bir yara izi var. Bir teröristle göğüs göğüse çarpışmak zorunda kaldığımda. Kısa bir süre sonra

Damon Hawk'ın cesedini bulduk, cayır cayır yanmıştı, vücudu alevler içindeydi. Ona ulaştığımızda çoktan gitmişti ve bu beni deli ediyor.

Kurtaramadığımız bir kardeş. O göreve atanan herkes henüz sızmadığına şaşırıyordu. Genelde sızar. Hükümet bu konuda sessiz kalabilir.

Bu hikayenin hala gömülü olduğunu bilmek daha mutlu.

Bu bizim için hiç de iyi olmadı. Ama bu bana görmezden gelmek ve Ari'yle bu konuda konuşmamak için daha fazla zaman kazandırdı. Damon'ın ailesine haber verildi ama kız arkadaşının henüz haberi olup olmadığından emin değildim ama bu beni ilgilendirmez.

Ari'nin Bronco'sunu bıraktığı park yerine yaklaşıyoruz. Yaklaşık yirmi dakika sonra sigaramı söndürdüm.

"Bir daha asla içmeyeceğim. Nasıl oluyor da şu an acı çekmiyorsun? Bu akşamdan kalma hali beni mahvediyor." Kane gözlerini ovuşturarak ve güneş gözlüklerini burnunun üzerine yerleştirerek söylüyor.

"Senin aksine, benim toleransım yüksektir, seni hafif siklet."

Kane benim kamyonetimi alacaktı ve ben de Ari'nin Bronco'sunu hastaneye götürecektim, böylece aracını geri alabilecek ve artık endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Hamileliği konusunda kesinlikle mutlu değildim. Bunun beni korkunç bir adam yaptığını biliyorum ama kendi kafamda haklıydım.

Prezervatif kullanmadan boşaldığım tek kız o. Doğum kontrol hapı kullandığını sanıyordum ama sanırım yanılmışım. Yine de hamile kaldığı için onu suçlamaya ya da hatalı bulmaya cesaret edemedim.

Çocuklu bir gelecek düşünemiyordum. Görevden dönmemi bekleyen birinin olmasına yeni yeni alışmaya başlamıştım... Ya şimdi? Bir bebek mi?

Babam öyle olduğu için korkunç bir baba olacağımı düşünmeden edemiyorum.

O boktan bir adam, beni de kendisi gibi taş kalpli biri olarak yetiştirdi ama annem insanlıktan biraz olsun nasibimi almamı sağladı.

Artık konuşmamamızın bir sebebi var.

Annem kız kardeşime hamileydi. Ben o zaman ergenlik çağındaydım ve annemin hamileliği yaşı nedeniyle yüksek riskliydi. Yıllarca kısırlık yaşadı ve doktorların, hormonların ve ilaçların yardımıyla, binlerce dolar harcadıktan sonra nihayet iki ayı geçen bir hamilelik gerçekleştirdi.

Tabii ki para, milyonları olan başarılı bir iş adamı olan babam için sorun değil.

Ama boktan dünyasının derinliklerinde hiçbir değeri yoktu.

Annem onu çalışanlarından biriyle ilişki yaşarken yakaladı. İhanetinin yarattığı stres ve kalp ağrısı annemin yaklaşık dört aylıkken düşük yapmasına neden oldu. Annem onun sadakatsizliğini geride bırakmayı başardı ama ben asla başaramadım ve başaramayacağım.

Küçük kız kardeşimi kaybettikten sonra depresyona girdiği ve kendisi için hiçbir şey yapamadığı yıllarda annemin elini tutmak, babama kızmama neden oldu. Annemi aldattığını öğrendiğim gün ona duyduğum tüm saygı yok oldu. Benim ona karşı mesafeli ve soğuk davranışlarım onun hoşuna gitmiyor ve bu da aramızın açılmasına neden oluyor.

Aramızın açılmasının nedeni onun sert ebeveynliği değildi. Çocukken beni fiziksel olarak dövdüğü, yumrukladığı ya da tekmelediği zamanlar yüzünden değildi. Çocukken beni haftalarca, çalışanları işe gelmediğinde çalışmaya ihtiyaç duyan, ıssız bir yerdeki çiftlik arazilerinde terk ettiği için de değildi.

Hayır, o yüzden değildi.

Annemi incittiği içindi. Ve bu, onu her gün geçtiğine pişman ettiğim bir çizgi.

Uzakta sahili görebiliyorum ve Ari'nin mavi nedime elbisesi içindeki anısı beni ürkütüyor. O kadar güzel ki. Ama sadece görünüşü değil, hırsı da güzel. İnsanlara yardım etme ihtiyacı onu güzelleştiriyor. İnsanlara güvenmesi ve kalbini koluna takması onu benim için bu kadar güzel yapan şey.

Ari benim okyanusum gibi. Onun güzellik dalgalarına kapılmış, kıyıya dönmek için mücadele ediyordum. *Eski yöntemlerime, eski benliğime geri dönmek için.* Korkarım artık onun okyanusunda sıkışıp kaldım ve her zaman benim olacağı anlamına geliyorsa sularında seve seve boğulacağım.

Kane her zaman beni çok iyi okuma yeteneğine sahip olmuştur. Damon'ı kurtarmayı başaramadıktan sonra kendimi ekipten ayırdım ve kimsenin yakınında olmak istemedim. Konuşmak, hatta nefes almak bile istemiyordum. Yanık et kokusu

beni hasta etti. Beni çok etkiledi, deðiřtirdi ve bir insanın diri diri yakıldığını görmek akıl sağlığımdan bir parçayı da beraberinde götürdü.

Kane ve ben düşman hatlarının arasında gizli bir yerde oluşturulan güvenli bir sığınacağa geri götürölürken farklılıklarımız hakkında konuştuk. Paul bana en yakın olan kişiydi ama o öldükten sonra Kane, Rooker ve ben daha da yakınlaştık. Onun ölümü bizi yaraladı.

Kane o gün Ari'nin önünde suçu benim üzerime attığı için pişman oldu. Özür diledi ve Rooker'ı neredeyse kaybettiğimiz için üzgün olduğunu ve bunun Paul'le ilgili duygularını ortaya çıkardığını açıkladı.

"Seni başarısız görevden beri iyi olmadığını bilecek kadar uzun zamandır tanıyorum. *Ari ile* evde olmaktan daha mutlu olacağını düşünmüştüm." Kızımın adını söylerkenki ses tonunu yakaladığımda dişlerimi gıcırdatıyorum.

Sahiplenici bir şey beni ele geçiriyor ve sadece onun adını söylediğı için dilini kesmek istiyorum. Elimde değil ama bana ait olana karşı sahiplenici hissediyorum. Bu yabancı bir duygu ve Ari söz konusu olduğunda kendimi tanıyamıyorum. Ona nasıl baktığını fark etmediğimi sanıyor. *Ama ben fark ediyorum.*

Vücudum sertleşiyor ve derin bir nefes alıp veriyorum.

Sessizce oturuyoruz ve ben dilimi ısıırıyorum. Kişisel konular hakkında konuşmaktan nefret ediyordum, özellikle de son değişikliklerden sonra. Çocuğumun annesi benim için yeni bir sınır ama Kane bu tür konularda gerçekten konuşabileceğim tek kişi.

Ailemle yakın değilim ve bu durumda onlara gidemem, en azından şu anda. Onların fikirlerini sağda solda duymaktan kaçınmak istiyorum. Ari'yi onların ilişkimiz hakkındaki fikir ve yorumlarından uzak tutmak istiyorum. O benim için kutsal, ilişkimiz kutsal ve bu onu aşırı fikirli ebeveynlerimden korumam gerektiğı anlamına gelse bile, bunu yapacağım.

Ona karşı hissettiklerim daha önce hiçbir kıza karşı hissetmediğim şeyler. Zihnimin her bir parçasına yerleşerek beni daha savunmasız bir adam haline getiriyor. Bundan hoşlanmıyorum ama onun için hak ettiğı erkek olacağım. Sadece biraz zaman alacak.

Çenemi sıkarak pes etmeye ve Kane'e aklımdan geçenleri göstermeye karar veriyorum.

"Ari hamile."

Kane'in vücudu donuyor ve gözle görölür bir şekilde şoka giriyor. Gözlerimi yola çevirmeden önce ona hızlıca bir bakış atıyorum.

"Con-, tebrikler adamım. İkiniz adına da mutluyum." Kane kekeliyor. Pencereden dışarı, karşı yöne bakar. Düşüncelerini toparlamak için birkaç dakikasını ayırır. "Peki, siz ne zaman, uh, zaman çizelgesi konusunda biraz kafam karıştı... bu ne zaman oldu-"

Sözünü kestim.

"Seni ilgilendirmez. Hepsi bu kadar." Sesim göğsümde titreşiyor.

Başını sallıyor ve dudaklarını birbirine sürtüyor.

"Baba olacağım. Ben mi? Bir baba." Alay ettim, hala inanamıyordum.

"Neden sesin mutlu gelmiyor? Bu harika bir haber Rider." Kane şaşkınlıkla cevap verir.

Başımı sallıyorum.

"Bunun olacağını hiç düşünmemiştim. Böyle durumlardan bilerek kaçınmamın bir nedeni var. Biz her zaman yokuz. Her an, herhangi birimiz hayatımızı kaybedebiliriz. Yaşadıklarından sonra gittiğimde onun parçalara ayrılmasını istemiyorum. Kardeşini kaybetti ama yine de bu hayatın ne kadar zor olduğunu bile bile bir şekilde benimle olmak istiyor. Aile için zor. Noel, Rooker'a sürekli bok atıyor. Donanmadan ayrılması için ona sürekli yalvarıyor. Bunun çocuklar üzerindeki etkisi, ihtiyaç duydukları bir şey değil." Otoparka girdim ve Ari'nin Bronco'sunu gördüm.

"Anlıyorum. Anlıyorum. Ama Ari ne istediğini bilen harika bir kıza benziyor. Sen iyi bir adamsın Danny ve daha da iyi bir baba olacaksın. Gerisi kimin umurunda? Ari ve sen harika ebeveynler olacaksınız." Otoparka park ettim ve Ari'nin anahtarlarını elime aldım.

Kane'in sesi araya girdiğinde sürücü tarafından çıkmak üzereydim. Kaşlarım çatıldı.

"Bak dostum, tek söyleyeceğim. O küçük kızın ya da oğlanın vaftiz babası olsam iyi olur!" Sırıttıyor.

Başımı sallayarak sırtıttıyorum.

"Bir erkek, henüz cinsiyetini bilmiyorum ama erkek olduğundan eminim. Yüzücülerimin hepsi erkek."

"Hah. Göreceğiz bakalım. Her neyse, hâlâ bara gidiyor muyuz? Lopez bu gece yine senin en sevdiğin yerde içmeye gitmek istiyor."

Cevap vermekte tereddüt ediyorum. Küçük bir parçam eve gitmem ve Ari işten döndüğünde orada olmam gerektiğini biliyor ama daha büyük bir parçam ekiple içki ve eğlence dolu bir geceye hayır diyemiyor. Gürültüyü bastırma bağımlılığı çok yüksekti.

"Tabii ki."

Bölüm 43

ARI

İşten normalden daha geç çıkıyorum. Saat gece yarısına yaklaşıyor ve ben duygusal ve fiziksel olarak tamamen tükenmiş durumdayım. Nasıl olduğunu düşünmeye devam ettim

Hayatımı bekâr bir anne olarak yaşayacaktım. Olumsuz düşüncelerim hep en kötü olasılığa gidiyor, elimde değil. Dramatik biriyim ama bugünlerde geçirdiğim yıllar birlikte bu noktaya geldim.

Vardiyamın geri kalanında Shane'i gören olmadı, en azından benim bildiğim kadarıyla. Shane'in bana tekrar saldırma ihtimali geçerli. Tehdidi hâlâ aklımın bir köşesinde duruyor.

Her seferinde bir kriz...

Hastane ile annemin evi arasındaki yol kısa.

Danny ile yatağa girmeyi çok istiyorum ama bunun yerine eve dönerken hüngür hüngür ağlamak istiyorum. Zihnim şimdiden çılgına dönmüş durumda.

Ondan cevapsız aramalar ya da mesajlar almayı bekliyordum ama sürpriz bir şekilde hiçbir şey yoktu. Hamileliğimi açıklayarak onu kendimden uzaklaştırdığımı bilmek kalbimi sızlattı. Telefonumu elimden bırakıp sırt çantamın içine düşmesine izin verdim.

Bunu ben de beklemiyordum. Bu, hayatımda en az beş yıl sonra geleceğini düşündüğüm bir dönüm noktasıydı. Ben de en az onun kadar şaşırmıştım ama verdiği tepkiye içerlemiştim. Hâlâ arabamdaydım, annemin evinin önüne park etmişim, henüz içeri girmek istemiyordum, biraz stres atarım umuduyla müzik dinliyordum.

Birden telefonum bir mesajla çalmaya başladı.

DANNY:

Neredesin, Cherry?

Verdiği tepkiden sonra gerçekten evine gideceğimi mi sanıyordu?

Ne demek istiyorsun? İşten ıktım, anneme yeni geldim. Ne bekliyordun ki?

Telefonuma bakıp cevap bekliyorum ve çok uzun sürmediğinden eminim. Neden şu anda onun evinde olacağımı düşündüğünü anlamıyorum. Hamile olduğumu öğrendiğinde verdiği tepkiden sonra... beni hayal kırıklığına uğrattı.

Danny:

Evime geldiğimde yatağında çıplak olsan iyi edersin.

Yutkunuyorum. Yanaklarım kızardı.

Neredesin?

Gecenin bu saatinde nerede olabilir?

DANNY:

Bunun için endişelenme. Önümüzdeki otuz dakika içinde evimde olmazsan sana ne yapacağımı düşün.

Bölüm 44

DANNY

Dünya vızıldıyor ve artık viskiyle sarhoş olduğumda hissettiğim basitlik duygusundan başka hiçbir şeyin önemi yok. Adamlar bir yere gitmek istediler.

Bardan sonra centilmenler kulübü ama ben reddettim.

Kirazım için tatlı bir dişim var.

Lopez'in üzerimizde dans eden çıplak kadınları görme davetini reddetmek benim için yeniydi. Ari beni değiştirmeye başlamıştı bile. Bundan sonra hayranlık duyacağım tek çıplak kadın *o olacaktı*. Hâlâ kendimi ondan uzaklaştırmadan hamilelik haberini içime sindirmeye çalışıyordum.

Gerçekten deniyorum... kendimce.

Bütün gün kahvaltı dışında bir şey yememiştim, bu da alkolün etkisini daha da artırıyordu. Eve gittiğimde konuşmak istemiyordum, bunun yerine Ari'yi sikimle doldurmak ve çığlıklarını duymak istiyordum. Çığlıkları kulaklarıma müzik gibi geliyor ve bana lanet bir senfoni çalmasını istiyorum.

Ari'ye otuz dakika demiştim ama ne zaman ayrılmaya çalışsam Lopez ve Kane bize daha fazla içki ısmarlıyorlardı. Şu an saat sabahın ikisi ve daha erken dönmediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Kariyerimi riske atamayacak kadar engelli olduğum için bir Uber beni eve bıraktı. Gitmiş olsam bile eve güvenli bir şekilde dönebileceğimi biliyorum.

Ama işimi kaybetme riskini doğuracak hiçbir şey yapmazdım. Kariyerim hâlâ hayatımın bir numaralı önceliğiydi. Ancak Ari ve karnında taşıdığı bebek bunu değiştiriyor.

Onu ilk gördüğümde hamile olduğunu anlamalıydım. Son seferden beri göğüsleri büyümüştü ve arkadaşları düğünde ağzından kaçırmıştı. Yine de ikisini bir araya getiremedim. Şimdi aklımdan geçiyor, kıvrımlı vücudunun kalçaları genişlemiş.

Küçük ayrıntıları fark edemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı. Ondan uzak kaldığım süre boyunca yapmaktan zevk aldığım gibi ona girmeyi düşünüyordum. Şişmiş göğüsleri beni çılgına çeviriyordu. Onları bütün gün ve gece ağzıma alabilirdim ve yine de benim için yeterli olmazdı.

Uber şoförüne çiftliğimin kapısında ödeme yapıyorum. Arazimden geri geri çıktı ve ben de gidişini izledim. Geri dönüp şifreyi giriyorum ve kendime erişim izni veriyorum.

Verandama on dakikalık bir yürüyüş mesafesinde ve evime girmeden önce sigara içmek için mükemmel bir zaman. Vücudum vızıldıyor, aşırı derecede sarhoşum. Bu gece kendimi alkole boğarak biraz fazla ileri gittim. Sınırlarımı zorladıkça zorluyorum ve toleransım çok yüksek. Hiçbir şey değişmiyor. Ne kadar içersem içeyim.

Paul'ün ölümünün üzerinden bir yıl geçiyor ve bu beni tetikliyor. Ari'yle tanıştığımda suçluluk duygusu tüm gücüyle geri geldi ve bir yanım bu yüzden ondan nefret ediyor.

Nefret ettiğim bir başka ezici yanım da ona karşı koyamadığım gerçeği ve bu beni çıldırtıyor. Onun masumiyetini bozmaktan uzak durabilseydim her şey aynı kalacaktı. Her şey basit kalırdı.

Yine de, yaklaşan değişikliklere hazır olduğumdan eminim ama bunun bir önemi yok.

Ari'ye fena aşık olmuştum ve bebeğimiz de yoldaydı.

Ciğerlerimdeki dumanı dışarı üflerken gökyüzündeki yıldızları izliyorum.

Bu çocuğa nasıl babalık yapacaktım? Ben berbat bir insanım. Babam korkunç bir babaydı ve kendimi çoktan ikna ettim, ben de aynı olacağım... *ya da daha kötüsü.*

Ari'nin Bronco'sunu garaj yoluma park ederken görüyorum ve sikim sertleşiyor. *Ne kadar iyi bir kız.*

Evime giriyorum ve ortalık sessiz. Ayakkabılarımı çıkardım ve merdivenlere yöneldim. Onun tatlı amcığı için sikim sertleşiyor.

Yatak odamın kapısını açarken adımlarımı hafifletiyorum ve sessiz kalmak için elimden geleni yapıyorum. Uyanık olduğundan şüpheliyim. Bugün on saatten fazla çalıştı ve eminim çok yorulmuştur.

Sabah, ondan çalıştığı saat sayısını azaltmasını isteyeceğim. Bebeğimizi büyütürken ona mümkün olduğunca stressiz bir şekilde evde kalma seçeneği vermek istiyorum.

Çarşafın altında yatıyor, lamba onun masum ve sevimli yüzünü aydınlatıyor ve benim göğsüm onun içine girmek için duyduğum vahşi ihtiyaçtan dolayı sıkışıyor.

Kısa saçları güzel yüzünün bir tarafını gizleyecek şekilde dağılıyor. Gömleğimi çıkarıp kirli çamaşırlarımın sepetinde durduğu odanın köşesine fırlatıyorum. Omuzlarımı geriye doğru silkiyorum, tüm düğümler patlıyor ve omurgam çatlıyor. Ona doğru yürürken hâlâ pantolonumun içindeyim.

Onu görmek bile beni çıldırtıyor. İçinde bulunduğum sarhoşluk beni onun her parçasını yutmak isteyen susamış bir canavara dönüştürüyor.

Onu sikimle uyandıracağım.

Battaniyeleri agresif bir şekilde üzerinden atıyorum ve mükemmel vücudunu ortaya çıkarıyorum. Tıpkı ondan istediğim gibi çıplak ve bu beni memnun ediyor. Büyüleyici vücudunu gördüğümde memnuniyetle mırıldanıyorum. Yan yatıyor ve ben yaklaşıyorum.

O çok mükemmel, küçük meleğimi hak etmiyorum ama o benim. Ne olursa olsun, o hep benim olacak.

Bir elimi onun iki yanına koyarak öne doğru eğiliyorum, yatak ağırlığının altında çöküyor. Kendine gelmeden önce uykusunda bir şeyler mırıldanıyor.

Gözlerini yavaşça kırpıştırarak açıyor ve evde olduğumu fark edince gülümsüyor. "Neredeydin sen? Bardan yeni çıkmış gibi kokuyorsun." O İnliyor.

Omzunu nazıkçe aşağı indirerek onu sırt üstü yatmaya zorluyorum. Dokunduğumda şaşırıyor, gözleri irileşiyor ve bedenimi bir şey ele geçiriyor, elimde değil.

Bölüm 45

ARI

Danny'nin saldırganlığı beni şok ediyor, beni yatağına hapsediyor, üzerime çıkıyor ve güçlü kollarıyla beni hapsediyor. Yatak soğuk. O burada olmadan. Gözleri daha önce hiç görmediğim bir şeyle parlıyor. Saf karanlık ve nefret.

"Danny, kes şunu. Bırak uyuyayım." Haykırdım. Korku içimde böğürüyor. Hâlâ içinde bulunduğum derin uykudan kaçmaya çalışıyorum. Onun yabancı dokunuşu beni yorgun zihnimden koparıyor ve onunla yüzleşmeye kararlıyım.

"Kendini neye bulaştırdığını biliyorsun Ari. Benim böyle olduğumu biliyorsun. Seni uyarmıştım ama dinlemedin." Hırlıyor. Beni bırakıyor ve iri, kaslı gövdesini üzerime dikerek ayağa kalkıyor.

Kemerini çözmeye başlıyor ve ben dirseklerimin üzerinde kendimi zorluyorum. Benden istediği gibi tamamen çıplaktım, savunmasızdım. Yüzünü incelemek için görüşümü ayarlamaya çalışırken gözlerim kısılıyor.

Vahşi, düşüncesiz ve sabırsız görünüyor. Kızgın ve sarhoş. Aşık olduğum Danny'nin yerini başka bir şey aldı.

"Bunu şu anda yapmıyoruz. Konuşmamız lazım. Artık seksle dikkatimi dağıtmana izin vermeyeceğim." Battaniyeleri tekrar üzerime çekerek talep ediyorum.

Vücudumu örttüğümde, bu onu kızdırıyor gibi görünüyor.

Üzerimdeki battaniyeleri yırtıyor ve ben ondan uzaklaşıyorum. Hava yüzüme çarpınca irkildim. Çenemi sıkıca kavırıyor ama bana acı verecek kadar sert değil.

"Ah Cherry, ama bunu şu anda yapıyoruz." Sert bir şekilde talep ediyor.

Onun sert muamelesi içimi acıtsa da amım zonkluyor. Beni becermesine izin vermek istiyorum. Her zaman yaptığım gibi üzüntüsünü içimde boğmasına izin vermek istiyorum ama artık yapamıyorum.

Bu beni öfkeliendiriyor ve sonunda Paul'ün ölümüyle ilgili cevaplarımı almaya kararlıyım. Sarhoş hali beni genelde içine soktuğu trans halinden çıkarıyor.

Elinin altından sürünerek kıyafetlerime doğru ilerliyorum. Danny'nin büyük boy beyaz tişörtlerinden birini üzerime geçiriyorum. Üzerime o kadar büyük geliyor ki, kıçımı ve önümü kaplayacak şekilde aşağıya kadar iniyor. Meme uçlarım uyarılmaktan sertleşmiş, gömleğinin içinden dışarı fırlıyor, evindeki soğuk hava da buna yardımcı olmuyor.

Danny henüz benimle yüzleşmedi. Hâlâ eskiden bedenimin olduğu yatağa bakıyor. İçindeki her bir kas sertleşiyor. Sırtındaki tüm kasları görebiliyorum ve bu benim klitorisimin zonklamasına neden oluyor. Azrail'in bana bakışı tüylerimi diken diken ediyor ve başımı çevirmek istiyorum ama kendimi tutuyorum.

"Paul'ün nasıl öldüğünü anlat bana," diye bağıriyorum. Sesim soğuk ve sert.

Başını bana doğru çeviriyor ve kaşları çatılıyor. Yan profilden görünüşüne iyice bakıyorum ve yutkunuyorum.

"Şimdi." Talep ediyorum.

Derin ve öfkeli bir nefes çekiyor.

Sonunda bana bakıyor. Mavi gözleri kararıyor ve nefes alış veriş hızlanıyor. Aldığı her nefeste karın kasları esniyor. Ciğerleri genişledikçe karnındaki kaslar kasılıyor. Gövdesinden aşağı doğru inen V kesimi neredeyse sarhoş şehvetine teslim olmama neden olacak ama güçlü duruyorum.

Bana doğru hışımla geliyor ve ben geri çekilip duvara yaklaşıyorum. Eli arkamdaki duvara çarpıyor ve irkiliyorum. Bu beni Irak'taki ilk günlerime götürdü.

"Ne olduğunu bilmek ister misin Ari?" Kulağıma doğru bağıriyor ve sesinin ne kadar yüksek olduğunu görünce irkiliyorum. Başımı yana çeviriyorum ve korkuyla yüzümü buruşturuyorum.

"Ben. Öldürdüm. Onu." Tıslıyor. Sesi o kadar karanlık ki beni korkutuyor.

Kafamı şaşkınlıkla ona doğru çevirdim. Dudaklarımı büzerek ona baktım. Korkunç bir şekilde kontrolden çıkmış görünüyordu. Dişlerini gıcırdatarak çenesini sıkıyor ve burun delikleri açılıyor.

"Devam et."

Benden uzaklaşıyor ve elini sakalının arasından geçiriyor. Yüzünde öfke yerine acı dolu bir ifade var.

"Siktir, Ari! Neden? Artık bir önemi yok, o gitti! Geri gelmeyecek. Ve bu benim suçum." Kükrüyor.

"Söyle lanet olası! Konuş benimle! Hiçbir şey o kadar basit değildir Danny." Yalvarıyorum.

Derin ve sinirli bir nefes veriyor. Kalbim göğsümün içinde çarpıyor ve cevabı bilmekten korkuyorum ama sinip kaçacak kadar değil. Bu sefer değil.

"Hayır!" Sesi tüm bedenimi ürpertiyor. Öfkesi beni etkiliyor ve kaçmak istiyorum.

"Haklısın, hiçbir şey basit değil. Hamile kalmanla ilgili hiçbir şey basit değil. Her şey çok hızlı geliyor. Bunu neden bu kadar karmaşık hale getirdin?" Bağırıyor, dişleri gıcırıyor, keskin kesici dişlerini gösteriyor. Yüksek sesle ve öfkeyle.

"*Ben mi karmaşıklaştırdım? Ben mi yaptım?*"

"Asla baba olmak istemedim, Ari. Ve evet, içiyorum! Neden içtiğimi biliyor musun? Biliyor musun? Sen biliyor musun? İçiyorum çünkü her şeyin ve her şeyin anlamlı olduğu tek zaman o."

"Yeter artık! Buna katlanmayacağım. Artık suçluluk duygunu içime gömmene izin vermeyeceğim. Eşinin eve sarhoş gelmesini bekleyen kadın olmayacağım." Bağırıyorum. "Konuş benimle. Yoksa giderim. Bu bebeği tek başıma büyüteceğim. Kendini viskiye boğmanı izlemeyeceğim." Sözlerim ağzımdan ateş gibi çıktı. Bu benim aşına olmadığım farklı bir yanımdı. Hiçbir zaman çatışmacı olmadım ama bu yanım değişti. Danny içimden bu yeni cesur dönemi çıkarıyor, *onu zorluyordu*.

Ona bakıyorum ve ağır ağır nefes alıyor. Tehdidim onu sarsıp ayıltınca yumuşuyor. Sonunda ağzını açana kadar korkunç bir sessizlik geçiyor.

"Bir görevdeydik. Onun ve benim ekibimizle ortak bir görev. Paul ve ben kendi ekiplerimizin liderleriydik. Bir bölgenin güvenliğini sağlamamız gerekiyordu. Bir terörist liderini ortadan kaldırmakla görevlendirildiğimiz güvenli bir alan. Keskin nişancılarımız onlarla uzaktan çatışmaya hazırды. Bu lider en çok arananlar listesinde bir numaraydı. Bu pisliği bulmak çok zordu ve sonunda izini bulmayı başardık."

Kaşlarım çatılıyor ve gözlerimi Danny'den hiç ayırmıyorum. Vücudu titremeye başlıyor.

"Paul... o benim kardeşim. Ben ona hayatım pahasına güvenirim, o da bana kendi hayatı pahasına güvenir. Sorumlu olduğu bazı adamlar *ona güvenmiyordu*." İç çekiyor. "Tek sorun, kimsenin güvenli bir alan üzerinde anlaşamamasıydı. Ormanda başka bir yerden mükemmel bir atış yapabileceğimizi düşündü. Ve haklıydı da."

En isabetli atış bu olabilirdi. Ama bu iyi bir fikir değildi. İçimin derinliklerinde bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Bölge gerçek olamayacak kadar iyiydi ama o kendi planına gerçekten inanıyordu." Danny yatağına oturur, dirseklerini kucağına dayar ve yere bakar.

"İki takım arasında bir tartışma patlak verdi. Oylama ne yapılacağı konusunda neredeyse ortadan ikiye bölünmüştü ve herkes birbirinin boğazına sarılmıştı... ben hariç. Herkesin tartıştığı süre boyunca sessiz kaldım, her şeyi kafamda çözmeye çalıştım. Kimse araya girmeden hesaplanmış bir karar vermeye çalışıyordum. *Her iki tarafı da görmek* için elimden geleni yapıyordum. Paul hüsrana uğradı ve herkes cevaplar için bana baktı. Rooker en deneyimli kişi ama oradaki herkes arasında en parlak sicile sahip olan benim, bu da hepsinin benden sorumluluğu almamı *istemesine* yol açıyor."

Danny titrek bir nefes veriyor ve boynunu yana doğru hareket ettirerek patlatıyor. Korkmaya başlıyorum. Ölümüyle ilgili cevapları istediğimi söylediğimi biliyorum ama şimdi çılgılık atmak istiyorum. Ayrıntıları öğrendiğime göre kardeşimin ölümünü hayal etmek istemiyorum.

Ona sadece unutmasını söylemek ve ellerimle kulaklarımı kapatmak istiyorum. Kardeşimin ölümünün ayrıntılarını duyacak kadar güçlü olduğumu sanmıyorum. *Kahretsin, bu bir hataydı.*

"Paul ile aynı fikirde olmamaya kendimi ikna edemiyorum. İçgüdülerim bana aksini söylüyordu ama bunu yapamazdım. Paul'ün doğru seçimi yaptığına inancım vardı, bu yüzden... " Yutkundu. "Herkes Paul'ün yolundan gitmelerini emrettim. Paul'u bunun kötü olabileceği konusunda uyarmıştım ama o kendinden emindi."

Bana baktı. Tavrında suçluluk duygusu var. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve ben kollarımı tutuyordum.

"Elbette, güvenli alana doğru giderken Paul boynundan vuruldu. Sonra göğsünden, sonra da bacağından... Bu yüzden bir dönüş yaptı ve sertçe yere çarptı." Danny bana her şeyi anlatırken kendi boynunu, göğsünü ve bacağına işaret ediyor. Burada benimle birlikte ama zihninin o korkunç anıya hapsediğini söyleyebilirim. Danny'yi daha önce hiç böyle görmemiştim. Vicdan azabıyla doluydu.

"Hepimiz siper alıp yere yattık. Adamlarımızı geride bırakmayız ve kesinlikle en iyi arkadaşımı bırakmayacaktım. Ona doğru koşuyorum, Tanrı bilir nasıl ama bana doğru fırlayan her bir kurşundan kaçıyorum." Bir nefes veriyor ve ben dudağımı ısırıyorum, anıları anlatmayı bırakmasını istiyorum.

"Kollarımda Ari, kendi kanında boğuluyor. Kanamayı durdurmak için elimden geleni yapıyorum ama çok fazla. Çok fazla kan var. Ve saniyeler içinde ölüyor." Öfkeyle ayağa kalkıyor, ellerini yumruk yapıyor ve tekrar bana doğru saldırıyor.

"İçgüdülerimi takip etseydim o hala burada olurdu Ari. Bir kardeşin olmamasının sebebi benim, Ari. Aramayı ben yaptım. *Ben verdim*. Paul'ün hayatını sona erdiren son kararı ben verdim." Derin, boğuk sesi titremeye başlıyor ve nefesim kesiliyor.

Hayatta kalanların suçluluk duygusu.

"Kes şunu!" Artık detayları duymak istemiyorum, dayanamıyorum. Dayanabileceğimi sanmıştım ama dayanamıyorum.

"Kardeşinin katilini becerdin. Bu konuda ne hissediyorsun?" Devam ediyor ve ben dayanamıyorum.

"Kasırga vurduğunda, tüm yaralarımın nasıl olduğunu bilmek istemiştin. Hala bilmek istiyor musun küçük Angel? Her seferinde neredeyse nasıl öldüğümün tüm küçük ayrıntılarını hâlâ bilmek istiyor musun? Ya da başkalarının yaşaması için diğer adamların her seferinde nasıl ölmek zorunda kaldıklarını?"

"*Lütfen... dur.*" Yalvarıyorum. "Kendini suçlamayı bırak. Sen bir canavar değilsin. Sen *Azrail* değilsin. Sadece Danny ol. *Benim Danny'm ol.*"

Yüzünü tutuyorum ve dudaklarını kendime doğru çekiyorum. Dudaklarımı ona çarpıyorum ama karşılık vermiyor. Bir şeyler hissetmesini istiyorum. İyi bir şey. Herhangi bir şey.

Birkaç saniye kendimi ona doğru sertçe bastırdıktan sonra gitmesine izin verdim.

"Bu korkunç bir kazaydı Danny, senin suçun değil. Değil. Bunu unutmalsın, beni duyuyor musun? Ne düşünürsen düşün, onun gitmesine izin vermelisin. O kendi seçimini yaptı. Bunu biliyorum."

"Onu durdurabilirdim. Annenin kendi oğlunu gömmek zorunda kalması benim suçum. Ya şimdi?" Duraklıyor, dilinden nefret fişkırıyor. "Oğlunun yasını tutacak bir anne daha. Ölüm bir ruhu daha aldı çünkü biz çok geç kaldık." Sonra nihayet benimle göz teması kuruyor ve ben de kendimi bundan sonra geleceklere hazırlıyorum. "Seni bir daha asla bir Savaş Bölgesi'nde görmek istemiyorum. Tüm bu pislikleri görmek seni yakalayacak Ari. Ve ben bunu senin için istemiyorum."

Gözlerimi kırptıştırırken yanaklarımdan yaşlar süzölmeye başlıyor. Danny kıpırdamıyor, tamamen yıkılmış görünüyor ve nasıl olup da hala dağılmamayı başarabildiğine hayret ediyorum. En kötü, en karanlık anlarında bile beni korumanın yollarını bulmaya çalışıyor.

Diğer rehineden bahsettiğini anlamam uzun sürmedi. Violet'in sevgilisi. *Damon*. Kalbim kırıldı ve ne yapacağımı şaşırdım. Ne yapacağımı bilemiyorum. Her şey mantıklı geliyor. Violet aramalarım ve mesajlarım cevap *vermeyi kesti, yas tutuyor*.

Tüm bu stres ve travma Danny'ye zarar veriyor ve ona yardım etmenin bir yolunu bulmam gerekiyor. Her ne kadar inansa da, olayların kendi kontrolü dışında geliştiğini anlamasına yardımcı olmalıyım. Suçu ve ölümü bu kadar çok *kendine yüklediğini* bilmek beni üzüyor.

Alkol bağımlılığı başladığından beri yavaş yavaş kendini öldürmeye çalışıyor. Kariyeri onu tanımlıyor. Her zaman kazanma ve kurtarılması gereken insanları kurtarma ihtiyacı... Bu onu boğuyor.

"Bu işin peşini bırakmalısın. Ölene kadar içmeyi bırak." Elini tuttum ve avuç içini karnıma bastırdım.

"Bu bebeğin size ihtiyacı var. Hepinize ihtiyaçları var. Benim sana ihtiyacım var." Benden uzağa bakıyor, eli geri çekiliyor.

"Kardeşimi seviyordum ama o öldü çünkü bu onun kaderiydi!" Haykırdım. "Kardeşimi tanıyorum ve bunun senin başına gelmesini istemezdi. Kendini hiçbir şey kalmayacak kadar içmen." Mırıldanıyorum.

Danny'yi kaybetmek istemiyorum. Sözlerimin ona ulaşması için Tanrı'ya dua ediyorum çünkü başka ne yapabilirim bilmiyorum... Eğer bebeğimiz ve ben onun değişmesi için yeterli değilsek, gitmesine izin vereceğim. Gitmesine izin vereceğim ve asla arkama bakmayacağım.

Danny odaya bakar ve düşüncelere dalmıştır. Kendisiyle savaşıyor. Korkunç ayartmalarla. Ellerimi yanağına değdirmek için yüzüne doğru uzanıyorum ama beni durduruyor.

Beni kaldırıp üzerine oturmaya zorluyor ve dudaklarımdan keskin, sert bir nefes çıkıyor.

Beni yavaşça yatağına yatırıyor ve ağırlığını üzerime vermemeye dikkat ederek üzerimde geziniyor.

"Ari, benden çok uzaklara kaçmalısın." Duraklıyor ve saçlarımı yüzümden çekip alıyor. Yüz ifadesi duygusuz ve sert.

"Ama gitmeyi seçsen bile, her zaman benim olacaksın. Kaçmaya karar versen bile, ruhun benim içimde hapsoldü ve onu asla geri vermeyeceğim." Gözleri iblislerle parlıyor.

Onun bu yönünü hiç görmemiştim. Vücuduma nazik davranıyor ve sonunda bana açılıyor... alışık olmadığım bir şey. Gözyaşları hala akıyor

Her şeyi düşünürken umutsuzca ona yardım etmeye çalışıyorum.

Charlea 4h

ARI

Hareket edemiyorum ve nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

Danny'nin omuzlarında taşıdığı yükün detayları benim için katlanılamayacak kadar fazla. Hayal bile edemiyorum.

Bir gününü onun yerinde, *onun zihninde* geçirmek.

"Ben seni seçiyorum, başka hiçbir şey umurumda değil." Çok sevdiğim gözlerinin içine bakarak cevap veriyorum.

Danny'nin fiziksel yaralarının ötesinde pek çok yarası var ve bunun beni onu sevmekten alıkoymasına izin veremezdim. Akıl sağlığından geriye ne kaldıysa, onu istiyorum.

Bana bakıyor ve içinde alçak bir hırıltı gürliyor. Ses, onu çağıran özlem dolu şehvetten iç uyluklarımı ıslatıyor.

"Benim saf küçük Cherry'm. Benim dünyam seni parçalara ayıracak. Sen yanlışı seçiyorsun ama ben seni bundan asla alıkoymayacak bencil bir pisliğim."

Gözleri benimkilerden ağzıma doğru kayıyor. Gözleri kırmızı ve arzuyla yanıyor. Dudakları o kadar büyük bir ihtiyaçla dudaklarımın üzerine düşüyor ki, gözlerim kapalıyken ve sadece onu hissetmeye odaklanmışken parıldayan altın ışıltılar görüyorum.

Öpüşmelerimiz sert. Dudaklarımdan gelecek her türlü rahatlamayı arıyor, ben de öyle. Öpüşmelerimiz yeterli değil. Dili benimkini ele geçiriyor, ağzıma hükmetmesine memnuniyetle izin veriyorum.

Birbirimizi öpüşümüz beni perili bir rüya gibi bir peri masalına götürüyor. Farklı okyanuslardan birbirimize çarpan dalgalarız ve cennet o kadar karanlık ki ondan uzaklaşamıyorum. Gitmek de istemiyorum.

"Şu andan itibaren yaptığım hiçbir şey kendim için değil." Danny dizimi tutarak benden uzaklaştı.

Danny ve benim o kadar da farklı olmadığımızı fark ettim. Bazı yönlerden aynıyız. Bunu daha önce anlamadığım için kendimi çok aptal hissediyorum. İkimiz de ihtiyacı olan insanlara yardım etmek istiyoruz. İkimiz de kendimizi özgürleştirmekte zorlanırken insanları kurtarmaya çalışıyoruz.

Onu izleyerek yatakta doğrudum. Bu daha önce hayal ettiğim türden bir aşk değildi ve tipik bir mutlu son yaşayacağımı da sanmıyorum. Danny ile bir yolculuğa çıkmak beni korkutuyor çünkü onun kariyeri çok fazla belirsizlik içeriyor. Her an onu da kardeşim gibi kaybedebilirim.

Uzanıp göğsüne dokunuyorum, ellerim kum saati dövmesini takip ediyor. Beni istediği gibi, ihtiyacı olduğu gibi almasına izin vereceğim. Yanağına uzanıyorum ama beni durduruyor. Rahatlamış görünüyor ve onu şimdiye kadar gördüğüm en rahat haliyle... bu yüzden daha ileri gitmemi engellediğinde afallıyorum.

"Bu gece olmaz." Eğildi ve yanağımdan öptü.

Yorgun, bitkin ve savunmasız görünüyor. Onun yerine uyumak istiyor. Hâlâ alışmaya çalıştığı bir şey. *Seksten sonra* benimle birlikte derin bir uykuya dalmak. Her sabah yalnız uyanıyorum ve bunun ne zaman biteceğini merak ediyorum... hiç bitecek mi? Onu ve onunla ilgili her sikik şeyi kabul ettiğimi anlayacak mı?

Beni çevirmesi ve uzanmamız uzun sürmedi. İkimiz de sessizdik ve ikimiz de yeterince konuşmuştuk. Artık konuşmak istemiyordum. Sadece onun yanımdaki görünür varlığının tadını çıkarmak istiyordum.

Danny yatağa düşüyor, elimi tutuyor ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekiyor. Pantolonunu tekmeliyor ve rahatlıyor.

"İşemem lazım." Ayaklarım yere değene kadar onun elinden kurtulmaya çalışıyorum. Yardım edemiyorum ama yalnız başıma dağılmak için bir ana ihtiyacım varmış gibi hissediyorum.

Koridordan Danny'nin banyosuna doğru yürürken, banyonun tamamen onun askeri başarıları, ödülleri ve mezuniyetleriyle kaplı olduğunu fark ediyorum. Hepsi çerçevelenmiş ve her duvarda başarılı ve başarılı bir Donanma kariyerini temsil eden düzgün bir şekilde düzenlenmiş. Madalyalar ve yüksek rütbeli amirallerle çekilmiş fotoğraflar gözlerimin önünde parlıyor. Bu adam gerçekten inanılmazdı.

Dişlerimi olabildiğince çabuk fırçalıyorum. Ama aynaya baktığımda, dağılıyorum. Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlıyorum, derin derin nefes alıyorum ve lavabonun kenarına tutunuyorum. Kendi yansımamdan kopup tavana bakıyorum.

İnancımı bir kez daha sorguluyorum. Paul'un bu şekilde ölmek zorunda kalmasından nefret ediyorum.

Tek bir yanlış karar, ağabeyimin sonunu getirirdi.

Sessizce ağıladığımdan emin oldum. Danny'nin endişelenmesini istemiyordum. Onun için endişeleniyordum.

"Paul, neden hep bu kadar inatçı olmak zorundasın?" Tavana doğru fıslıdıyorum.

Kardeşim kendi seçimini yaptı ama kimsenin onun için üzülmelerini istemeyeceğini biliyorum. Danny'nin ağzından çıkan bu sözleri duymak havaya yayılan kara bir zehir gibiydi. Bu hikayeyi duymak çok zordu... ve ben bu konuda asla ağzımı açamayacaktım. Annemi ve ona bu korkunç gerçeği asla anlatamayacağımı düşünmeden edemiyorum.

Danny'den nefret eder miydi? Yoksa suçlamadan kabul edebilecek miydi? Danny'yi suçlayacağı düşüncesi beni ürpertiyor.

Bunu yanımda mezara götürmeliyim. Her halükarda oğlunun öldüğü o korkunç geceyi gözünün önüne getirmek istemezdi. Oğluyla ilgili böylesine korkunç ayrıntıları hayal etmek onu öldürebilirdi.

Danny benim için tüm kariyerini tehlikeye attı. Gizli bilgileri öğrenmek istedim ve o da bana verdi. Paul ile birlikte gömülü olan bilgileri her şeyi riske atarak, muhtemelen yasaları çiğneyerek ortaya çıkardı. Navy SEAL olmak onun kim olduğudur ve ben bunu onunla tanıştığım günden beri kabul ettim. Askeri yaşam tarzına yabancı değilim ve nasıl işlediğini anlıyorum. Paul de *işine* aynı derecede tutkuyla bağlıydı.

Kariyeri onun her şeyi ve eğer gerçekten isteseydi beni takip etmeyi bırakabilirdi. Ya da olduğunu sandığı canavar gibi davranıp beni bir daha hiç aramadan becerebilirdi. Sırlarını saklayabilirdi. Ama çizgiyi aşıyor ve kendi planlarını bozuyor... *benim için*.

Danny tüm bu süre boyunca Paul'ün ölümünden kendini sorumlu tutuyor ve bu bana bu adamın ne kadar güçlü olduğunu göstermiyorsa, ne gösterir bilmiyorum. Nasıl güçlü kaldığını bilmiyorum ama kalıyor.

Odasına geri dönmeden önce kendimi sakinleştiriyorum. Kapıyı açtığımda lamba sönmüştü ve Danny kollarını başının arkasında kavuşturmuş yatıyordu.

Rahatlamış bir şekilde ona doğru yürüyorum. Tavana bakıyor, beni bekliyor. Bir parçam itirafından dolayı rahatlamış hissediyor.

İlişkimizdeki her şey sanki hız kesmeden devam ediyormuş gibi hissediyorum. Bebeğimiz doğduğunda daha da hızlanacağını tahmin ediyorum. Sadece beş ay sonra cinsiyeti hala ikimiz için de gizemli olan bir bebek dünyaya getireceğim.

Danny battaniyeleri benim için yukarı kaldırıyor ve yorganın altında çıplak olduğunu fark ettiğimde kızarıyorum. Karın kasları kasılıyor. Üzerimdeki tişörtü çıkarıyorum ve yere düşüyor. Onun yerine, daha önce paketlediğim bebek iç çamaşırına uzanıyorum. O beni izlerken yavaşça üzerime geçiriyorum.

"Bana işkence etmeye mi çalışıyorsun?" Gülüyorum.

Hafif, ince, kadife bir malzeme ve hiçbir şeyi örtmüyor. "Sana nasıl işkence ediyorum?"

"Çünkü onu yırtıp atmak ve döndüğünden beri istediğim gibi seni kırmak istiyorum."

Bunu istiyorum.

Yatağa sürünerek girdim. Yan yatıyorum ve Danny beni nazikçe kendine doğru çekiyor. Parmakları göğsümdeki meme ucumun etrafında dönüyor. Ona yaklaştığımda kokusu burnuma doluyor. Baharat, odun ve ağız sulandıran kolonyası ama yine de bir barın kokusunu alabiliyorum. Merak içimi kemiriyor.

"Bu gece neredeydin?" diye sordum. "El Devine."

Kaşlarımı çattım. Oraya en son gittiğimde Emilia ve Meredith'le hayatımın en güzel anlarını yaşıyordum. Hamile ve sarhoş değildim. *En son oraya gittiğinde*, güzel ve canlı bir sarışın kadın dudaklarında onun tadını çıkarıyordu.

"Kolunda başka bir sarışınla mı?" Alay ediyorum. İnliyor ve kasları sertleşiyor.

"Sana olan sadakatimi sorgulama. Hiç kimse senin gibi bir kadına yaklaşmadı. Ben yalancı değilim. Sana karşı hep dürüst oldum. Senden önceki tüm kızlara karşı ne istediğimi ve kim olduğumu açıkça söyledim. Onlara Ari dışında hiçbir şey için söz vermedim... Sana *söz veriyorum*, sana sadık kalacağım konusunda endişelenmene hiç gerek yok."

Göğsümün içinde bir ateş tutuşuyor. İlk tanıştığımızda aldığım tek şey buydu. Ham dürüstlük. Söylediklerinde ciddi.

"Lopez ve Kane ile birlikteydim." Parmakları göğüslerimden küçük yumruma doğru ilerliyor ve onu avuçluyor. "Oğlum orada nasıl pişiyor?" Fısıldıyor.

Gözlerimde parıltılarla gülümsüyorum. "Bir kız da olabilir, biliyor musun?" Kıkırdıyor.

"Tüm yüzücülerim benim gibi geleceğin deniz komandoları." Gözlerimi devirerek başımı sallıyorum.

"Ya da prensesler. Bende ultrasou'nun bazı resimleri var-" Farkına vardığım şey içime işlediğinde ve kalbim sıkıştığında sözümü kesiyorum. Shane sorunu, hâlâ burada. *Kahretsin*. Son birkaç gün tam bir çılgınlıktı ve neredeyse ölmemi isteyen psikopat bir eski erkek arkadaşım olduğunu unutuyordum.

Vücudum sertleşiyor ve Danny bunu fark ediyor.

"Sorun ne Ari? Resimler nerede?" *Kahretsin*.

Bunu ondan daha fazla saklamamalıyım. İç çekerek derin nefes alıyorum.

"Ben Shane." Danny'nin yüzüne bakamıyorum, bu yüzden yan yatıp karanlıkta onun komodinine bakıyorum.

"Beni seninle kafede gördüğünden beri durmadan beni korkutuyor... eve döndüğümde evime zorla giriyor ve bana tehdit mesajları bırakıyor..."

Danny donuyor ve kalbim göğsümde çarpıyor.

"Ne tür mesajlar?" Danny öfkeyle homurdanıyor, sesi daha önce hiç duymadığım kadar derinden geliyor. Gözlerimi kapatıyorum.

"Birincisi, bunu nasıl bildiğini bilmiyorum ama seninle seks yaptığımızı biliyor. Ve hamile olduğumu da biliyor. Doktor randevularımdan birinde ultrason resimlerimi buldu ve yırttı. Ayrıca..." Sözümü bitiremeden nefes alıyorum.

"O ne?" Tükürüyor.

"Saçlarım kısa çünkü uykumda kesti. Uyandığımda saçlarımın tutam tutam döküldüğünü gördüm." Titriyorum.

Danny gözümü bile kırpamayacağı kadar hızlı bir şekilde benden uzaklaşıyor. Işığı açtım.

Lamba Danny'nin giysilerini çıkardığını gösteriyor. Önce boxer'ını, sonra kot pantolonunu giyer.

"Ne yapıyorsun? Nereye gidiyorsun?" "Onu öldüreceğim."

Başımı sallıyorum, gözlerim şişiyor.

"Hayır, Danny! Polisler zaten işin peşinde. Rapor ettim. Askeri polis zaten onu arıyor. Deniz piyadelerinden firar etti ve bir süredir kayıp."

"Seninle taşak geçiyor." Danny hırlıyor ve bu beni geçmişe götürüyor. Şoktayım, onun tam bir öfkeye dönüştüğünü görmek tüylerimi diken diken etti.

"Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim. O pislik, onu durdurmak için burada olamayacağımı bile bile senden faydalandı."

"Büyük bir hata yaptı ve bu yaptığı son hata olacak." Başımı sallıyorum. Onu durdurmak zorundayım.

"Danny hayır! Sarhoşsun sen! Kes şunu. Bırak polis halletsin, düzgün düşünemiyorsun."

Arkasını dönüyor ve beni görmezden gelerek kapıya doğru yürümeye başlıyor. Saat neredeyse sabahın üçü ve Danny'nin mantıksız bir şey yapmasını istemiyorum.

"Lütfen..." Yalvarıyorum.

"Danny, dur, lütfen." Kolundan tutup kendime doğru çekiyorum. Çileden çıkmış, açık mavi gözleri kararmış ve öfke dolu. Sarı saçları dağınık ve delilikten hafifçe kızarmış.

"Onun gibi olma." Onu bu gece cinayet işlememeye ikna etmek için elimden geleni yapıyorum.

Yüzü yumuşar ve tüm vücudu gevşer. Danny çenesini sıkar ve içindeki ateş söner ama tamamen değil. Sonunda pes etti ve giysilerini çıkarmaya başladı. Elimi tutuyor ve beni yatağına götürüyor.

Bölüm 47

ARI

Sert eller hafifçe şişmiş karnımın üzerinde dolaşırken boynumda sıcak bir nefes hissediyorum ve bu beni derin, huzurlu bir uykudan uyandırıyor.

"Danny..." Huzursuzca inliyorum. Karnımın üzerinde duran ellerini tuttuğumda dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Perdelerinin arasından sızan her türlü ışıkla etkileşime girmek istemediğim için gözlerimi kapalı tutuyorum.

"Hmm?" Mırıldanıyor, bol bebek pijamamı yukarı doğru çekiyor. Parmakları iç çamaşırımın arasına giriyor ve onu kenara çekiyor.

"Uyumama izin vermeyeceksin, değil mi?" Törpülüyorum, ses tonuma uykululuk karışıyor.

Göğsünde alçak, derin, seksi bir kahkaha yankılanıyor. Kıcımlı kasıklarına doğru çekerken ellerimle yastığımı kavriyorum.

"Günün her saniyesinde tapınılmayı hak ediyorsun küçük Angel ve ben de hayatımın geri kalanında bunu yapacağım." Danny saçlarımdan omzuma doğru öpücükler bırakıyor.

Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor ve gülümsüyorum.

Danny bu kadar kısa sürede vanilya sekse çok iyi adapte oluyor.

"Saat kaç?" İnliyorum.

"Sabahın beşi."

"Neden uyanıksın?" Sert, kalın boyunun ucunu giriş yerimde hissediyorum ve tutkuyla yanan ciğerlerimden bir nefes kaçıyor.

"Bu saatlerde hep uyanık olurum." Kıcımlı avuçluyor, hafifçe sıkıyor, beni kavriyor ve yavaşça içime doğru itiyor. Yan yatıyorum ve inliyorum, bir nefes kaçıyor ve zevkten dudağımı ısıriyorum. Sanırım Günaydın seksi benim yeni favori şeyim...

Yavaş ve derin itişler yapıyor ve kendini içime gömerken sabit bir tempo tutturuyor. Yüzünü yanağıma yapıştırmış, içimde hareket ederken çıkardığı homurtular kulağımda yankılanıyor. Yüzündeki kıllar tenime çarpıyor ve usulca tenime batıyor. Dudaklarımı yalıyorum.

Elini göğüslerime götürüp onları hafifçe sıkıyor ve benden bir zevk çılgılığı kaçıyor. Danny diliyle yanağıma yalıyor, çene çizgimden başlayıp elmacık kemiğıme kadar ilerliyor, itişler hızlanıyor.

"Sen benimsin ve ben de seninim, sonsuza dek."

Kaşlarım içe doğru eğiliyor, itirafıyla eğleniyorum, gerçekten bunu mu demek istedi? Onu doğru mu duydum? Bana hiçbir kadına bağlanmayacağına söz veren adam mı?

Kendimi parmağımda bir elmas yüzük takarken hayal ederken kalbim çarpıyor ve ağır ağır nefes alıyorum. Orgazmımın beni yok etmek üzere olduğunu hissedebiliyorum ve Danny bunu seziyor. Klitorisimle oynamaya başlıyor ve onun yanındayken hayatım olan yoğun, karanlık öforik cennetten ayaklarım kıvrılıyor.

KontROLSÜZCE iniliyorum, elini daha sıkı kavıyorum ve seslerim nefes nefese ve tiz çıkıyor.

"Söyle." Kulağıma tekrarlıyor, sesi beni tehdit ediyor. Klitorisimin etrafında dönmeyi bırakıyor ve ben kırılıyorum, zaten onun dokunuşundan ağrıyor.

"Sonsuza dek seninim. Her zaman senin olacağım." Törpüledim, yüzüne doğru uzandım ve parmaklarımı arkamdaki saçlarında gezdirdim.

Dişleri omzuma hafifçe batıyor, tüm vücuduma şoklar gönderecek kadar ve buna bayılıyorum. İçime girmeye devam ediyor, nazikçe, yavaşça, gittikçe daha derine iniyor.

Amımı avuçluyor ve ben orgazmımı yaşıyorum. Hızını artırıyor ve sonra içimde bitirirken boynumu tutuyor.

Omzumu öperken ikimiz de nefeslerimizi tutuyoruz. Evet.

Günaydın seksi uyanmak için yeni favori yolum.

Sabah Danny'nin penceresinden gelen kuş cıvıltılarıyla uyanıyorum. Uykumda onun kollarına sarılmayı bekleyerek yer değiştiriyorum ama yine yatağın boş tarafıyla karşılaşıyorum. Gözlerimi çırparak açıyorum ve

Dün gece ağlamaktan tamamen ağırlaşmış ve şişmiş. Sabah seksinden sonra tekrar uykuya daldım.

Birkaç kez göz kırptıktan sonra, perdelerin arasından sızan az miktarda güneş ışığı buluyorum. Telefonum titreyerek bir mesajın sinyalinin veriyor.

MA:

Ari. Bu sabah eve gel. Sana bir sürprizim var. Bebek için bir hediye.

Mesajının hemen üstünde Danny'den gelen cevapsız bir bildirim var.

DANNY:

Bu sabah ayrıldığım için özür dilerim. Üsteyim. Beklenmedik bir şekilde işe çağırıldım. Ekip tekrar ayrılabilceğimizi haber aldı. Eve döndüğümde size daha fazla bilgi veririm, uzun sürmez.

Çalışma programı beni şaşırttı. Yeni bir görevlendirme mi? Her zaman gittiğini söylediğini biliyorum ama tekrar gitmeden önce en azından birkaç ay evde kalacağını düşünmüştüm.

Hamileliğimin yarısındayım, doğumu gerçekten kaçırır mı? Yoksa zamanında döner mi?

Saat sabahın sekizi ve hormonlarım beni ele geçiriyor. Tek yapmak istediğim çarşafıya sarılıp tekrar uykuya dalmak. Dün geceki itiraflardan sonra Danny'nin alkol bağımlılığının üstesinden gelmeye başlayacağına ve onu tüketen korkunç suçluluk duygusundan kurtulacağına dair büyük umutlarım var.

Bacaklarımı uzatıyorum, ağzımdan bir esneme kaçıyor. Yeni aldığım hamile kıyafetlerimi giymeye başlıyorum. Küçük karnımı saran pembe bir bluz ve beli bol bir kot pantolon. Bebeğe ne hediye ettiğini görmek için heyecanlıyım. Aklıma gelen ilk şey tığ işi bir hediye. Annem tığ işi yapmayı çok sever, bu yüzden bir battaniye ya da bere olduğunu hayal ediyorum.

Anneme yoldayım diye mesaj attım. Sonra Danny'ye cevap veriyorum. **Günaydın bebeğim, bugün annemlerde olacağım.**

Ona ilk kez bebeğim diyorum.

Bölüm 48

ARI

Evime giderken arabamda çalan bir telefon müziği durdurdu. Arayan Emilia'ydı.

Arabadan cevap vermekte tereddüt etmiyorum.

"Emilia, tatilinin tadını çıkarıyor olman gerekiyordu!"

"Biliyorum, biliyorum. Sana da merhaba. Düşmanlığınızdans rahatsız oldum." diye haykırıyor.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Yemeğe gitmeden önce birkaç dakikam var ve seni kontrol etmek istedim. Bebeğin nasıl? Adamın sonunda öğrendi mi?" Diye soruyor.

"Gidiyor. Ve evet. Evet, biliyor." "Eee?"

Heyecanlı mı?"

Kaşlarımı çattım. Bu konu hakkında fazla konuşmamıştık. Danny sonunda kardeşimin ölümü hakkında içini döktü ve ben de onun duygularını daha fazla kurcalamaya cesaret edemedim. O adamdan her zaman alabileceğimi alırım.

"Evet, çok heyecanlı. Elbette çok erken olduğu için şok oldu ama yine de mutlu." *Tamamen yalan değil.*

"Oh, bu çok iyi! Her şey yoluna girdiği için çok mutluyum. Ağzımdan kaçırdığımda çok stresliydim, lütfen aptallığımı bağışlayın."

Kıkırdıyorum.

"Affedildin."

"Neyse, gitmem gerek. Harry telefonu kapatmam için acele ediyor, gitmemiz gerek ama yakında Avrupa'dan dönmüş olurum ve seni ararım."

"Kulağa hoş geliyor, sonra

konusuruz." "Sonra konuşuruz, seni

seviyorum bebeğim." Klik.

Arabamı garajın önündeki araba yoluna sürdüm. Bronco'mdan inip arabamı kilitliyorum. Annemin bahçesi yaklaşan soğuk ve kuru havaya rağmen bakımlı görünüyor. Gökyüzü koyu gri, neredeyse siyah. Bir fırtına daha yaklaşıyordu, telefonumdaki hava durumu uygulamasına bakmamıştım, çıkmadan önce yanıma bir şemsiye alırdım.

Şimşek gökyüzünü aydınlatıyor, ardından şiddetli gök gürültüsü delip geçiyor. Hava farklı kokuyor, doğa ve toprak gibi. Annemin evinin kapısını açtığımda karanlıkla karşılaşıyorum.

Annemi mutfakta ya da oturma odasında televizyon izlerken görmediğimde kaşlarımı çatıyorum. Evde olduğunda genellikle bu iki yerde olurdu. Oturma odasının ışığını açarken ceketimi çıkarıp oturma odasındaki kanepenin üzerine atıyorum.

Doğru olmayan bir şeyler var. İçimi ürkütücü bir his kaplıyor ve kafam karışıyor.

"Anne!" Seslendim. "Ben geldim! Neredesin?"

Sessizlik.

Kalbim çarpmaya başlıyor ve hemen telefonumu kot pantolonumdan çıkarıyorum. Parolamı giriyorum ve hızlıca güvenlik kameraları uygulamasına geçiyorum.

Annemle benim onları şarj etmeyi unuttuğumuzu fark ettiğimde gözlerim açılıyor. Şarjları bitmişti ve dün gecedен beri öyleydi. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve korku beni bütünüyle yutmaya başlıyor. Zihnim en kötüsüne gidiyor ve telefonum elimde, ekrana bakarken donup kalıyorum.

Kanepenin arkasında, yerde siyah biberli saçların çıktığını gördüğümde gözüme bir şey çarpıyor. Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Annemin saçı olduğunu fark ettiğimde göğsüm sıkışıyor.

Hızla ona doğru koşuyorum, yemek odasının ortasında baygın bir şekilde yere yığılmış. Alnının üst kısmında pıhtılaşmış kan var. Düşmüş ya da daha kötüsü olmuş gibi görünüyor. Biri ona saldırmış.

"Anne! Aman Tanrım, anne!" Başını avuçlarımın arasına alarak dizlerimin üzerine çöküyorum. Bana cevap vermiyor ve bu sadece çılgınca hareketlerimi artırıyor.

Boynunun yan tarafında nabız var mı diye kontrol ediyorum. Saniyeler yıllar gibi geçiyor ve korkudan boğazım düğümlenmeye başlıyor. Annem benim dünyam, ölmüş olamaz, olamaz.

Ve sonra onu hissediyorum. Zayıf ama orada.

"Anne, uyan!" diye bağıriyorum. Omuzlarını sarsmadan önce başını mümkün olduğunca nazikçe yere yatırıyorum. Yanıt vermiyor ve hemen telefonumu çıkarıp 911'i aramaya başlıyorum.

Birden saçlarımdan tutulup geriye çekiliyorum, yeşil arama düğmesine basmadan telefonumu düşürüyorum. Hemen kendimi savunmaya geçiyorum. Yüksek sesle bir çığlık atıyorum. Acıdan çığlık atıyorum ve kısa saçlarımı tutan elleri pençeliyorum. Bacaklarım dengemi sağlamak için savaşıyor ve geri dönme çabalarım başarısız oluyor, ayakkabılarım sürüklenirken yüksek sesle gıcırıyor.

O kadar büyük bir güçle yana doğru savruluyorum ki belim yere çarpıyor ve annelik içgüdülerim devreye girerek avuçlarım karnımın yere çarpmasını engelliyor. Bebeğimi koruyorum ve saldırganla yüzleşmek için başımı çeviriyorum.

Gözlerim şaşkınlıktan şişti ve şoktayım.

Bu Nora. Danny'yi El Devine'de gördüğümde yanında olan sarışın kadın.

"Seni lanet sürtük benim olanı almak zorundaydın." Nora'nın elinde parlak, kalın bir bıçak var ve onu bir oyun oynar gibi çeviriyor.

Aniden arkasında başka bir gölge beliriyor, iki saldırgan olduğunu ve sayıca az olduğumu fark ettiğimde ter derimi kaplamaya başlıyor. Avuçlarım hala yerde, hareket etmekten korkarak kendimi dengeliyorum.

Shane.

İkisi de üzerimde geziniyor ve Shane bana doğru yürüyüp diz çöküyor ve yüzüme bakıyor.

"Danny Rider için bacaklarını ardına kadar açtın. Kendini sana asla bağlanmayacak bir adama sattın ama seni çok seven lise aşkın için mi?" Ona bakıyorum, gözlerim yaşarmaya başlıyor. Bana sert bir tokat atıyor ve yanıyorum. Kendimi güçsüz ve umutsuz hissediyorum. Bakışlarım telefonumu aramaya başlıyor ve onu annemin kolunun yanında buluyorum.

Shane çenemi tutarak beni ona bakmaya zorluyor.

"Sakın deneme bile." Tükürdü.

"Neden? Neden siz hasta herifler bana bunu yapıyorsunuz?"

Shane ve Nora birbirlerine bakar, sırtırken yüzlerinde şeytani ifadeler vardır.

"Kalp acısı insanları birbirine bağlar, görüyorsunuz. Bar kavgasından sonra tanıştık ve konuşmaya başladık ve görünüşe göre ikimizin de ortak bir noktası var. Aynı özel ilgi alanlarını paylaşıyoruz. *İkimiz de senin ölmeni istiyoruz.*" Nora açıklıyor.

"Benimle seks yapmaktan kaçmak için dinini kullandın ama onun için mi? Hiçbir şey yokmuş gibi bir kenara attın ve şimdi içinde onun piç tohumu var.

Sen?" Shane başımı çenemden tutup sallarken yüzümü buruşturuyorum. "Cehenneme gideceksin, günahkâr Ari Cakes." Hınzırca gülüyor.

"Sen tahmin edilebilir küçük bir fahişesin." Nora bana doğru yaklaşıırken elleri bıçağın sapını sıkıca kavıyor. Gözlerim açılıyor ve sürünerek ondan uzaklaşmaya başlıyorum ama Shane kaçmamı engelliyor.

"Hamile kalarak Danny'yi tuzağa düşürmenin seni sevmesini sağlayacağını mı sanıyorsun?" Bana sert bir tokat attı. Yanağım sıcacık oldu ve yüzümü buruşturdum. Önümde diz çöküp bıçağı yüzümün önünde ileri geri sallıyor. "O sevme yeteneğine sahip değil."

Ona yumruk atmak için elimi kaldırıyorum ama Shane beni durduruyor ve iki kolumdan tutarak arkamdan geri çekiyor. Çırpınmaya başladım.

"Lütfen bunu durdurun! Bu delilik." Yalvarıyorum. İkisi de beni görmezden geliyor.

"O kimseyi sevebilecek kapasitede değil. Bağlanma yeteneğine sahip değil. Bunu beni becerdiği ilk gece söyledi. Ve lanet olsun, beni sert ve iyi becerdi. Beni döverken boğdu. Boynumdaki el izlerini hâlâ hissedebiliyorum ve bana bunu yapmasına bayılıyorum. O lanet olası bir Tanrı." Danny ile geçirdiği geceleri hatırladıkça ellerini çırpıyor ve ciyaklıyor. Bunları beni kıskandırmak için söylüyor ama ben o duygulardan çok uzağım, sadece hayatta kalmaya çalışıyorum.

"Beni bu kadar sert sikmesi acı verici derecede lezzetliydi. Onun için yalvarmama neden oldu. Ve tabii ki *daha fazlası için yalvardım* ama o beni reddetti. Beni reddetti çünkü seninle tanıştı!"

Bana tekrar tokat attı.

"Lütfen kes şunu! Ben hamileyim, hamile bir kadını öldüremezsin!" Yalvarıyorum.

"Bu bebeğin seni özel yapacağını mı sanıyorsun?" Tehdit ediyor. "Onu sevdiği şekilde nasıl memnun edeceğini bile bilmiyorsun. Onun dünyası söz konusu olduğunda hiçbir işe yaramazsın! Sonunda senden kurtulduğumda bana geri dönecek, bunu biliyorum."

Çılgınca gülümsüyor, hırıltılı dişlerini gösteriyor ve sonra onu hissediyorum. Bıçak karnımın yan tarafını delip geçiyor ve acı içimi parçalayıp geçerken kan donduran bir çığlık atıyorum ve onu itiyorum. Shane kollarımı bırakıyor ve bıraktığında onu yere atmayı başarıyorum, sahip olduğum tüm güçle onu itiyorum. Yarama uzanıyorum ama Shane kanamayı durdurmaya çalışmama engel oluyor.

Sonra keskin bir acı daha hissediyorum ve nefesim kesiliyor. Shane bu sefer sırtımdan bıçağı içime soktu. Bıçağı çıkardı ve ben çığlık attım.

Ciğerlerimin izin verdiği kadar yüksek sesle.

Beni tekrar aşağı itiyor, sırtım yere çarpıyor ve başımın arkası yere çarpıyor, içime bir acı saplanıyor ve çarpışmanın etkisiyle birkaç saniyeliğine bayılacak gibi oluyorum.

Böyle bir şey olmayacak. Öleceğim, hamileyim.

Shane dizleriyle bacaklarımı açıyor. Kemerini çözerek üzerime çıktı. Başımı yere sertçe vurduğum için hareket edemeyecek kadar sersemlemiş durumdayım, güçsüzüm ama içimden bir şey daha akıyor ve beni daha da güçsüzleştiriyor.

Benim kanım.

Nora ve Shane'in arabayı ana arterlerden birine sürmüş olabileceği ihtimali kafama dank ediyor ve bir kara deliğe düşüyorum. Her şey çok ağır geliyor ve bir kası bile oynatmak zor. Nefes nefese kalıyorum, çığlık atmaya çalışıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Göğsüm ağırlaşıyor ve sanki göğsümün üzerinde bir fil oturuyormuş gibi hissediyorum.

"Hep hamile bir hatunu sıkmek istemişimdir." Shawn kulağıma tıslıyor. Yüzüne bakmayı başarıyorum ve sanki vücudunu bir şeytan ele geçirmiş gibi görünüyor. Kahverengi gözleri aynı değil ve dişlerini gıcırdatıyor.

"Bu planın bir parçası değildi, buradan gitmeliyiz." Nora Shane'i çekmeye çalışır ama Shane onu kenara iter.

"Bu uzun sürmez."

Başım geriye düşüyor ve ellerim belimin yanına düşüyor. Savunmasızım. Avucumun altında bebeğimle birlikte şişen karnımın alt kısmını tutmayı başarıyorum.

Bebeğim. Seve seve ölürüm ama lütfen Tanrım, bebeğimin yaşamasına izin ver.

Düşünemiyorum. Hareket edemiyorum. Tek gördüğüm görüşümün bulanıklaşmaya ve duyma yetimin azalmaya başladığı. Gözlerim kapanıyor ve korkunç bir uykuya dalıyormuşum gibi hissediyorum.

Birden Shane üzerimden kalktı ve gözlerimi açmayı başardım. Ama bunu yapmak çok fazla enerji gerektiriyor. Karanlık beni yere sabitlemeye çalışıyor ama gözlerimi tekrar kapatmadan önce üzerimde gezinen tanıdık yüzler görüyorum.

Danny ve Kane.

Danny'ye seslenmeye çalışıyorum ama tamamen tükenmiş durumdayım ve vicdani gerçekliğim beni bir kara deliğe sürüklüyor. Gözlerim zorla kapatılıyor ve yemin ederim Paul'ün sesini kulağımda duyabiliyorum. Sesi beni gülümsetiyor. Her şey kararıyor ve son gördüğüm şey Paul oluyor. Üzerinde donanma üniforması var ve ikimizin de çok sevdiği bir şarkının gitarını çalıyor.

Çok. Gitarından başını kaldırıyor, kahverengi gözleri benimkilerle
buluşuyor ve sanki parlıyor gibi görünüyor. Gülümsüyor ve şöyle diyor,
"Sakın uyuma. Sakın uyuma."

Charlea 4ç

DANNY

Dün gece tam bir bok gösterisiydi. Kardeşinin ölümüyle ilgili detayları paylaştıktan sonra uyuyamadım. Bu benim düşündüğüm bir şeydi. sonsuza dek gömülü kalacak. Milyon yıl geçse de bu konuşmayı biriyle yapacağım aklıma gelmezdi. Hele *Paul'un kız kardeşiyle*.

Shane'in kız arkadaşımınla yattığını öğrendikten sonra, bu beni öldürücü bir öfkeye sürükledi ve dün gece onu öldürmek istedim. Çok sayıda bağlantım var ve onu aramak zorunda kalsam kimse bana yardım etmekte tereddüt etmezdi.

Ama Ari beni durdurdu. Küçük sevimli gözleri onunla kalmam için kanıyordu. Bu manzara beni zayıflattı ve fikrimi değiştirdim. Ama bu beni onu aramaktan alıkoymayacaktı. Zeke ile planlar yaptım, onu mümkün olan herhangi bir şekilde bulup bulamayacağımızı öğrenmek için. Askeri istihbarattaki insanlarla bağlantıları vardı ve yanılmıyorsa o işi yapmak için de eğitilmişti. Uzmanlık seviyesi sadece özel bir operatör olmakla sınırlı değildi. Eğer isterse, istediği herkesin izini sürebilirdi.

Bu sabah işe çağırıldım. Üst düzey yetkililer ekibime ihtiyaç duyan başka görevler olduğunu söylediler. Kısa tatilim kısa sürecekti. Bunu Ari'ye söylemek istemedim. Ona bu haberi verdiğimde hayal kırıklığına uğramasını istemedim. Dün gece ikimizin de itiraflarından sonra, bunun ilişkimiz için yeni bir başlangıç olacağını hissediyordum. Artık sır yok. Sadece küçük çocuğumuzla parlak geleceğimiz.

İçkiyi gerçekten bırakabilecek miyim bilmiyorum. Buna bağımlılık demelerinin bir sebebi var. Ari hayatıma en kötü zamanda girdi. O sadece tüm şeytanlıklarımı arttırdı ve yine de onun sevgisi benim en *yeni bağımlılığım* olmaya başlamıştı. Önemsemeye başladığım tek şey

O her zaman güvendedeydi. Eğer biri onun peşinden gelecek ya da ona zarar verecekse bu ben olurđum.

İşten sonra Ari'ye hediye sürprizi yapmaya karar verdim. O ve annesi için çiçekler.

Laleler ve Bloomings Yazar Etkinliği için biletler.

Eve döndüğümde, katılacak olan yazarlarla bağlantıları olan bazı arkadaşlarımı aradım. İkimize de bilet aldım ve ayrılmak zorunda kalmadan önce onunla birlikte gitmek istedim.

Daha önce hiç kimse için böyle şeyler yapmamıştım. Bu benim için son derece yeniydi. Ari'nin kilidini açtığı ve anahtarı elinde tuttuğu farklı bir yanım.

Ondan sonra bir bebek mağazasına koştum... bir bebek mağazasına. Bunun benim yeni hayatım olacağına hâlâ inanamıyorum. Annem sonunda istediğini elde edecek. *Büyükanne olmak*. Kısırlık mücadelesinden sonra tekrar küçük bir bebeğin etrafında olacağı için heyecan duymaktan kendimi alamıyorum.

Yine de, ailemden bile olsa Ari'nin yanında kendimi korumacı hissetmekten kendimi alamıyorum. Ailemin bu haberi nasıl karşılayacağını bilmiyorum. Onu onların yargılarından korumam gerekiyordu, bu yüzden çocuğumun annesini tanıştırmadan önce onlarla bir konuşma yaptığımdan emin olurđum.

Kane de peşime takılıp bir bebeğe hediye almaya karar verdi. Ben bir erkek çocuk için yeni doğan tulumu aldım ve Kane de yeni doğan ayakkabısı aldı.

Ari'nin evine yaklaşıyoruz ve ben şimdiden zihinsel olarak annesinin bizi soru yağmuruna tutmasına hazırlanıyorum.

"Peşinize takılmama izin verdiğiniz için teşekkürler. Paul'un annesini kontrol etmek istedim. Bakalım nasılmış. Buraya son geldiğimde çöp öğütücüsünü tamir etmesine yardım etmemi istemişti. Ona yardım edebileceğim başka bir şey olup olmadığını görmek istiyorum."

"Elbette, dostum."

Ari'nin sokağına dönüyorum ve Kane'in öne doğru eğildiğini, güneş gözlüklerini yüzünden çıkardığını ve gözlerini kısarak ileriye baktığını fark ediyorum.

"Ne oldu?"

"Yok bir şey, bu eskiden takıldığıın hatunun arabası değil mi? Adı neydi? Nora mı?" Yan tarafında pembe bir oyuncak ayı çıkartması olan beyaz bir sedanı işaret ediyor. Aynı Nora'nınkine benziyor. Ari'nin evinin birkaç ev aşağısına park edilmiş.

Şüphelenmeye başladım. Kamyonetimi park ederken kaşlarım çatıldı ve

alarmaya geçtim. Göğsümde ürkütücü bir his dolaşıyor ve bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. Kane bana şaşkın şaşkın bakıyor.

Sürücü koltuğundan aceleyle inip kapıyı açtım. Ari'nin kapısına doğru yürüyorum ve birinin çığlık attığını duyuyorum, sesi Ari'ye benziyor.

Kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor ve burun deliklerimden bir boğa gibi sert nefesler alıyorum. Ari'nin evinin kapısını açıyorum ve Kane de arkamdan geliyor.

Bu görüntü beni son derece aşına olduğum farklı bir versiyonuma gönderiyor. Ölümün kendisi. Bu versiyonum içimde sıkışıp kalıyor ve sadece düşman hatlarının gerisinde olduğumda ortaya çıkıyor *ama bu*. Bu, üzerime gelen başka bir karanlık seviyesi ve artık kendimi tanıyamıyorum.

Elimdeki çiçekleri, biletleri ve bebek hediyelerini düşürüyorum, çünkü bu korkunç manzara kararmış kalbimi kan revan içinde bırakıyor.

Shane'i Ari'nin üzerinde görünce ruhunu toprağa göndereceğimi biliyorum. O öldü. O pislik ona dokunabileceğini, *tecavüz* edebileceğini mi sanıyor?

Ona doğru hücum ediyorum ve kızımı soymasına fırsat vermeden onu kolayca çekip çıkarıyorum. Onu kenara fırlatıyorum ve hak ettiği dayanılmaz acıyı vermeye başlıyorum, kemiklerim önce burnuna çarpıyor ve eklemlerimin altında kırılıyor.

Acıdan çığlık atıyor ve kendini savunmaya çalışıyor ama artık çok geç. Kalın bir bıçak çıkarmaya çalışıyor ama ona izin vermiyorum, öfkeyle yanıyorum. Bu şeytani orospu çocuğu küçük Meleşime bununla mı zarar verdi?

"Danny! Bebeğim! Bunu yapmak zorundaydık. Aramıza girdi. Bunu bizim için yaptım!" Kane, Ari'yi kontrol ederken Nora köşede ciyaklıyordu. Vücudunun üzerinde geziniyor ve 911'i arıyor. Olanları 911 operatörüne aktarıyor, onlara adresimizi veriyor ve telefonu kapatıyor.

Shane'i çıplak ellerimle öldürmeye çalışmaktan kendimi alamıyorum. Paul'ünkiyle birlikte benim kanımda da kaynayan öfkeyi hissedecek. Ona ellerimle işkence ediyorum. Her darbe kemiklerini paramparça ediyor.

"Sakın kıpırdama!" Kane, Nora'ya doğru homurdanıyor, sesi o kadar yüksek ki öfkesinden tüm evi titretiyor.

Nora ellerini havaya kaldırarak donakalır.

Nora ve Kane'in dikkatinin dağılması Shane'e kendini geri kazanması için son bir fırsat veriyor. Bıçağı göğsüme sapladı. Acı donuk ve adrenalinim acının boyutunu hissetmeme izin vermiyor. Beni durdurma çabasına gülüyorum. Bu lanet dünyadaki hiçbir şey beni Shane'i bu dünyadan alıp cehennemin dibine götürmekten alıkoyamaz. Ben gülerken, Shane'in bütün tavrı değişiyor. Nasıl ölmediğimi anlamıyor, ben de anlamıyorum. Bileğini kavriyorum ve tüm kemiklerini hissedene kadar büküyorum.

kırılır ve acı içinde haykırır. Bileği tamamen işe yaramaz hale geldi. Ona bir daha dokunursa bunun olacağına söz vermişim. Göğsümdeki bıçağı çıkardım. Orosu çocuğu kum saati dövmeme doğru vurmaya başardı.

Bıçağı ağzından sıkıca kavıyorum. Bıçak derimi delip geçiyor ve Bayan Alvarez'in ahşap zeminine sertçe vurarak kanamama neden oluyor.

"Hızlı bir şekilde ölemezsin. Sana bu lüksü vermeyeceğim." Çıplak ellerimle ona işkence etmeye devam ederken Shane'e söyledim.

"Sen de kimsin be?" Shane'in son sözleri kırık çenesinden güçsüzce dökülür.

"Danny, o ölüyor. Çok fazla kan kaybediyor. Nabızı zayıf!" Kane elini kızın karnına koyarken panikliyor. Sözleri kalbimin cehenneme kadar batmasına neden oluyor ve hareket etmemi engelliyor. Shane aldığı darbeler yüzünden baygın ve öldüğünü biliyorum. Öfkem bana bağılıyor. Ruhu çoktan gitmiş ve kalbi durmuş olsa da ona işkence etmekten vazgeçmek istemiyorum.

Donup kaldım, nefesim ağırlaştı ve göğsüm sıkıştı. Ciğerlerim daralmış gibi hissediyorum ve kırılıyorum. Shane ve Nora onu öldürmüş olabilir. Boğazımda sıcak safranın yükseldiğini hissettiğimde midem bulanıyor.

Shane'i gömleğinin yakasından sıkıca kavradım, sonra bıraktım.

Ari'ye doğru koştum ve yanından ve sırtından kan fişkırdığını gördüm. Onu çok derinden bıçaklamışlar. Ari'nin gözleri sanki artık bedeninde yokmuş gibi boş bakıyor. Kahverengi gözleri o çok sevdiğim ışıltısını kaybetmiş. Boşlar. Bu dünyada yaşayan en iğrenç şeytani dehşeti gördüm ama hiçbir şey beni bunu görmeye hazırlayamazdı. Hiçbir şey hissettiklerime yaklaşamaz. Kane elini kızın yarasına sokmuş, aşağıya baktığımda üçümüzün etrafını sarmış bir kan birikintisi görüyorum.

Annesi birkaç metre ötede yatıyor ve bilinci yerine gelmeye başlıyor.

"Ne, ne oldu?" Bayan Alvarez inliyor, başını ovuşturuyor ve doğruluyor.

Dizlerim kanla sırlıslam oldu. Koyu kırmızı kan kot pantolonumdan sızmaya başlıyor ve aklımı kaybediyorum. Minik bedenini tutup göğsüme yaklaştırıyorum, başı geriye düşüyor ve cansız kalıyor. Başlıyorum

Salla. Kırıldım. Kızgınım. İnkâr içindeyim. Keşke Shane dirilse de onu tekrar öldürebilsem.

Ari, benim mükemmel küçük meleğim, benden alındı.

Hayatım boyunca bana sevebileceğimi ve sevilebileceğimi hissettiren tek kişi o. Ona deliler gibi aşık oldum ve bu yüzden bunu kabul edemem. *Kabul etmeyeceğim.*

"Siktir!" Yüksek sesle hırlıyorum ve boğazım daralıyor. Kane beni izliyor ve Bayan Alvarez tutarsızca çığlık atıyor. Eve yaklaşan ambulansın siren seslerini duyuyorum ve içimden şükrediyorum.

Bu acı dayanılmaz. Bu acı affedilemez. Bu acı benim için bilinmez. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Sanki ruhum benden alınmış gibi hissediyorum ve bunun sebebi ruhumun Ari'de olması. Ve eğer beni terk ederse, onsuz yaşamayı reddediyorum. *Bu dünyada onsuz yaşamayı reddediyorum.* O gitmezse nefes almayacağım. O olmazsa kalbim atmaz.

Gitmesine izin vermeyeceğim. Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Gerçekte kim olduğumu, nasıl bir canavar olduğumu çözmeliyim. Ona ruhunun *sonsuz dek* benim olduğunu söylediğimde ciddiymim.

"Ari, bebeğim, sakın uyuma. Sakın uyuma." Fısıldıyorum. Alnını ve yanaklarını tekrar tekrar, agresif bir şekilde öpüyorum. Ellerim siyah saçlarını tekrar tekrar okşarken onu öpmeyi bırakmıyorum.

Kane benden uzaklaşıyor, Bayan Alvarez'i teselli ediyor.

Ari'yi yavaşça yere yatırdım ve işe koyuldum. Göğsüne sert kompresyonlar uyguluyorum, ellerim sertçe bastırıyor, kalbinin tekrar atmasını sağlamaya kararlıyım.

"Sakın uyuma."

Bölüm 50

ARI

Danny'ye seslenmeye çalışıyorum ama tamamen tükenmiş durumdayım ve vicdan gerçekliğim beni bir kara deliğe sürüklüyor. Gözlerim zorla kapattım ve yemin ederim Paul'un sesini kulağımda duyuyorum. Sesi beni gülümsetiyor. Her şey kararıyor ve son gördüğüm şey Paul oluyor. Çocukken dinlediğimiz bir şarkının gitarını çalıyor. *Mana'dan Rayando El Sol*. Çocukken ikimizin de dinlemeyi sevdiği ortak bir şarkıydı. Bize Tia'mızın evini ziyaret ettiğimiz Meksika gezilerimizi hatırlatırdı. Gitarından başını kaldırıyor, kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor ve sanki parlıyor gibi görünüyor. Mutlu görünüyordu. Gülümsedi ve şöyle dedi,

"Sakın uyuma. Sakın uyuma."

Gözlerimi açmak için tüm enerjimi topluyorum ama yapamıyorum. Güçsüzüm. Tamamen tükendim.

Oh hayır, bebeğim.

Paul bana "Ari, bebeğim, sakın uyuma," diyor ama bir anlam ifade etmiyor. Aynı kelimeleri defalarca tekrarlıyor ama bunun yerine Danny'nin sesi Paul'ün ağzından çıkıyor.

Sonra tekrar hissetmeye başlıyorum. Göğsümde sert bir baskı hissediyorum. Çok sıkı ve çok acıyor. Bir şekilde gücümü yeniden kazanıyorum ve Paul'ün görüntüsü kayboluyor ve gözlerimi açmayı başarıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, *bu Danny*.

Etrafındaki her şey çok bulanık ve hiçbir şey seçemiyorum. Ben hareket etmeye çalışırken yüzü bir görünüp bir kayboluyor ama hiçbir şey olmuyor. Danny'ye bakıyorum ve bana yardım etmesi, *beni kurtarması için* ona yalvarmak istiyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Ona saldırmadan önce Shane ve Nora hakkında onu uyarmalıyım ya da

Kane. İşte o zaman ellerinin göğsümde olduğunu fark ettim. Yoğun acı ve baskı hissetmemin sebebi o.

Nefes alamıyorum, nefes almaya çalışıyorum ama hiçbir şey olmuyor. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum ama su beni yutmuyor.

Hadi akciğerler, beni hayal kırıklığına uğratmayın. Genişle.

Neden nefes alamıyorum?

Danny elleri göğsümdeyken tamamen perişan ve endişeli görünüyor. Karanlığın beni tekrar içine çektiğini hissedebiliyorum ama beni tamamen geri çekmeden önce bir şey görüyorum. Danny'deki bir şey beni şok ediyor ve eğer bu kadar zayıf olmasaydım ağlıyor olurdum. Ona karşı çırpınıyor olurdum.

Danny gözlerini kırıştırıyor ve mavi gözlerini çevreleyen beyaz, obsidyen siyahına dönüştürüyor. Gözlerinin nasıl dönüştüğünü gördüğümde nefes almaya çalışıyorum.

Bu bir kabus olmalı, bir kabusun içindeyim.

Gözleri siyaha dönüyor ve sadece açık mavi irisleri kalıyor. İnsana benzemiyor. İnsanlar bunu yapamaz. Halüsinasyon mu görüyorum? Danny'ye bakarken, yüzü yavaş yavaş tanıdık bir figürle yer değiştiriyor. Her şey yine yalnız, tek görebildiğim onun dövmesiyle bilincimi kaybediyorum. Beni her zaman korkutan sırt dövmesi. *Danny'nin dövmesi.*

Alevler içindeki tanıdık Azrail canlanıyor, kulaklarıma tekinsiz bir şekilde fısıldıyor ve boynumda dondurucu, soğuk bir nefes hissediyorum. Bu karanlık, korkunç bir fısıltı ve kulağa normal ya da insani gelmiyor. Derin ve şeytani.

"Zaman kimseyi beklemez. Ölüm, yaşayanları takip eden bir gölgedir. *Hayat güzel bir yalan iken, o acı veren amansız bir vaattir.*"

DEVAM Edecek

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

